

Az
1888-as anyagok

3

Ellen G. White

Ellen Gould White

Az 1888-as anyagok

Harmadik kötet

A mű eredeti címe: *1888 Materials*

Írta: Ellen Gould White

Fordította: Kovács László

Lektor: Viniczainé Csurgó Mariann

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

Az 1888-as anyagok

Harmadik kötet

Tartalomjegyzék

40. kézirat, 1890. – A salamancai látomás.....	9
1891. március – A világi módszerek elfogadásának veszélye Isten munkájában	31
RH, 1892. március 22.	41
RH, 1892. március 29.	47
RH, 1892. április 5.	53
14. levél, 1891. – Ellen White levele S.N. Haskellhez	57
18. levél, 1892. – Ellen White levele J.H. Kellogghoz	65
16/G. levél, 1892. – Ellen White levele S.N. Haskellnek.....	71
RH, 1892. július 26. – Tudakozzátok az írásokat!.....	75
13. levél, 1892. – Ellen White levele S.N. Haskellnek.....	79
25b. levél, 1892. – Ellen White levele U. Smithnek.....	87
19D. levél, 1892. – Ellen White levele O.A. Olsennek	99
14. levél, 1892. – Ellen White levele S.N. Haskellnek.....	109
16J. levél, 1892. – Ellen White levele A.T. Jonesnak.....	111
24. levél, 1892. – Ellen White levele U. Smithnek.....	115
RH, 1893. április 4. – Felhívás az egyházhoz – I. rész	125
RH, 1893. április 11. – Felhívás az egyházhoz – II. rész	129
RH, 1893. április 18. – Felhívás az egyházhoz – III. rész.....	133
RH, 1892. október 18. – Az ellenszegülők munkája	137
2a. levél, 1892. – F.E. Beldennek és feleségének	143

RH, 1892. november 22. - Az utolsó idők veszélyei és kiváltságai I.	149
RH, 1892. november 29. - Az utolsó idők veszélyei és kiváltságai II.	153
RH, 1892. december 6. - Fújjátok tiszta hangon a trombitát I.	157
RH, 1892. december 13. - Fújjátok tiszta hangon a trombitát II.	163
47. levél, 1892. - Ellen White levele J.H. Morrisonhoz.....	167
24. kézirat, 1892. - Az egyház legnagyobb szüksége a szeretet.....	171
20a. levél, 1893. - Ellen White levele C. Eldridgehez.....	177
77. levél, 1893. - Ellen White levele W. Ingsnek.....	189
61. levél, 1893. - Ellen White levele I.D. Van Hornhoz.....	201
86a. levél, 1893. - J.H. Kelloggnak és feleségének.....	207
44. levél, 1893. - A.T. Jonesnak címzett levél.....	219
80. kézirat, 1893. - Naplójegyzetek.....	223
79. levél, 1893. - Harmon Lindsay-hez címzett levél.....	227
41a. levél, 1893. - S.N. Haskell-nek címzett levél.....	235
9. levél, 1893. - F.E. Beldennek és feleségének címzett levél.....	237
69. levél, 1893. - Leroy Nicola számára címzett levél.....	243
81. kézirat, 1893. - Naplójegyzetek.....	247
60. levél, 1893. - I.D. Van Hornhoz címzett levél.....	249
40. levél, 1893. - S. McCullagh-nak és feleségének címzett levél.....	255
58. levél, 1893. - U. Smith-hez címzett levél.....	259
76. levél, 1894. - Rousseau testvérnőnek címzett levél.....	263
RH, 1894. március 20. - Krisztus, az üzenet középpontja.....	271

20. levél, 1894. – C. Eldridge-nek és feleségének címzett levél.....	277
41. levél, 1894. – C.H. Joneshoz címzett levél	281
27. levél, 1894. – S.N. Haskellnek címzett levél.....	285
57. levél, 1894. – O.A. Olsennek címzett levél.....	295
34. kézirat, 1894.....	305
55. levél, 1894. – O.A. Olsennek címzett levél.....	313
2. levél, 1894. – A Generál Konferencián összegyűlt testvéreknek	319
31a. levél, 1894. – A.R. Henrynek címzett levél.....	325
58. levél, 1894. – O.A. Olsennek címzett levél.....	337
57. levél, 1895. – O.A. Olsennek címzett levél.....	341
51a. levél, 1895. – H. Lindsaynek címzett levél	355
18. kézirat, 1896. – Az önelégültség veszélye Isten munkájában.....	363

40. kézirat, 1890. - A salamancai látomás

A New York állambeli Salamanca, 1890. november 3., miközben térden állva buzgón imádkoztam, úgy tűnt, mintha teljesen elszakadtam volna mindattól, ami körülvett, és egy üzenetet mondtam el egy összejövetelen, amely úgy tűnt, mintha a Generál Konferencia lenne. Isten Lelke arra indított, hogy sok mindent elmondjak, és nagyon komoly felhívásokat intézzek hozzájuk, hiszen az igazságot sürgette, hogy elmondjam, milyen súlyos veszély fenyegeti a mű központjában dolgozókat.

Még mindig térden állva imádkoztam, miközben mély fájdalmat éreztem elmémben és testemben egyaránt. Úgy tűnt, hogy egy üzenetet kell elvinnem népünknek Battle Creekbe. Komoly és ünnepélyes szavak hallatszottak: „Szöld azokat a szavakat, amelyeket én adok ajkadra, hogy megakadályozd őket olyan dolgok cselekvésében, amelyek elszakítanák a kiadót Istentől, és feláldoznák azokat a tiszta és szent elveket, amelyeket pedig meg kell őrizni.” Isten fájdalommal és nehezteléssel tekintett rájuk, és ezek a szavak hangzottak el: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” (Jel 2:4-5). Nincs vesztegetni való idő! Isten szólt! Az emberek az ellenséget szolgálják és elárulják a szent elveket.

Az Úr sok mindent feltárt előttem. Azok a szemek, amelyek egykor a megátalkodott Jeruzsálem felett könnyeztek – a bűnbánat hiánya miatt, Isten és a Megváltó Jézus Krisztus ismeretének hiánya miatt – most a Battle Creek-i mű nagy központjára szegeződtek. Nagy veszélyben voltak egy szövetség kialakulása miatt, de nem tudtak róla. Saját maguk által csiholt szikrák fényében jártak. Az emberi megátalkodottság elvakította szemüket, mégis az emberi bölcsesség továbbra is igyekezett irányítani a fontos ügyeket, különösen a kiadó munkájában és módszerében.^[917] Emberi kezek ragadták meg a művet. Az emberi ítélőképesség véges kezekbe vonta össze az ellenőrzés eszközeit, miközben Isten akaratát, útját és tanácsát nem keresték komolyan és alázattal – nem tekintették nélkülözhetetlenek. Makacs, hajthatatlan, vasakarátú emberek saját jellemvonásaikat juttatták érvényre, hogy a dolgokat a saját belátásuk szerint irányítsák.

A nagy érdekek feletti ellenőrzést nem lehet teljesen olyan emberek kezébe

adni, akiknek oly kevés tapasztalatuk van Isten dolgaiban, mint nektek. Ti nem ismeritek az Úr útját. Sorainkban mindenütt elferdítik az igazságot. Isten népének nem szabad, hogy a saját intézményében – a Battle Creek-i kiadóban – csalódjon és megrendüljön a hite az önfelmagasztaló emberi elmék hibás vezetése miatt.

Ha ráteszitek kezeteiket a kiadói munkára – erre az Isten által rendelt fontos eszközre –, hogy rányomjátok a saját pecsétetek és feliratotokat, azt fogjátok tapasztalni, hogy ez veszedelmes lesz a saját lelketekre nézve, és romlást hoz Isten munkájára is. Ez Isten szemében akkora bűn lesz, mint amikor Uzza kinyújtotta kezét, hogy megtámassza Isten frigyládáját. Isten mindössze azt kéri tőletek – mint akik beléptetek más munkájába – hogy alázattal végezzétek a saját személyes kötelességeket. Igazságosan kell bánnotok mindazokkal, akik részt vesznek az emberekért végzett munkában; szeretnetek kell az irgalmasságot, és alázatosan kell járnotok a ti Istenetekkel. Ti ezt nem tettétek meg. Cselekedeteitek tanúskodnak ellenetek. Ha ezt elmulasszátok, akkor bármilyen legyen is a tisztségetek és felelősségetek – még ha annyi hatalmatok volna is, mint Akhábnak – meg fogjátok tapasztalni, hogy Isten felettetek áll, és hogy az Ő uralma a legfelsőbb, és az is lesz.

Azokban, akik jelenleg a kiadóhivatal vezetésében részt vesznek, általában túl kevés a szeretet és a tisztelet a menny Istenével szemben, túl kevés a hit – az Istenbe és az Ő gondviselő munkáiba vetett valódi hit.^[1918] De van Valaki, akinek a szeme az egész munkára tekint, minden tervre, minden elgondolásra, amely az emberi elmében megfogalmazódik. Az a szem a dolgok mélyére lát, az a szem megkülönbözteti a szív gondolatait és igazi szándékait. Nincs olyan sötétben végzett tett, nincs olyan terv vagy szívből fakadó képzelet, amelyet Ő ne olvasna úgy, mint egy nyitott könyvet. Minden tett és minden cél feljegyzésre kerül. Minden szó, minden cselekedet, minden terv hűségesen fel van jegyezve a szívek csodálatos Vizsgálójának könyveibe, aki ezt mondja: „Tudom a te dolgaidat.”

Az Úr megmutatta nekem, hogy Izrael Sámuel napjaiban elkövetett balgaságai meg fognak ismétlődni, ha az emberekben nem lesz nagyobb alázat, kevesebb önbizalom és több bizalom Izrael Urában, Istenükben, az Ő népének vezetőjében. Minden ember képessége és bölcsessége egyedül Istentől származik. Ha Istennel van kapcsolatban, ha az élete Istennel van összekapcsolva, akkor Isten dolgait fogja véghezvinni. Isten bölcsessége önmagából való. Ő a Végtelen. Az ember véges és tévedésre hajló. Ő a világ világosságának, életének és dicsőségének forrása. Egyetlen lék is elsüllyeszti a legnagyobb hajót is, amely valaha átszelte a büszke óceánt. Ugyanígy fog hajótörést szenvedni az egyház is az utolsó napok veszedelmei közepette, hacsak az üdvösség szent Kapitánya nem szolgál nemcsak kapitányként, hanem kormányosként is.

Nekünk élő Istenünk van, és minden embernek, aki szent felelősséggel járó szolgálatot végez, minden lépésnél meg kell kérdeznie: „Ez az Úr útja?” Folyamatosan és állhatatosan Jézusra kell tekintenie vezetésért, és minden áron elvhúnek

kell maradnia. Nem arra van szükség, amit a véges emberek megtehetnek, hanem arra, amit Isten tehet véges emberek által, akik taníthatóak, alázatosak, önzetlenek és megszenteltek. Ha az isteni erő nem működik együtt az emberivel, akkor a legcsekélyebb bizalmat sem helyezhetjük az emberi képességekbe. Amikor az emberek Istenben bíznak, az megmutatkozik alázatban, sok imában, szeretetben, keresztényi udvariasságban és valódi tiszteletadásban minden ember iránt, valamint nagy körültekintésben helyzetükben és cselekedeteikben. Nyilvánvalóvá teszik Istenre való hagyatkozásukat, és bizonyítják, hogy szilárd és tiszta elvek alapzatán állnak. Ezek az emberek megmutatják, hogy Krisztus értelme van bennük. ^[919]

Általában túl sok az önbizalom és az önelégültség, a szív büszkesége és az önmaguk felmagasztalása – anélkül, hogy Istennek adnának dicsőséget. Isten értelmet és talentumokat ad az embereknek, és próbára teszi őket, hogy lássa, vajon az Ő útján járnak-e, vajon az Ő akaratát teljesítik-e, és nem önmagukba bíznak-e. Ha nem állják ki a próbát, nem alkalmasak az Ő országára. „Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9:23-24)

Az Úr megengedte Izraelnek, hogy a saját útját járja, miután Sámuel által világosan megmondta nekik, hogy nem ez a helyes és legjobb út. Gondolatukban és saját megítélésük szerint ez volt az az út, amely – úgy elképzelték – a legnagyobb dicsőséget hozza majd nemzetüknek. Az Úr teljesítette szentségtelen szívük kívánságát.

Amikor Izrael királyt kért, hogy „mi is úgy legyünk, mint a többi népek, hogy királyunk ítéljen minket”, „Sámuelnek nem tetszék a beszéd”. „És könyörgött Sámuel az Úrhoz. És monda az Úr Sámuelnek: Fogadd meg a nép szavát mindenben, amit mondanak néked, mert nem téged útalnak meg, hanem engem útalnak meg, hogy ne uralkodjam felettük. Mindama cselekedetek szerint, a melyeket véghez vittek attól a naptól kezdve, amelyen kihoztam őket Egyiptomból, egészen a mai napig (hogy elhagytak engem, és idegen isteneknek szolgáltak): veled is a szerint cselekesznek.” (1Sám 8:6–8)

Nem Sámuel volt az egyetlen, aki fiait bírakká tette Izráelben. Sámuel nevelte és oktatta fiait, és ők jól fel voltak készítve arra, hogy végezzék Izráel bírói munkáját, ha úgy cselekedtek volna, mint Dániel Babilon udvarában – ha szívükben elhatározták volna, hogy hűségesek lesznek a kapott tanítás elveihez. Isten velük lett volna, és megtisztelte volna őket, ha az Ő tanácsát és bölcsességét keresik, és Őt tisztelik. ^[920]

„De fiai nem járnak az ő útjain, hanem a telhetetlenség útján indulának, és ajándékot fogadának el, és elfordíták az igaz ítéletet.” (1Sám 8:3) Nem lehetett Sám-

muelt kárhozthatni fiai gonoszságaiért. Sámuel gyötrődött és csalódott volt a szíve, mert fiai nem töltötték be a nép várakozását. A pénz szeretete által igazságtalan bírakká váltak. Ez fájdalmas próbatétel volt az idősödő atya számára, mert állandó kísértést jelentett a népnek azt hinni, hogy Sámuel elhanyagolta kötelességét, ahogyan Éli tette. Sámuel azonban sokkal többet szenvedett fiai bűne miatt, mint Izráel. Vajon a fiai valamilyen mértékben az apjukban látott példát követték? Nem! Nem! Azoknak a példája formálta őket, akikkel társultak.

Az a férfi, akit az Úr népe élére állított, már idős volt, de értékes tapasztalatot szerzett az Úr útjain való járásban. Ha Sámuel nem teljesítette volna kötelességét fiaival szemben, Isten olyan üzenetet küldött volna neki, amelyet Élinek is küldött. Ebben az esetben nyilvánvalóvá válik, hogy a gyermekek saját magatartásukkal hogyan gyengíthetik és tehetik semmivé szüleik legjobb erőfeszítéseit.

Az Úr azonban kapcsolatban maradt Sámuellel, sőt különleges útmutatást adott neki, hogy mit tegyen Izrael elpártolása esetén. „Most azért hallgass szavukra; mindazáltal tégy ellenük bizonyosságot, és add tudokra a király hatalmát, aki uralkodni fog felettük.” (1Sám 8:9). Sámuel hűségesen elmondta az Úr minden szavát a népnek, amely királyt fog kérni tőle. (1Sám 8:11-12). Vajon megváltoztatták-e szándékukat azok az ünnepélyes szavak, amelyeket Sámuel Isten vezetése alatt mondott ki? Nem! Elméjük a saját ítéletüket követte, és megvetették Isten bölcsességét.^[921]

Izráel belefáradt abba, hogy istenfélő vezetők irányítsák, akik Isten célját, akaratát és dicsőségét tartották állandóan szemük előtt, az Ő útmutatásai szerint. Olyan megreformált vallást akartak, amely által – a hízelgő külső jólét révén – nagy megbecsülésnek örvendhetnek a környező nemzetek szemében. Ahogyan egykor visszakívánták Egyiptom húsfazekait és hagymáit, és zúgolódtak, mert nem kaptak meg mindent, ami kívánságaik kielégítésére szolgált volna, és inkább a rabságot választották volna, semhogy megtagadják vágyaikat – ugyanígy most is megbántották Istent, félresöpörve bölcs vezetését. Gazdagságra és pompára vágytak, amilyen a környező nemzeteké volt.

Istent megszorította választott népének hálátlansága. Amikor Sámuel lelkének bánatában az Úrhoz imádkozott, az Úr azt mondta neki, hogy nem Sámuel az, akivel szemben elégedetlenek, hanem az Úr isteni tekintélye, mert Ő, mint népe Királya, bírakat rendelt ki. Ha a bírák igazságtalanná váltak, ha szentségtelenek lettek, ha a saját kicsinyes bölcsességükben bíztak, akkor a nép feladata volt, hogy ezeket a dolgokat rendbe tegye, nem pedig az, hogy félreállítsa a menny Istene tekintélyét. Ez annak a lázadásnak a folytatása volt, amely miatt atyáik holtteste a pusztában feküdtek.

Milyen hatást gyakoroltak a népre Sámuelnek az Úrtól kapott szavai? „A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni, és mondanak: Nem! hanem király legyen felettünk. És mi is úgy legyünk, mint a többi népek, hogy királyunk ítéljen

minket is, és előttünk járjon, és vezesse a mi harcainkat.” (1Sám 8:19-20) Most már láthatjuk, mennyi bizalom helyezhető olyan emberi, véges lényekbe, akiknek szívét nem szenteli meg, nem alázza meg, és nem irányítja napról napra, óráról órára a menny Fenségesének szeretete és félelme.^[922]

Sátán elméje azt sugallta az emberek szívében, hogy Izráel kövesse ördögi tanácsát. Megigézte őket, hogy saját céljaikat valósítsák meg még az idős prófétájuk ünnepélyes tiltakozásai ellenére is, akit minden okuk megvolt, hogy tiszteljék, és elhinniük, hogy azokat a szavakat mondja, amelyeket maga Isten bízott rá. Isten meg akarta menteni őket a jövőbeni szenvedéstől, és saját kegyelmes vezetése alatt tartani őket, ahelyett, hogy kiteve legyenek az ingatag ítéletnek és az erős akaratú emberek önkényének, akik úgy döntöttek, hogy kitepik magukat Isten kezéből, és saját értelmük szerint vezetik Izráel kormányzásának ügyeit.

Nincs olyan tanítás vagy példa, amely le tudná győzni azokat a természetes jellemvonásokat, amelyek velük együtt nőttek fel, és erejükkel együtt erősödtek meg. A tapasztalt emberek külső korlátozásai egy ideig féken tartják a megszen- teletlen hajlamokat, de ha ezek a korlátok eltűnnek, rögtön megmutatkozik a szomorú valóság, hogy azok, akik bizalmi tisztségeket töltenek be, nem olyan emberek, akik Istent félik, és minden lépésüknél megkérdezték volna: „Ez az Úr útja?” Az Úr olyan embereket akar, akik szükségét érzik annak, hogy erejüket egy láthatatlan Forrástól kell méríteniük – attól, aki maga az Isten.

Izrael pontosan olyan királyt kapott, amilyenre a szíve vágyott. Isten Lelke eljött Saulra, a választott királyukra, és ő megtért. Sámuel ezt mondta neki: „Mikor pedig mind e jelek beteljesednek rajtad, tedd meg magadért mind azt, ami csak kezed ügyébe esik, mert az Isten veled van.” (1Sám 10:7) Ez világosan ki van jelentve: „És lőn, amint hátra fordult, hogy Sámuelről eltávozzék, elváltoztatá Isten az ő szívét, és azon a napon beteljesedének mind azok a jelek.” (9. vers) Itt látjuk, hogy Isten kész mindent megtenni minden egyes szolgáljéért. Ha Saul mindenben engedelmeskedett volna az Úrnak, akkor áldás lett volna Izráel számára, ha Izráel hallgatott volna rá. De ha a király hűtlenné vált Istenhez, akkor jaj lett Izráelnek! Ebben az esetben áldás helyett átoknak bizonyulna.

Mindezek pedig példaképpen történtek velük, és a mi tanulságunkra írtak meg, akikhez az időknek vége érkezett. Az Úr ismételten elém tárta, hogy Isten népe az utolsó napokban nem lehet biztonságban, ha emberekben bízunk, és embert tesz támaszává.^[923] Az igazság erős vésőjével Isten kivágta őket a világ bányájából, mint nyers köveket, és műhelyébe vitte őket, ahol kalapáccsal és vésővel letöri szabálytalan, nyers éleiket, hogy alkalmassá tegye őket az Ő épületében elfoglalt helyükre. De ők prófétái által kell, hogy faragtassanak és csiszoltassanak. Feddéseknak, figyelmeztetéseknek, intéseknek és tanácsoknak kell eljutniuk a szívükhöz, hogy Krisztushoz hasonlóvá formálja őket. Szívükben és jellemükben meg kell változniuk, és az Úr útján kell járniuk.

Most emelem fel a figyelmeztető szavamat, mert veszély fenyeget. Az embereknek tudniuk kell, ha veszély van. Nem szabad őket sötétségben tartani. (Ez 3:17-21)

Amilyen bizonyos, hogy az Úr gondviselése szerint embereket állított szent megbízatásba, olyan bizonyos, hogy Ő maga fogja alkalmassá is tenni őket arra a tisztségre. Ha megőrzik Isten iránti odaszentelésüket, ha imádkozó szívvel kutadják az Ő Igéjét, ha vigyáznak és imádkoznak, akkor Ő megadja nekik a Szentlelkét, hogy napról napra, óráról órára és percről percre elvégezhesék a szent és fontos munkát. Az Úr munkálkodni fog az emberek szívében, ha a szent dolgokkal megbízott emberek fenntartás nélkül átadják magukat Neki, és biblikus értelemben keresztényekké lesznek.

Némelyek azt mondhatják: „Megtettünk mindent, amit tudtunk.” Lehet, hogy megtettétek, de önmagatoktól nem tehtek semmi jót. Élő, cselekvő, kitartó hittel kell Jézus Krisztusra támaszkodnotok. Kitérhettek a felelőségek elől, még inkább eltávolodhattok a világosságtól, a világ légkörét szívhatjátok magatokba, és teljesen világi üzletemberekké válhattok. De megéri ez? Az örökkévalóságot szem előtt tartva nem gondolkodhattok így. A munkától való eltávolodás megszabadít a kísértéstől? Nem! Minden embernek, aki felelőséget vállal, nem szabad annyit vállalnia, hogy ne maradjon ideje arra, hogy keresse azt a bölcsességet, amelyet egyedül az Úr adhat neki. Az Úr Lelke többet tehet értetek a munkában, mint amennyit ti egész életetekben tehetnétek az Ő Lelke nélkül.

Aki bármilyen területen munkát végez az Úrért, annak tudnia kell, hogy hajlamos lehet hibákat elkövetni, amelyeket elkerülhetne, ha kevesebbet vállalna.

^[924] Ez azonban sokkal veszélyesebb dolog lenne. Vajon ezért kellene az embereknek könnyebb, kevésbé felelősségteljes tisztségeket választaniuk? Maradjanak odaszentelés nélkül? Ezáltal nem úgy cselekednének, mint a hűtlen szolga, aki elásta talentumát, panaszkodva, hogy az Úr követelményei túl nehezek? A hűtlen szolga azt állította, hogy ismeri Istent, majd gyakorlatilag csalással vádolta Őt. Hamis képe volt Isten jelleméről.

A gonosz és rest szolga beszéde nem pusztán kifogás volt, hanem szíve valódi érzéseinek kifejezése. Úgy látta Urát, amilyennek kimondta. Önző fősvénységében Isten jellemét a saját jelleméhez hasonlította. Nem volt benne sem szívbéli egyszerűség, sem valódi vallás, sem gyakorlati ismerete Isten jelleméről, és nem hitt az Ő ki nem érdemelt irgalmában és kegyelmének gazdag ajándékában.

Istent megismerni annyit jelent, mint teljes bizalommal ráhagyatkozni. Ó, milyen érzéseket táplálnak ma az emberek Istennel szemben! Az embereknek meg kell újulniuk Isten és önmaguk előtt. Nehéz dolog az embernek meglátni saját indítékait és helyesen megítélni azokat a lelkeket, amelyek vezetik őket. Nehéz dolog őszintén beismerni, mint Dávid tette: „Vétkeztem. Olyan lelkületem volt, amely nem hasonlított Krisztus lelkületéhez”.

Azok bírtak a legnagyobb hatalommal ebben a világban, akik életüket a

Golgota keresztyéről visszatükröződő világosságban éltek. Szívük mélyéből megvallották bűneiket, amelyet hibáik és tévedéseik feletti fájdalom töltött el. Nem saját jóságukat, eszességüket vagy képességeiket mutatták fel Isten előtt, hanem ezt mondták: „Kezemben nincs mit hoznom, csak keresztedbe kapaszkodom.”

Láttam, amint az Úr Jézus szomorú arccal tekint azokra az emberekre, akik szent dolgokkal foglalkoztak, mert nem ismerték fel azok szentségét. Ezt mondta: „Az emberi jellem nem megbízható. Ha Krisztus nincs beleszőve a jellembe, akkor értéktelen. Jellemátalakulás nélkül nincs reménység a világ számára.”^[925]

Minden intézményünk áldozat árán jött létre. A körünkben lévő intézményeket mind áldozat árán alapították. Ezek a nép tulajdonát képezik, és mindenki, aki megtagadta önmagát és áldozatot hozott e létesítmények létrehozásáért, érezze úgy, hogy személyes, mély kötődése van ezekhez az intézményekhez. Nem szabad elveszítenie érdeklődését vagy hitét, és ne szűnjön meg imádkozni értük. Akik áldozatot hoztak ezekért az intézményekért, ne tűrjék el, hogy azokat lealacsonyítsák. Joguk van vizsgálgatni. Amint az utolsó napok veszedelmei közelednek, annál komolyabban kell imádkozniuk.

Azokat az embereket, akik akkor hordozták a terheket, amikor a munka nehéz volt, hívjátok meg a tanácskozásaitokba. Ez megilleti őket, és nekik szavuk kell, hogy legyen a tervezéseknél. Nem szabad szövetséget kötni hitetlennel, de az sem helyes, ha kialakul egy csoportnyi ember, akik úgy gondolkodnak, ahogyan ti, és minden tervetekre áment mondanak, bármit is javasoljatok. Szövetkezés se alakuljon ki a népünk között a világ módja és szokása szerint. Az Úr külön felhívta a figyelmemet erre a veszélyre. A világ nem lehet a mércénk. Engedjétek, hogy az Úr munkálkodjon. Engedjétek, hogy az Úr hangja hallatszódjon. Világos és határozott üzenetet kell közvetítenünk a világnak. Nem szabad elfogadnunk olyan tanácsokat, amelyek azt javasolják, hogy kövessük azokat a terveket, amelyek tompítanak a különleges, létfontosságú igazságokat, amelyek elválasztottak minket a világtól, és azzá tettek bennünket, amik vagyunk.

Az idő rövid. Az első, a második és a harmadik angyal üzenete az az üzenet, amelyet a világnak hirdetniünk kell. Nem halljuk szó szerint a három angyal hangját, de a Jelenések könyvének angyalai egy népet jelképeznek, amely a földön él, és ezeket az üzeneteket hirdeti.

János látott „más angyalt leszállani a mennyből, a kinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől.” (Jel 18:1). Ez a munka Isten népének hangja, amely figyelmeztető üzenetet hirdet a világnak.^[926] Vajon adott-e Isten János által világosságot azokról a dolgokról, amelyek közvetlenül a vég idején, az utolsó időben fognak bekövetkezni? Tollal és szóval kell hirdetniünk a világnak pontosan ezt az üzenetet – nem halk, elmosódott suttogásokkal.

Az Úr megmutatta nekem, hogy a munkában felelősséget hordozó embereknek szükségük van a mennyei kenetre, vagyis Isten Lelkére, hogy felébressze

és megtisztítsa ítélőképességüket, mert nem tudják megkülönböztetni a szent és örök valóságokat azok igazi jelentésében. Ti a hegyet egérré, az egeret pedig hegygé teszitek.

„Mert így szólott hozzám az Úr, rajtam lévén erős keze, hogy tanítson engem, hogy e népnek útján ne járjak, mondván: Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne féljetek és ne rettegjetek; A seregek Urát: Őt szenteljétek meg, Őt féljétek, és Őt rettegjétek! És Ő néktek szenthely lesz; de megütközés köve és botránkozás sziklája Izráel két házának, és tör és háló Jeruzsálem lakosainak. És megütköznek köztük sokan, és elesnek és összetöretnek; törbe esnek és megfogatnak! Kösd be e bizonyágtételt, és pecsételd be e tanítást tanítványaimban! Én pedig várom az Urat, aki elrejtí orcáját Jákób házából, és benne bízom. Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nekem az Úr jelekül és csodákul Izráelben: a Sion hegyén lakozó seregeknek Urától vagyunk mi!” (Ézsa 8:11-18)

Az ember számára teljességgel lehetetlen, hogy megszentelje, megtisztítsa és megáldja önmagát. Egyedül Isten a segítségünk. A kegyelem minden olyan léleknek megadatik, aki őszintén vágyik rá. Félre kell tennünk az önzést, és igazzá kell válnunk - nem érdemek által, hanem kegyelemből. „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk ōhoz, és meg fogjuk őt látni, amint van.”^[927]

Ha életünk Krisztussal együtt el van rejtve Istenben, a világ nem fogja észrevenni vagy értékelni. A keresztény jellem bizonyos osztályokban tiszteletet kelthet, akik következetességre vágnak, de általában a világ ellenséges Istennel és az Ő népével szemben. A világ általában nem talál örömet a valódi, élő kegyességben, a szilárd, állhatatos jellemben, és amely nem inog meg sem az ő álokoskodása előtt, sem a hamis tudománya előtt.

A Lélek dolgait lelki módon kell megítélni. Isten templomának élő kövei nem vonzzák a világ emberét. Ő nem érti meg helyüket az épületben, és nem lát bennük semmit abból, amit ő értékesnek tart. Látja a tehetséget és a jellem élességét, és irigykedik rájuk. Bármit is tesz a keresztény vallásos értelemben, lelkiismeretesen Krisztusért, azt a világ nem érti meg és nem értékeli, mert nem ismeri az igazság erejét, sem az Úr Jézus Krisztust.

Amikor a keresztény ember az Úrral jár teljes lelki alázatban, akkor szűklátókörűnek, vakbuzgónak és kizárólagosságra törekvőnek mondják. Ha buzgó, a világ fanatikusként fogja ítélni. Szólja határozottan az igazságot tollával és hangjával, menjen előre, Illés lelkével és erejével hirdetve az Úr napját, és a világ hevesnek fogja tartani, és azt mondják, hogy mindent leszól, kivéve a maga hitét. A keresztény lehet bármi, amivé a kegyelem teheti, a világ akkor sem fogja megérteni. Ez az a láthatatlan, belső élet, amely összefonódik Isten életével, úgy van ábrázolva,

mint ami el van rejtve Krisztussal együtt Istenben, és amelyet a világ nem képes felismerni.

A hívőket Krisztusért vádolták, félreértették és gyűlölték. Sok nyomorúságon mentek keresztül. Tapasztalatból tanulták meg: „Ne csodálkozzatok, ha gyűlöl titeket a világ.” Nem érthetik meg indítékaitokat. A keresztény jellem olyasmi, amire az ő szemük túl vak ahhoz, hogy felismerje, tapintásuk túl durva ahhoz, hogy érzékeljék. Lelki erejük túlságosan eltorzult ahhoz, hogy értékelni tudják azt az élő, mennyei világosságot, amely a keresztény elméjében és szívében ragyog. Ez a világosság ismeretlen a világ számára.^[1928]

A keresztények valóban ellenállnak a hivalkodásnak. Amennyire keresztények, olyan mértékben öltöznek alázatba, és ez a valódi kegyelem világossággá teszi őket a sötétséggel szemben. Ha keresztények vagyunk, nem fogjuk keresni az emberek dicséretét vagy felmagasztalását, és nem szakadunk el a munkától sem megvesztegetéssel, sem hízalgő kísértésekkel. A keresztényeket nem űzi el kötelességük őrhelyéről a félelem, a gyalázkodás, a vádaskodás, a gyűlölet vagy az üldözés.

Jézus azt mondja: „Ti vagytok a világ világossága. Úgy fényltek a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” Vannak, akik észreveszik a jó példát és érzik a következetes keresztény élet hatását. Jézus nem azt parancsolja a kereszténynek, hogy igyekezzon ragyogni, hanem hogy egyszerűen hagyja fényét tiszta, határozott sugarakban ragyogni a világban. Ne fojtsátok el világosságokat, és ne tartsátok vissza bűnös módon. Ne engedjétek, hogy a világ ködössége, zúrzavara és romlottsága rátelepedjen a világosságokra. Ne rejtsetek ágy alá vagy véka alá, hanem tegyétek gyertyatartóra, hogy világítson mindazoknak, akik a házban vannak. Ne törekedjétek arra, hogy önmagatokat magasra emelve világítsatok, de ne is vonuljatok vissza a barlangba, mint Illés a csüggedésében, hanem jöjjetek ki, álljatok Isten mellé, és ragyogjatok. Isten azt parancsolja nektek, hogy hatoljatok át a világ erkölcsi sötétségén. Legyetek só, amely ízt ad az embereknek.

Ha a kiadó munkájában részt vevő emberek többet imádkoznának, ha éreznék, hogy Isten kéri tőlük a részvételt az összejöveleken, ha mennyei mannáért keresnének lelkük számára, akkor növekednének a kegyelemben és a mi Urunk, Jézus Krisztus ismeretében, míg el nem jutnak a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra.

Amikor a szent megbízatás tiszttségében lévők szilárdan ragaszkodnak az igazsághoz, és azt világosan és határozottan hirdetik, a világ nem fogja kedvelni. Mégis Isten útja és terve az, hogy minden fénysugár, amelyet az emberi eszközök kaptak az életben, ragyogjon a világot beborító sötétség közepette.^[1929]

Nem találhatunk békességet abban, ha érdekeinket a világgal egyesítjük, amelyről Krisztus mondta, hogy nem tudja befogadni az igazságot, mert nem

ismeri sem az Atyát, sem Jézus Krisztust, a Fiút. Jézus azt mondja: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt ti nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ.” (Jn 15:18-19) Jézus vonzotta a világot, de ők nem akartak Hozzá jönni, nem akarták megismerni Őt. „Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd. De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, aki küldött engem.” (Jn 15:20-21)

Mi a küzdő, nem a diadalmas egyház vagyunk. Mélyebb, sokkal mélyebb lelkiségnek kell lennie azokban, akik szent dolgokkal foglalkoznak. Nagy veszély rejlik az önhittségben, az emberi bölcsességbe vetett bizalomban, és abban, ha valaki nem támaszkodik kitartóan és teljesen Istenre. Aki úgy próbál békét szerezni, hogy visszatartja és nem védi meg a jelenvaló igazságot, amely e kor számára adatott, az olyan békéhez jut, amely a halál álmába torkollik.

Most van itt az ideje, hogy felöltsük a teljes fegyverzetet. „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Ef 6:12). Ez a mi munkánk, és Sátán minden védtelenül hagyott eszközön keresztül fog betörni, hogy elvakítsa az emberek értelmét az életbevágó és valóságos érdekek tekintetében, amelyek most forognak kockán. Ha sikerül elhomályosítania a felelősséget viselő embereink értelmét, a kovász munkálkodni fog.^[1930] Nem fogják meglátni és megérteni Isten munkáit, nem jobban, mint ahogy a zsidók sem értették azokban a napokban, amikor a legnagyobb áldások voltak karnyújtásnyira. Meg nem térésük, önhittségük és önigazultságuk miatt bezárták az ajtót békességük előtt. Bezárták az ajtót egyetlen reménységük előtt, mert nem voltak hajlandók elfogadni Isten útját, és alávetni elméjüket és szívüket az igazság világosságának.

Nincs szükségünk olyan emberekre, akik – mint régen – az emberek elméjét befolyásolva igyekeznek biztosítani a békét, a kegyet és a jólétet, amelyeket a kereszt félretételével remélnek elérni. Így lesz ugyan békességük, csak hogy a Sátán rendje szerinti csalóka béke – nem az a béke, amely felülről jön, és amelyet Krisztus megígért, hogy megad.

„Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcsességnek szelídségével. Ha pedig keserű irigység és civódás van a ti szívetekben, ne dicsekedjete és ne hazudjatok az igazság ellen. Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jó, hanem földi, testi és ördögi. Mert ahol irigység és civakodás van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van. A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes,

irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, akik békességesen munkálkodnak.” (Jak 3:13-18).

Krisztus Lelkének jelenléte nélkül nincs biztonságos béke. Nincs más béke, csak az, amely kapcsolatban van a kereszttel. „Nem hagylak titeket árvakul”.

Isten emberek iránti szeretetének mértéke Krisztus ajándékában található. Ő az eszköz, amely által Isten szeretete az emberhez eljut. „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Isten szeretett bennünket, ezért adta oda nekünk Krisztust. Nem azért szeretett, mert odaadta Krisztust.^[931]

Ti, akik a felelősség terhét hordozzátok! Az Úr Jézus várja imáitokat, bűnvallomásaitokat és bűnbánatokat. Ha mindennapi tapasztalataitok nem olyan jellegűek, amelyek azt bizonyítják, hogy folyamatosan erőt kaptok Jézus Krisztustól, akkor egy pillanatig sem vagytok biztonságban.

„Nos – mondhatja valaki – én feladom. Visszalépek, és jöjjön más a helyemre.” Jobb, ha ezt nem teszitek meg, hacsak nem döntöttétek el, hogy nem fogtok szoros kapcsolatot fenntartani Istennel. Ha teret engedtek Sátánnak, hogy közétek és Jézus közé álljon, akkor az ördög bővelkedni fog sugallatokban. Bőséges lesz a tanácsa a mechanikus módszerekben, és a gépies cselekvésekbe vetett bizalomban, miközben ti félreteszitek az Egyetlent, aki betölthet benneteket a Szentlélekkel, és aki a veszély idején zászlót emel értetek az ellenséggel szemben. Nem szabad a saját véges bölcsességeitekre támaszkodnotok, mert a legjobb esetben is csak korlátozott tapasztalatotok van, és még fele annyit sem tudtok abból, amit tudni véltek a munka biztonságos és bölcs vezetéséről, amely rátok lett bízva.

Amikor felismeritek, hogy mennyire szükséges háttérbe szorítanotok az éneteket, hogy szemeteket egyedül Isten dicsőségére szegezzétek – nem törődve azzal, mit mond vagy gondol a világ, és milyen indítékokat tulajdonítanak majd a munkátoknak –, hanem követve a ti Vezetőtöket, lépést tartva Üdvössétek Fejedelmével, érzékeiteket éberén tartva, hogy felfogjátok parancsait, hogy azokat pontos engedelmséggel teljesítsétek — akkor, még ha nincs is tapasztalatotok, a hitetek megragadja Jézus erejét. Vele együtt nem fenyeget a kudarc veszélye.

Könnyebb összezúzni és elpusztítani a világot, mint újjáteremteni, de Krisztus odaadta életét, hogy újjáteremtse. Zűrzavar, halál és a sötétség halotti lepelként borítja a világot. Vajon a tapasztalatban szűkölködő emberek nem tanulhatnának Jézus lábainál ülve? Figyelve útjait és kezének munkáját, látva önmegtagadó életét, megváltoznak. Ő mondja: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” (Mt 11:29)^[932]

„Vegyétek föl magatokra az én igámat.” Amikor Krisztussal együtt vállaljátok az igát, munkatársaiként, akkor tanítványok vagytok, nem önkényurak. Krisztus a vezető. Lehettek emberi közvetítők, akik világosságot árasztanak a világba. Vi-

gyázzatok, nehogy a Sátántól származó sötétséget felülről származó világosságnak nevezzétek! Egyedül Krisztus Lelke az élő elv, amely a lélekben lakozik, Ő tesz alkalmassá arra a feladatra, hogy Isten munkatársai legyetek. Az Úr Jézus Krisztus az embert bevonja munkájába, és társává teszi a lelkek megmentésében.

Az Úr prófétákat és mennyei üzeneteket küldött, hogy megmentse az embereket, de ők nem akarták elfogadni a feltételeket. Az Úr Jézus Krisztus jött el a világba, hogy fényt gyűjtsen a világ minden sötét szegletében, de Sátán Krisztus és az emberek közé állt, hogy megakadályozza az isteni üzeneteket, és összetörje a Mindenható szívében a reménységet. Tanácsaiban olyan cselekvési irányt indított el, amely által tűnjön el az emberiség az emberek szívéből, és sátáni erő vegye birtokba azt.

A gonosz kezek a dicsőség Urát feszítették meg. De a szőlőtő a fal túlsó oldalán ültetett. Bár ágai áthajoltak a világra, az értékes gyökér biztonságban volt, hogy soha ki ne lehessen tépni, így a kiszáradt, élettelen ágak beolthatók az élő Szőlőtőbe, és bő termést hozó fürtöket teremhetnek. Jézus mondja: „Eljő majd a Vigasztaló a kit én küldök néktek. Egyedül az én Lelkem alkalmas a világ megmentésének feladatára, ha az elfogadja kegyelmem gondoskodását. És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.”

Ezért minden embernek Isten szántóföldjein kell munkálkodnia, hogy meggyőzze a világot a bűn, az igazság és az ítélet tekintetében. Ez az én munkám. Ez Jézus Krisztus minden munkatársának a munkája. Azok, akik a világ átalakításáért végzett munka bármelyik területén munkálkodnak, nem köthetnek szövetséget a világgal annak eldöntésére, hogy mit tegyenek vagy mit ne tegyenek.

^{1933]} Nekünk a felülről jövő parancsoknak kell engedelmességeknek. Minden olyan javaslat, amelyet azok tesznek, akik nem fogadják el az igazságot, akik nem értik, hogy Isten munkája mit tesz ebben az időben, gyengíti a mű erejét. Ők kizárják Krisztust a tanácsukból, és Ekron istenének tanácsát fogadják el.

Az Úr bőségesen biztosította az ember megmentésének eszközeit. Forrásai kimeríthetetlenek. Az értelmes mennyei lények készek egyesülni az emberi eszközökkel, és az emberek közvetlen kapcsolatba léphetnek Jézus Krisztussal, az isteni Szószóval. Amikor az emberek érzik, hogy Jézus Krisztusnak teljesen uralma alá kell vennie a szív egészét, minden érzést, akkor Ő minden munkással együtt lesz, hordozva az iga nehezebb részét. Az Úr, az Ő Szent Lelke által indítja az emberek szívét. Nekünk az a munkánk, hogy az egész világra elvigyük az Istentől kapott világosságot, írásban és szóban képviselve Isten jogait és igazolva Isten igényeit. Jézusnak kell lennie egyedüli bizalmunknak és biztonságunknak. Az Ő igazsága kell, hogy örökre biztosítékunk legyen.

Jézus mondja: „Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva neki.” (Jn 6:65). Isten eszközeként az ember, megteszi a maga részét ahhoz, hogy elérje az emberiséget, de az ember jellemének átalakítását nem az

ember, hanem Jézus végzi. Isten az emberekre bízott minden képességen és erőn át árasztja szét az Ő Lelkét, világosságot árasztva az értelemre, és irányítása alá vonva a bűnnek szolgáló szívet.

Ha a tehetséggel és befolyással bíró emberek önmagukban bíznak, akkor Jézus elhagyja őket, és a leggyengébb, legegyszerűbb eszközöket használja fel munkájának végzésére, mint Gedeon esetében, vagy Jerikó bevételénél is. A vonzalom középpontjában nem az embernek kell állnia. Az ember nem magát magasztalja. Nem az embert illeti a dicsőség vagy a dicséret, hanem az Urat, Izrael Istenét.^[934]

A Review and Herald kiadó nincs megfelelő helyzetben Isten előtt. Az Úr elvárja, hogy minden szolgálója hirdesse Őt, de e tekintetben nagy a hanyagság. A kiadó légköre nem egészséges. A vezetők nem buzgó lélekkel szolgálják az Urat. Miközben állítják, hogy hisznek a Bibliában, nem gyakorolják annak tanításait. Ők az ige hallgatói, de nem cselekvői. A mennyei kegyelem nincs a szívükben, és nem szövődik bele a jellemükbe. A követelmény ez: „Hanem keressétek először Istennek országát és az ő igazságát” (Mt 6:33). Az igazság, ahogyan Jézusban van, arra indítja az embereket, hogy Krisztust tegyék az első helyre, a világot pedig a második helyre. Nem vesznek részt Isten szent munkájában anélkül, hogy a legkomolyabban ne keressék a mennyei vezetést, mert Krisztus mondta: „nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:5).

Azoknak, akik a kiadó munkájában részt vesznek, isteni megvilágosodásra van szükségük minden üzleti ügyükben. Mindent, ami az Isten művével kapcsolatos, a legszigorúbb tisztességgel kell végezni, nemcsak a velünk azonos hitűekkel szemben, hanem a hitetlenekkel szemben is. Isten angyalai örököden minden munkás felett, hogy segítsenek mindazoknak, akiknek segítségre van szükségük, és akiknek a szíve vágyakozik a segítség befogadására. Az ember minden ügyletét embertársával a legtisztább igazságosság kell, hogy jellemezze. Ne legyen az egyik ember magasán kivételezett, a másik pedig lenézett, semminek nézve, mert Isten kijelenti, hogy meg fogja ítélni ezeket a dolgokat.

Mi történik, ha az üzleti ügyek Jézus vezetése nélkül vannak lebonyolítva? Mi történik, ha ezek az ügyek teljesen lefoglalják a figyelmet, mint ahogy ez megtörtént, miközben az örökkévaló érdekeinket és a lelki békességünket elhanyagoljuk? Akkor vétkezünk Isten ellen, megrabolva és meggyalázva Megváltónkat, akié vagyunk. Megcsaljuk lelkünket és elhanyagoljuk, hogy cselekvői legyünk az igének. Senki sem terhelheti meg magát annyira munkával, hogy elveszítse a lelki táplálék iránti nagy szükségletének érzését, és kialudjon benne a Lélek buzgósága az Úr szolgálatára, anélkül, hogy jelenlegi és örök veszteséget szenvedne. Saját véges bölcsességükben az emberek hibákat követnek el. Nem érzik, hogy minden lélegzetvételben Istentől függenek, és önhitté válnak.^[935]

Ez volt a kiadó állapota. Isten nem gyönyörködik ebben. Zord, diktatórikus lelkület uralkodik ott. Isten mindezt látja. Minden fel van jegyezve könyvébe, és

minden emberi cselekedetet pontosan úgy fognak látni, ahogyan van. Krisztus azonosítja magát a szenvedő emberiséggel, és ha valaki – lelki gőgjében, büszkeségben – összetöri embertársa lelkét, az Úr Jézus feljegyezi ezt úgy, mintha Ővele tették volna: „Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg.” (Mt 25:40). Ha mindannyian látnátok és felfognátok az éles, bántó szavak hatását, amelyek megsebzik és elcsüggesztik a lelket, és látnátok, ahogy Jézust megsebzik és összetörik ezek a szavak, akkor nagyon óvatosak lennétek. Nem mernétek kinyilvánítani jellemetek hibás, elfogadhatatlan vonásait. Hallgatnátok az Igére.

„Öltözzetek föl azért, mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasa volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is; Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele. És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívattatok egy testben; és háládatosak legyetek. A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsol-tárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak.” (Kol 3:12-16)

Ó, bárcsak a kiadó vezetői gyakorlatba ültetnék Jézus Krisztus tanításait! „Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással; [...] A ti beszédeitek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mimódon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.” (Kol 4:2,6) „Kicsoda köztetek bölcs és okos?” (Jak 3:13). Jézus Krisztus mondja: „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” (Jel 3:20).^{1936]}

A hideg, kritikus, gúnyos lelkület, amely helyet talált szívetekben, kiűzte Jézus szeretetét. Űzzétek ki ezt a keresztényietlen lelkületet, töltsétek be a helyét Jézus lelkületével, és akkor tisztességre való edények lesztek, olyan munkások, akikért Istennek nem kell szégyenkeznie.

Veszély leselkedik rátok. A munkások elszakadnak Jézus Krisztustól, és világi minta kerül Isten munkájára. Az Úr mindezek ellen van. Minden ember, aki szent dolgokkal foglalkozik, ne feledje, hogy az evangélium teljes ellentétben áll a világgal, amely a gonoszságban vesztegel. Ha a munkások nem járnak nap mint nap Istennel, olyan befolyás fog érvényesülni, amely Isten nemtetszését vonja a munkásokra. Nem gyakoroltok nemes becsületességet minden üzleti ügyetekben, és a kiadó dolgozói olyan példákat kapnak, amelyek lelkük romlásához vezethetnek.

Minden tisztességtelen üzleti ügylet, minden olyan megállapodás, amelyet a másik kárára, a magatok javára kötök, Isten törvényének megsértése. Nem szeretitek felebarátotokat úgy, mint önmagatokat, és ti – akik szent dolgokkal foglal-

koztok – törvényszegőknek vagytok számontartva. Akik Isten munkáját végzik, semmivel sem hozhatnak nagyobb szégyent az Ő nevére, mint ha tisztességtelenül és becstelenül viselkednek az üzleti életben. Lehet, hogy ti ezeket a tisztességtelen és romlott ügyleteket nem tartjátok gyalázatosnak, de Isten annak tartja. Sohasem fogtok tiszteletet kivívni keresztényként, ha nem Krisztust képviseltek lelkületben, jellemben, magatartásban és minden üzleti ügyetekben. Ahhoz, hogy jót tehessetek azokkal, akik veletek együtt vesznek részt a munkában, szilárd bizalmat kell ébresztenetek bennük a kegyességetek és elveitek tisztasága iránt. Ha ők ridegnek, keményszívűnek, érzéketlennek, hidegnek és szeretetlennek látnak benneteket, tudják, hogy nem vagytok keresztények. Krisztus mondja: „Szeressétek egymást, amiképen én szerettelek titeket.” (Jn 15:12)^[937]

Úgy kell látnunk Isten jellemét, ahogy ő kijelenti nekünk. „És az Úr elvonula ő előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízíziglen; megbocsát hamiságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedízíziglen.” (2Móz 34:6-7).

„Így szól az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcseségével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9:23-24).

„Megjelentette néked, óh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járj a te Isteneddel.” (Mik 6:8).

„Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni; Tanuljatok jót tenni; törekedjétek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét.” (Ézsa 1:16-17).

Az Úr másfajta lelkületet kíván a kiadó vezetőitől. Minden tanácskozásukban szelídségre, nem oktalanságra van szükségük. Nem erős, kemény lelkületre van szükségük, hanem arra, hogy keresztényként cselekedjenek. Világosságotoknak a megigazulás Napjának fényében, nem a saját magatok csiholta szikrák fényében kell tovább ragyognia. Istenben és az Ő igazságában vetett bizodalmatoknak és biztonságotoknak szilárdan kell maradnia mindvégig. Kitartó, lankadatlan erőfeszítésre van szükség egész életetek során, ahhoz, hogy megharcoljátok a hit nemes harcát. A küzdelem folyamatos, a győzelem biztos. Minden lélek, amelyben Krisztus lakik, kegyelemre kegyelmet kap. Amilyen mértékben az ember kegyelmet gyűjt, Isten olyan mértékben sokszorozza meg. Nemes lelkületet fog magában őrizni, Krisztus szent példáját követve. Krisztus jellemét fogja képviselni, megőrizve feddhetetlenségét, tisztaságát és szentségét.^[938]

„Ti azért szerettem előre tudván ezt, őrizkedjétek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségeitekből ki ne esetek” (2Pét 3:17). A kegyelem egyetlen eszközét se hanyagoljátok el! Ebben példát kell mutatnotok mindenkinek a kiadóban. Krisztus az Atyához intézett imájában ezt mondta: „És én ő érettük oda szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyének az igazságban.” (Jn 17:19). Mutatnotok kell, mennyire fontos odafigyelni a kegyelem eszközeire, hogy mások is úgy cselekedjenek, mint ti.

Ti, akik kiadónál dolgoztok, és keresztényeknek valljátok magatokat, tegyétek félre könnyelműségeket és kritikáitokat, amelyek sértik Istent. Ő embereket állít munkájába a kiadónál. Ti azonban nagyon megzavarhatjátok tapasztalataikat az istenfélelem hiányával és a szent dolgok iránti tiszteletlenségetek miatt. Isten arra hív, hogy Lelke irányítása alatt álljatok, hogy vezetők legyetek, akik a fiatalokat a mennybe vezetik. Minden lépésnél Jézusra van szükségetek. Ez az idő, 1891, olyan időszak, amikor számíthatunk arra, hogy Isten kinyilvánítja hatalmát az Ő népének. A missziótervek nem szűkülnek, hanem bővülnek fognak. A férfiaknak szoros kapcsolatban kell lenniük Istennel, különben az ellenség közéjük áll, és sugallatait Isten hangjának tekintik majd.

Az erre az időre szóló munkát az ég közepén repülő első, második és harmadik angyal jelképezi. Az első angyalnak megvan a maga üzenete, a második követi az elsőt és hirdeti az üzenetét. Az első angyal üzenete azonban nem szűnik meg, nem veszít erejéből, miközben a második üzenet hangzik. Ugyanez igaz a harmadikra is. E három angyal Isten népét jelképezi, akik Isten szavát hirdetik a világnak, és ezzel olyan erőteljes benyomásokat keltenek, hogy az igazság elválik a tévedés szemetjétől, és tiszta, makulátlan szépségében mutatkozik meg.^[939] Ezen igazságok üzenetei a legfenségesebb szemlélődések kapuit nyitják meg előttünk, amelyek komolyak, tisztítóak és rendkívül megragadóak.

Ez volt a helyzet a jelenvaló igazság első megjelenésétől kezdve. Nekünk az Urat kell kérnünk, hogy utat nyisson előttünk, meg kell tagadnunk önmagunkat, majd Őhozzá kell könyörögnünk segítségért. Azok a férfiak, akik nemzetünk érdekében fáradoztak, stratégiáik és terveik által túlhatoltak a jelenen, és nagy tiszteletet nyertek átfogó gondolataikért. Isten emberi eszközök által munkálkodott az igazság üzeneteinek hirdetésében, amelyeket Ő bízott rájuk. A missziós tevékenységük nagyon szerény kezdetekből indult, ám idővel kiváló eredményeket értek el. Ez a munka annyira mennyei területen zajlik, hogy az emberi becsvágy tervei sohasem érhatték el. Olyan magasztos célja van, hogy az államférfiak világi bölcsességének politikái semmit sem tehetnének sikerének növelésére, hanem csak szétforgácsolásához és a tönkretételéhez vezetne.

A világ a mi munkamezőnk. Az igazság világosságát az erkölcsi sötétség közepette kell vinnünk. Ezt az üzenetet nem titokban kell hirdetnünk. Senki, aki a Mester szolgálatában áll, nem rejtheti el az üzenetet, hogy ne derüljön ki az ere-

de és a célja. Ennek az üzenetnek győzedelmeskednie kell, felmagasztalva, meg-nemesítve és megtisztítva mindent, amit megérint, és méltóságteljessé kell tennie mindazokat, akik a hatása alá kerülnek. Küldöttei olyan férfiak kell legyenek, akik nappal és éjjel nem hallgatnak, mert ez a munka a leghevesebb küzdelmekkel jár. A következményei kihatnak mindkét világra, összekötik a földet a mennyel, és ünnepélyes jellegével ruházzák fel az embereket. A kereszt – Krisztus keresztje – magasra emeltetik és előtérbe kerül, új erőt árasztva az üzenetbe. Amikor bemutatjuk a Megváltó bűnbocsátó hatalmának nagyságát, akkor a megszegett törvény szívében válik láthatóvá annak ereje, és ekkor értjük meg annak hatékonyságát. Bűnbocsátó hatalma nagy, mindent átfogó, mélységes – határtalan.^[940]

Milyen más eszköze van Izráel Urának azok elérésére, akik elvetették figyelmeztetéseit és feddéseit, és úgy gondolták, hogy ezek nem származnak magasabb forrásból, mint White testvérnő? Milyen mentséget hozhattok fel majd Isten előtt az ítélet napján azért, hogy hátat fordítottatok a bizonyítékoknak, amelyeket munkájáról adott nektek? „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” Nem szeretném bemutatni vagy újra felidézni nektek azokat a dolgokat, amelyeket Isten a múltban bennem és általam tett vagy megnyilvánított. Ti a jelen bizonyítékokért vagytok felelősek.

Mennyire fáj a szívem a lelkiület miatt, amely a bizottsági és a tanácskozó üléseiteket jellemezte! Milyen lelkiületet hoztatok be ezekbe! Az egyik ember gondolatai és véleményei befolyásolják a másikat. Számos könnyelmű ellenvetés és gúnyos tréfa hangzott el. Egy Tanú jelen volt összejöveteleteiteken, és mindent feljegyzett. Ezek a fegyverek csak megalázzák azt, aki használja őket, és semmiféle győzelmet nem hoznak neki. A szent dolgokat a közönséges szintjére süllyesztették le. A hitetlenek stílusa, a szellemeskedéseitek és éles kritikáitok tetszenek az ördögnek, de nem az Úrnak. Tanácskozásaitokat nem Isten Lelke vezette. Téves állítások hangzottak a hírnökökről és az általuk hozott üzenetekről. Hogy merésztétek ezt tenni?

A gúnyolódás és az élcélődés gyenge érvek. A gúnyolódás lealacsonyítja annak elméjét, aki él vele, mert elszakítja a lelket Istentől. Ne bízzuk magunkat senki ítélőképességére, aki ilyet tesz, tanácsaiknak vagy döntéseiknek ne tulajdonítsunk fontosságot. A könnyelmű ellenvetések és a bíráltság nem Isten rendje szerint való. Ezek harmat vagy kegyelem nélkül hagyják a lelket, éppoly szárazzá téve, mint a Gilboa-hegyei. Vádolni a munkásokat és azok munkáját, akiket Isten használ, annyi, mint Jézus Krisztust vádolni a szentjei személyében. Megjegyzéseiteknek, akár a bizottságban, akár azon kívül, nincs különösebb súlya Isten előtt. Mindannyiótoknak fejlesztenetek kell vallásos képességeiteket, hogy helyesen tudjátok mérlegelni a vallásos dolgokat. Ti egyértelműen kudarcot vallottatok abban, hogy különbséget tegyetek a tiszta arany és az aranyozott között, az igazi érték és a látszat között.^[941]

A Minneapolisban uralkodó előítéletek és vélemények nem tűntek el. Az

ott elvetett magok készen állnak arra, hogy kisarjadjanak és hasonló termést hozzanak, mert a gyökerek a földben maradtak. A hajtásokat levágták ugyan, de a gyökerek nem pusztultak el, és meg fogják teremni szentségtelen gyümölcsüket, hogy megmérgezzék a felfogóképességet, és megvakítsák azok értelmét, akikkel társultok az Isten által küldött hírnökök és üzenetek tekintetében. Amikor mély bűnvallomással kiirtjátok a keserűség gyökerét, akkor világosságot fogtok látni Isten világosságában. De céltudatosan kell tanulmányoznotok Isten Igéjét. Erre van szükségetek. Ne azért tanulmányozzátok, hogy megerősítsétek saját elképzeléseiteket, hanem az elképzeléseiteket vigyétek a Bibliához, és ott tisztíttassanak meg, ítéltessenek el vagy nyerjenek jóváhagyást az Ó- és Újszövetség világosságában. Tegyétek Istent és a Bibliát állandó társaitokká. Ugyanezzel a céllal, sok imádsággal tanulmányozzátok a bizonyáságtételeket is.

Az Úr bölcsessége végtelen, hatalma mindenható. Jósága és irgalma hártalan, részrehajlás és képmutatás nélkül. Isten semmilyen tervet nem sző, és hatalma semmit sem hajt végre, ami nincs tökéletes összhangban végtelen jóságával. Igazsága nem támaszt olyan kérést vagy követelést, amely szemben állna kívánságaival vagy irgalma kívánalmaival. Az igazságnak és a kegyelemnek együtt kell működniük, mindkettő életerőt, hatalmat és végtelen hatékonyságot merít ebből az egységből és Isten összes tulajdonságának együttműködéséből. Kiadónk minden munkásának, nagyoknak és kicsiknek, ezt meg kell tanulniuk.

Jelen voltam az egyik tanácskozásotokon. Valaki felállt és nagyon komoly, határozott mozdulattal egy újságot mutatott fel. A címet világosan el tudtam olvasni - American Sentinel. Bíráló hangzottak el a benne megjelent cikkekről. Kijelentették, hogy egyes cikkeket ki kell hagyni belőle, másokat meg kellene változtatni. Kemény szavak hangzottak el, és kemény keresztényietlen lelkület uralkodott. A kísérom szavakat adott, hogy elmondjam az ott jelenlevőknek, akik fenntartás nélkül vádaskodtak.^[942] Összefoglalom a hozzájuk intézett feddést: A tanácskozást a viszály szelleme uralta. Nem az Úr elnökkölt a tanácskozásaikon, elméjük és szívük nem állt Isten Lelkének vezető befolyása alatt. Hagyjátok, hogy hitünk ellenségei ilyen tervek kigondolására bujtogassanak. Bár nem minden terv kifogásolható, olyan elvek keverednek középük, amelyekkel Istent meggyalázzák.

Meg kellene becsülni a világosságot, amelyet az Úr saját biztonságotok és Isten egyházának biztonsága érdekében adott. Ha az marad meg a maradék nép körében, amit egyesek képviselnek, akkor bizonyára Isten nem fog támogatni, hiszen az Úr elveszti a bölcsek tanácsát – azokét, akik azzal hízelegnek maguknak, hogy bölcsek. Tetteitekből nyilvánvaló, hogy a Hatalmas tanácsos nélkül készítettetek terveket és tűztétek ki céljaitokat. De az Úr munkálkodni fog. Azoknak, akik ilyen döntéseket hoztak szükségük van arra, hogy a szemüket lelki kenettel kenjék meg. Erősnek éreztétek magatokat a saját erőtökben, de van Valaki, aki meg tudja kötni az erősnek karját, és semmivé tenni a bölcsek tanácsát (1Pt 2:1–12).

A két nagyhatalom közötti nagy küzdelem hamarosan lezárul, és a vég közeledtével rendkívül heves konfliktusra kerül sor. Itt az ideje, hogy – Dánielhez és társaihoz hasonlóan a babiloni udvarban, hűek maradjatok az elvekhez. A hétszerre jobban felfűtött tüzes kemence sem tántorította el őket az elveiktől. Szilárdan ragaszkodtak az elvekhez és ezért bevetették őket a tüzes kemencébe. A negyedik Személy megjelent mellettük, és még a füst szaga sem érződött rajtuk. A hívő Dánielt bedobták az oroszlánok vermébe, mert imádkozott – de vajon elrejtette szándékát? Megváltoztatta álláspontját? Nem! Naponként háromszor, szokása szerint, a Jeruzsálem felé nyitott ablaknál kereste Urát, és Isten megszabadította Dánielt.^[943]

Nézzük meg Illés esetét! Szembenézett halálos ellenségével, a királlyal, a zsarnok fejedelemmel, aki már nem hitt az igaz vallásban. A király így vádolta Illést: „Te vagy az Izráel nyomorgatója?” (1Kir 18:17). Vajon Illés mentegetőzött? Hízgelgéshez folyamodott? Vajon elárulta a szent igazságot, mert Izrael elhagyta hitét, és elszakadt az Istennek való engedelmességétől? Vajon kellemes dolgokat prófétált, hogy megnyerje a király kegyét és biztosítsa jóindulatát? Nem, nem! Kikerülte a kérdést? Elhallgatta-e a király elől Isten ítéletének valódi okát, amely Izrael egész földjére nehezedett? Nem, nem! Illés olyan ember volt, aki az igazságot hirdette, pontosan azt az igazságot, amelyet a helyzet megkövetelt. Súlyos terhet és fájdalmat érzett a szívében az elpártolt Izrael miatt. Kötelessége volt feltárni bűneiket, hogy megalázkodjanak Isten előtt, és Ő elfordítsa haragját.

Illés így válaszolt: „Nem én háborítottam meg az Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait, és a Baál után jártatok.” (1Kir 18:18).

Ez az az irány, amelyet most a kiadónál követni akarnak. A világ tele van hízgelgőkkel és képmutatókkal, de Isten óvja meg azokat, akik a szent dolgok őrzőinek vallják magukat, nehogy Sátán sugallatára, ösztönzésére és terveire elárulják a szent érdekeket. Van egy figyelmeztetésem ehhez a testülethez, amely ebben a házban, a generál konferencián gyűlt össze. Az a veszély fenyegeti intézményeinket, hogy olyan terveket, eszközöket és utakat fogadnak el, amelyek nem sikert, hanem vereséget jelentenek. Nem merem megengedni, hogy ez a konferencia véget érjen, és a jelenlévők visszatérjenek otthonaikba anélkül, hogy felszólítanám őket: vizsgáljatok meg gondosan minden előterjesztett javaslatot, minden elétek hozott tervet. Ne mondjatok elhamarkodott „igent” és „áment”, ne hagyjátok magatokat elragadtatni olyan javaslatoktól, amelyek ártatlannak látszanak, de amelyek vége romlás és Isten kegyelméből való kiesés.^[944]

Veszély leselkedik ránk. Megszólaltatom a trombita figyelmeztető hangját. Isten hív titeket, hogy alázzátok meg magatokat hatalmas keze alatt, és Ő felemel majd titeket. Közeledjete Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok. Nagy és kicsiny szolgálótevők! Nincs időtök panaszkodni szolgálatotok sikertelensége miatt.

Tekintsetek Jézusra. Ragadjátok meg az Ő hatalmát élő hittel, és kössetek békét Istennel! Túlságosan vágyakoztok az emberek dicséretére.

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban. Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” (Ézsa 55:6-9)

„Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.” (Ézsa 57:15)

„Így szól az Úr, Izráel megváltója, Szentje, a megvetett lelkühöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához: Látjátok királyok! és majd fölkelnek, fejedelmek, és leborulnak az Úrért, aki hű, Izráel Szentjéért, aki téged elválasztott. Így szól az Úr: Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás napján segítettelek; megtartlak és nép szövetségévé teszek.” (Ézsa 49:7-8)^[945]

Ne engedjétek, hogy az emberek felmagasztalják magukat, és saját elképzeléseiket valósítsák meg Isten népének jóváhagyása és együttműködése nélkül. Erős természetetek nem válhat uralkodó hatalommá. Zajos, civakodó bizottsági üléseitek nincsenek összhangban Krisztussal, sem az Ő módszereivel és útjaival. Isteni felhatalmazással kell rendelkeznetek, mielőtt döntő lépéseket tesztek.

Éppoly bizonyos, hogy az Úr velünk lesz, amilyen bizonyosan hiszünk Jézus Krisztusban, és cselekedjük az Ő akaratát – nem magunkat felmagasztalva, hanem értelmünk teljes alázatában járva. Elszomorítja szívetek keménysége. Kérjétek Őt, hogy adjon nektek hússzívet, amely mindig képes érezni és megindulni az emberi szenvedések láttán. Olyan szívet, amely nem marad süket az özvegyek vagy az árvák kiáltására, amely könyörül a szegényeken, nyomorultakon és elnyomottakon, amely szereti az igazságot és gyűlöli a rablást, amely nem részrehajló, hanem figyel a szükséget szenvedőkre. Akkor megtapasztaljátok az Ézsaiás 58-ban kijelentett ígéretet.

Egyenes ösvényeket kell készítenetek lábaitok számára, hogy a sánta ne tántorodjon le az útról. Körül vagyunk véve a hitben sánta és tétova emberekkel. Segítsetek rajtuk – de ne úgy, hogy ti is sántítotok, hanem férfiakként állva: szilárdan, kipróbáltan és igazolva, elveitekben rendíthetetlenül, mint a szikla. Tudom, hogy munkát kell elvégezni az Ő népéért, különben sokan nem fogják befogadni a mennyből küldött angyal világosságát, amely az egész földet be fogja tölteni dicsőségével.

Ne képzeljétek, hogy a késői eső érkezésekor tisztességre való edények lesztek, az áldás záporának – sőt Isten dicsőségének – kiadására, ha hiabavalóságra

adjátok lelketeket, romlott szavakat beszéltek, és titokban mindmáig a keserűség gyökereit tápláljátok és öntözgetitek, melyet Minneapolisba is magatokkal hoztatok. Kétségtelen, hogy Isten nemtetszése lesz minden olyan lelken, aki Krisztus lelkületétől és értelmétől ennyire eltérő lelkületet tanúsít. Egyéni munkának kell végbemennie szívetekben, különben konkolyt fogtok vetni. Amikor az Úr megérinti ajkaitokat az oltáráról vett eleven szénnel, akkor minden igaz őrálló trombitája tiszta, egyértelmű hangot ad majd – egészen mást, mint amit most hallunk.^[946]

Istennek élő bizonyága van, nem pedig erőtlen, élettelen prédikálás. A felelősségteljes tisztsgbe helyezett férfiaknak nem a világ terveihez kell igazodniuk, nem a világ elképzeléseit kell kielégíteniük, és nem hízelgő szavakat és ámító próféciaikat kell mondaniuk. A Vigasztaló – Isten Szent Lelke, akiről Krisztus azt mondta, hogy az Atya elküldi az Ő nevében – kímélet nélkül megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében. „Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.” (2Tim 4:2)

Van egy mennyország, amit el kell nyernünk, és egy pokol, amit el kell kerülnünk. Mi továbbra is az isteni megbízatás és Istennek tett ünnepélyes fogadalmak kötelezettsége alatt állunk. Még mindig Krisztus követei vagyunk, Isten titkainak sáfarai. Mindig emlékeznünk kell arra, hogy a tanúk fellege vesz körül minket. Értelmes mennyei lények tekintenek ránk úgy, mint a Királyok Királyának és Urak Urának követekre. Jogunk van magasra emelni a zászlót. Ezt mondja az Úr, aki érti elhívásunk méltóságát és munkánk szentségét. Jobb, ha megalázzuk magunkat Isten hatalmas keze alatt, különben Ő fog minket megalázni. Az Úr rosszállással tekint azokra, akik embereknek akarnak tetszeni, akikben sátáni vádaskodás van azok ellen, akiket tisztelni kellene, és akiket Isten használ az Ő művében.

A gyengédség, a jóság az igazi udvariasság és az a finom lelkület - amely annak bizonyítéka, hogy valaki Krisztus iskolájában tanul - eltűnt sokak szívéből és jelleméből, akik azt hiszik, hogy Isten eszközei. A Hű Tanú azt mondja: „De az a mondanom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. [...] ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” (Jel 2:4-5). Ha sokkal több lenne a bűnbánat és kevesebb az önelégültség és önfelmagasztalás, sokkal tisztábban láthatnánk a lelki dolgokat. Isten azt akarja, hogy élő kapcsolatba kerüljünk Vele. Akkor tiszta láng gyullad minden lélekben, és Krisztus szeretete a szívben marad.^[947]

Elfordultunk Istentől, és mindeddig nem végeztük el a bűnbánat és az első szeretethez való visszatérés buzgó munkáját. A hitetlenség nagyrészt helyet kapott közöttünk. Divattá vált Krisztustól elfordulni, elhagyni az Urat és elfogadni a kételkedést. „Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék mi rajtunk.” (Lk 19:14) Sokaknak, fájdalmasan sok embernek a sorainkban Baál lesz a cél, a hit és a vallás, mivel Isten

útja helyett a saját útjukat választják. Az igazi vallást, a Biblia egyetlen vallását - a bűnbocsánatba, Krisztus igazságába és a Bárány vérébe vetett hitet - nemcsak lekicsinyelték és becsmérelték, gúnyolták és bírálták, hanem kétségeket és féltékenységet keltettek ellene, ami fanatizmushoz és ateizmushoz vezetett. Csak a Jézus Krisztusban való, gyakorlati igaz élet megélése jelenti a Biblia igazi vallását. Isten Szentlelkének aktív és működő elvnek kell lennie a vallásos jellemében. Krisztus szeretetének állandó elvé kell válnia, hogy a lélek gyümölcsöző legyen a jó cselekedetekben. Ez kell legyen minden üzenet ereje és hatalma, amely az emberek ajkáról hangzik el.

Milyen jövő állna előttünk, ha az emberek Krisztusban egyesülnének? Ha ez a hosszú vita, amelyet a sátáni eszközök tartanak fenn, abban az egységben végződne, amelyért Krisztus imádkozott, nem látnánk többé, hogy emberek terveket dolgoznak ki és munkamódszereket írnak elő, miközben nincs is lelki látásuk, hogy felismerjék a lelki dolgokat. Ők úgy látják „az embereket, mint valami járkáló fákat”. Szükségük van az isteni érintésre, hogy úgy lássanak, ahogy Isten lát, és úgy munkálkodjanak, ahogy Krisztus munkált. Akkor Sion őrállói mind tisztábban és hangosabban fújják majd a trombitát, mert látni fogják a közeledő kardot.^[1948]

Most nem annak az ideje van, amikor mi, akik azt állítjuk, hogy megtartjuk Isten parancsolatait, hogy a gonoszok oldalára álljunk, és az ő szemükkel lássunk, az ő füleikkel halljunk, és romlott érzékeikkel értsünk. Együtt kell küzdenünk. Munkálkodnunk kell azért, hogy egyek legyünk, hogy életünkben és jellemünkben szentek legyünk, és ne hajtsunk többé térdet azért, hogy emberek véleményét bálványozzuk, vagy valamilyen szégyenletes kívánság előtt hajoljunk meg. Nem szabad többé az Úrnak egy bűn által beszennyezett, megfertőzött lelket áldozatként bemutatnunk. „Jaj néked Korazin! Jaj, néked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnek vala azok a csodák, a melyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában és hamuban. De mondom néktek: Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogy nem néktek. Te is Kapernaum, a ki az égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz megaláztatni; mert ha Sodomában történnek vala azok a csodák, a melyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt volna.” (Mt 11:21-23).^[1949]

1891. március - A világi módszerek elfogadásának veszélye Isten munkájában

1890. november 3-án, amikor a New York állambeli Salamancában szolgáltam. Az éjszaka folyamán, miközben Istennel beszéltem, elragadtattam lélekben, és elvittem a különböző államokban tartott összejöveteleinkre, ahol határozott feddő és figyelmeztető bizonytságot tettem. Battle Creekben lelkészekből és a kiadó, valamint más intézmények felelős embereiből álló bizottság gyűlt össze, és hallottam, amint a jelenlevők kifejezik érzéseiket és barátságtalan lelkülettel követelnek bizonyos intézkedéseket, amelyek aggodalommal és szomorúsággal töltötték el.

Évekkel ezelőtt hasonló tapasztalatban volt részem, és az Úr akkor sok létfontosságú dolgot tárt fel előttem, és figyelmeztetéseket bízott rám, hogy közöljem a veszélyben lévőkkel. November 3-a éjjelén ezek a figyelmeztetések újra emlékezetembe lettek idézve, és azt a parancsot kaptam, hogy tárjam azokat a felelős állásokat betöltő férfiak elé, hogy ne hátráljak meg, és el ne csüggedjek. Olyan dolgok tárultak elém, amelyeket nem értettem, de biztosítva lettem afelől, hogy az Úr nem engedi, hogy népe a világ hitetlenségének és kételkedésének ködébe burkolózzon, és a világgal egy kötegbe kerüljön. Ha azonban hallgatnak hangjára, és engedelmeskednek parancsolatainak, Ő a kétely és a hitetlenség homálya fölé vezeti őket, és lábukat a Kősziklára állítja, ahol a biztonság és a győzelem légkörét lélegezhetik be.

Miközben buzgón imádkoztam, szem elől vesztettem mindent, ami körülöttem volt. A szoba megtelt fénnel, és én egy üzenetet mondtam el egy összejövetelen, amely a generál konferencia gyűlésének tűnt.^[1950] Isten Lelke indította, hogy a legkomolyabb felhívást intézzem hozzájuk, mert meg voltam győződve arról, hogy nagy veszély közeleg, mégpedig a munka szívében. Még mindig térdén állva, lélekben és testben is megterhelve éreztem magam annak gondolatától, hogy egy üzenetet kell közölnöm Battle Creek népével: figyelmeztessem őket olyan cselekedetről, amely eltávolítaná Istent a kiadótól.

Isten fájdalommal és nehezteléssel tekintett rájuk, és ezek a szavak hangzottak el: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből,

ha meg nem térsz.” Az, aki könnyezett a megátalkodott Izrael felett, látva, hogy nem ismerik Istent és Krisztust, az ő Megváltójukat, most a Battle Creek-i munka központjára tekintett. Nagy veszély lebegett a nép felett, de egyesek ezt nem látták. A hitetlenség és a megátalkodottság elvakította szemüket, és emberi bölcsességben bíztak Isten ügyének legfontosabb érdekei, a kiadói munka irányításában. Az emberi ítélőképesség gyengeségében az emberek a vezetés köteleit saját, véges kezeikbe vették, miközben Isten akaratát és tanácsát nem tekintették nélkülözhetetlenek. Konok, vasakarátú emberek a kiadóból és azon kívül összefogtak, és elhatározták, hogy saját belátásuk szerint bizonyos intézkedéseket hajtanak végre.

Azt mondtam nekik: „Ezt nem tehetitek meg! E nagy horderejű ügyek irányítását nem szabad teljes mértékben azokra bízni, akik nyilvánvalóvá teszik, hogy kevés tapasztalattal rendelkeznek Isten dolgaiban, és nincs lelki megkülönböztető képességük. Isten népének nem szabad, hogy tévelygő emberek helytelen irányítása miatt megrendüljön a bizalma a munka központjában levő fontos ügyekben, amelyek jelentős mértékben befolyást gyakorolnak gyülekezeteinkre az Egyesült Államokban és más országokban. Ha ráteszitek kezeteiket a kiadói munkára – erre az Isten által rendelt fontos eszközre –, hogy rányomjátok a saját pecséteteket és feliratotokat, azt fogjátok tapasztalni, hogy ez veszedelmes lesz a saját lelketekre nézve, és romlást hoz Isten munkájára is. Ez Isten szemében akkora bűn lesz, mint amikor Uzza kinyújtotta kezét, hogy megtámassza Isten frigyládáját. Vannak, akik más emberek szolgálatába léptek be, és az egyetlen dolog, amit az Úr elvár tőlük, hogy igazságosak legyenek, szeressék az irgalmasságot, alázatosan járjanak Istennel, hogy lelkiismeretesen dolgozzanak, mint akiket a nép arra fogadott fel, hogy elvégezzék a rájuk bízott munkát. Egyesek ezt elmulasztották, és munkájuk ennek tanúbizonyságát adja. Bármi legyen is a tiszttségük, bármekkora legyen is a felelősségük, még ha olyan hatalommal bírnának is, mint Akháb, meg fogják tapasztalni, hogy Isten felettük áll, és az Ő tekintélye mindenek felett való.”

Egyetlen munkás se magasztalja fel magát, és ne próbálja megvalósítani saját elképzeléseit Isten népének jóváhagyása és együttműködése nélkül. Nem fognak sikerrel járni, mert Isten nem engedi ezt meg. Intézményeink alapjai áldozatok árán lettek lefektetve. Ezek a nép tulajdonai, és mindazok, akik megtagadták önmagukat, és képességükhöz mértelenül nagyobb áldozatot hoztak, hogy ezek az eszközök létrejöhessenek, különleges érdeklődést kell, hogy érezzenek irántuk. Nem szabad elveszíteniük érdeklődésüket, sem elcsüggedniük a munka sikerét illetően. Ahogy az utolsó napok veszélyei egyre sokasodnak körülöttünk, annál buzgóbban kell imádkozniuk a munka felvirágzásáért. Azoknak, akik nehéz időkben hordozták a terheket, helyet kell kapniuk a fontos bizottságokban, mert fontos szerepet játszottak akkor, amikor a tanácskozást sokkal ünnepélyesebbnek és szentebbnek tekintették, mint manapság.^[951] A hitetlenekkel nem szabad szövetséget kötni, sem olyan embereket összegyűjteni, akik ugyanúgy gondolkodnak,

mint ti, és „áment” mondanak minden javaslatotokra, miközben kizárjátok azokat, akikről úgy vélelmezitek, hogy nem értenek egyet veletek. Megmutattattott nekem, hogy nagy veszély rejlik az ilyen eljárásban.

„Mert így szólott hozzám az Úr, rajtam lévén erős keze, hogy tanítson engem, hogy e népnek útján ne járjak, mondván: Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne féljetek és ne rettegjetek; A seregek Urát: Őt szenteljétek meg, Őt féljétek, és Őt rettegjétek! [...] A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok.” A világ nem lehet a mércénk. Hagyjuk, hogy az Úr munkálkodjon, az Ő hangja hallatszódjon.

Azok, akik a munka bármelyik területén vesznek részt, amely által a világ megváltozhat, ne szövetkezzenek azokkal, akik nem ismerik az igazságot. A világ nem ismeri sem az Atyát, sem a Fiút, és nincs lelki tisztánlátásuk sem a munkánk természete felől, sem arról, hogy mit kellene tennünk vagy mit nem. Nekünk a mennyből jövő parancsokat kell követnünk. Nem hallgathatunk a hitetlenek tanácsára, és nem követhetjük az általuk sugallt terveket. Azok javaslatai, akik nem ismerik Isten jelen időkre szánt munkáját, gyengítik Isten eszközeinek erejét. Az ilyen javaslatok elfogadásával Krisztus tanácsát vetjük meg.

Túl kevés az istenfélelem, a szeretet és a tisztelet a menny Istenével szemben. Azok, akik a kiadó irányításában tevékenyen részt vesznek, túlságosan kevésbé hisznek gondviselésének munkájában az Ő ügye iránt. Miért van ez így? Mert nem bölcsek lelkileg. A legnagyobb veszély abban rejlik, hogy az emberek olyan távol élnek Jézustól, hogy nem képesek megkülönböztetni az Ő hangját, elfogadni az Ő tanácsát, követni az Ő útját, és tisztelni az Ő nevét. Felmagasztalják magukat, és a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak. Emiatt képtelenek felismerni Sátán ravasz cselvetéseit, és olyan intézkedések elfogadására készíteti őket, amelyek igazaknak tűnnek, de amelyeket Isten és ember álnok ellensége sugall, hogy az ember lenyomatát helyezze a munkára, ezzel szégyent hozva Isten nevére.

Már 1882 óta mély jelentőségű bizonyágtételek érkeztek népünkhöz létfontosságú kérdésekben, a munkával és azzal a lelkülettel kapcsolatban, amelynek jellemeznie kellene a munkásokat. Mivel ezeket a figyelmeztetéseket figyelmen kívül hagyták, sokan éppen azokat a gonoszságokat dédelgették, amelyekre a bizonyágtételek rámutattak, ezzel meggátolva a munka előrehaladását és sokak lelkét veszélybe sodorták. Sátán nagyon is ébren van, és amíg az emberek alsznak, ő konkolyt vet. A lázadás munkájának végén Sátán ordító oroszlánként van bemutatva, aki keresi, kit nyelhet el. Azok, akik önelégültek, akik nem érzik az állandó ima és éberség szükségességét, csapdába esnek. Élő hit és komoly ima által Isten őrállóinak az isteni természet részesévé kell válniuk, különben azt fogják állítani, hogy Istennek dolgoznak, miközben valójában a sötétség fejedelmének munkáját végzik. Mivel a szemük nincsen megkenve mennyei kenettel, értelmük

elvakul, és nem látják Sátán rendkívül megtévesztő cselszövéseit. Látásukat eltorzítja az emberi bölcsességre való támaszkodásuk, ami Isten szemében bolondság.

Az Úr szeme rajta van az egész munkán, minden terven, minden emberi elképzelésen; ő a dolgok felszíne mögé lát, és felismeri a szív gondolatait és szándékait. Nincs olyan homályos tett, terv vagy szívbeli képzelet, sem emberi gondolat, amelyet Ő nem úgy olvasna, mint egy nyitott könyvet. A szívek Vizsgálója - aki azt mondja: „Tudom a te dolgaidat” - hűségesen feljegyez minden egyes tettet, szót és indítékot.^[952]

Az Úr megmutatta nekem, hogy Izrael Sámuel napjaiban elkövetett balgaságai megismétlődnek Isten mai népében, hacsak nem lesz nagyobb alázat, kevesebb önbizalom és több bizalom az Úrban, Izrael Istenében. A munka csak akkor állja ki a próbát, ha az isteni erő egyesül az emberi erőfeszítéssel. Amikor az emberek többé nem támaszkodnak emberekre vagy saját ítélőképességükre, hanem az Úrban bíznak, akkor ez bármilyen körülmények között megmutatkozik a lélek alázatában, kevesebb beszédben és több imában, valamint az óvatosság gyakorlásában terveik és lépéseik tekintetében. Az ilyen emberek nyilvánvalóvá teszik, hogy támaszuk Isten, és hogy Krisztus értelme bennük van.

Az Úr újra meg újra elém tárta, hogy az Ő népe az utolsó napokban nem lesz biztonságban, ha emberekben bízik és testbe helyezi erejét. Az igazság erős vésője nyers kövekként hozta ki őket a világból, hogy megmunkálják, faragják és csiszolják őket a mennyei templom számára. A próféták feddéseivel, figyelmeztetéseivel, sürgetéseivel és tanácsaival kell őket formálni, hogy az isteni mintára tudjanak alakulni. Ez a Vigasztaló különleges munkája: a szív és a jellem átalakítása, hogy az emberek az Úr útján járhassanak.

Most emelem fel a figyelmeztető szavamat, mert veszélyben vagytok. Az embereknek tudniuk kell, amikor veszély fenyegeti őket. Nem hagyhatjuk őket a sötétségben. „Embernek fia! őrállóul adtalak én téged Izrael házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted és nem szólasz, hogy visszatérítsd a hitelent az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha te megintetted a hitelent, és ő meg nem tért hitetlenségéből és gonosz útjáról: ő az ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet. És ha elfordul az igaz az ő igazságától, és cselekszik álnokságot, és én vetek eléje botránkozást: ő meg fog halni; ha meg nem intetted őt, vétke miatt hal meg és elfelejtetnek igazságai, amelyeket cselekedett; de vérét a te kezedből kívánom meg. Ha pedig te megintetted azt az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék, és ő nem vétkezik többé: élvén él, mert engedett az intésnek, és te a te lelkedet megmentetted.”

1845 óta időről időre elém tárultak az Isten népét fenyegető veszélyek, és megmutatták nekem azokat a veszedelmeket, amelyek az utolsó napok maradé-

kát körülveszik majd. Ezek a nagy veszélyek napjainkig fel lettek tárva előttem. Hamarosan hatalmas események fognak kibontakozni szemünk előtt. Az Úr hatalommal és nagy dicsőséggel jön el. Sátán tudja, hogy bitorolt hatalma hamarosan örökre véget ér. Most van előtte az utolsó alkalom, hogy uralma alá hajtsa a világot, és a legelszántabban fog törekedni a föld lakóinak elpusztítására.

Azoknak, akik hisznek az igazságban, hűséges őrként kell állniuk az őrtonyban, különben Sátán megtévesztő érveléseket fog sugallni nekik, és ők olyan nézeteket fognak hangoztatni, amelyek elárulják a szent igazságokat. Sátán ellenségeskedése a jó ellen mind inkább nyilvánvalóvá válik, amint erőit mozgósítja utolsó lázadó munkájában, és minden olyan lélek, amely nem adta át magát teljesen Istennek, és akit az Ő isteni hatalma nem tart meg, szövetségre lép Sátánnal a menny ellen, és egyesül a világegyetem Uralkodója elleni küzdelemben.

Egy 1880-ban kapott látomásban azt kérdeztem: „Hol van Isten népének menedéke ezekben a veszélyes napokban?”^[953] A válasz így hangzott: „Jézus közbenjár népéért, noha Sátán a jobbján áll, hogy szembeszálljon vele.” „És mondá az Úr a Sátánnak: Dorgálgjon meg téged az Úr, te Sátán, dorgálgjon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-e ez?” Közbenjáróként és az ember védelmezőjeként Jézus vezeti mindazokat, akik hajlandók vezetését elfogadni, és ezt mondja nekik: „Kövessetek Engem felfelé, lépésről lépésre, oda, ahonnan az igazság Napjának erős fénye ragyog.”

De nem mindenki követi a világosságot. Egyesek letérnek a biztos útról, amely minden lépésnél az alázat útja. Isten egy üzenetet bízott szolgálaira erre az időre; ez az üzenet azonban nem minden részletében egyezik a vezető férfiak elképzeléseivel, és egyesek bírálják az üzenetet és a hírnököket. Sőt, némelyek visszautasítják azokat a feddő szavakat, amelyeket Isten Szentlelke által küldött nekik.

Milyen más eszköze maradt az Úrnak, hogy elérje azokat, akik figyelmen kívül hagyták az Ő figyelmeztetéseit és feddéseit, és nem tulajdonítottak a Lélek bizonyágtételeinek magasabb isteni forrást, mint az emberi bölcsesség? Ti, akik ezt tettétek, milyen mentséget fogtok felhozni Isten előtt az ítéletkor azért, mert elfordultatok a Tőle kapott bizonyítékoktól, hogy Ő volt jelen a munkában? „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” Nem akarom most megismételni előttetek azokat a bizonyítékokat, amelyeket az elmúlt két évben adott Isten az Ő választott szolgálói által végzett munkájáról; de a jelenben is nyilvánvaló az Ő munkálkodása előttetek, és most kötelesek vagytok hinni. Nem hagyhatjátok figyelmen kívül Isten figyelmeztető üzeneteit, nem utasíthatjátok el és nem kezelhetitek könnyelműen, csakis a végtelen veszteség kockázat árán. Nem engedhetitek meg magatoknak a gúnyolódást, a nevetségessé tételt és a hamis színben való feltüntetést, mert ezekkel csak a saját lelketeket alázzátok meg. Ilyen fegyverek használata nem hoz nektek értékes győzelmeket, hanem lealacsonyítja elméteket, és elszakítja lelketeket Istentől. A szent dolgoknak a közönséges dolgok szintjére süllyesztése olyan

állapotot teremt, amely örömet szerez a sötétség fedelmének, és megszorítja Isten Lelkének szívét. A gúnyolódás és a bírálat megfosztja a lelket a kegyelem harmatától, úgy, mint Gilboa hegyei voltak, eső és harmat nélkül. Ne bízzuk magunkat senki ítélőképességére, aki ilyet tesz, tanácsaiknak vagy döntéseiknek ne tulajdonítsunk fontosságot. Isteni felhatalmazással kell rendelkeznetek, mielőtt döntő lépéseket tesztek. Azokat vádolni és bírálni, akiket Isten használ, annyit jelent, mint vádolni és bírálni az Urat, aki őket küldte. Mindenkinek fejlesztenie kell lelki érzékeit, hogy helyesen tudja megítélni a lelki dolgokat. Vannak, akik nem tudtak különbséget tenni a tiszta arany és az aranyozott között, a valóság és az árnyék között.

A Minneapolisban uralkodó előítéletek és vélemények nem tűntek el. Az ott elvetett magok készen állnak arra, hogy kisarjadjanak és hasonló termést hozzanak, mert a gyökerek a földben maradtak. A hajtásokat levágták ugyan, de a gyökerek nem pusztultak el, és meg fogják teremni szentségtelen gyümölcsüket, hogy megmérgezzék a felfogóképességet, és megvakítsák azok értelmét, akikkel társultok az Isten által küldött hírnökök és üzenetek tekintetében. Amikor mély bűnvallomással kiirtjátok a keserűség gyökerét, akkor világosságot fogtok látni Isten világosságában. Enélkül az alapos és teljes munka nélkül soha nem fogjátok megtisztítani a lelketeket. Isten Igéjét céltudatosan kell tanulmányoznotok, de nem azért, hogy megerősítsétek saját elképzeléseiteket, hanem azért, hogy azok meg legyenek ítélve, el legyenek utasítva vagy jóvá legyenek hagyva annak megfelelően, hogy összhangban vannak-e Isten Igéjével. A Biblia legyen állandó társatok. A bizonyágtételeket sem azért kell tanulmányoznotok, hogy bizonyos kifejezéseket kiragadjatok és tetszések szerint használjátok, saját érveitek megerősítésére, miközben semmibe veszitek a legvilágosabb kijelentéseket, amelyeket az Úr a ti megjobbításotokra adott.^[954]

Elfordultunk Istentől, és mindeddig nem végeztük el a bűnbánat és az első szeretethez való visszatérés buzgó munkáját, ami elengedhetetlen az Istennel való kapcsolatunk helyreállításához és szívünk megújulásához. Az Istennel szembeni hűtlenség befurakodott sorainkba, mert a Krisztustól való elfordulás és az, hogy teret engednek a kételynek nagy divattá vált. Sokan szívükben így kiáltottak: „Nem akarjuk, hogy ez az ember uralkodjon felettünk! Baált, Baált akarjuk!” Sokunk vallása az elpártolt Izrael vallása lesz, mert a saját útjukat szeretik, és elhagyják az Úr útját. Az igaz vallás, a Biblia egyetlen vallása, amely tanítja, hogy a bűnbocsánat egyedül a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemei által nyerhető el, és amely a megigazolást az Isten Fiába vetett hit által hirdeti, az megvetést, ellenszegülést, gúnyt és elutasítást szenvedett. Elítélték, mint olyan vallást, amely rajongáshoz és fanatizmushoz vezet. Pedig ez Jézus Krisztus élete a lélekben, ez a Szentlélek által közvetített szeretet aktív elve, az egyetlen, amely a lelket a jó cselekedetekben gyümölcsözővé teszi. Krisztus szeretete az ereje és hatalma minden

Istentől származó üzenetnek, amely valaha emberi ajkáról származott. Milyen jövő áll előttünk, ha nem érjük el a hit egységét?

Ha ez a hosszú vita, amelyet a sátáni eszközök tartanak fenn, abban az egységben végződne, amelyért Krisztus imádkozott, nem látnánk többé, hogy emberek terveket dolgoznak ki és munkamódszereket írnak elő, miközben nincs is lelki látásuk, hogy felismerjék a lelki dolgokat. Ők úgy látják „az embereket, mint valami járkáló fákat”. Szükségük van az isteni érintésre, hogy úgy lássanak, ahogy Isten lát, és úgy munkálkodjanak, ahogy Krisztus munkálkodott. Akkor Sion őrállói mind tisztábban és hangosabban fújják majd a trombitát, mert látni fogják a közeledő kardot, és meg fogják érteni a veszélyt, amelyben Isten népe van.

Egyenes ösvényeket kell készítenetek lábaitok számára, hogy a sánta le ne tántorodjon az útról. Körül vagyunk véve a hitben sánta és tétova emberekkel, és nektek segítenetek kell őket, de ne úgy, hogy ti is sántítotok, hanem férfiaként állva: szilárdan, kipróbáltan és igazolva, elveitekben rendíthetetlenül, mint a szikla. Ne képzeljétek, hogy a késői eső érkezésekor, tisztességre való edények lesztek, az áldás záporának - sőt Isten dicsőségének - kiáradására, ha hiábavalóságra adjátok lelketeket, romlott szavakat beszéltek, és titokban mindmáig a keserűség gyökereit tápláljátok és öntöztetitek, melyet Minneapolisba is magatokkal hoztatok. Kétségtelen, hogy Isten nemtetszése lesz minden olyan lelken, aki Krisztus lelkületétől és értelmétől ennyire eltérő lelkületet tanúsít.

Amikor az Úr Lelke megnyugodott rajtam, úgy tűnt jelen voltam az egyik tanácskozáson. Valaki nagyon határozottan és magabiztosan állt fel, és egy újságot tartott a kezében. Tisztán el tudtam olvasni a címét - American Sentinel. A lapot és az abban megjelent cikkek jellegét bírálták. A bizottság tagjai bizonyos részekre mutattak, kijelentve, hogy az egyiket el kell távolítani, a másikat meg kell változtatni. Kemény, bíráló szavak hangzottak el a folyóirat szerkesztési módszereiről, és erős, keresztényietlen lelkület uralkodott.

Vezetőm figyelmeztető és feddő szavakat adott nekem, hogy közöljem azokkal, akik részt vettek ebben a tevékenységben, és akik habozás nélkül fejezték ki vádjukat és elítélésüket. A feddés lényege ez volt: Nem az Úr elnökkölt a tanácskozáson, elméjük és szívük nem állt Isten Lelkének vezető befolyása alatt.^[1955] Hagyjátok, hogy a hitünk ellenségei legyenek azok, akik bujdatnak és összeállítanak ilyen terveket.

Világi szempontból nézve ezek közül a tervek közül néhány nem gonosz, de nem szabad elfogadniuk őket azoknak, akik részesültek a mennyei világosságban. A világosságot, amelyet az Úr adott, tiszteletben kellene tartanotok saját biztonságotok és Isten egyházának biztonsága érdekében. Az Isten maradéka ne kövesse ennek a néhány embernek a lépéseit. Az Úr nem támogatja utatokat. Tetteitekből nyilvánvaló, hogy a hatalmas Tanácsos nélkül készítettetek terveket és tűztétek ki céljaitokat. De az Úr munkálkodni fog. Azoknak, akik bíralták Isten munkáját, meg

kell kenni a szemüket, mert magukat erősnek érzik a saját erejükben bízva – ám van Valaki, aki meg tudja kötni az erős karját, és semmivé tudja tenni a bölcsek tanácsát.

Az üzenet, amelyet hirdetniük kell, nem olyan üzenet, amelyet az embereknek szégyellni kellene. Nem kell eltakarniuk, sem elrejtetniük annak eredetét vagy célját. Védelmeszövegeknek olyan embereknek kell lenniük, akiknek nincs nyugalmuk sem éjjel, sem nappal. Mint olyanoknak, akik ünnepélyes szövetséget kötöttek Istennel, Krisztus megbízott követeként, Isten kegyelme titkainak sáfaraiként, kötelességünk hűséggel hirdetni Isten teljes tervét. Nem szabad elhomályosítanunk azokat a sajátos igazságokat, amelyek megkülönböztetnek minket a világtól, és azzá tettek bennünket, akik vagyunk – mert ezek örök jelentőségűek. Isten világosságot adott nekünk az utolsó idő eseményeiről, és nekünk – írásban és szóban egyaránt – hirdetniük kell az igazságot a világnak, nem erőtlen, élettelen módon, hanem Isten Lelkének és erejének megnyilvánulásával. Ennek az üzenetnek a továbbadása a legnagyobb konfliktusokat vonja maga után, és hirdetésének eredményei a menny és a föld számára egyaránt fontosak.

A két nagy hatalom - a jó és a rossz - közötti küzdelem hamarosan véget ér, de a végéig folyamatos és éles harcok lesznek. Nekünk most kell eldöntenünk, hogy hűek leszünk az elvekhez, mint Dániel és társai Babilonban, bármi történjék is. A hétszerte jobban felfűtött tüzes kemence sem térítette el Isten hűséges szolgálait az igazságnak való engedelmességtől. Állhatatosak maradtak a próbák idején, és a kemencébe vetették őket, de Isten nem hagyta el őket. A negyedik személy alakját látták velük együtt járni a lángok között, és ők úgy jöttek ki, hogy még a füst szaga sem járta át ruhájukat.

Az oroszlánok verme sem tartotta vissza Dánielt attól, hogy hűséges legyen kötelességéhez. Nem titkolta el szándékát, és nem hátrált meg, bár halállal fenyegették, ha hű marad Istenéhez. A királyi rendelet ellenére naponta háromszor imádkozott az Úrhoz a szobájában nyitott ablakkal Jeruzsálem felé. Az oroszlánok barlangjába vetették, de Isten megszabadította őt.

Nézzük meg Illés esetét! Elérkezett az idő, amikor szembe kellett néznie halálos ellenségével, a kegyetlen Akhábbal, Izrael uralkodójával, aki elpártolt atyái vallásától. A király haragjában így szólt: „Te vagy az Izrael megháborítója?” Vajon Illés mentegetőzött? Meghunyászkodott és hízelt, hogy lecsillapítsa a dühödt uralkodó indulatait? Izrael letért az útról, elhagyta az Isten iránti hűséget – vajon az Úr prófétája elárulta a szent igazságokat, csak hogy megmentse az életét? Kellemes dolgokat prófétált, hogy elnyerje a király jóindulatát és elkerülje a kényes kérdést? Eltitkolta a király elől, mi az igazi oka Isten ítéleteinek, amelyek Izrael földjére hullottak? Nem! Mint Isten követe, neki ki kell mondania azt az igazságot, amelyet a helyzet megkövetel.^[956] Mély fájdalom terhelte lelkét Izrael hitehagyása miatt. Meg kellett fednie bűneiket, hogy megalázhassák magukat az Úr előtt, és Isten rettenetes haragja elforduljon tőlük. Illés szembenézett a dühöngő királlyal,

és így felelt: „Nem én háborítottam meg az Izraelt, hanem te és a te atyád háza azzal, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait, és a Baál után jártatok.”

Ma a világ tele van hízelgőkkel és képmutatókkal, de Isten őrizze meg attól azokat, akik azt állítják magukról, hogy a szent igazság őrzői, hogy elárulják Isten ügyének érdekeit azáltal, hogy helyt adnak minden igazság ellensége sugallatainak és terveinek.

Most nem annak az ideje van, hogy Isten törvényének megrontói oldalára álljunk, és az ő szemükkel lássunk, az ő füleikkel halljunk, és romlott érzékeikkel értsünk. Össze kell fognunk. Az egységért, az életszentségért és a jellem tisztaságáért kell dolgoznunk. Akik az élő Isten szolgálóinak vallják magukat, ne hajoljanak meg többé az emberi vélemények bálványai előtt, ne legyenek többé rabszolgái valamilyen szégyenletes kívánságnak, és ne mutassanak be többé tisztátalan áldozatot és bűn által beszennyezett lelket az Úrnak.

Ellen G. White [1957]

RH, 1892. március 22. - „Nem a ti dolgokat tudni az időket vagy alkalmakat”

Prédikáció

Michigan, Lansing, 1891. szeptember 5.

„Kiknek az ő szenvedése után sok jel által meg is mutatta, hogy ő él, negyven napon át megjelenvén nekik, és szólván az Isten országára tartozó dolgokról. És velük összejövén, meghagyta nekik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígését, melyet úgymond, hallottatok tőlem: Hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva.” Azok, akik összegyűltek, megkérdezték őt: „Uram, avagy nem ez időben állítod-e helyre az országot Izraelnek?” „Mondta pedig nekik: Nem a ti dolgokat tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezettett.”

A tanítványok nagyon szerették volna megtudni az Isten országa eljövételének pontos idejét, de Jézus azt mondta nekik, hogy nem az ő dolguk ismerni az időket és az alkalmakat, mert az Atya nem nyilatkoztatta ki azokat. Nem az volt a legfontosabb számukra, hogy megértsék, mikor áll helyre Isten országa. Ők azt kapták feladatul, hogy kövessék Mesterüket, imádkozzanak, várjanak, virrasszanak és munkálkodjanak. Krisztus jellemét kellett képviselniük a világban. Ami lényeges volt a tanítványok korában a sikeres keresztény tapasztalat szempontjából, az ma is lényeges. „Mondta pedig nekik: Nem a ti dolgokat tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezettett. Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.”

Ez az a munka, amelyben mi is részt veszünk. Ahelyett, hogy az ébredés különleges időszakainak várakozásában élénk, bölcsen kell kihasználnunk a jelen lehetőségeit, és mindent meg kell tennünk, a lelkek megmentéséért. Ahelyett, hogy a szellemi erőnket olyan idők és időpontok találgatására pazarolnánk, amelyeket az Úr a maga hatalmába helyezett, és elrejtett az emberek elől, át kell adnunk magunkat kell a Szentlélek irányításának, hogy elvégezhessük a jelen feladatainkat, és az élet kenyerét emberi véleményektől mentesen adhassuk át

azoknak a lelkeknek, akik elvesznek az igazság hiánya miatt.

Sátán mindig készen áll arra, hogy elméletekkel és számításokkal töltse meg az elméket, melyek elvonják az embereket a jelenvaló igazságtól, és alkalmatlanná teszik őket a harmadik angyal üzenetének hirdetésére. Így volt ez mindig is. Megváltónknak gyakran kellett megfednie azokat, akik szívesen időztek a találgatásokon, és állandóan kíváncsiskodtak olyan dolgok iránt, amelyeket az Úr nem nyilatkoztatott ki. Jézus azért jött a földre, hogy fontos igazságokat osszon meg az emberekkel. Azt akarta, hogy elmélkedjenek tanításai és rendelkezései felett, hogy elfogadják és engedelmeskedjenek azoknak, és elvégezzék jelen kötelességeiket. Kijelentései mindig olyan ismereteket közvetítettek, amelyekre azonnal a mindennapi életben volt szükségük.

Jézus azt mondta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Minden, amit tett és mondott, azt a célt szolgálta, hogy az igazságot az emberek elméjébe vesse, hogy elnyerhessék az örök életet. Jézus nem azért jött, hogy lenyűgözze az embereket valamilyen nagy eseményről szóló különleges időmeghatározással, hanem azért, hogy tanítsa és megmentse az elveszetteket. Nem azért jött, hogy felkeltse és kielégítse a kíváncsiságot, mert tudta, hogy ez csak fokozná a kíváncsiság és a rendkívüli iránti vágyat. Az Ő célja az volt, hogy olyan ismereteket közvetítsen, amelyek által az emberek lelki erőben növekedhetnek, és előrehaladhatnak az engedelmesség és az igazi szentség útján. Csak olyan tanításokat adott, amelyek megfeleltek a mindennapi élet szükségleteinek, és olyan igazságokat, amelyeket másoknak is tovább lehetett adni ugyanebből a célból. Nem nyilatkoztatott ki új dolgokat az embereknek, hanem megnyitotta értelmüket azoknak az igazságoknak a befogadására, amelyek sokáig rejtve maradtak, vagy félreértelmezték őket a papok és tanítók hamis tanításai miatt. Jézus a mennyei igazság drágaköveit a megfelelő keretbe helyezte, a pátriárkáknak és prófétáknak adott rendelkezés szerint. Miután átadta nekik ezeket az értékes tanításokat, megígérte, hogy elküldi a Szentlelket, aki majd eszükbe juttatja mindazt, amit mondott nekik.

Folyamatosan fennáll a veszélye annak, hogy felemeljük magunkat az evangélium egyszerűsége fölé. Sokan nagyon vágnak arra, hogy valami eredetivel nyűgözzék le a világot, ami lelki eksztázisba hozza az embereket, és megváltoztatja jelenlegi tapasztalataink jellegét. Valóban nagy szükség van változásra a jelenlegi lelki tapasztalat tekintetében, mivel a jelenvaló igazság szentségét nem értjük úgy, ahogyan kellene. A szív változására van szükségünk, amit csak úgy lehet elérni, ha egyénileg keressük Istent, áldásáért könyörgünk, segítségül hívjuk erejét, és buzgón imádkozunk, hogy kegyelme kiáradjon ránk, és jellemünk átalakuljon. Erre a változásra van szükségünk ma. Az ilyen tapasztalat elnyeréséért kitartó energiát kell kifejtenünk, és őszinte komolyságot kell tanúsítanunk. Őszintén kell kérdeznünk: „Mit kell nekem cselekednem, hogy üdvözüljek?” Pontosan

tudnunk kell, milyen lépéseket kell tennünk a menny felé.

Krisztus olyan igazságokat adott tanítványainak, amelyeknek szélességét, mélységét és értékét akkoriban csak kevésbé értékelték vagy fogták fel. Ugyanez a helyzet ma is Isten népe körében. Mi sem fogtuk fel igazán annak az igazságnak a nagyságát és szépségét, amelyet Isten most ránk bízott. Ha előrehaladunk a lelki ismeretekben, látni fogjuk az igazság fejlődését és kiterjedését olyan területekre, amelyekről eddig nem is álmodtunk. De ez a fejlődés sohasem fog olyan irányba haladni, ahol megismerhetjük az időket és az alkalmakat, amelyeket az Atya az ő hatalmába helyezett. Az Úr újra és újra figyelmeztetett a dátumok számítgatásával kapcsolatban. ^[958] Soha többé nem lesz időalapú üzenet Isten népe számára. Sem a Szentlélek kiadásának, sem Krisztus eljövételének pontos idejét nem fogjuk tudni.

Mielőtt erre az összejövételre jöttem volna, átnéztem írásaimat, hogy mit vihetnék magammal Ausztráliába, és találtam egy borítékot, amelyre ez volt írva: „Bizonyágtétel az idő meghatározásával kapcsolatban, 1851. június 21. Gondosan megőrzendő.” Kinyitottam, és ezt találtam benne: „Másolata egy látomásnak, amelyet az Úr White testvérnőnek adott 1851. június 21-én, Camdenben, New York államban. Az Úr megmutatta nekem, hogy az üzenetnek haladnia kell előre, és nem szabad időhöz kötni, mert az idő többé nem lesz próbatétel. Láttam, hogy egyesek hamis lelkesedése az időmeghatározás prédikálásából fakadt. Láttam, hogy a harmadik angyal üzenete meg tud állni a saját talapzatán, nincs szüksége időmeghatározásra, amely megerősítse őt, hanem nagy erővel halad előre, elvégzi munkáját, és az Úr rövidre metszi az igazságban.

Láttam, hogy némelyek minden dolgukat a következő őszhöz igazították. Számításokat végeztek, eladták javaikat, és arra az időre készültek. Láttam, hogy ez helytelen volt, mert ahelyett, hogy naponta Istenhez mentek volna, komolyan keresve jelen kötelességüket, előretekintettek és számításokat végeztek, mintha biztosan tudnák, hogy a munka ősszel befejeződik, anélkül, hogy Istent kérdezték volna napi kötelességükről.”

Ellen G. White [Másolva Miltonban, 1851. június 29-én, A.A.G.]

Ez volt az az írás, amelyre múlt hétfőn bukkantam rá, miközben kerestem feljegyzéseim között. Itt van egy másik is, amelyet egy olyan emberrel kapcsolatban írtam, aki 1884-re egy konkrét dátumot tűzött ki, és mindenfelé terjesztette érvei alapján ezt az elméletet. A Michigan állambeli Jacksonban lévő táborban eljutott hozzám a jelentés arról, hogy mit tesz ez az ember, és elmondtam az egybegyűlteknél, hogy ne figyeljenek ennek az embernek az elméletére, mert az általa megjövendölt esemény nem fog megtörténni. Isten a maga hatalmába helyezte az időket és alkalmakat. Miért nem adta meg nekünk Isten ezt a tudást? Mert ha megadta volna, nem használtuk volna helyesen. Ez a tudás olyan állapotot idézett volna elő Isten népe között, amely erősen hátráltatta volna azt a munkáját,

amellyel felkészít egy népet, hogy megálljon ama nagy napon. Nem szabad az időmeghatározás izgalma alatt élnünk. Nem szabad találgatásokkal foglalkoznunk olyan időpontokról és korszakokról, amelyeket Isten nem nyilatkoztatott ki. Jézus azt mondta tanítványainak, hogy „vigyázzanak”, de nem egy meghatározott ideig. Követőinek olyan állapotban kell lenniük, mint akik hallgatnak Vezérük parancsaira. Virrasztaniuk, várniuk, imádkozniuk és dolgozniuk kell, ahogyan közeledik az Úr eljövételének ideje. De senki sem lesz képes pontosan megmondani, mikor jön el az az idő, mert „sem a napot, sem az órát” nem tudja senki. Nem mondhatjátok, hogy egy, két vagy öt év múlva jön el, és nem is késleltethetitek az Ő eljövetelét, mondván, hogy csak tíz vagy húsz év múlva fog eljönni.

Isten népének kötelessége, hogy lámpásaikat készenlétben és égve tartsák, hogy olyanok legyenek, mint azok, akik várják a Vőlegényt, amikor visszatér a menyegzőről. Egyetlen pillanatot sem szabad elvesztegetnetek azzal, hogy elhanyagoljátok a számotokra biztosított nagy üdvösséget. A lelkek próbaideje a végéhez közeledik. Az emberek sorsa egyik napról a másikra pecsételődik meg. Nem tudjuk hányan lesznek azok, akik akár az összejövételünk után lehunyják szemüket a halálban és eltemettetnek. Gondolnunk kell arra, hogy életünk gyorsan múlik, és hogy egy pillanatig sem vagyunk biztonságban, hacsak nem vagyunk elrejtve Krisztussal együtt Istenben. Kötelességünk tehát nem az, hogy előre tekintsünk egy különleges időre, egy különleges munkára, amely majd értünk történik, hanem előre kell mennünk a világot figyelmeztető munkánkban, mert Krisztus tanúi kell legyünk az egész földön. Körülöttünk mindenütt vannak fiatalok, akik nem jutottak bűnbánatra, és akik nem tértek meg. Mit teszünk értük? Szülők, az első szeretetetek buzgóságával törekedtek-e gyermekeitek megtérésére? Vagy annyira lefoglalnak benneteket e világ dolgai, hogy nem tesztek komoly erőfeszítést, hogy együttmunkálkodók legyetek Istennel? Megbecsülitek-e a Szentlélek munkáját és küldetését? Megértitek-e, hogy a Szentlélek az az eszköz, amely által el kell érniük a körülöttünk levő lelkeket? Amikor ez az összejövétel véget ér, és hazatértek, vajon elfelejtitek a komoly felhívásokat, amelyeket hallottatok? Semmibe fogjátok venni a figyelmeztető üzeneteket? Az igazság, amit hallottatok, ki fog csorogni szívetekből, mint a víz a repedt edényből? Az apostol így szól: „Annak okáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk. Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt és minden bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését: Mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy üdvösséggel, amelyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, akik hallották, biztosítottak számunkra, velük együtt bizonyosságot tett arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel s a Szent Léleknek közléseivel az Ő akarata szerint.”

A harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá bontakozik ki. Ne engedjétek meg magatoknak, hogy elhanyagoljátok a jelen idő kötelességét, miközben azt

a gondolatot tápláljátok, hogy majd egy jövőbeni időben, minden erőfeszítés nélkül, részesei lesztek egy csodálatos megújulásnak. Ma kell átadnotok magatokat Istennek, hogy Ő tisztesség edényeivé tegyen benneteket és alkalmassá munkájára. Ma kell átadnotok magatokat Istennek, hogy megszabadítson az éntől, az irigységtől, a féltékenységtől, a gonosz gyanúsítgatástól, a viszálykodástól és mindattól, ami szégyent hozna Istenre. Ma kell, hogy tiszta edényetek legyen, és készen álljatok a mennyei harmatra és a késői eső kiáradására. A késői eső el fog jönni, és Isten áldása betölt minden lelket, amelyet megtisztítottak minden szennytől. A feladatunk ma az, hogy átadjuk lelkünket Krisztusnak, hogy készen álljunk az Úr színétől jövő felüdülés idejére - felkészülve a Szentlélek keresztségére. [1959]

RH, 1892. március 29. - „Nem a ti dolgokat tudni az időket vagy alkalmakat” 2.

Michigan Lansing, Prédikáció, 1891. szeptember 5.

(Folytatás)

Testvérek, figyelembe véve azt a világosságot, amely ezen az összejövetelen ragyogott rátok, vajon úgy tértek-e majd haza, hogy keresztény életetekben hűségesebbek lesztek? Minden nap összejöveteleket tartottunk itt, hogy megtanítsuk gyermekeiteket arra, hogyan adják át szívüket Jézusnak, hogyan éljenek úgy, hogy az kedves legyen Isten előtt. Arra tanítottuk őket, hogy ha megbánják bűneiket, Jézus megbocsát nekik, és megtisztítja őket minden hamisságtól. Ki fogja folytatni közületek ezt a jó munkát, amelyet elkezdünk? Gyermekeinknek nap mint nap útmutatásra van szükségük arról, hogy hogyan kövessék az Urat. Fogtok-e imádkozni értük, tanítani és vezetni fogjátok-e őket az igazság útjára? Meg fogjátok-e tanítani kicsinyeiteket Isten szeretetére, amely arra indította Őt, hogy odaadja egyetlen Fiát, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen?

Azok, akik sikeresen akarnak lelkeket vezetni Krisztushoz, az Isteni Lélek befolyását kell hogy hordozzák magukban. De milyen keveset tudunk Isten Lelkének munkájáról! Milyen kevés szó esett a Szentlélek ajándékának fontosságáról! Pedig az emberek a Szentlélek által vonzódnak Krisztushoz, és csak az Ő ereje által tisztulhat meg a lélek. A Megváltó ezt mondta: „És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.”

Krisztus megígérte egyházának a Szentlélek ajándékát, de milyen kevésbé értékelik ezt az ígéretet! Milyen ritkán érezhető az Ő ereje a gyülekezetben! Milyen keveset beszélnek az Ő hatalmáról a nép előtt! A Megváltó azt mondta: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim [...]” Ennek az ajándéknak az elfogadásával minden más ajándék a miénk lesz, mert ezt az ajándékot Krisztus kegyelmének gazdagsága szerint kaphatjuk meg, és Ő kész minden léleknek megadni azt a befogadóképessége szerint. Ne elégedjünk meg hát csupán egy kevéssel ebből az áldásból, csak annyival, ami megment minket a halálos álomtól, hanem szorgalmasan keressük Isten kegyelmének bőségét.

Adja Isten, hogy a megtérésre indító ereje érezhető legyen ezen a nagy össze-
jövetelel! Ó, bárcsak Isten ereje nyugodna meg az Ő népén! Naponta kegyességre
van szükségünk. Naponta kell kutatnunk az Írásokat, és buzgón kell imádkoznunk,
hogy Isten a Szentlélek ereje által alkalmassá tegyen bennünket arra, hogy az Ő
szólójében munkálkodjunk. Senki sincs felkészülve arra, hogy nevelje és erősítse
az egyházat, hacsak nem részesült a Szentlélek ajándékában. Egyetlen lelkész sem
alkalmas arra, hogy bölcsen munkálkodjon a lelkek üdvösségéért, hacsak nem
rendelkezik a Szentlélek ajándékával, hacsak nem táplálkozik Krisztusból, és nem
gyűlöli mélyen a bűnt. Vannak, akiket Isten munkatársainak tartanak, de akiknek
nincs kapcsolatuk Istennel, és vétkeznek ellene. Nem Krisztus vezeti őket. Valaki
más irányítja őket. Nem várják az Urat, és nem újítyják meg erejüket Krisztusban.
Nincs bennük teher a lelkekért. Milyen jelentéssel kell majd ezeknek a hamis
pásztoroknak az ítéletkor szembesülniük? Mit fognak mondani, hogy igazolják
gyenge, megszeneteletlen életüket? Milyen mentséget fognak felhozni a mennyi
Istene előtt? Nem volt teljes az értük hozott áldozat ahhoz, hogy az isteni termé-
szet részeseivé válhassanak, és kikerüljék a romlottságot, amely a kívánságban van
a világon? Nekünk értelmes munkát kell végeznünk az örökkévalóságért. Ez az a
cél, amiért dolgoznunk kell.

Nem tudok pontos időpontot mondani arra, hogy mikor fog kiáradni a
Szentlélek - amikor a viláért végzett munka befejezéséhez hatalmas angyal fog
alászállni az égből, hogy csatlakozzon a harmadik angyal munkájához. Üzenetem
az, hogy az az egyetlen biztonságunk, ha mindenkor készen állunk a mennyei
felüdülésre, ha lámpásaink elkészítve vannak és égnek. Krisztus azt mondta ne-
künk, hogy virrasszunk, „mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen
az embernek Fia eljön.” „Vigyázzatok és imádkozzatok.” Ezt a feladatot bízta
ránk Megváltónk. Nap mint nap kérnünk kell, hogy Isten Lelke megvilágosítson
bennünket, hogy elvégezhesse munkáját lelkünkben és jellemünkben. Ó, mennyi
időt pazaroltunk el azzal, hogy jelentéktelen dolgokra fordítottuk figyelmünket!
Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így
eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színeitől.

Most arra hívunk benneteket, hogy szenteljétek magatokat Isten munká-
jának. Túl sokáig adtátok erőtöket Sátán szolgálatába, és akaratának rabszolgái
voltatok. Isten arra hív benneteket, hogy szemléljétek jellemének dicsőségét, hogy
általa átváltozzatok az Ő képmására. Sokan vannak, akik nem ismerik személyes
tapasztalatból Istent, sem Jézus Krisztust, akit Ő elküldött. Krisztus azért jött e
világra, mert az embereknek nem volt helyes fogalmuk Isten jelleméről, és Ő
eljött, hogy kijelentse nekünk az Atyát. Krisztus ezt mondta: „az Atyát sem is-
meri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni.” Jézus azért jött, hogy
kinyilatkoztassa a világnak Isten szeretetét és jóságát.

Úgy tartották, hogy Salamon ismerte Istent. Egy álomban az Úr megjelent

Salamonnak, és ezt mondta neki: „Kérj, amit akarsz, hogy adjak neked!” Salamon így válaszolt: „Most azért adj nekem bölcsességet és tudományt, hogy a te néped előtt mind ki-, mind bemehessek; mert vajon kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet?” Az Úr bölcsességet, gazdagságot, hatalmat és befolyást adott Salamonnak, és Salamon egy ideig szolgálta az Urat. A templom felszentelésekor Salamon imádkozott az Úrhoz, és megáldotta a népet, mondván: „Áldott legyen az Úr, aki nyugodalmat adott az ő népének, az Izraelnek, minden ő beszéde szerint, csak egy beszéde is hiábavaló nem volt minden ő jó beszédei közül, amelyeket szólott Mózes, az ő szolgája által. Az Úr, a mi Istenünk, legyen velünk, amiképpen volt a mi atyáinkkal, ne hagyjon el minket, el se távozzék tőlünk, Hanem hajtsa magához a mi szívünket, hogy járjunk minden ő útában, és őrizzük meg az ő parancsolatait, rendeléseit és végzéseit, amelyeket a mi atyáinknak parancsolt. És ezek a szavak, amelyekkel imádkoztam az Úr előtt, legyenek jelen az Úr előtt a mi Istenünk előtt éjjel és nappal, hogy ítéletet tegyen az ő szolgájának és az ő népének, az Izraelnek, minden időben, Hogy megismerjék a földön minden népek, hogy csak az Úr az Isten, és hogy ő kívül nincsen más.”

De noha Salamon sok világosságot kapott, mégis idővel felfuvalkodott szívében, és azt gondolta, hogy elég bölcs ahhoz, hogy megőrizze magát. Így elszakadt Istentől. Ezután szövetségre lépett a körülötte élő pogány nemzetekkel, és bálványimádó nőket vett feleségül. Pogány oltárok előtt hajolt meg, és úgy imádkozott, ahogy a pogányok.

Elfeledkezett azokról az áldásokról, amelyeket Isten árasztott rá. Elhagyta az Úr szent templomát, de később bűnbánatot tartott, megtért, és elfordult gonosz útjaitól. De vajon ismerte Salamon Istent akkor, amikor a bálványimádók utálatosságai szerint cselekedett? Nem ismerte. Salamon elfeledte fiatalkori gazdag tapasztalatait és a templomban mondott imádságait.

A Hű Tanúbizonyáság ma is szól hozzánk: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.”^[1960] Az Úr azt akarja, hogy tegyetek rendet a családokban, és térjete vissza az első szeretethez. Azt mondja: „ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” A gyertyatartó akkor mozdult ki helyéről, amikor Salamon megfeledkezett Istenről. Elvesztette Isten világosságát és bölcsességét, és összekeverte a bálványimádást az igaz vallással. A Megváltó kijelenti: „Nem szolgálhattok az Istennek és a Mammonnak.” Bárki közületek, aki tudatosan vétkezik Isten ellen, miközben ilyen nagy világossággal rendelkezik, el fog veszni, ha meg nem tér. Azt képzelitek, hogy hirdethetitek a világnak a harmadik angyal üzenetét, miközben még mindig testiek és romlottak vagytok, miközben jellemetek bűnös maradt? „Senki sem varr pedig új posztóból foltot ó ruhára; máskülönben

ami azt kitoldaná, még kiszakít belőle, az új a régiből, és nagyobb szakadás lesz.” Ha szívetek nincs naponta kiürítve a bűntől, ha nem szentelődtek meg az igazság által, akkor jobb, ha nem nyúltok Isten üzenetéhez. Nem tudjátok magatokat megtisztítani, de ha alázattal és bűnbánattal Jézushoz jöttök, átadva magatokat Istennek, akkor Krisztus igazságának érdemei által tapasztalatot szereztek Isten dolgaiban, és megízlelitek az eljövendő világ erőit. Akkor gyümölcsöt teremtek az örök életre.

Krisztus azt mondja: „Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben.” „Ó” – mondhatjátok – „én megtartom a parancsolatokat.” Valóban megtartjátok őket? Saul elébe ment Sámuelnek, és amikor megdorgálta őt, ezt mondta: „Én megtartottam az Úr parancsolatát.” Vajon ti megtartjátok Isten parancsolatait otthonotokban, családotok körében? Sosem tanúsítottok durvaságot, szeretetlenséget vagy tiszteletlenséget a családi körben? Ha igen, akkor – bármilyen nagy legyen is a hitvallásotok – áthágjátok Isten parancsolatait. Nem számít, mennyit prédikáltok másoknak a parancsolatokról. Ha nem tudjátok Krisztus szeretetét kinyilvánítani a családi életetekben, törvényszegők vagytok. De ha Krisztus kegyelme megmutatkozik az életetekben, képesek lesztek Istent dicsőíteni, és másoknak is bemutatni Krisztust.

Azt hiszitek, hogy az a lelkész, aki a szószékről lejöve gúnyolódik, tréfálkozik, és könnyelmű, világias társalgásba merül, Krisztus képviselője a világban? Vajon Isten törvénye van-e az ilyen ember szívében? Nem! A szíve tele van önszeretettel és önteltséggel, és ezzel megmutatja, hogy nem értékeli a szent dolgokat. A viselkedése a gondolkodását tükrözi, és pontosan megmutatja, hogy mi van a szívében. Krisztus nincs ott, és ő nincs átítatva az igazság jelen időre szóló ünnepélyes üzenetének lelkületével. Az ilyen jellem megnyilvánulása világosan megmutatja, hogy az illető nem ismeri Istent, és nem kapott megbízatást az ünnepélyes munkára, amelyet nem ért, és amelyet nem becsül.

Ha a lelkész valóban felfogná Isten jelenlétét, vajon így viselkedne? Nagy világosságban részesült, és magára vállalta Isten szolgájának szent felelősségét, mégis olyan gondatlanul cselekszik, mintha hitetlen lenne. Cselekedeteivel bizonyítja, hogy éppoly kevésbé fogja fel Isten jelenlétét, mint Belszár, amikor az Úr házának szent edényeiből ivott, és dicsőítette az arany- és ezüstisteneket. Az ország fejedelmei és urai összegyűltek, ettek, ittak és vigadoztak, de a Hű Tanú ott volt, és szentségtörésüket feljegyezte a mennyei könyvekbe. A tivornyázás közepette egy kéz jelent meg, és titokzatos betűket írt a palota falára. Istentelen mulatozásukat hirtelen félelem és kétségbeesés váltotta fel. Kerestek valakit, aki megfejtethi az írást, és Dánielt, Isten prófétáját hívták a lakomaterembe. Az Úr szolgája képes volt elolvasni az írást és megmagyarázni annak értelmét: „Ez pedig e szavaknak az értelme: Mene, azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak. Tekel, azaz megmérettél a mérlegen és híjjával találtattál. Peresz, azaz elosztott a

te országod és adatott a médeknek és perzsáknak.”

Ugyanaz a Tanú, aki feljegyezte Belszár szentségtörését, velünk van mindenhol, ahová megyünk. Ifjú, lehet, hogy nem veszed észre, hogy Isten figyel téged. Lehet, hogy úgy érzed, hogy szabadon cselekedhetsz a szíved természetes késztetése szerint, hogy könnyelműséget és komolytalanságot engedhetsz meg magadnak – de mindezekért számot kell adnod. Amit vetsz, azt fogod aratni. Ha rombolod házad alapjait, megfosztva agyadat a táplálékától és idegeidet pedig az erejüktől a kicsapongás, a kívánság és szenvedély kielégítése által, akkor számot kell adnod Annak, aki azt mondja: „Tudom a te dolgaidat.”

Ha valóban ismernétek Istent, ha igazán megtértetek volna, nem találnátok örömet a bűnös dolgokban. Isten félelme volna rajtatok, és amikor a Golgotára tekintenétek, világosan meglátnátok a bűn szörnyű természetét. Felismernétek azt a nagy szeretetet, amellyel Isten szeretett titeket, és nem hajolnátok többé a bűn felé. Mi történne sokakkal közületek, akik merészeltek szentségtelen kézzel és tisztátalan lélekkel szent dolgokhoz nyúlni, ha ma megszólalna a trombita? Mi történne néhányatokkal, ha ma számot kellene adnotok Krisztus ítélőszéke előtt? Ezt kérdezem tőletek: milyen lenne a helyzetetek, ha Krisztus ma elhagyná a szent helyet, ha a kegyelem ideje lezárulna, és Krisztus eljönne? Ez az idő hamarosan eljön, bár sem a napot, sem az órát nem tudjuk.

Az időket és az alkalmakat egyedül Isten ismeri, de mindannyiunknak tudnunk kell, hogy lelkünk javára válik, ha Krisztus, a dicsőségnek ama reménysége, kifermálódik bennünk. Tudnunk kell, hogy a mi Megváltónk él, és hogy azok között leszünk, akik hallani fogják Krisztus hangját, akiket Isten angyalai összegyűjtenek, és akik találkozni fognak az Úrral a levegőben.^[961]

RH, 1892. április 5. - „Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat” 3.

Lansing, Michigan, 1891. szeptember 5.

Prédikáció (Zárás)

Szeretném megkérdezni tőletek: melyik napot választottátok arra, hogy szíveteket teljesen, fenntartás nélkül átadjátok Istennek? Melyik napot tűztétek ki, hogy Krisztus igazságába vetett hit által keressétek a jellem tökéletességét? Talán holnap? De holnap lehet, hogy már hideg holttestek lesztek. Talán a jövő héten? A jövő héten kezeitek talán már keresztben fekszenek mellkasotokon, szemetek pedig lehunyva lesz végső álmodokban, és akkor már túl késő lesz jellemeteket felkészíteni a mennyország számára. Szeretném megkérdezni munkásainktól: Mit gondoltok, milyen jellemet fogad el az Úr az Ő országába? Ismeritek Istent és Jézus Krisztust, akit elküldött? Isten szeretete bennetek lakozik? Krisztusban vagytok és Ő tibennetek? Ha igen, akkor biztonságban vagytok, de ha nem, akkor nincs biztonság számotokra. Ne engedjétek, hogy a spekulációk tanulmányozása elvonja az elmétek figyelmét a legfontosabb témától – Krisztus igazságától. Ne képzeljétek, hogy a szertartások elvégzése, a külsőségek betartása a mennyország örököséiv tesz benneteket. Állhatatosan a célra kell irányítanunk gondolatainkat, amelyért munkálkodunk, mert ez az Úr előkészületének ideje. Szívünket Istennek kell átadnunk, hogy a Szentlélek meglágyíthassa és engedelmessé tehesse azt.

„Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok.” Amikor a Szentlélek a szívben lakozik, a lelkész kegyes életével és szent beszédével nyilvánítja ki ezt mások felé. Vajon az a lelkész, aki nem érez felelősséget a lelkek iránt, alkalmas arra a szent szolgálatra, amelyre felszenteltetett? Nem, hiszen azt sem tudja, hogy mit jelent a saját lelkét megtartani Isten szeretetében. Az ilyen lelkésznek meg kell értenie, hogy Krisztus a saját vérével vásárolta meg a lelkeket, végtelen áron váltotta meg őket. Vajon a prédikátor, aki a Golgota árnyékában áll, belemerülhet-e tréfákozásba és gúnyolódásba, vagy követheti-e testi vágyainak indíttatásait? Lehet-e egy ilyen ember biztos vezetője Isten nyájának? Vajon nem inkább botlásra fogja vezetni őket? De bizony igen, mert nem fog különbséget tenni a szent és a közönséges között, és az örökkévalóság kikerülne számításaiból.

Meg kell értenünk, hogy egy angyal minden szót és tettet feljegyez a menyeyi könyvbe, és a titokban megtett dolgokat a háztetőkről fogják hirdetni. Amire ebben a veszedelmes időben szükségünk van, az az, hogy a szolgálatban állók megtérjenek. Olyan emberekre van szükség, akik felismerik lelkük szegénységét, és komolyan keresik a Szentlélek ajándékát. Ahhoz, hogy Isten kiáraszthassa ránk áldását, a szív felkészítésére van szükség, ez a belső munka azonban nem lett elvégezve. Ő, mikor ébrednek fel a lelkészek a rájuk háruló ünnepélyes felelősségre, és mikor fognak buzgón imádkozni mennyei erőért? A Szentléleknek kell erőt és élességet adnia a prédikátor beszédéhez, különben igehirdetése éppoly híján lesz Krisztus igazságának, mint Káin áldozata. A lelkészeknek és a népnek egyaránt ki kell nyitniuk az ajtót Krisztus előtt. Ő azt mondja: „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” Hálát adok Istennek ezért az ígértért, mert azoknak szól, akik hibákat követtek el és kudarcot vallottak. Jézus azt mondja: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg!” Segítsen bennünket Isten, hogy ezt őszinteséggel és megtört lélekkel tegyük.

Amikor a lelkészek a szószékre lépnek, érezniük kell Istentől való függésüket, hogy félelemmel és rettegéssel munkálhassák üdvösségüket. Minden dicsőség Istené kell legyen, mert Ő az, „aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvéből.” Ez az az együttműködés, amelyet Isten elvár. Miért beteg és haldoklik az Úr nyája? Miért nincs biztosítva számára a lelki eledel? Vajon az Úr szolgálja-e az Emberfia testét, és isszák-e az Ő vérét? Jézus mondta: „Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. [...] A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet.” Szívem együttérez a Michiganben éhező nyájjal. Ti, akik nem táplálkoztatok az Élet Kenyerével, nem ittatok az üdvösség gyógyító forrásaiból, és nem tudjátok, hová vezessétek Isten nyáját, hogy nyugalmat találjon – Krisztusért kérlek benneteket: ne próbáljatok a szószékről szolgálni, amíg nincs valóságos tapasztalatotok Isten dolgaiban. Jézus így imádkozott: „Szenteld meg őket a te igazságoddal. A te igéd igazság”. Amikor Isten igéje a szívben él, akkor az megszentelő hatást gyakorol a jellemre, és az embereket összhangba hozza Istennel. Ha igazság és világosság lakozik a szívben, szeretetet, világosságot és áldást hoz a gyülekezetekbe. Nem lesztek olyanok, mint az árnyak, amelyek a hitetlenség és a sötétség homályát vetik a népre. Jézus kézen akar fogni benneteket, vezetni akar, és ti nem akarjátok átadni magatokat Neki? Beszéljetek arról, mit tett Jézus, hogyan hagyta el dicsőségét, és jött el, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.

Ha Isten hívott el benneteket igehirdetésre, akkor gondoskodott arról is, hogy Isten Lelkének kegyelmi ajándékaival és az igazság üzenetével telve menjete, amely alkalmas eledel lesz Isten éhező nyája számára a maga idejében. Akkor

meg fogjátok érteni, hogy az élők és a holtak között álltok, és hogy látványossága vagytok a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. A lelkész Krisztust nyilatkoztassa ki, ne önmagát állítsa az emberek elé.

A fiatalság nem mentség a könnyelműségre és a gondatlanságra, mert az apostol arra buzdítja a fiatalokat, hogy legyenek józanok, és vegyék figyelembe, hogy számot fognak adni Istennek a befolyásukról. Fiatalok, ha nincs különleges megértésetek a bűn tekintetében, ha a könnyelműség lelke uralja szíveteket, ne törekedjetek szolgálni a szent szószekekről, mert ezzel veszélybe sodorjátok saját lelketeket és másokét is, és azt a benyomást keltitek a világban, mintha ti volnátok a jelen idő ünnepélyes igazságának képviselői.

Ha Jézus, a dicsőség reménysége, nem formálódott ki bennetek, átok leszte a közösség számára, nem pedig áldás, mert a lelkész nem tudja az embereket magasabb mércére emelni, mint amilyen szinten ő maga áll. De, akik őszintén megbánják bűneiket és visszatérnek az Úrhoz, személyes Megváltót találnak Benne. Ő képes „teljesen megszabadítani azokat, akik általa járulnak Istenhez.” Meg fog menteni benneteket önmagatoktól, minden szennytől és bolondságtól. Higgyetek Benne, „az élő Istenben, aki minden embernek megtartója, kiváltképpen a hívőknek.” Ha szeretitek Jézust, nem fogjátok Őt megszomorítani azzal, hogy bűnt túrtok meg magatokban, mert megértitek, hogy Ő nem azért jött, hogy megmenten benneteket bűneitekben, hanem hogy megszabadítson tőlük. János apostol azt mondta: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.”

Akiket Isten szolgálatra hívott el, azoknak a befolyásukkal kell megmutatniuk, hogy alkalmasak a szent elhívásra, amelyben állnak. Pál apostol ezt írta: „légy példa a hívőknek”. Ebben az esetben mentségül szolgálhat-e a fiatal lelkészeknek a könnyelműségük és gondatlanságuk? Elvárható-e, hogy a gyülekezet meghallgassa szavaikat és elfogadja bizonyágtételüket, miközben példájuk által rosszul mutatják be Krisztus jellemét, és eltérítik az embereket attól az úttól, amelyen a megváltottaknak kell járniuk? Mit gondolhatunk azokról a gyülekezetekről, amelyek olyan emberek bizonyágtételét hallgatják, akiknek nincs erejük az imában, nincs buzgalmuk az odaadásukban, nincs szabadságuk a lelkekért végzett személyes munkában? Az Úr megparancsolta: „szentek legyetek teljes életetekben”.^[962] „Gondot viselj magadról és a tudományról; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.” Az evangélium hirdetésének szolgálatára való elhívás bizonyítéka az igehirdető példamutatásában és munkájában nyilvánul meg. Isten olyan embereket kíván az Ő szolgálatában, akik nagyra értékelik mindazt, amit Ő értékesnek tart, akik megőrzik az igazság szentségét, és nem követik Nádáb és Abihú példáját. Ők nem tettek különbséget a szent és a közönséges között. Érzékeik eltompultak a bor élvezete miatt, és idegen tüzet vittek az Úr elé. Nem értették meg a szolgálat szentségét, amelyet végeztek.

Vannak ma is olyanok, akik azt állítják, hogy az Úr szolgálói, mégis úgy beszélnek Isten dolgairól, mintha üzleti ügyletekről szólnának. Ó, mennyire szükségünk van a Szentlélek mennyei megvilágosítására! A gyülekezetek soha nem lesznek a világ világossága, amíg vissza nem térnek az Úrhoz, hogy teljes szívükből szolgálják Őt.

Isten népe arra hivatott, hogy a világ világossága legyen, egy hegyen épített város, amelyet nem lehet elrejteni. Ahhoz pedig, hogy az egyház betöltse isteni küldetését, Jézus szeretetével kell betelnie. Szívünknek annyira meg kell telnie az Ő páratlan kegyelmével, hogy amikor találkozunk egymással, megfogjuk testvéreink kezét, és ezt mondjuk: „Hallgassátok meg, mit tett az Úr az én lelkemért.” Elménknek Istenre kell irányulnia, míg végül, Őt szemlélve, mi is ugyanarra a hasonlatosságra változunk el. Akkor majd Isten hatalmáról, jóságáról, irgalmáról és mennyei Atyánk szeretetéről fogunk beszélni. És amint a megfeszített Megváltónk páratlan vonzásáról beszélünk, a Szentlélek megolvasztja és leigazza szívünket, és a körülöttünk lévők látni és tudni fogják, hogy Jézussal voltunk és Tőle tanultunk.

Ha pedig közétek jön valaki, aki azt állítja, hogy az igazság prédikátora, de az igazsággal együtt meggondolatlan szavakat és tréfákat is vegyít, és nincs szívében a lelkek ügye, akkor a szeretet és szelídség lelkületében mondjátok meg neki, hogy nem tudja Isten egyházát táplálni, ha ő maga nem tudja, mit jelent az Élet Kenyerével élni. Az apa kövesse Ábrahám példáját, és parancsolja meg gyermekeinek és házanépének, hogy őrizzék meg az Úr útját. Az anya pedig buzdítsa őt arra, hogy jó példát adjon gyermekeinek. A komolytalanságot és a tréfálkozást távolítsa el magától az, aki prédikál, és beszéde kegyelemmel legyen megfűszerezve. Jézus világossága és szeretete ragyogjon az életében és tanításában, hogy lelkeket nyerhessen meg a Mesternek.

A szolgálatban részt vevő testvéreitekkel való kapcsolatokban kövessétek Isten Igéjének útmutatását. Pál apostol ezt mondta: „Az idősebb embert ne dorgáld meg, hanem intsed, mint atyádat; az ifjabbakat, mint atyádfiait.” Adódhatnak alkalmak, amikor azokhoz kell beszélgetek saját hibáikról, akik már hosszú ideje szolgálnak, de tegyétek ezt kérésként, ne feddésként. A fiatal munkatársakkal bánjunk testvérekként, és Isten segítsen bennünket abban, hogy segítsük egymást. Élő kapcsolatban kell lennünk Istennel. A Szentlélek keresztsége által erőt kell kapnunk felülről, hogy magasabb mércét érthessünk el, mert más úton nincs segítségünk.^[963]

14. levél, 1891. – Ellen White levele S.N. Haskellhez

Sydney, Ausztrália, 1891. december 11.

Kedves Testvérem!

Megkaptam a leveleidet, és érdeklődéssel olvastam őket. Most van először alkalmam válaszolni. Az Alameda december 20-án indul Sydneyből Amerikába a levellemmel együtt. Nos, most itt vagyunk Sydneyben, és a hosszú tengeri utazásunk véget ért. 19 órát időztünk Honoluluban, és este a Fiatalkeresztény Férfiak Szövetségének termében beszéltem. Bár az összejövetelünket nem sokkal a tervezet időpont előtt hirdették meg, mégis népes gyülekezet jött össze. Beszédem után bemutattak a Fiatalkeresztény Szövetségének vezető tagjainak, akik nagy örömet fejeztek ki az előadásommal kapcsolatban. Elmondták, hogy nagy érdeklődéssel hallgatták, és sok új gondolatot kaptak, amelyek széles gondolkodási területeket nyitottak meg előttük a megváltásról és Isten szeretetéről. Sajnálattal fejezték ki, hogy nem lehet részük abban a kiváltságban, hogy gyakrabban hallgathassák az előadásaimat, és azt kívánták, bárcsak néhány hétig maradhatnék náluk, hogy többször hallgassanak meg, biztosítva arról, hogy mindig tekintélyes gyülekezetem lenne. Hálát adok Istennek a rájuk tett kedvező benyomásért.

Dr. Hammond, egy honolului munkás, mindent megtesz, hogy ellenezze a hitünket, és különösen engem támad. Jelen volt és hallotta a beszédemet. Az eddigi utazás részleteit bővebben leírtam, ahogy majd látni fogod.^[964]

Két egymást követő éjszaka is nagyon világos álmaim voltak Burke doktorral kapcsolatban. Ezekben az álmokban az Úr világosan megmutatta nekem, hogy dr. Burke azért nem akart találkozni velem, mert rosszat tett és vétkes volt, és nem akart a világosságra jönni, nehogy megfedjem a cselekedeteit. Eléggé türelmetlenül várom a híreket a Vidéki Egészségmegőrző Intézményből, mert dr. Burke éppen indulásunk előtt nyújtotta be lemondását. Egyre jobban meg vagyok győződve arról, hogy a lázadás szinte gyógyíthatatlan. Ha egy ember egyszer árulónak bizonyul, képes másodszor is azzá válni. Egy dolog biztos: semmilyen körülmények között nem bízhatunk többé Burke doktorban, mert nagyon messzire ment az én személyem és munkám vádolásában. Soha nem tette volna ezt, ha nem a saját maga csiholta szikrák fényében járt volna, elválasztva magát az Igazság Napjától.

Az álmaim nagyon megrázóak voltak. Az egyik álmodt a hajón kaptam, a másikat pedig azután, hogy megérkeztünk Sydneybe. Nagyon ébernek kell lennünk

abban, hogyan helyezünk felelősséget olyan emberre, aki egyszer már elárulta a szent igazságokat. Valamilyen formában úgy éreztem, le kell írnom ezt.

Nos, Haskell testvér, feltételezem, hogy Kaliforniában vagy, és sok tennivalód lesz. Remélem, hogy jó egészségnek örvendesz, de vigyázz, hogy ne dolgozd túl magad. Tudod, hogy az elméd nem fog sok gondot elviselni, ezért kerüld ezt, és ne terheld magad olyan felelősséggel, amelyeket másoknak kellene hordozniuk. Ha testvéreid megpróbálnának megóvni a túlhajszoltságtól, ne tekints gyanakodva az igyekezetükre.^[965] Ne gondold azt, hogy azért helyeznek át másokra bizonyos felelősségeket, mert nem bíznak benned – mert ez a gondolat tönkre fog tenni. „Nem gondol rosszat” – ez Jézus Krisztus egyik áldott tulajdonsága.

A te eseted is elém lett tárva. Amit megmutattak nekem: tudom, hogy sok órát pazarolsz el fájdalomban és csüggedésben, mert azt hiszed, a testvéreid csak eltűnnek téged, de nem biztosak benned, és nem helyezik beléd a bizalmukat. Nem lenne helyes, ha úgy bánnának veled, ahogy Butler testvérral bántak. Az emberek olyan helyre állították őt, ahol Istennek kellett volna állnia. Ezzel lerombolták saját lelki tapasztalatukat, és Butlert is tönkretették, miközben az egyház egyre erőtlenebbé, Krisztus nélkülivé vált, mert embereket magasztaltak, holott minden dicsőség legkisebb részének is Istené kellett volna lennie.

Az éjszaka folyamán egy összejövételre vitettem el, ahol úgy tűnt, hogy nagy lelki csüggedésben vagy. Az Úr Lelke jelen volt az összejövételen, és vezetóm egyes jelenlévőkhöz intézett szavakat. Ezt mondta: „Kérünk benneteket testvérek, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik az Úrban vezetnek titeket, és akik intenek benneteket. Nagyra becsülve szeressétek őket munkájukért. És hozzád Haskell testvér, ezeket a szavakat intézte: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.”^[966] Bátorító szavakat mondott neked, és figyelmeztetéseket kaptál. „Ne légy hitetlen, hanem hívő.” Azt a figyelmeztetést kaptad, hogy teljes mértékben Istenbe vedd a bizalmadat, és ne legyél gyanakvó, bizalmatlan testvéreiddel szemben. Mert gyanakvásaid gyakran alaptalanok, és testvéreidbe vetett bizalmad annyira megrendült, hogy semmit sem tudsz helyes fényben értelmezni abból, amit tesznek. Azt képzeld, hogy valamit eltitkolnak előled, hogy van egy titkos munka, ami hamarosan napvilágra kerül. Voltak megpróbáltatásaid, de ezek korántsem olyan súlyosak, mint ahogy elképzeld. Senki sem szándékozott rosszat tenni ellened, ahogy azt hiszed. Sok szív dobog tisztelettel és szeretettel irántad, a leggyöngédebb módon, de az ellenség látja, hogy megszoríthatja a lelkedet. Látja, hogy el tudja fordítani az elhangzott szavakat és megtett cselekedeteket, és téves világításban

tudja feltüntetni őket, és te elfogadod az ő értelmezését. Nyilvánvalóvá teszed, hogy nem hiszel abban, hogy a testvérek őszinték veled. Olyasmi miatt panaszkodsz, ami valójában nem is létezik. Visszatekintesz a múltra, és azt mondod: „Tanácskoztunk együtt bizalomban, Isten házába együtt jártunk. De most az, aki a barátom volt, sarkát emelte ellenem.” Magadba zárkózol, és folyton árulástól tartasz. Óvakodj Sátán cselszövéseitől! Semmi sem gyengíti és zilálja szét úgy az emberi elmét, mint a vélt igazságtalanságokon való rágódás, és annak gondolata, hogy nem vagy megbecsülve.^[1967]

Mivel szűklátókörűek, testvéreid nem mindig voltak körültekintőek és valóban igazságosak, és úgy érzed, hogy megsebeztek a barátaid házában. Sok mindent félreértesz, amit testvéreid mondanak és tesznek. Az érzéseid megsérültek, és azt hiszed, hogy indítékaidat megkérdőjelezik, sőt a legőszintébb cselekedeteidet is félremagyarázzák és elítélik. Bizonyos mértékig így is volt, de korántsem olyan mértékben, mint ahogy gondolod – és te vágysz arra, hogy eltávolodj azoktól, akik a legjobban ismernek téged. Ebben hibásan ítélsz. A testvéreidnek is volt mit tanulniuk, éppúgy, mint neked. A te jellemed sem volt hibátlan. A terveid és számításaid sem voltak mentesek a tévedésektől. Nem emlékszel, hogy a te magatartásod is fájdalom és szomorúság forrása volt másoknak? Nem nyújtottál annyi együttérzést, figyelmességet, vigasztalást és bátorítást, amennyit kellett volna annak, akit Isten hívott el és választott ki. Élete a végéhez közeledett, lelke bánatot és szomorúságot érzett, szíve összetört testvérei együttérzésének hiánya miatt. Gondolkodj el ezeken a dolgokon, mert ő nem érdemelte meg tőled azt a bánásmódot. Amikor azt érzed, hogy megsértettek, hogy az árulás és a hűtlenség megingatta a testvéreidbe vetett bizalmadat, gondolj Isten Fiára! Hát nem árulták el Jézust is azok, akik iránt végtelen törődést tanúsított? Ne hagyd, hogy Sátán torz fényben tüntesse fel a dolgot!

Ne pazarold értékes erődet túlhajszolt munkára! Gondolkodj őszintén, gondolkodj ésszerűen ezekről a dolgokról, és Isten biztosan meg fog áldani. Szenteld oda teljesen magadat az Úrnak – a lelkedet, testedet és szellemedet –, hogy a pályafutásodat örömmel fejezhesd be, ne szomorúsággal.^[1968] Krisztus követőinek az Ő dicsőséges példájának világosságában kell járniuk. Minden okod megvan arra, hogy hálás és elégedett légy, mert Jézus él, hogy közbenjárjon értünk. Egyedül az Ő vére tisztíthat meg minket, egyedül az Ő vére képes eltörölni bűneinket és lemosni gonoszságunkat. Az Atya csak az Ő igazságára tekint és fogad el minket. Mert ha az Ő igazsága van bennünk, akkor igazak leszünk, amiképpen Ő is igaz. Nem lesz saját igazságunk, mert az értéktelen. Hiábavaló megpróbálni a saját igazságunkat munkálni, mert nincs mit munkálnunk.

Nem szabad lealacsonyítanunk a munkát azáltal, hogy gondolatainkat önmagunk köré összpontosítjuk. A lehető legkevesebbet gondolj magadra. Ne gondolj rosszat senkiről. Krisztus követőinek az Ő dicsőséges példájának világosságában

kell járniuk, és bármibe is kerüljön – legyen az munka vagy szenvedés –, Krisztus kegyelme által meg kell őrizniük lelkük és értelmük tisztaságát, teljes engedelmességet tanúsítva Krisztus evangéliumának reformáló tanításai iránt, anélkül, hogy az énjük keveredne a munkába. Legyen ez a munkád életed végéig: kiterjeszteni az Ő országának határait, és naponta harcot vívni minden bűn és istentelenség ellen – függetlenül attól, hogy mások mit gondolnak rólad. Azt a kérdést, hogy mások mit gondolnak rólad, Isten kezébe kell helyezned. Ő ismeri minden ember lelki életét, minden cselekedet indítékát és minden jellem alapját.^[1969] A mi feladatunk az, hogy előmozdítsuk a ránk bízott reformmunkát változhatatlan kedvesség és a leggyengédebb szeretet lelkületében. Az énkünk soha ne kerüljön előtérbe. Nem törekedhet felsőbbbségre. Isten tudja, hogy ez csaknem elpusztította az egyház tisztaságát és sikerét, és késleltette azt a diadalt, amelyben már részeshelhettünk volna. A reformátoroknak egyedül Jézusban kell munkálkodniuk. Az énkünk nem nyilvánulhat meg. „Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállnom.” Meg kell őriznünk a krisztusi egyszerúséget, tiszta, világos, nyílt és őszinte cselekedeteket kell tanúsítanunk. Látni fogunk férfiakat és nőket, akikben keserű lélek nyilvánul meg, akik szókimondók, és sátáni jellemvonásokat árulnak el, mert viszálykodók, sosem találnak békességet vagy nyugalmat, hanem mindig valami kellemetlenséget szítanak. Bárcsak ezek az emberek – akik keresztyének vallják magukat, de nem annak cselekvői – felismernék, hogy ügyünk idősebb munkásai nem rombolók, hanem reformátorok voltak. Hadd lássák meg, hogy mi nem rombolunk, hanem megmentünk, megerősítünk, sebeket kötözünk és zúzódásokat gyógyítunk.

Akik a reform ügyében tevékenykednek, semmiképpen sem lehetnek képmutatóak, hogy nehéz legyen megállapítani, melyik oldalon állnak. Ne legyen titkos munka, ne legyen rejtett terv, mert ez Sátán munkamódszere, hanem Krisztus követőinek, szilárdnak és rendíthetetlennek kell lenniük. Másrészt pedig őrizkedniük kell attól, hogy csökönyössé váljanak az állhatatosság eltorzult gyakorlása által. A reformátoroknak mindig is szükségük lesz arra, hogy Krisztus iskolájában megtanulják a szelídséget és a szív alázatosságát. Mindig el kell rejtteniük az énjüket, szelídeknek és kedveseknek kell lenniük, mint az édes lelkű gyermek, noha munkájukban nincs gyengeség, hanem szilárdság és állhatatosság, mert Krisztusban munkálkodnak.^[1970]

Az a veszély fenyeget, hogy túlságosan a szívedre veszel egyes dolgokat, és komor, bíráló lelkületű leszel. Ez boldogtalanná fog tenni. Van egy feladatod, amit senki más nem végezhet el helyetted, nevezetesen, hogy Krisztusban kell maradnod, mint a szőlővessző a szőlőtőn. Isten munkatársaként gyakorolnod kell a szeretet és az önuralom leckéit, amelyeket Krisztus tanított.

Mivel azt képzelted, hogy nem bántak veled őszintén, és nem értékelték, a szíved bezárult a szeretet előtt. Mivel nem mindig részesültél abban a meg-

becsülésben, ami megilletett volna – bár ezen a téren kevés tapasztalatod van –, azt hiszed, hogy általánosságban nem értékelnék téged. Hogy őszinte legyek, senkiben sem bízol. Ha valamelyik tervedet nem hagyják jóvá, vagy valamelyik gondolatodat nem fogadják el, azt hiszed, hogy testvéreidnek személyes panaszuk van ellened, és sötét felhőket gyűjtesz a lelkedre. Most tehát, Haskell testvér, arra kérlek, hogy hit által őrizd meg lelkedet Isten szeretetében. Már csak rövid idő van hátra, hogy Jézus nyomdokain járj. Az idő sürget, hogy előrehaladjunk a reform munkájában. A ránk ragyogó világosságot egyesek el fogják fogadni, a többség azonban elveti. A jellem Isten próbatételei által fejlődik ki. Akik az elsők akartak lenni, azok utolsók lesznek, mert a szentségtelen ambíció, amely az énjük előtérbe helyezésére sarkall, a küzdelemben Sátán oldalára állítja az embereket. Az ént keresztre kell feszíteni mindazokban, akik Istennel együttműködnek.

Előfordulhat, hogy egyesek félreértenek, mert lehetetlen, hogy mindenki szemében mindig helyes megvilágításban jelenj meg. ^[971] Nem várhatjuk el, hogy mindenki megértsen minket. Azok, akikről azt gondoljuk, hogy barátaink, el fognak távolodni tőlünk, és a szándékaidat félremagyarázzák majd. A veszteségeidet, próbáidat, önmegtagadásodat, szenvedéseidet és munkádat nem fogják értékelni, és a munkádat hiteltelenné teszik. De hát nem ugyanez történt Jézussal is? Vajon mi, Krisztus követői, jobb sorsra számíthatunk, mint amilyen az övé volt? Nekünk is részt kell vállalnunk Krisztus szenvedéseiben, hogy vele együtt részesülhessünk a dicsőségben is. Szolgálj Istennek teljes szíved akaratával, és ne engedd, hogy lelkedet nyugtalanná tegye az, amin nem tudsz változtatni.

Ha Sátán látja, hogy el tud gyengíteni és el tud keseríteni azzal, hogy testvéreid állítólagos elhanyagolása miatt rágódsz, akkor egy porszemet világgá nagyít előtted, felnagyítva a kimondott szavakat és elkövetett tetteket, amelyeket nem is azzal a szándékkal mondtak vagy tettek, hogy bántsanak téged. Őrizd meg rendületlenül bizalmadat mindvégig!

Nem dolgozhatsz úgy, mint az elmúlt években, és megbékéltnek, csendesnek és elégedettnek kell lenned, amint látod, hogy mások, akik nem fáradtak el a munkában, hordozzák a terheket. Elégedjél meg kevesebb munkával, de örömmel, reménységgel és hittel mutasd meg, hogy egyáltalán nem gyanakszol arra, hogy testvéreid titokban ellened munkálkodnak, mert ez nem igaz, és tudom, miről beszélek. Aztán menj tovább előre! Ne táplálj féltékeny bizalmatlanságot azokkal szemben, akik szeretnek téged! ^[972] Emeld fel kezeidet és szívedet Istenhez komoly imában, utasítsd vissza az ellenség minden kísértését, és akkor képes leszel arcodat a megigazulás Napjának ragyogó sugarai felé emelni, és ezt mondani: „A nekem adott kegyelem által megőriztem becsületességemet. Bár elgyengültem és gyengeségek vesznek körül, hitem Istenben van. Irgalmas szeretetét világosabban látom, mint a déli napfényt, és megnyugszom az Ő szeretetében, csendesén pihenek békében és biztonságban.” Akkor fényed tiszta és erőteljes sugarakkal fog

ragyogni. Ez az Igazság Napja ragyogó sugarainak visszatükröződése.

Most tehát, testvérem, leírtam neked a probléma lényegét úgy, ahogy élém lett tárva, és kérlek, tedd félre a testvéreid iránti bizalmatlanságot és kételyt. Bizalmat kell ápolnod irántuk, és nem szabad gyanakodva tekintened minden veled kapcsolatos lépésükre! Mert ha ezt a szokást táplálod, az végül megfojt téged.

Korunkban mindenki hataloméért kiált. Minden irányból hallatszik ez a kiáltás. A keresztény ember hozzáférhet Isten végtelen erejéhez, amely csak arra vár, hogy kérje, és felhasználja a menny szolgálatára. De bár ez az isteni erő elérhető a keresztény számára, ő mégis hajlandó a legutolsó helyet elfoglalni. Az alázatos és bűnbánó szív kiáltását az Úr mindig meghallja, és semmilyen földi vagy pokoli akadály nem választhatja el az ilyen lelket Istentől. Ó, bárcsak látnánk és megértenénk ezt! A gyenge értelmi képességű és alacsony társadalmi helyzetű emberek Krisztus kegyelme által csodálatos sikereket értek el a lelkek megmentésében Krisztus számára. Sikerük titka az volt, hogy hitük és Istenbe vetett bizalmuk által elérték az embereket.^[973] Naponta tanultak Tőle, aki csodálatos a tanácsban és hatalmas a munkájában. Kegyelme erejében Isten munkatársai voltak. Az ilyen emberek élete és tapasztalata – akik nem emberekre, hanem Istenre támaszkodtak – olyan volt, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amelynek levele nem hervad el, hanem mindig zöldell és termést hoz.

Testvérem, szeretném, ha mindig tudnád, hogy őszinte és hűséges vagyok. Azt kívánom, hogy teljes győzelmet arass szolgálatod végéig! Ne tanácsold saját magad! Ne próbálj nagy dolgokat véghezvinni, hanem járj alázatosan Istennel, és még ha az, amit teszel, nagyon kevésnek is tűnik a saját szemedben, az a menynevei könyvekben sikerként lesz feljegyezve. Szüntelenül harcolnunk kell, hogy megvívjuk a hit nemes harcát. Csak akkor tudjuk megőrizni lelkünket türelmes hitben, ha azt Krisztusra helyezzük. Ha csupán úgy általában hiszünk az nem elég. Magunkra kell öltönnünk Krisztus igazságának ruháját, és nyíltan, bátran és elszántan kell viselnünk azt, bemutatva Krisztust, anélkül, hogy túl sokat várnánk a véges embertől, hanem továbbra is Jézusra tekintve, gyönyörködve jellemének tökéletességében. Akkor egyénileg is Krisztus jellemét fogjuk tükrözni, és nyilvánvaló lesz, hogy az igazság elevenített bennünket, mert az igazság megszenteli a lelket, és minden gondolatot foglyul ejt Krisztus számára.

Nagyon szeretném, ha bizalommal teljes elméd lenne. Ne a múltban megélt Istenbe vetett bizalmadra támaszkodj, hanem friss hited legyen, és őrizd meg bizalmadat rendíthetetlenül. A lelkedet napról napra át kell hatnia és fel kell frissítenie az evangélium igazságának, a mindennapi élet és új tapasztalat által megújulva.^[974] Azt kívánom, hogy vigasztalást, reményt és örömet találj a Szentlélekben. Soha, de soha ne érezd a legkisebb nyugtalanságot sem amiatt, hogy az Úr fiatalokat támaszt, hogy ők viseljék a nehezebb terheket, és hirdessék az igazság üzenetét. Ez volt az a pont, ahol Butler testvér elesett. Ő egy megtévesz-

tett ember, és sokkal nagyobb hibákat követett el, mint amilyeneket a férjemről feltételezett, amikor velünk volt. Remélem, hogy népünk soha nem kap legkisebb bátorítást sem arra, hogy olyan mértékben bízzanak egy véges, esendő emberben, mint ahogy Butler testvérben bíztak, mert a lelkészek nem olyanok, mint Isten. Butler testvérnek túl sok bizalmat a szavaztak a múltban. Még az üzeneteket és a bizonyágtételeket is hatástalanná tették Butler testvér szavainak és gondolatainak hatására. Népünk egy része nem bánta meg ezt a bűnt, és újra meg újra végig kell majd menniük ezen a tapasztalaton, hacsak nem fordulnak el az embertől, és nem vetik bizalmukat teljesen az élő Istenbe. Butler testvér befolyása olyan nyomot hagyott a munkán, amely sokévi fáradságos munkát tett semmissé. Ez azért van, mert embereket arra biztattak, hogy egy emberre nézzenek, aki helyettük gondolkodik, aki a lelkiismeretük, ezért mostanra annyira elégtelenek és alkalmatlanok lettek, hogy nem tudnak megállni a kötelességük őrhelyén, mint Isten hűséges őrei, akik senkinek sem engedik, hogy beleszóljon az Istennel való kapcsolatukat érintő ügyekbe. Bárcsak az emberek ne emberektől várnák a bölcsességet, hanem Istentől!^[1975] Népként nem vagyunk azok, akiknek lennünk kellene, mert a halandók bölcsességére támaszkodtunk, és nem tettük Istent bizalmunk és függésünk egyedüli forrásává. Ó, mikor tanulja meg Isten népe Istent mindenekfelett szeretni, és felebarátait mint önmagát?

Nos, ezt a levelet rövidnek szántam, de hosszúra sikerült.

Testvéred hitben és szeretetben

Ellen White.^[1976]

18. levél, 1892. – Ellen White levele J.H. Kellogghoz

Preston, Melbourne, Ausztrália, 1892. április 15.

Kedves Testvérem!

Sajnálom, hogy azt kell mondanom, hogy a Waggoner testvérrel és dr. Paquinnal kapcsolatos leveled nincs előttem. Willie Új-Zélandon van, és én továbbítottam neki a levelet. Amikor megérkezett a neki szánt könyv, továbbítottam azt is. Nem olvastam semmit Waggoner testvér a *Review*-ban megjelent cikkeiből. De abból, ahogyan az Úr vezette gondolataimat, úgy hiszem, veszély fenyeget téged. Nagyon reméltem és hittem, hogy az Úr irántad érzett szeretetében és irgalmában világosabb megértést adott neked jelleméről és Jézus Krisztusról, akit elküldött, úgyhogy kegyelme által lábaid a szilárd kősziklára álljanak. Reméltem, hogy a Jézussal szerzett tapasztalatiddal, ami ismeret által van – arról, hogy Ő mit jelent számodra, és te mit jelentesz Neki – határozottabban tudsz majd munkálkodni a vallási területen, mint ahogyan eddig tetted. Felelősségteljes pozícióban vagy, és naponta kellene tapasztalatot szerezned Isten és Jézus Krisztus ismeretében.

A számos figyelmeztetés, amelyet az Úr szeretetteljes jóságában küldött neked, arra indított, hogy írjak neked ebben az ügyben. Légy óvatos a Waggoner testvérrel szemben elfoglalt álláspontodban. Nem látod az egyértelmű bizonyítékot arra, hogy az Úr rajta keresztül közöl világosságot? Mind én, mind pedig azok, akik között ő szolgált, sok áldást nyertünk szolgálata nyomán.^[977] Van bizonyítékod arra, hogy dr. Paquin – az említett könyv írója – ott áll, ahol az Igazság Napjának ragyogó sugarai elérhetik őt? Van bizonyítékod arra, hogy ő Isten eszköze, aki elhozza a világosság sugarait, amelyek oly elengedhetetlenek Isten népe számára ezekben az utolsó napokban, hogy növelje hitünket és a lelki dolgokban vetett bizalmunkat?

Az Úr megmutatta nekem, hogy a Battle Creek-i szanatóriumban nagy szükség van arra, hogy az ott dolgozók alázatosan járjanak Isten előtt, mert Sátán csapdákat állít, hogy törbe ejtsen minden elmét, amely nem szentelte magát teljesen Istennek, és amely nem keresi naponta a világosságot és a bölcsességet Istentől. Az orvosokat állandó kísértés éri, hogy a tudományt Isten fölé emeljék, aki az egész világegyetem uralkodója. Fennáll a veszélye annak, hogy az orvosok fokozatosan elhagyják az Isten hatalmába vetett bibliai hit egyszerűségét. Ezt már sok évvel ezelőtt megmutatta nekem az Úr, mint hatékony eszközt, amellyel a

gyógyászati tanulmányokat folytatók elméje elsötétedik. Sokan megbotlottak már ebben a botránkozás kövében, és sokan mások is meg fognak botlani, mert nem alázatosak, ahogyan azt a Biblia elvárja tőlük. Az Úr nagyon világosan megmutatta nekem, milyen veszélynek vannak kitéve fiataljaink, amikor orvosi intézmények tanárainak érveléseit hallgatják. Ha a fiatalok nem érzik naponta Isten iránti függésüket, akkor saját vesztükre lesznek megtévesztve.^[1978]

Testvérem, itt voltál és leszel is veszélyben: a tudományos kutatásaidban. Ha nem növekszel naponta az igazság ismeretében és szeretetében, nem növekedsz Krisztusban, akkor határozottan veszélyben vagy. Jelenleg nincs semmi mondani-valóm sem neked, sem Waggoner testvérnek az említett könyv szerzőjéről. Nincs energiám ezekhez a kérdésekhez, de tudom, hogy az Úr világosan megmutatta nekem a veszélyt, amelyben voltál és vagy. Vigyázz, hogyan kedvezel azoknak a dolgoknak, amelyek korlátozzák Isten hatalmát! Közvetlenül előttünk áll az az idő, amikor Isten dicsősége beragyogja az egész földet. Ez a világosság már elkezdett ragyogni, és különösen arra kell törekedned, hogy lépést tarts Isten gondviselésének megnyilatkozásával, mert szörnyű dolog lelki vakságban lenni. Végzetes, ha az ember biztonságban érzi magát, miközben a saját maga csiholta szikrák fényében jár. Az álokoskodás nagyon finom hálót fog szőni számodra. Attól tartok, hogy csapdába fog ejteni téged.

Csudálatosan feltárultak az igazság olyan vonalai, amelyek értékesebbek az Ofir aranyánál, de te nem sokat hallottál ezekből az igazságokból, és nem volt meg az a lehetőség, ami sokaknak megadatott, hogy saját magad tapasztald meg annak erejét. Lesznek olyan körülmények, amelyek ellentmondani látszanak majd az ítélőképeségednek és értelmednek, és te kritizálni fogod ezeket a dolgokat, ahelyett, hogy megragadnád azokat a nagyszerű és értékes igazságokat, amelyek, ha az életed részévé válnának, megnövelnék a hasznosságodat, mert egy egészen más hited lenne. Meglep és elszomorít, hogy milyen kevés valódi hit van világunkban.^[1979]

Testvérem, el akarom mondani neked, hogy az emberi bölcsesség, ha nem szentelődik meg napról napra, az bolondság. Azok a dolgok, amelyekre a véges emberek szerfelett büszkék, nagyon gyengék a szent Isten szemében. Nagyon sokat mondanak ezek a szavak: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” „Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.”

Jól emlékszem a Sprague doktornak és Fairfield doktornak adott feddésre, amiért elkövették azt a hibát, amely olyan gyakori az orvosok között, hogy a tudományt mindennek tekintették. Sátán hálót szőtt a lábuk köré, és nagyon

nagy hangsúlyt helyeztek az emberben és a természetben rejlő erőkre. Ez a dolog azonban olyan alattomos hatást gyakorolt rájuk, hogy Isten ereje és dicsősége nem kapott méltó helyet. A kételkedés labirintusaiban tévelyegtek. A kegyelem eszközeit, amelyek életben tartották volna a hit szikráját, nem tartották létfontosságúnak. Nem volt olaj a lámpásaikban. Nem érezték, hogy szükségük van azokra az eszközökre, amelyeket Isten használ a lámpások égve tartására. Még Krisztus közbenjáró munkáját sem, amely által minden olyan áldás elérhető, ami megvilágosítja az értelmet és felmelegíti a szívet, nem érezték nélkülözhetetlenek.^[980]

Krisztus az egyetlen csatorna, amelyen keresztül az ember eljuthat Istenhez, és részesévé válhat az isteni természetnek. Az Isten világosságot ad azoknak, akik őszintén és komolyan keresik Őt, mert önmagát adja nekik. „És ez az az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság és nincsen ő benne semmi sötétség.” Miért? Mert Isten az Ő titokzatos útján kijelenti önmagát a léleknek „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket.” Isten az ember gondolatait és találmányait az Ő gondolataival helyettesíti, és ezek a gondolatok csodálatosak, nemesek és világosak.

Egyszer ezek a fiatalok készek voltak arra, hogy akarataikat és elképzeléseiket Isten akaratának és útjainak vessék alá, de összezavarodtak a te tudománnyal kapcsolatos nézeteid miatt. Bár elindíthatod őket a kutatás egyes ösvényeire, a képzeletüket már nem tudod irányítani. A szűk, zavaros és homályos emberi elképzelések olyanok lettek számukra, mint egy lámpás fénye az éjszaka közepén. Egyszerűen a saját maguk által csiholt szikrák fényében kezdtek járni. Ha elméjüket, lelküket és testüket Istennek szentelték volna, akkor csodálatos változás történt volna a megszerzett tudás minőségében, valamint az elsajátítás módjában is. A tanulás és a kutatás szükséges volt, de meg kellett volna érteniük a veszélyeket, és minden lépésüknél Istenre kellett volna tekinteniük – a teremtményt a Teremtőnek kellett volna vezetnie. Miközben orvosi képzésben részesültek, a legfontosabb leckéket kellett volna szemük előtt tartaniuk – olyan leckéket, amelyeket csak Krisztus iskolájában tanulhatnak meg.^[981]

Szükségük lett volna arra, hogy szelídek és alázatos lelkűek legyenek. Akkor képessé váltak volna megkülönböztetni az eljövendő élet értékes dolgait. Megértettek volna valamit az istenfélelem titkából, Isten szeretetének szélességéből és mélységéből, amely meghalad minden ismeretet. De gondolataik át lettek irányítva az örökkévaló dolgoktól, olyan emberi eszmék és találmányok felé, amelyek az embert dicsőítik, és elhomályosítják azt a világos látást, amelyet Istenről nyerhettek volna. Egyetlen reményük az volt, ha szorosan megragadják a rajtuk kívül és felettük álló hatalmat – a Végtelen Isten hatalmát. Akkor szeretetük és a lelki dolgok iránti felfogásuk növekedett volna. Az igazság erénye és tisztasága rányomta volna képzmását a lélekre, és ezáltal az értelem megerősödött és fejlődött volna. Nem lettek volna gyengék, állandó tévedésekre és félreértésekre hajlamosak.

Ezek a férfiak a tudományról alkotott emberi elképzeléseik miatt estek el. Tudom, hogy ha tiszta világosságban jártál volna, ha bizalmi pozícióban éreztél volna annak szükségét, hogy alázatosan és bölcsen járj Isten előtt, ha naponta éreztél volna szükségét az Ő kegyelmének, erejének és bölcsességének, akkor olyan lehettél volna, mint a ragyogó fény egy sötét helyen, és elvezethetted volna ezeket a szegény lelkeket Jézushoz, egyetlen reményükhöz. Nem azért hozom most fel ezt a dolgot, hogy elbátortalanítsalak, hanem hogy figyelmeztesselek, nehogy görbe utakat válassz a lábaidnak, és másokat is tévútra vezess. Szükséged van isteni megvilágosításra Isten és Megváltónk tapasztalati megismerése által. Tisztelt testvérem, szükséged van az isteni érintésre. „Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek.”^[1982]

A lelki dolgokban magasabb mércét kell elérned, és nagyon reméltem, hogy betegséged és Isten kegyelme általi felépülésed eloszlatja majd a lelki látásodat elhomályosító köd nagy részét. Tudom, hogy a tudományról szóló beszéd nagy része csapda. Az embereknek téves nézeteik vannak a tudományról. Szorgalmasan kellene keresniük, vajon elfogadják-e Krisztust személyes Megváltójuknak. A Krisztusba vetett teljes hitünk értéktelen, hacsak egyénileg nem fogadjuk el Őt személyes Megváltónknak. Ez az a pont, ahol elbuktál. A saját üdvösséged örökévaló jelentőségű kérdés számodra. Szükség, hogy a Szentlélek isteni befolyása naponta munkálkodjon a szíveden, különben kudarcot vallasz a rád nehezedő súlyos feladatokban. Azokhoz a felelőségekhez, amelyeket viselned kell, több kell az emberi bölcsességnél és erőnél; komoly imáid a mennyei befolyásért nem lesznek hiábavalók. Nem elég, hogy egyetértünk az igazsággal. Gyakorlati ismeretre van szükségünk az igazságról. Minden Krisztusban hívő ember Isten kegyelmében hívő ember. A szív megújulása sokkal nagyobb csoda, mint a testi betegségek gyógyítása. Síralsamas kevés a Szentlélek munkája az egyházban. De Isten nem hibáztatható ezért. Jézus Krisztus ajándékában minden mennyei kincset odaadott. De azok, akik Kapernaumhoz hasonlóan a kiváltság tekintetében az égisz magasztaltattak elhanyagolták lehetőségeiket, és nem voltak az ige cselekvői.^[1983] Hitetlenek voltak, megszegényítették Istent. Ragaszkodtak saját szokásaikhoz, nézeteikhez és gyakorlataikhoz, Isten Lelkének feddése ellenére, akinek munkája az, hogy megfeddje a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében. A gyülekezet tagjai nem a világosságban, hanem a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak.

A Szentlélek jelenléte és ereje azoknak a szívében, akik Isten népének vallják magukat, az egyedüli reményük ezekben a veszélyes utolsó napokban. Ne keltsétek senkiben azt a benyomást, hogy az emberi természetben van bármiféle erő, amely önmagát tisztává tehetné vagy szép jellemet formálhatna, mert ez nem igaz. Ez Sátán eretneksége. „Nélkülem semmit sem cselekedhettek” – mondta Krisztus. Az ember teljessége Krisztus Jézusban van. Azért nincs nagyobb ereje a

hetednapos adventistáknak, mert sokan közülük lenézték a munka egyszerűségét. Isten nélkül terveznek és hajtanak végre dolgokat. Az Úr kész világosságot adni nekünk. Neki kell ragyognia a világ előtt. „Értelme kifürkészhetetlen”, de az emberek értelmetlen szavakkal homályosítják el az Ő tanácsát.

Azt kívánom, testvérem, hogy állj meg a kereszt árnyékában. Az Igazság Napjának sugarai épp ott ragyognak. Nincs időm most többet írni neked, de mély érdeklődést érzek a lelked iránt. Beszélj kevesebbet, és ne magasztald nagyon a tudományt. A Megváltód legyen az, akit felmagasztalsz. A menny dallama Isten és a Bárány dicsérete.^[984] Ez a tízezerszer tízezer és ezerszer ezer ajkáról hangzik. Miért nem árad a dicséret ajkainkról? Miért vagyunk olyan némák? Az Úr kész arra, hogy egyre többet nyilatkoztasson ki egyházának csodálatos hatalmából, és hogy új gondolatokat nyisson meg számunkra a megváltás nagy tervéről – a szeretetről, az egyedülálló szeretetről, amely arra indította Őt, hogy odaadja egyszülött Fiát, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Hadd mondjam el neked, Dr. Kellogg, hogy nem biztonságos számunkra, ha olyanokat alkalmazunk tanítóként intézményeinkben, akik nem hisznek a jelenvaló igazságban. Ők olyan eszméket és elméleteket hirdetnek, amelyek bűvös erővel ragadják meg az elmét, rabul ejtik a gondolatokat: egy atomból világot csinálnak, és egy világból pedig atomot formálnak. Ha kevesebbet beszélne a mikrobákról és többet Isten páratlan szeretetéről és hatalmáról, sokkal jobban tisztelnék Istent. Túl sokat időzünk ezeknél a dolgoknál, és azok, amelyeket valóban ismernünk kellene, amelyek örök érdekünket érintik, túl kevés figyelmet kapnak. Boríts fátylat erre a szegény, pusztuló földre, amely a lakosai gonoszsága miatt romlott meg, és irányítsd a figyelmet a mennyei világ felé. Sokkal nagyobb szükség van arra az ismeretre, hogyan lehet ebben az életben élő kapcsolatot ápolni Istennel Krisztus által, hogy alkalmasakká tegyen bennünket arra, hogy a mennynek örvendezzünk, és hogy örökké az Urunkkal lakhassunk. Ha el akarjuk érni a jellem tökéletességét, Jézust kell felmagasztalnunk, a tökéletes példaképet; a tudomány felmagasztalása sohasem valósítja meg ezt a célt.^[985]

Kérlek Dr. Kellogg, jöjj közel Jézushoz! Minden pillanatban szükséged van Rá. Most többet nem írhatok, mert ezt a levelet fel kell adnom a postán, de ha az Úr erőt ad, később írok erről a témáról; a te leveled indította ezt el. Amióta Ausztráliába jöttem, egy sort sem kaptam Dr. Waggonertől vagy A.T. Jonestól. Kérlek, fogadd el ezeket a sietve írt sorokat attól, aki szívén viseli jólétedet!^[986]

16/G. levél, 1892. – Ellen White levele S.N. Haskellnek

Preston, Melbourne, Victoria, 1892. május 29.

Haskell Testvér!

Volt egy imaalkalmunk értem, Tenny testvérért és feleségéért, Daniells testvérért és feleségéért, valamint Stockton és Smyth testvérekért. Valóban nagyon áldott alkalom volt. Mindannyian áldásban részesültünk. Éreztük, hogy Jézus jelen volt közöttünk. Hittem, hogy az Úr helyreállít engem. Azon az éjszakán keveset aludtam. Másnap enyhült a fájdalom a karjaimban és a vállaimban, jobban tudtam járni, de még nem gyógyultam meg. Az utóbbi két nap fájdalommal és szenvedéssel telt, de Krisztus kegyelme megtartott. Milyen hálásnak kellene lennem – és valóban az is vagyok –, hogy Isten gyermeke vagyok. Efelől nincs kétségem. Láttam, hogy akiknek nincs reménységük Istenben, sem hitük az Ő igéjében, azok ilyen szenvedések közepette káromkodnak és szitkozódnak, az én szívem viszont szüntelenül dicséri az Urat, mert én Őrá nézhetek, mint arra, aki képes segíteni, aki szeret engem, és aki a maga idejében helyre fog állítani. Rá merem-e bízni magam? Igen. Az elmúlt öt hónapban a megpróbáltatásaimban nagyon közel volt hozzám. Ő nem leli örömét abban, hogy szomorítja vagy megrendíti gyermekeit.

A hosszú megterhelés, amely már a minneapolis-i összejövetel óta rám nehezedik, még mindig nem ért véget. A munkám tízszer nehezebbé vált azok döntése miatt, akiknek mellettem kellett volna állniuk. Így imádkoztam az Úrhoz: „Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt!” Idegeim kimerültek. Várom Isten szabadítását. Nem kételkedem az ígéreteiben. El fogja végezni a helyreállítás munkáját, mert ígéretet tett rá. Nem vagyok csalódott, amiért nem történt meg azonnal.

Nem látom az akadályt, de nem vesztettem el a hitemet vagy a bátorságomat. Az Úr jó, és méltó a dicséretre. Az én hangom még hallatszani fog a szentek gyülekezetében.^[987] Még van bizonyágtételelem Isten népe számára, és Ő meg fog gyógyítani, hogy ezt elmondhassam.

Azt írod, hogy Battle Creekben egy adminisztratív bizottságot tartottak. Írtál Henry testvér álláspontjáról is. Amikor testvéreink olyan embereket ültetnek a bizottságba, akiknek szíve kemény, mint a kő, akikben nincs irgalmas, érző szív, akkor mire számíthatsz? Hogyan is érthetnék meg ezek az emberek, hogy mások

milyen áldozatokat hoztak a munka felépítéséért? Nincs bennük áldozatkészség. Hogyan érthetnék meg azoknak a tapasztalatát, akik kevés pénzből ruházkodtak, megtagadták önmagukat, és bármilyen helyzetet vállaltak, hogy Isten ügye előrehaladhasson? De, ami engem illet Haskell testvér, nem kérek szívességet egyikőtől sem. Csupán azt kértem tőlük, hogy a világi ügyekben ne bánjanak velem úgy, mint ahogyan a tolvajok bánnak az áldozataikkal. Miután javainkat és életünket is Isten ügyének előmozdítására szenteltük, azoknak, akik később csatlakoztak a munkánkhoz, illene annyi érzéssel és lelkiismerettel rendelkezniük, hogy tisztelettel és kedvességgel bánjanak azokkal, akiket Isten eszközként használt arra, hogy a munka előre és felfelé haladjon, arra a szintre, ahonnan ők már csatlakoztak hozzá.

De mit is várhatnánk olyan emberektől, akiknek nincs mély lelki tapasztalatuk? Az ő lelkükért és mások lelki üdvösségéért – teljesen elvonatkoztatva magamtól – azt kívánom, hogy ezek az emberek úgy cselekedjenek, ahogyan Isten tenné. A lelki dolgokat lelkileg kell megítélni. Ha az emberek nem önmegtagadók, önfeláldozók, ha szívüket nem érinti meg emberi vagy isteni együttérzés, mit várhatunk tőlük? Azt kívánom, bárcsak Krisztus értelme lakozna ezekben az emberekben, hogy gyöngédséggel és méltánylással bánjanak velem, ahogyan azt özvegységemben helyes lett volna tenniük irántam. Úgy bántak velem, mint egy idegennel. Igaz ugyan, hogy megengedték, hogy tartozásom legyen a kiadójuk felé, és nem sürgettek a visszafizetéssel, de vajon nem több mint harmincezer dollárt fektettünk be ebbe az ügybe?^[1988] Ez Isten ügye és munkája, nem az övék. Nem tudják, hogyan kell igazgatni Isten munkáját. Nem tudják, mibe került nekem és a férjemnek, hogy megmaradjunk a kötelesség őrhelyén, amikor a dolgok nehezen mentek. Szenvedtünk a megpróbáltatásoktól, a megfelelő ruházat hiányától, de nem engedjük, hogy a munka megálljon. Most pedig olyan emberek kerültek felelősségteljes pozíciókba, akik „nem ismerték Józsefet”. Újra meg újra világos bizonyágtételek érkeztek, hogy visszatartsák őket nagyratörő terveiktől. Ezek azonban csak a büszkeségüket sértették. Alig van bennük bizalom irántam vagy az üzenetek iránt, amelyeket az Úr rám bízott. Nem is lenne nehéz egy olyan helyzet kialakulása, mint a régmúlt időkben, amikor Kóré, Dátán és Abirám nyíltan felléptek. A legkevésbé sem kívánok ezektől az emberektől függeni. Mit törődnek ők az érzéseimmel vagy a jólétemmel?

Nem tudom, meddig fog még fennállni ez az állapot, de az Úr megengedte, hogy szenvedés érjen. Talán azért engedte meg, hogy próbára tegye őket, és nyilvánvalóvá váljon, mi van a szívükben, és mennyi gyöngédséget és tiszteletet tanúsítanak azok iránt, akik Isten eszközeiként kezdték el a munkát. Őszinte szájalommal vagyok ezek iránt a lelkek iránt, akik szent dolgokkal foglalkoznak, de nem ismerik Isten útjait, és nem cselekszik az Ő akaratát.

Most pedig Haskell testvér, ismételten csak azt mondom: ne engedd, hogy

emberek kezébe kerüljek, hanem a jóságos és irgalmas Isten kezébe, aki túl bölcs ahhoz, hogy hibázzon, és túl jó ahhoz, hogy ártalmunkra legyen.

Az Úr meg fog szabadítani engem a nyomasztó teher alól. Az áldott Úr megadja nekem a győzelmet, az Ő nevében győzni fogok. De el sem tudom mondani, mennyire sajnálom a szereplőket. Nem tudom elmondani mindazt, ami ebben ez ügyben történt. Nem ismerek minden részletet, de tudom, hogy nemsokára lesznek, akiket meg fog lepni, ami történik. Isten él és uralkodik. Az Ő akarata és céljai megvalósulnak. Kétségtelen, hogy vannak olyan emberek nem megfelelő helyen, akik gyakran saját emberi megfontolásaik alapján döntenek, és üzletemberként cselekszenek anélkül, hogy felülről a bölcsesség lelkülete együttműködne velük.^[1891]

Nos, akkor keressük az Urat, járjunk csendben előtte, higgyünk az Ő ígéreteiben, és készítsünk egyenes ösvényeket a lábainknak, hogy a sánta le ne térjen az útról. Isten tulajdona vagyok, akit az Ő drága vérén vásárolt meg, és nem engedi, hogy úgy próbáljon meg engem a tűz, hogy elégjek. Türelmes leszek, és úgy fogok kijönni belőle, mint a tűzben megtisztított arany.

Ha jónak látod, felolvashatod a levelet Olsen testvérnek és Harmon Lindsaynek is.

Ellen G. White ^[1990]

RH, 1892. július 26. – Tudakozzátok az írásokat!

Review and Herald, 1892. július 26.

Krisztus azt mondta: „Tudakozzátok az írásokat, mert hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyóságot tesznek rólam.” A Szentírás kutatásának kötelessége Ádám minden fiára és leányára vonatkozik. Jézus mondja: azok „bizonyóságot tesznek rólam”. Az Atya a Fiúban nyilatkoztatta ki magát, és Krisztust tanulmányozva ismerhetjük meg az Atyát. Kutassuk tehát Isten Igéjét csendes, engedelmes szívvel, és olvassuk az Úrról és a Mesterünkről szóló bizonyágtételeket. Vajon nem kellene mély érdeklődéssel keresnünk az Ő Lelkét, követnünk példáját, és belélegeznünk jelenlétének légkörét, amely világosság és szeretet? Milyen lelkesedéssel kellene tanulmányoznunk minden egyes tanítást, amely isteni ajkáról hangzott el! Mennyire meg kellene becsülnünk az Ő intéseit! Milyen buzgón kellene igyekeznünk jellemét és életét utánozni, és kitartóan törekednünk arra, hogy egyre többet és többet megismerjünk azokból a mennyei igazságokból, amelyeket tanított! Ha készek lennénk megélni a tőle kapott igazságokat, akkor olyan tapasztalatra tennénk szert, amely felbecsülhetetlen értéket jelentene számunkra és a világ számára.

Jézus az igazság új távlatait tárta fel tanítványai elé, és mennyivel mélyebb volt kijelentéseinek értelme, mint bármely emberi ajakról valaha is elhangzott tanítás! „Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.”

De hogyan kutassuk az Írásokat? Egymás után verjük le tanításaink cövekeit, és aztán próbáljuk az egész Szentírást az előre kialakított véleményeinkhez igazítani? Vagy inkább vigyük gondolatainkat és nézeteinket az Írás elé, és minden oldalról Isten igazságának Igéjével mérjük meg azokat? Sokan, akik olvassák, sőt tanítják is a Bibliát, nem értik azt az értékes igazságot, amit tanítanak vagy tanulmányoznak. Az emberek tévedéseket védelmeznek, noha az igazság világosan ki van nyilatkoztatva, és ha tanításaikat Isten Igéjéhez vinnék, és nem a saját tanaik fényében olvasnák azt, hogy igazolják elképzeléseiket, akkor nem járnának sötétségben és vakságban, és nem melengetnének tévedéseket. Sokan úgy értelmezik a Szentírás szavait, hogy azok illeszkedjenek saját véleményeikhez, és Isten Igéjének téves értelmezésével megtevesztik önmagukat és félrevezetnek másokat is. Amikor Isten Igéjét tanulmányozzuk, alázatos szívvel tegyük. Minden önzést és az

eredetiség utáni szeretetet félre kell tennünk. A régóta dédelgetett véleményeket nem szabad tévedhetetlennek tekinteni. A zsidók romlását az okozta, hogy nem voltak hajlandók lemondani a régóta kialakult hagyományaikról. Eltökéltek voltak abban, hogy nem látnak hibát saját nézeteikben vagy az Írás értelmezésében. Azonban bármilyen régóta is ápolják az emberek nézeteiket, ha azok nincsenek világosan alátámasztva az írott Igével, el kell vetni azokat.

Azok, akik őszintén vágyakoznak az igazságra, nem fognak vonakodni attól, hogy nézeteiket vizsgálatnak és bíráltnak vessék alá, és nem lesznek ingerültek, ha véleményüknek és elképzeléseiknek ellentmondanak. Ez volt a közöttünk táplált lelkület negyven évvel ezelőtt. Lelkileg megterhelve gyűltünk össze, és imádkoztunk, hogy eggyé válhassunk hitben és tanításban, mert tudtuk, hogy Krisztus nincs részekre osztva. Sorra vettünk minden egyes témát és kutattuk őket. Ünnepevényesség jellemezte ezeket a tanulmányozásokat. A Szentírást tisztelettel és félelemmel nyitottuk meg. Gyakran böjtöltünk, hogy jobban megérthessük az igazságot. Komoly ima után, ha valamelyik pontot nem értettük, megbeszéltük, és mindenki szabadon kifejezte véleményét. Ezután ismét térdre borultunk imádságra, és komoly könyörgések szálltak a mennybe, hogy Isten segítsen, hogy egyek legyünk, ahogyan Krisztus és az Atya is egyek. Sok könnyet hullattunk. Ha egy testvér megfeddte a másikat azért, mert egy igeszakaszt nem úgy értett, ahogyan ő, akkor a megdorgált testvér megfogta a testvére kezét, és így szólt: „Ne szomorítsuk meg Isten Szentlelkét. Jézus itt van velünk. Őrizzük meg az alázatos, tanulni vágyó lelkületet.” A másik pedig így felelt: „Bocsáss meg, testvérem, igazágtalan voltam veled.” Ezután újra imádkoztunk. Sok órát töltöttünk így együtt. Általában nem tanulmányoztunk együtt négy óránál többet, de néha az egész éjszakát a Szentírás komoly kutatásával töltöttük, hogy megértsük a jelenvaló igazságot. Egyes alkalmakkor Isten Lelke különös módon szállt rám, és a nehéz szakaszok az Isten által kijelölt módon világossá váltak, és tökéletes egyetértésre jutottunk el. Mindannyian egyek voltunk gondolkodásban és léleekben.

A legnagyobb komolysággal törekedtünk arra, hogy a Szentírást ne ferdítsük el valakinek a véleményéhez igazítva. Arra törekedtünk, hogy a különbségeket a lehető legkisebbre csökkentsük, és ne ragaszkodjunk jelentéktelen pontokhoz, amelyekben eltértek a vélemények. Mindegyikünk arra igyekezett, hogy a testvérek között olyan lelkületet munkáljunk, hogy összhangban legyen Krisztus imájával, miszerint tanítványai egyek legyenek, amint Ő és az Atya egyek. Néha egy-két testvér makacsul ellenezte az elénk tárt nézeteket, és a szív természetes érzései szerint cselekedett. Ilyen lelkület megjelenésekor felfüggesztettük a kutatást és az összejövetelt, hogy mindenkinek lehetősége legyen imában Istenhez fordulni, és anélkül, hogy másokkal eszmecserét folytatna, önállóan tanulmányozza az eltérő nézetet, világosságot kérve a mennyből. Barátságos szavakkal váltunk el, hogy mielőbb újra találkozzunk a következő kutatásra. Előfordult, hogy Isten ereje

különleges módon szállt ránk, és amikor a tiszta fény feltárta az igazság pontjait, együtt sírtunk és örvendeztünk. Szerettük Jézust; szerettük egymást.

Azokban a napokban Isten munkálkodott értünk, és az igazság értékes volt lelkünk számára. Ma is szükség van olyan egységre, amely kiállja a próbát. Itt a földön a Mester iskolájában vagyunk, hogy felkészülhessünk a mennyei iskolára. Meg kell tanulnunk úgy viselni a csalódásokat, ahogyan Krisztus tette, és az így elsajátított lecke igen értékes lesz számunkra.

Sok leckét kell megtanulnunk, és sokat kell elfelejtenünk. Egyedül Isten és a menny tévedhetetlen. Azok, akik azt hiszik, hogy soha nem kell majd lemondaniuk egy-egy dédelgetett értelmezésről, és hogy soha nem lesz szükségük arra, hogy megváltoztassanak egy véleményt, azok csalódni fognak. Amíg makacsul ragaszkodunk saját gondolatainkhoz és nézeteinkhez, addig nem lehet bennünk az az egység, amelyért Krisztus imádkozott.

Ha az önelégültek látnák, hogyan tekint rájuk Isten világegyeteme, ha úgy látnák magukat, ahogyan Isten látja őket, akkor olyan gyengeséget, a bölcsesség olyan nyilvánvaló hiányát látnák, hogy felkiáltanának az Úrhoz, hogy legyen Ő az ő igazságuk. Szeretnének elrejtőzni az Ő tekintete elől. Az apostol ezt mondja: „Nem a magatokéi vagytok. Mert áron vétettetek meg; dicsőítétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.” Amikor elképzeléseink és terveink meghiúsulnak, amikor azok az emberek, akik a mi meglátásunktól függték, megértik, hogy az Úr őket is vezetni akarja, hogy saját maguk gondolkodjanak és cselekedjenek, akkor ne akarjuk őket akadályozni, vagy önkényes hatalmat gyakorolni felettük, hogy rákényszerítsük őket a mi nézeteink elfogadására. A hatalmi pozícióban lévőknek folyamatosan önuralmat kell gyakorolniuk. Hálás vagyok, hogy Isten bölcs vezető. Aki Krisztus igazi tanítványa, az alázatos lesz, felveszi keresztyét, és szelíden jár azon az úton, amelyen Jézus, az önmegtagadó és önfeláldozó vezeti őt. A csalódások életünk legnagyobb áldásaivá válhatnak. Meg kell tanulnunk, hogy másoknak is vannak jogaik, akár csak nekünk, és amikor egy testvér új világosságot kap a Szentírásból, akkor nyíltan be kell mutatnia álláspontját, és minden munkásnak pártatlan lélekkel kell kutatnia a Szentírást, hogy megvizsgálja, vajon az újonnan bemutatott pontok alátámaszthatók-e az ihletett Igével. „Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére.”^[991] Minden léleknek bűnbánattal és alázattal kell Istenre tekintenie, hogy Isten vezethesse, irányíthassa és megáldhassa őt. Nem szabad másokra bízunk, hogy helyettünk kutassák a Szentírást. Néhány vezető testvérünk gyakran a rossz oldalra állt, és ha Isten üzenetet küldene, és arra várna, hogy ezek az idősebb testvérek nyissák meg az utat annak előrehaladása előtt, az sohasem jutna el az emberekhez. Ezek a testvérek ebben az állapotban fognak maradni, amíg nagyobb mértékben nem

válnak részeseivé az isteni természetnek, mint eddig voltak. Szomorúság van a mennyben sok testvérünk lelki vaksága miatt. Fiatal munkásainknak, akik kevésbé fontosnak tartott pozíciókat töltenek be, határozott erőfeszítést kell tenniük, hogy a világosságra jussanak – mélyebbre és mélyebbre kell ásniuk az igazság bányájában.

Az Úr feddése lesz azokon, akik a tanok őrzői akarnak lenni, akik el akarják állni az utat, hogy a nagyobb világosság ne jusson el az emberekhez. Nagy munkát kell elvégezni, és Isten látja, hogy vezetőinknek nagyobb világosságra van szükségük ahhoz, hogy egyesülni tudjanak azokkal a hírnökökkel, akiket Ő küld, hogy elvégezzék a számukra rendelt munkát. Az Úr küldötteket hívott el, Lelekével ruházta fel őket, és ezt mondta: „Kiálts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit.” Senki se merészeljen a nép és a menny üzenete közé állni! Isten üzenete el fog jutni az emberekhez. És ha nem lesz emberi hang, amely ezt az üzenetet hirdeti, akkor a kövek fognak kiáltani. Arra kérek minden munkást, hogy keresse az Urat, tegye félre a büszkeséget, tegye félre a felsőbbrendűségre való törekvést, és alázza meg szívét Isten előtt. A gyülekezetek erőtlenségének oka azoknak a hívős szíve és hitetlensége, akiknek hittell kellene járniuk.

Teljes szívemből örülnék, ha mindazokat, akik kapcsolatban állnak a munkával, azon a helyen láthatnám, ahol Jézus zászlaját magasra emelik, hogy amikor munkájuk véget ér, Pál apostollal együtt elmondhassák: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelentését.” [992]

13. levél, 1892. – Ellen White levele S.N. Haskellnek

North Fitzroy, 1892. augusztus 22.

Kedves Haskell testvér!

Múlt csütörtök este kaptam meg leveleidet. A postai küldemény megérkezése amerikai barátainktól mindig nagy esemény számunkra. Amint elküldjük válaszunkat Amerikába, máris számolgatni kezdjük a napokat, mikor érkezik majd újabb levél. Meglepetéssel, de örömmel olvastam, hogy a feleséged épségben megtette a hosszú utat Kaliforniába. Őszintén remélem és imádkozom, hogy Krisztus békéje, a nyugalom öröme és az Ő szeretetében való boldogság töltsen be szívet. Ez az Ő kiváltsága. Jézus szereti Ábrahámnak ezt a leányát, és nem lesz közömbös iránta, hanem gondját viseli, ahogy egy gyöngéd édesanya gondoskodik gyermekéről. Részvétteljes szeretettel gondolok rá.

Többet kellene gondolkodnunk azon, hogy Isten a szeretet. Megmutatta, hogy szeret bennünket, bár gyengék, makacsok és bűnösök vagyunk. Örülök, hogy a feleséged Kaliforniában van, és remélem, hogy kellő gondoskodásban fog ott részesülni. Remélem, nem fog vágni arra, hogy visszamenjen azon az úton South Lancasterbe. Örülök, hogy részleteket írsz nekem, és hálás vagyok, hogy elmondhatom: erőt kapok, és már nem szenvedek annyit, mint korábban. Nem tudok sokat aludni éjjelente, és örülök, hogy rövidülnek az éjszakák, és hosszabbodnak a nappalok. Emily Campbell ötkor begyűjtja a tüzet, majd segít felöltözni, mert egyedül nem tudok se fel, se levetkőzni, és nem tudom megfésülni a hajamat sem. Gondolj bele, milyen tehetetlennek érzem magam! De az Úr jó, és nem akarok sem szóval, sem gondolattal zúgolódni vagy nyugtalankodni. Ő mindent jól cselekszik. Hiszem, hogy helyreállítja az egészségemet, és elvihetem a bizonyágtételemet Ausztráliába és Új-Zélandra is.^[1993]

A melbourne-i iskola ezen a héten nyitja meg kapuit. Jönnek a diákok. Az iskolában dolgozó testvérek szeretnék, ha közelebb költöznének. Ők St. Kildában vannak, nem messze Prahrantól. Elhatároztam, hogy elmegyek oda, bár tíz mérföldre van innen, ami oda-vissza húsz mérföldes út. De jól bírtam az utazást. Tetszett a helyszín és az épület, mert jól el lehet benne szállásolni az embereket.

A sorházban négy különálló bérlakás van. Ezek közül kettőt az iskola foglal el, a másik kettőt mások lakják. Testvéreink nagyon szeretnék megszerezni az egyik

házat, hogy mi is ott lakhassunk, de még nem tudjuk, sikerül-e. Azt mondják, ha közel lalnánk az iskolához, könnyebben tudnék beszélni a diákokhoz. Készen állok erre, ha Isten megnyitja az utat, hogy olyan házba költözhessünk, amely mentes a szivárgások és nyitott csatornák átkától. Ahol az iskola van, nincsenek ilyen káros szivárgások.

A sorház különálló, és az épületek mindkét oldalán két-két hold föld található. A környék minden szempontból kedvező. A közelben egy gyönyörű park terület, és impozáns épületek veszik körül. A siketnémák otthona, a vakok intézete és a Wesleyan főiskola is a közelben van. A bérleti díjak magasak ebben a városrészben. Egy kis faépületet próbáltam bérelni, amiben nincs olyan kényelem, mint nálunk, mégis ugyanannyiba kerül, mint amit most fizetünk, havi 25 dollárba. Ha ott, az iskola mellett vennék ki egy házat, heti 10 dollárt kellene fizetnünk. Nem tudom, hogyan tudnám ezt kifizetni, de a testvérek, ha lehet, megpróbálják megszerezni, mert szerintük nem kell nézni a dollárokat és centeket, ha hasznára lehetek az iskolának. Imádkozunk Istenhez, hogy nyissa meg előttünk az utat, ha az Ő akarata, hogy az iskola közelébe költözzünk.

Augusztus 23.

Az elmúlt éjszaka körülbelül két órát aludtam. Olyan keveset alszom, hogy nem tudom, meddig bírom még a megterhelést. Az éjszaka folyamán időt szántam az imára, mert úgy éreztem, hogy ha valaha is volt idő, amikor folyamatosan virrasztanunk és imádkoznunk kell, akkor az most van.^[1994] Az Úr hamarosan eljön, és minden dolog vége közel van. Az órállóknak most éberren kellene figyelniük, és egyetértésre kellene jutniuk. Komolyságnak kellene áthatnia mindannyiunkat. Két csoport lesz ebben a világban: engedelmesek és engedetlenek. Egyedüli reménységünk Isten. Ő szeret bennünket, és nekünk Krisztus szavaiban kell maradnunk. Mi az, ami kedves Istennek? Minden egyes lélek szeretetteljes engedelmissége. A mennyei lények engedelmissége kedves Isten előtt és a bűnös, aki fenntartás nélkül átadja magát az Ő akaratának, szintén kedves előtte. „Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok.” Jézus kinyilatkoztatja az Atya jellemét, hirdeti az Atya kegyelmét, és benne lakozik az Istenség teljessége testileg.

Mindenütt zavarodottságot látok. Ahogy a jellemek formálódnak, a férfiak és a nők állást foglalnak majd, mivel az őket érő körülmények nyilvánvalóvá teszik, hogy milyen lélek vezérli őket. Mindegyikük meg fogja mutatni, milyen kévébe lesz bekötve. A búza kévékbe kötve kerül a mennyei tárházba. Isten igazi népét most gyűjtik a mennyei csűrbe. Most választják külön őket, és a konkoly is kévékbe van kötve, készen az elégetésre. Határozott állásfoglalások lesznek. Sátán befolyásolja azok elméjét, akik saját tetszésük szerint éltek, és mindig a maguk útját követték. Minden tanácsot vagy dorgálást, amely jellemük kifogásolható

vonásainak megváltoztatására irányult, túlzónak, kényszerítőnek vagy akadályozónak tartották, ami korlátozza őket abban, hogy saját útjukat járják. Az Úr nagy irgalmában intő üzeneteket küldött nekik, de ők nem akarnak hallgatni a feddésre. Akár az az ellenség, aki a mennyben lázadt fel, ők sem akarják hallani az intést, hogy kijavítsák hibáikat, hanem vádlókká válnak, és úgy érzik, igazságtalannul bánnak velük, és nem értékelik őket kellőképpen.^[1995]

Most van a próba, a megmérettetés és a bizonyítás ideje. Akik Saulhoz hasonlóan ragaszkodnak a saját útjukhoz, azok Saulhoz hasonlóan elveszítik méltóságukat, és végül a lelküket is. Istennek van egy népe, és ez a nép próbákon fog áthaladni, de alázatos marad. Gondolataik, szavaik és tetteik Isten Szentjének vezetése alatt állnak. Vajon találhatunk-e ennél jobb utat, mint amelyen az Örök-kévaló vezet minket? Az ének meg kell halnia. Isten igazsága azon az ösvényen vezet minket, amelyen az Úr megváltottjainak járniuk kell. Ez egy keskeny ösvény, amelyen nincs hely az én felmagasztalására. De sokan el fogják hagyni ezt az ösvényt, amelyről az igazi világosság ragyog, és a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak. Gondoljatok Burke doktorra! Ő Saul példáját követi, saját útját igazolja. Mit nyer ezzel? Boldogságot? Békét? Semmiképp. Vajon nem tehetünk semmit a megmentéséért?

Augusztus 24.

Most a Starr testvér és testvérnő által használt szobában vagyok. Félig ülő helyzetben fekszem az ágyukon, és így írok neked. Az egész családunk itt van. Ma a reggeli után, amilyen gyorsan csak lehetett, elindultunk Prestonból. Tíz mérföldet tettünk meg iskolánk épületéig.

A megnyitó ünnepségre ma reggel került sor. Jól viseltem a hosszú utazást. A lépcsőn két férfi vitt fel egy székben. Miután egy kicsit megpihentem az ágyon, újra széken vittek el egy teremig, ahol az iskola megnyitó ünnepségét tartották. Tenny testvér alkalomhoz illő szavakat szólt, körülbelül 40 percig, majd engem kértek, hogy beszéljek. Vágytam is rá, és örömmel fejeztem ki érzéseimet az ausztráliai iskolaalapítással kapcsolatban. Különleges szabadságot éreztem a beszédben. Ezután Willie, körülbelül fél órát beszélt, szavait jól megválogatta. Starr testvér is jó észrevételeket tett. Ezután Rousseau testvér szólt, ő is jól beszélt. Minden szépen zajlott, és mindenki elégedettnek tűnt.^[1996]

Ethredge testvérnő, aki Adelaide-ben lakik, korábban misszionárius volt. Megpróbálja eladni a házát, hogy fiai ebbe az iskolába járhassanak. Azt tervezte, hogy a Pitcairn nevű missziós hajóval indul útnak, hogy csatlakozzon Reed testvér és testvérnő szolgálatához a szigeten, de megbetegedett, és nem tudott elindulni.

Úgy látjuk a megnyitó jól sikerült. Mindenki elégedett az épületekkel és az iskola elhelyezkedésével. Ez meglepő, mivel általában mindig van valaki, akinek

van valami kifogása. De most egyetlen elégedetlen szót sem hallottunk, még csak egy célzást sem.

Az összejövetel után beszélgettem Starr testvérral. A megbeszélés egy nyelvtanárrol szolt a haladó osztályok számára. Az alsóbb nyelvtani osztályokkal kapcsolatban nincs semmi nehézség, de minden tantárgyban jól képzett tanárookra van szükségünk, és reméljük, hogy Olsen testvér talál majd egy férfit vagy nőt, aki szorgalmas tanítóként Ausztráliába tudna jönni. Ha Sydney Brownsberger csak egyenes úton járt volna, éppen ő lenne a megfelelő személy. De kérdés, hogy vajon nem hátráltatja-e őt a múltja? Ebben az esetben aligha merünk kockáztatni. Nem kétlem, hogy ez az ember őszintén megbánta, amit tett, és hiszem, hogy az Úr megbocsátott neki. De ha magyarázatokat kellene adnunk, nem lenne könnyű dolgunk. Mit tegyünk tehát Sydney Brownsbergerrel? Hagyjuk, hogy a büntudat eméssze, és haszontalanná váljon élete hátralevő részére? Nem tudom, mit lehet tenni. Ó, mennyire szükségünk van felülről jövő bölcsességre! Ó, mennyire szükségünk van Annak tanácsára, aki nyitott könyvként olvas a szívekben! Milyen kitartóan figyel Sátán a lelkeket, hogy ördögi köteleivel megkötözze őket, hogy elveszítse őket a szolgálat számára, és szinte tehetetlenné tegye őket saját kezeiben. „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek.”

Augusztus 28.

Múlt pénteken Emilyvel meglátogattuk az iskolát, és ott ebédeltünk. Útközben házakat néztünk, és kerestünk olyat, ami számunkra megfelelő, de mind alkalmatlannak bizonyult – vagy nem kaptak napfényt, vagy be voltak szorítva más épületek közé.¹⁹⁹⁷ Volt még néhány másik ház is, amit meg szeretttünk volna nézni, de elkapott bennünket a vihar. Hirtelen jött egy jégesős heves vihar, ezért folytattuk utunkat körülbelül egy mérföldre az iskoláig, ahol három férfi széken vitt be Starr testvér szobájába. Ott találkoztunk Willie-vel két órákor, majd újra elindultunk házat keresni. Kevés időnk volt keresgélni, és nem találtunk megfelelő házat. Azok a házak, amelyeket megfelelőnek találtunk, havi 30–40 dollárba kerültek volna. Komolyan keressük az Urat, hogy tanácsával vezessen bennünket, és adjon kegyelmet, hogy az Ő akaratát cselekedjük. Csak ott szeretnénk lenni, ahol az Úr akarja. Ha nem az iskoláról lenne szó, nem is akarnék elköltözni, mert mostani lakhelyünk kellemes. De komoly igény van arra, hogy közel legyünk az iskolához, hogy amennyire az erőm engedi, rövid beszédeket mondhassak a diákoknak. Tudom, hogy ez a legjobb, ezért is szeretném ezt megtenni.

Az iskola húsz diákkal nyitotta meg kapuit. Néhányan még várták, hogy csatlakozhassanak, de a megnyitó idejéig pénzügyi helyzetük még nem tisztult le annyira, hogy el tudjanak indulni. Minden szobát tanárok és diákok foglalnak el.

Daniells testvérnek és feleségének megengedték, hogy az iskolaépületben

lakjanak és ott étkezzenek. Ők nem tanárok, de sok szempontból nagyon hasznosak. Daniells testvér azokban a gyülekezetekben szolgál, amelyek lelkipásztori segítségre szorulnak. Starr testvér és felesége az egyik szobába kaptak szállást. Ugyanúgy Rousseau testvér és felesége is kaptak egy szobát. Azután a segítőköt és a tanárokat is el kell szállásolni az épületben. De hogy mi lesz a diákokkal, az igen fejtörő kérdés. Vagy egy olcsó, deszkákból készült építmény kell felhúzni, vagy sátrat kell felállítani, amely étkezőként szolgálna, vagy ki kell találni valamilyen más megoldást. Hamarosan sokkal többen fognak érkezni. Te ismered valamennyire a helyzetet. A pénzt nehéz előteremteni, és az oktatásért, ellátásért és szállásért felszámított díjaknak legalább a kiadásokat kell fedezniük. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy olyan alacsonyan tartsuk a tandíjat, hogy visszafizethetetlen adósság halmozódjon fel.^[1998] Úgy vélem, hogy ez a kapkodás, az alacsony árak megállapítása a könyvekre, a tandíjra, valamint a diákok ellátására és szállására nagyon rossz irány. Aki részesül az áldásból, az vállaljon részt a költségekben is; és ha valakinek segítségre van szüksége, akkor segíteni kell rajta, de akik képesek fizetni, azok fizessenek is.

Örülünk, hogy az iskola a lehető legjobb helyen van. El kellene kezdenünk tervezni egy imaház építését, de honnan lesz rá pénz? Jelenleg egy piszkos, egészségtelen és rosszul szellőző épületben gyűlünk össze. Összeszorul a szívem a gondolattól, hogy Istent ezeken a színházaknak és előadásoknak használt helyeken kell imádnunk. Ennek nem szabadna így lennie, de te is tudod, hogy építkezni itt nagyon sokba kerül. Hiba volt a kiadót olyan zsúfolt helyre elhelyezni, ahol semmi lehetőség nincs a bővítésre, hacsak nem felfele. Közel az az idő, amikor erről a nyomdáról lemondunk, és jobbat szerzünk, valamint megfelelő épületeket emelünk a kiadó, a gyülekezet és az iskola számára. Egyelőre még semmilyen konkrét tervet nem tudunk készíteni, de az Úr a legjobban tudja. Mert az Övé „az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken”, és Ő munkálkodhat ezekért az emberekért itt Ausztráliában, ha alázatosan járnak Istennel.

Azt látom, hogy az emberi természet annyira készen áll arra, hogy uralomra törjön, hogy néha elcsüggedek. Attól tartok, hogy az Úr nem tud biztonsággal munkálkodni népe érdekében, mert Ő nem támogatja a bűnt, és nem fogja igazságának palástjával befedni az önző és megszenvedetlen munkásokat, hacsak nem jutnak mélyebb odaszánásra és komolyabb hitre. Hogyan tudna az Úr munkálkodni értünk? Hogyan küldhetne javakat a gyülekezetek és iskolák építésére, amikor a megszenvedetlen gondolkodás lenyomata van a munkán? Hacsak nem történik határozott jellembeli átalakulás, nem merem remélni, hogy az Úr kinyújtja karját, és síkra száll értünk, mint az Ő munkásai érdekében.

Aggódok Battle Creek miatt, hogy a rájuk ragyogó világosság nem fogja őket magasabb cselekvési szintre emelni. Éjjel-nappal ezek a szavak visszhangoznak a fülemben: „Jaj neked Korazin! Jaj neked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidon-

ban történnek vala azok a csodák, amelyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában és hamuban. [...] Te is Kapernaum, aki az édig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz megaláztatni; mert ha Szodomában történnek vala azok a csodák, amelyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt volna.”^[999] Reszketek Battle Creek miatt. Ó, bárcsak az Isten eloszlatná a ködöt és a felhőket, amelyek most gyülekeznek felettük. Bizodalmunk az Izrael Istenében kell lennie. Jézus, drága Megváltónk, egyedül Te tudsz néped segítségére lenni! Az utolsó napok veszedelmeinek közepette élünk, és megszakad a szívem, amikor olyan cikkeket olvasok a *Review*-ban, amelyek nyilvánosan azt mutatják a világnak, hogy nézetkülönbség van köztünk. Valaki késztetést érez arra, hogy az eljövendő konfliktust erőteljes vonásokkal tárja fel, ahogyan maga előtt látja.

Nos, a szeretett testvérünk, Smith testvér, ezzel ellentétes hangon fújja meg a trombitát, hogy hatástalanítsa az ugyanabban a témában adott figyelmeztetéseket. Még ha úgy is látta volna, hogy Jones testvér túl gyors, mit kellett volna tennie? Elmenni Jones testvérhez, és beszélni vele, mielőtt a cikke megjelent volna a *Review*-ban. Ezt jelenti Krisztus munkájában részt venni. De az, hogy Jones testvér cikke megjelent a *Review*-ban, és utána Smith testvér írjon egy másik cikket ugyanerről a kérdésről, ahogyan ő tette, teljesen ellentétes azzal a világossággal, amelyet az Úr adott nekem. Jobb lett volna, ha Jones testvér cikkeit egyáltalán nem tették volna közzé, mint kedvezőtlen fényben közzé tenni ellenségeink és a világ előtt, akik csak ürügyet keresnek, hogy a hívők ellen felhasználhassanak valamit. Megmutatta nekem az Úr, hogy ezt nem kellett volna megtenni. Nem kétlem, hogy ez elidegenedést és megosztottságot fog okozni – pontosan ezt akarja Sátán elérni, amit nem is tudna megtenni, ha azok, akik hívőnek vallják magukat, megfogadnák Jézus Krisztus szavait.

Úgy tűnik, ez ugyanabból a magból való, mint amit a minneapolis-i összejöveteleken vetettek el – a talaj már elő volt készítve, és az ilyen vetés hasonló aratást fog hozni. De nekünk Jézusra kell tekintenünk.

Nem szabad melengetnünk szomorúságot és csüggedést, mert van egy nagy és hatalmas Vezetőnk. A tanítványokra gondolok, amikor abban a tomboló viharban voltak. A hajó küzdött az erős széllel és a heves esővel.^[1000] Reményvesztetten már feladták az erőfeszítéseiket, és amikor a habzó hullámok a halál üzenetét hordozták, a vihar közepette egy fénylő alak jelent meg, amint a tajtékozó hullámokon jár. Ez a jelenlét, amely áldást és reményt kellett volna jelentenie számukra, megrémítette őket. Azt hitték, hogy a halál előjele. De a vihar morajlása közepette egy hangot hallottak: „Bízzatok; én vagyok, ne féljete!”.

Ó, milyen sokan vannak, akik ezekben a veszélyes időkben keményen eveznek az árral szemben! A hold és a csillagok úgy tűnnek, mintha elrejtőztek volna a viharos felhők mögött, és sokan közülünk kétségbeesve és reménytelenül mondják: „Nincs értelme, erőfeszítéseink hiábavalók. El fogunk veszni. Eveztünk, de hiába.”

Jézus, akinek tekintete rajta volt minden fáradozásukon, így szólt: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete.” A negyedik őrvtás idején jött el a tanítványokhoz, és a tajtékzó hullámokon járt. Akkor a tanítványok így kiáltottak: „Kísértet, kísértet!” De amikor a jól ismert hang áthatolt a vihar zúgásán: „Ne féljete, én vagyok”, a megkísértettek meghallották.

Jézus ma is éppoly közel van hozzánk a vihar és a megpróbáltatások közepe, mint tanítványaihoz, akik a Galileai-tengeren haboktól háborgattatva küszködtek. Csendes, szilárd, rendíthetetlen bizalommal kell lennünk Isten iránt. Most rajtunk a sor, testvérem, hogy semmi se mozdítson ki bennünket Erősségünkől. Most mindannyiunknak személyes tapasztalatra van szükségünk abban, hogy erősen ragaszkodjunk Istenhez. Higgyük el, hogy Krisztus a mi Kapitányunk, és hogy Ő nemcsak rólunk, hanem a hajóról is gondot visel. Sátán ügyes fortélyal fog munkálkodni, hogy elszakítsa az embert Istentől. Mindenfelől különféle hangokat hallunk, amelyek célja, hogy figyelmünket elvonják korunk valódi problémájáról. A vég közel van, és ne legyen zavar a hangok között, hogy megtévessze vagy félrevezesse az embereket. Azt mondani, hogy „béke, béke” azoknak a lelkeknek, akik hosszú ideje ellenállnak az igaz Pásztor hangjának, akik régóta küzdenek a Mindenható ellen, annyi, mint elaltatni a lelkiismeretüket a halál álmára. ^[1001] Vajon az ember annyira büszke lesz, hogy elutasítja azt, ami neki a legjobb lenne, csak azért, mert olyan dolgokat gondol vagy tesz, amelyek ellentétesek Isten gondolataival és Lelkének vezetésével? Isten jónak látta megmutatni nekem, hogy azok az emberek, akiknek ismerniük kellene az igaz Pásztor hangját, sokkal inkább hajlanak arra, hogy egy idegen hangját kövessék, és tiltott, bizonytalan ösvényekre térjenek saját makacs természetük miatt.

A próba keserű órái állnak az egyház előtt, mert nem hallgatott Isten figyelmeztetéseire, feddéseire és tanácsára. Micsoda bűvölet keríti hatalmába az emberi elmét, hogy Isten gyakran elismételt akarata ellen cselekedjen, becsukja a szemét és befogja a fülét, miközben Jézus hívja őt, hogy hallja meg az Ő szavát. Azt mondja: „Az én juhaim hallják az én szómat.”

Az a hajóban töltött éjszaka egy lecke volt a tanítványok számára, amely felkészítette őket a később rájuk váró nagy feladatra. A megpróbáltatás sötét órái mindegyikükre eljönnek, amely felkészít egy nagyobb munkára, egy odaadóbb és teljesebb szolgálatra. Az Úr nem azért engedte meg, hogy a vihar rájuk törjön, hogy hajótörést szenvedjenek, hanem hogy egyenként próbára tegye és megvizsgálja őket. Mielőtt eljön a világra a nagy nyomorúság ideje, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép létezik, azok, akik ingadoztak, és tudatlanságból másokat is bizonytalan utakra vezettek, lelepleződnek még azelőtt, hogy elérkezne az igazi, életbevágó próba – az utolsó megpróbáltatás. Így amit mondanak, arra nem kell úgy tekinteni, mintha az Igaz Pásztor szólna általuk. A felkészülés ideje hamarosan lejár. Nincs időnk arra, hogy kételyek és bizonytalanságok felhői között járjunk a

bizonytalan hangok miatt.

Szorosan Jézus oldalán kell állnunk. Senki ne hagyjon ki egyetlen nehéz lelkét sem, és ne veszítse el a szigorú fenyítés egyetlen áldását sem saját véleményének büszkesége miatt. Alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt, és figyelmeztessetek mindenkit, hogy makacosságában ne a maga útját válassza, és ne viselkedjen úgy, mint egy neveletlen és fegyelmezetlen gyermek. ^[1002]

Bármilyen élethelyzetben is legyünk, bármi a foglalkozásunk, van egy biztos Vezetőnk. Ő a mi Tanácsadónk. Bármilyen magányosak is vagyunk, Ő a barátunk, akiben mindig megbízhatunk. Amikor mindenfelől hangok hallatszanak, amelyek le akarnak téríteni a helyes útról, egy igaz hang hallatszik: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Hagyjátok abba a jelentéktelen dolgok és nézeteltérések miatti vitáitokat. „Higgyetek énbennem”; „Én vagyok a jó pásztor” „Én és az Atya egy vagyunk. Én ő bennük, és te énbennem [...] hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettedél.”

Az Úr azt akarja, hogy válaszoljunk Krisztus imájára. Törekedjete az egységre, törekedjete az összhangra. Akkor élő bizonyosságot tehetünk a világnak Jézus Krisztus világosságáról.

E.G. White ^[1003]

25b. levél, 1892. – Ellen White levele U. Smithnek

North Fitzroy, 1892. augusztus 30.

Az egyház küzdelmei és győzelmei

Kedves Testvérem!

Mélyen vágyom arra, hogy minden cselekedetemben az Úr veled együtt munkálkodjék. Isten nagy áldásokat ad népének azáltal, hogy hűséges és igaz pásztorokat küld hozzá. Az Úr minden korszakban emberi eszközök által munkálkodott, figyelmeztető üzeneteket küldve népének, hogy felrzza és meggyőzze bűneiről, valamint bűnbánatra és reformra vezesse. De még akkor is, amikor Isten az Ő Lelke által felhatalmaz embereket, hogy kiáltsanak teljes torokkal, ne kímljenek, mint trombita emeljék fel a hangjukat, és hirdessék népének bűneit, és Jákób házának vétkeit, más erők is működésbe lépnek, hogy megghiúsítsák az Isten kiválasztott eszközein keresztül végzett munkáját. Ők azok, akikre a Szentírás szavai vonatkoznak: „És hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség!”

Nagy körütekintéssel kell járnunk Isten előtt. Az elmúlt idők folyamán sokszor fáj a szívem, amikor az Úr megmutatta nekem a téged fenyegető veszélyeket. Ha egyszer állást foglalsz valamely kérdésben, erős elhatározás él benned, hogy megmaradj mellette. Nem követtél helyes magatartást azokban az ügyekben, amelyekben véleménykülönbség van. Néha túl élesen és szigorúan viszonyulsz fiatalabb testvéreidhez, pedig nyilvánvaló, hogy az Úr használja őket, hogy világgosságot adjanak népének.

Ő, aki életét adta lelkünkért, még kereszthalála előtt így imádkozott: „De nemcsak őértük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem; Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.”

Ezek azok a bizonyságok, amelyeket be kell mutatnunk a világnak, hogy az Úr elküldte Fiát, Jézust, „hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.^[1004] Ha a hívők egységének ekkora jelentősége van, miért van olyan kevés törekvés annak megőrzésére? Miért nem gyakoroljuk következetesebben Megváltónk szavait? Miért nem tanúsítunk több óvatosságot annak érdekében,

hogy ne keletkezzenek véleménykülönbségek. Ha vannak is véleménykülönbségek, miért igyekszünk azokat még jobban felnagyítani, és minél nagyobb szakadékot kialakítani? Miért kell ezeket a véleménykülönbségeket olyan feltűnően a világ elé tárni?

Ez az ügy elszomorítja a lelkemet, mert elszomorítja Annak a lelkét, aki meghalt értünk, hogy egyik lehessünk Őbenne és egyik Istenben. Nagy tisztelet és szeretet van bennem irántad testvérem, és fájdalmas látni, hogy azt az utat járod, amelyet a zsidó nemzet is járt. Ez az az út, amely elszakította őket Istentől, és előítéletekbe, hitelenségbe zárta gondolkodásukat, így képtelenek voltak felismerni és elfogadni a rájuk ragyogó igazi világosságot. Mélyen szívemen viselem Butler testvér sorsát is. Tudod, milyen határozottan utasította el, hogy meghallgasson bármit, amit mondtam neki, mert olyan dolgok tévesztették meg és vakították el, amelyeknek semmi alapjuk nem volt az igazságban. Téged is ugyanúgy befolyásoltak. Mindketten bizonyítékot kaptatok arra, hogy az Úr továbbra is munkálkodik White testvérnő által, ahogyan korábban is. Ez rád ugyan valamennyire hatott, de nem volt elegendő Butler testvér számára ahhoz, hogy visszavonjon akármit is abból, amit befolyásom hatástalanítására mondott vagy tett. Az Úr teljes mértékben ismeri az egész ügyet. Az emberi szívben ott van a büszkeség, az előítélet, az Isten Lelkével szembeni ellenállás, és ez minden alkalommal felszínre tör, amikor csak lehetőséget kap.

Mennyire kedves lenne Megváltónk számára – akinek gyermekei vagyunk –, ha mindannyian szeretetet ápolnánk egymás iránt, és minden tőlünk telhetőt megtennénk, hogy szemébe tudjunk nézni a másiknak, és egyetértésre jussunk. Jézus ezt mondta: „És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyik legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: Én ő bennük, és te énbennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted.”^[1005]

„Úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Hogyan fénylik a mi világosságunk? Munkánk világra gyakorolt hatását nagyban befolyásolja az egymáshoz való hozzáállásunk. Ha azt hirdetjük a világnak, hogy véleménykülönbségek feszülnek azok között, akik Krisztus közeli eljövetelére figyelmeztetnek, milyen hatással lesz ez azokra, akikhez az igazság üzenetét visszük? Vajon növelni fogja hitüket abban a munkában, amit ránk bízott az Úr?

A világ egy népként tekint ránk, és ellenségeink nem haboznak kihasználni bármilyen jelét annak, hogy közöttünk véleménykülönbségek vannak. Egy ausztráliai testvérnő nemrég levelet kapott a Michigan állambeli nővérétől, amely világosan mutatja az ilyen dolgok hatását. A két lány szülei nem szombattartók, de némileg érdeklődni kezdtek a hitünk iránt, amikor gyülekezetük lelkésze tájékoztatta őket arról, hogy az adventisták között véleménykülönbségek vannak. Azt

mondta, hogy egyes lelkészek bizonyos nézetet képviselnek, mások pedig ezzel éppen ellentétes dolgot tanítanak, és hogy a nép képtelen megegyezni abban, miben is hisz, így az egész dolog végül csak megtévesztésnek bizonyul majd.

Testvérem, ennek nem szabadna így lennie. Gyengeségünket tárjuk ellenségeink elé, amikor erre semmi szükség. Ha a munkások bátor és megszentelt emberek lettek volna, ez nem történhetett volna meg. A mennyei angyalok csodálkozva figyelik, hogy milyen irányba fordul a küzdelem. Azok, akiknek a hit hőseiként, egymás mellett, vállvetve kellett volna helytállniuk, saját munkatársaik ellen fordítják harci fegyvereiket.

Miért követik ezt az utat? Az Úr megmutatta nekem, hogy ennek oka az, hogy a kegyelem által le nem győzött természetes szív érzései uralkodnak az emberben. Ha megértenék Isten igéjét, az utolsó napok veszélyei között élő emberek, inkább feláldoznák saját méltóságukat – még ha az olyan kedves is számukra, mint a jobb karjuk vagy a jobb szemük –, mintsem semmibe vegyék Isten igéjének legvilágosabb tanításait, ahogyan tették. Ez szörnyű dolog! A Szentlélek megvilágosítására van szükség. Akkor Krisztus tanítványainak adott tanításai nagyobb súllyal bírnának, mint eddig.^[1006]

Máté evangéliumának 18. fejezetében fontos tanulság található számunkra ebben az időszakban. „Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajon ki nagyobb a mennyeknek országában? És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt, És monda: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába. Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. És aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik énbennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék.” Olvassátok el az egész fejezetet alázatos, bűnbánattól és imádságtól meglágyított szívvel. Vajon jelent ez valamit számunkra?

Jézus pedig ezt mondta nekik: „Bizony, bizony mondom nektek: Aki énbennem hisz, örök élete van annak.” „Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital.” „A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok nektek, lélek és élet.” Ó, bárcsak figyelembe vennénk Krisztus szavait!

„Az efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, aki az ő jobb kezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között: Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és tűrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott

nem azok, és hazugoknak talátd űket; És terhet viseltél, és békettűró vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” Isten választott népe elveszítette az első szeretetét. E nélkül a teljes hitvallásuk sem lesz képes egyetlen lelket sem megmenteni a haláltól. Hisszük, hogy el kell terelnünk a figyelmünket mindenféle véleménykülönbségtől, és hallgatnunk kell a Hű Tanúbizonyosság tanácsára. ^[1007] Amikor Isten népe megalázza magát előtte, egyéenként teljes szívvel keresve a Szentlelket, akkor emberi ajkáról olyan bizonyágtétel hangzik majd el, mint amelyet ez az igevers ír le: „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségetől.” Az arcok ragyogni fognak Isten szeretetétől. A szent tűzzel megérintett ajkak ezt mondják majd: „Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”

A bűn, bármilyen formában jelenik meg, széthúzást és megosztást hoz. Az érzelmek átalakulására, és Krisztus megújító erejének személyes tapasztalatára van szükség. „Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint.”

Az apostol, az Isten kegyelme által elhívott keresztény hívőkhöz szólva ezt mondja: „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” Itt világosan le vannak fektetve a feltételek. Ha a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van, annak biztos eredménye az, hogy közösségünk lesz egymással. Mindenféle féltékenység, irigység és gonosz gyanakvás félre lesz téve. Úgy fogunk élni, mintha Isten színe előtt állnánk. Saját öröklött hajlamaink és természetes vonásaink megtűrése teljesen megszokottá vált – még a vallásos életben is. Ezek azonban soha nem hozhatnak békességet és szeretetet a lélekbe, mert mindig eltávolítanak Istentől és az Ő világosságától. „Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”

Amikor a testvérek között véleménykülönbség támad a Szentírás valamely igazságának megértését illetően, csak egyetlen bibliai szabály van, amelyet követni kell. A szelídség, valamint Isten és egymás iránti szeretet lelkületében a testvérek gyűljenek össze, és őszinte vágyakozással, komoly imádságban, Isten akaratának megismerésére törekedve tanulmányozzák a Bibliát gyermeki lelkülettel – hogy meglássák, mennyire tudnak közeledni egymáshoz anélkül, hogy bármi mást feláldoznának, mint saját önző becsvágyukat. Fel kell ismerniük, hogy az Isten egész világegyetemének jelenlétében vannak, aki mély érdeklődéssel figyeli, ahogy a testvérek igyekeznek egymás szemébe nézni, megérteni Krisztus szavait, hogy az ige cselekvői legyenek. ^[1008] Amikor emlékezetetekbe idézitek Krisztus imáját, hogy tanítványai egyek legyenek, amint Ő egy volt az Atyával, nem látjátok,

mennyire éberem figyel az egész menny arra a lelkültre, amelyet egymás iránt tanúsítotok? Azok, akik azt állítják, hogy Krisztus igazsága megmentette őket, vajon minden rájuk bízott képességükkel arra törekednek-e, hogy választ adjanak a Megváltó imájára? Megszomorítják-e Isten Szentlelkét azzal, hogy megszen- teletlen érzéseknek hódolnak, a felsőbbségért küzdenek, és a lehető legtávolabb állnak egymástól?

A munka központi vezetésében bölcs és tapintatos eljárásra van szükség. Nagy és komoly felelősség az, hogy semmiféle előnyt ne adjunk Isten ellenségeinek olyan kijelentések közzététele által, amelyek a velünk azonos drága hitet vallók kárára lennének. Amikor egy munkás hallja, hogy a munkatársa olyan véleményeket fogalmaz meg, amelyek nem mindenben egyeznek az övével, és ahelyett, hogy hogy kedvesen megvitatná vele, hátha összhangra juthatnának, inkább a világ előtt a lehető leglátványosabb módon teszi közzé a véleménykülönbségeket, akkor Istenre és az igazságra szégyent hoz, és Sátán diadalmaskodik.

Az Úr Jézust megszegyeníti minden alkalommal, amikor az azonos hitet valló testvérek vádaskodnak egymás ellen, és csökkentik Isten küldöttjeinek befolyását. Az igazság ellenségei a legkisebb részletet is megragadják, hogy gyanút keltsenek azok iránt, akik által Isten világosságot közöl népével. A világosság útjába gördített bármilyen akadály szörnyű bűnként kerül bejegyzésre Isten előtt. Jobb volna, ha valaki elveszítené jobb kezét vagy jobb szemét, mintsem ilyen munkában találtas- sék. „Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik.” Ne engedd, hogy az a befolyás, amelyet Isten irgalmából kaptál a lelkek megmentésére, arra szolgáljon, hogy gyengítse mások befolyását, akiket az Úr felhasznál.

Az ítéletet megelőző ünnepélyes és sorsdöntő órákat nem arra kellene fordítanunk, hogy a hívők ellen harcoljunk. Ez Sátán munkája. Ő kezdte el a mennyben, és bukása óta rendületlenül folytatja. „Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázatok, hogy egymást fel ne emésszétek.” Senkinek se legyen gonosz és hitetlen szíve. Eljött az idő, amikor a hűséges őrálló kiáltásának hallatszania kell, amint a többi őrállóhoz fordul: „meddig még az éjszaka, meddig még ez éj?”, és jöjjön a válasz: „Eljött a reggel, az éjszaka is.”^[1009]

Az Úr arra készítetett, hogy határozottabban írjak Battle Creek vezető testvéreinek, mert veszélyben vannak, és nem is tudnak róla. Ma olvastam először a *Review*-ban A. T. Jones testvér cikkét, valamint a te írásodat ugyanabban a lapban, amely ellentmond az ő álláspontjának, és ennek nyomán világosabban értettem meg néhány dolgot, amelyet az Úr már korábban elém tárt. Betegségem idején értékes tapasztalatokat szereztem. Jézus nagyon közelinek tűnt, és újra meg újra komoly beszélgetésben voltam veled. Elém tárultak azok a veszélyek, amelyekben vagy. Azt mondtam neked: „Smith testvér, az Úr szeret téged, de nem látsz tisztán mindent. Akik rád tekintenek, befolyásolva vannak az általad elfoglalt álláspont

által, és ha nem helyes álláspontra helyezkedsz, másokat is tévútra vezetsz.” Nekünk, mint népnek, egészen más lelkiállapotra kell eljutnunk, mint ahol most tartunk. Az egész menny munkában van, de az emberi eszközök csak nehezen működnek együtt velük a világban rájuk bízott munka elvégzésében. A hamis eszméket, amelyek Minneapolisban olyan erőteljesen kifejlődtek, még mindig nem sikerült teljesen kiirtani egyesek elméjéből. Akik nem végeztek mély bűnbánatot abban a világosságban, amelyet Isten azóta készségesen adott népének, azok nem fognak tisztán látni, és készek lesznek tévedésnek nevezni az Isten által küldött üzeneteket.

Az ellenség nagyon élessé tett téged abban, hogy felismerd a tévedést azokban, akiknek nézetei bizonyos pontokon eltértek a tiedtől. Úgy gondoltad, hogy ellentmondásokat fedezhetsz fel A.T. Jonesnál, és E.J. Waggonernél, valamint azoknál, akik velük összhangban voltak. Kedves testvérem, ezek az emberek is csak emberek. Érzéseik hevében hibázhatnak. Előfordulhat, hogy kifejezéseik túl erőteljesek, hogy kedvező benyomást tegyenek az elmére. De te, mint vezető és olyan munkatárs, aki hosszú tapasztalattal rendelkezik a szolgálatban, odamentél-e ezekhez a testvérekhez, Isten szeretetével átítatott lélekkel, szíved mélyéig fájjalva, hogy árnyalatnyi különbséget vettél észre nézeteik és álláspontjaik némelyikében, és mondtad-e nekik: „Testvéreim, nekünk egységet kell alkotnunk. Krisztus azért imádkozott, hogy egyek legyünk, amint Ő egy az Atyával. Hozzuk minden gondolatunkat az Írás világosságába. Tegyük félre az előítéleteket, törekedjünk testvéri szeretetre, és szelíd, alázatos lélekkel próbáljunk meg egymás szemébe nézni.”

Csak keveseknek van bátorságuk ezt megtenni, de Krisztus útján ez az egyetlen módja a vizsályok megelőzésének. Sátán munkája az, hogy elidegenítse egymástól a testvéreket. Tudja, hogy ez nemcsak egymástól, hanem Istentől is elszakítja őket. Ha a föld történelme során volt valaha idő, amikor ez bántó volt Isten előtt és veszedelmes lelkünk számára, akkor most ez az. Ó, bárcsak mindenkivel felébredne és felismerné, mi közeleg ránk, bárcsak felébrednének álmukból, és közelednének Istenhez, sok lélek megmenekülne. De sokan éppoly vakok, mint a zsidók Krisztus napjaiban. Egyesek azok közül, akik hirdették az igazságot, sőt még mindig hirdetik, lelkileg vakok és süketek. Soha nem nyílik meg a szemük, soha nem fognak hallani vagy érteni többet, mint a zsidók. A vak vezeti a világot. Nem lenne helyes, ha gondosan megvizsgálnánk személyes helyzetünket Isten előtt, szent Igéje világosságában, és felismernénk a saját veszedelmünket? Isten nem hagyja el népét, de népe elhagyja Őt a maga tettei által. Nem ismerek nagyobb bűnt Isten szemében, mint ha valaki irigységet és gyűlöletet táplál testvére iránt, és fegyverét testvérei ellen fordítja.

Testvéreim tekintetét a Golgotára irányítom. Kérdezem tőletek: Mi az ember ára? A végtelen Isten egyszülött Fia az ára. Az összes mennyei kincs az ára. És mégis, hogyan bánnak az emberek egy olyan testvérrel, akinek a nézete nincs teljes

összhangban a Szentírásról alkotott felfogásukkal? Az „én” felemelkedik, heves, makacs lelkület jelenik meg. Olyan helyzetbe hozzák a testvért, amely árt az ő tekintélyének. De ha Krisztus adott ennek a testvérnek egy üzenetet, akkor kinek ártanak valójában? A végtelen Isten Fiának. Nem az embert érik a vádak, hanem Jézus Krisztust, aki ennek a testvérnek helyettesévé és kezesévé lett.^[1011] Testvéreitek nem értéktelenek, akiket félre lehet dobni és meg lehet vetni, ahogyan az utóbbi években történt. A menny könyveiben súlyos feljegyzések találhatók arról, hogyan bántak egyesek azokkal, akiket Krisztus a vérével váltott meg.

Kérlek téged, testvérem, közeledj Istenhez és Ő is közeledni fog hozzád! Buzgóságod és törekvésed ne legyen kisebb, mint eddig, de legyen bölcsességgel irányítva. Azokon a pontokon, ahol a múltban hibáztál, legyél éber a kísértéssel szemben. Krisztus szerelméért és saját lelked üdvösségéért, félj olyan helyzetbe kerülni, ahol ismét elbuksz. Mert valahányszor engedsz a kísértésnek, egyre könnyebb lesz újra megismételni. Amikor Isten gondviselése által a kísértés útjába kerülünk, az Úr megadja nekünk a Szentlélek kegyelemteljes befolyását, hogy ellen tudjunk állni a gonosznak. Lehetőséget ad, hogy szembenézzünk a nehézségekkel, legyőzzük az akadályokat, és így győzelmet nyerjünk, amely feljegyzésre kerül a mennyei könyvekbe. De ha testvéreink ellen indítunk háborút, akkor egyedül indulunk harcba. A világosság Atyja nem lesz velünk. Ha a saját kezünkbe vesszük az ügyet, akkor a saját erőnkből kell harcolnunk, és vereséget szenvedünk.

Amikor az Úr kiválasztotta a zsidó népet, megparancsolta nekik, hogy ne egyesüljenek más néppel. Ezt azért tette, hogy ne vegyék át azok romlottságát, és hogy közölni tudja velük a világnak szánt világosságot. Vajon az Úr megtagadta, hogy világosságát más nemzetekre is kiáraszsa? Semmiképpen. De ezek a bálványimádó népek maguk emeltek akadályokat, elzárták az utat, és fokozatosan elfordultak a világosságtól. Egyre mélyebbre süllyedtek az erkölcsi sötétségbe, és mindinkább megvakultak. Szükség volt egy olyan nemzetre, amely letéteményese lehet a szent igazságnak, hogy legalább egy csatorna legyen, amelyen keresztül a világosság sugarai ragyoghatnak a világ előtt. Ugyanígy, ebben az időben is Isten az Ő népére bízta a legszentebb igazságot. Az Ő szándéka az, hogy világosságot áraszsanak a sötétség közepette, amely körülveszi őket.^[1012]

Mindazokat, akik lelkiismeretes életet élnek, akik bizonyosságot tesznek Isten követelményeiről, a bűn gonosz voltáról és az eljövendő ítéletről, Izrael háborgatóinak fogják nevezni. Akiknek bizonyágtétele nyugtalanságot ébreszt a lelkekben, azok megsértik a büszkeséget, ezért ellenállást váltanak ki. A gonosz gyűlölete a jóval szemben ma is ugyanolyan valóságos, mint amikor Krisztus napjaiban a sokaság ezt kiáltotta: „Vidd el ezt, és bocsásd el nekünk Barabbást!” A világban csak olyan gonoszság van, amely valakinek érdekében áll, hogy támogassa azt. A gonosz mindig harcol a jó ellen, és mivel tudjuk, hogy a sötétség fejedelmével

folytatott küzdelem állandó és kemény, legyünk egységesek a küzdelemben. Ne harcolj tovább azok ellen, akik ugyanabban a hitben járnak, mint te. Senki ne segítse Sátánt az ő munkájában. Nekünk egészen más irányba kell minden erőnket összpontosítanunk.

„Legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében.” Vegyük komolyan ezt a parancsot. Ha nem volna lehetséges megerősödni, Isten nem parancsolta volna nekünk, hogy ezt tegyük. „Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.”

A Szentírás történetében a bűneset után feljegyzett első esemény Ábel üldözése volt, a Szentírás próféciaiban pedig az utolsó esemény azok üldözése lesz, akik nem fogadják el a fenevad bélyegét. Nekünk az utolsó embereknek kellene lennünk a földön, akik a legkisebb mértékben is megengedik az üldözés lelkületét azok ellen, akik Isten üzenetét viszik a világnak. Ez a keresztényietlenségnek legrettenetesebb vonása, amely a minneapolis-i összejövétel óta megnyilvánult közöttünk. Egyszer majd a maga valóságában fog megmutatkozni, minden nyomorúságos következményével együtt, amely belőle származott.

A visszafogott kegyesség nem elegendő e kor számára; a visszafogottság ott nyilvánuljon meg, ahol valóban szükség van rá: a türelemben, a kedvességben és az elnézésben. Viszont nekünk, határozott, figyelmeztető üzenetet kell vinnünk a világnak. A Béke Fejedelme így hirdette küldetését: „Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.”^[1013]

A gonosz ellen támadást kell indítani. A hamisságot és a tévedést igazi mivoltában kell látni. A bűnt nevéen kell nevezni, és minden igazságban hívő bizonyágtétele egybehangzó kell hogy legyen. Azok az apró véleménykülönbségek, amelyek a viszálykodás lelkületét keltik a testvérek között, Sátán eszközei arra, hogy elterelje a figyelmet az előttünk álló nagy és félelmetes problémákról. Az igazi béke akkor jön el Isten népe között, amikor egyesült lelkesedéssel és kitartó imádság által megbomlik az a hamis béke, amely jelenleg nagyrészt közöttünk él. Most komoly munka vár ránk. Most van itt az ideje, hogy megmutassátok katonás jellemvonásaitokat; Isten népe egységesen álljon szembe Isten, az igazság és az igazságosság ellenségeivel.

Isten azt várja, hogy minden ember megtegye a maga részét. „Ti vagytok az én tanúim!” - mondja az Úr. Hívjátok az embereket bűnbánatra. Világosan és érthetően mutassátok meg nekik a veszélyt, amelyben vannak. Irányítsátok figyelmüket Arra, aki elveszi a világ bűneit. Vigyétek el Krisztus irgalmának és igazságának ajándékát az elveszettekhez. Sokan el fogják utasítani a bizonyágtételeket. Nem várhatunk mást, hiszen ők is elutasították Isten Fiának bizonyágtételét. De

ha Istenben megállunk – hűségesen és igazságosan –, akkor a bizonyágtételünk olyan lesz, mint a pöröly, amely széttöri a kőszívet, és mint a tűz, amely felemészt a hazugságok menedékét.

Akik Isten Lelkének befolyása alatt állnak, nem lesznek fanatikusok, hanem nyugodtak, állhatatosak és mentesek a túlzásoktól. De mindazok, akiknek útjára világosan és egyértelműen ragyogott az igazság világossága, vigyázzanak, hogyan hirdetnek békét és biztonságot. Legyenek éberek az első lépésnél, amely az igazság üzenetének elfojtásához vezet. Vigyázzanak, hogy milyen befolyást gyakorolnak ebben az időben.

Akik azt állítják, hogy hisznek a jelen időre vonatkozó igazságokban, azoknak meg kell térniük és meg kell szentelődniük az igazság által. Keresztényekként mi vagyunk a szent igazság letéteményesei, és az igazságot nem a külső udvarban kell őriznünk, hanem be kell hoznunk a lélek szentélyébe. Akkor az egyház minden területen isteni életerővel fog rendelkezni. A gyenge olyan lesz, mint Dávid és Dávid olyan, mint az Úr angyala. Egyetlen kérdés nyeli el majd az összes többit: ki hasonlít leginkább Krisztusra? Ki tesz a legtöbbet azért, hogy a lelkeket az igazsághoz vezesse? Amikor ez lesz a hívők törekvése, a viszály véget ér; Krisztus imája meghallgatásra talál.^[1014]

Amikor a Szentlélek kiáradt a korai egyházra, „a hívők sokaságának szíve-lelke egy vala”. Krisztus Lelke egygő tette őket. Ez a Krisztusban való megmaradás gyümölcse. De ha a viszálykodás, irigység, féltékenység és széthúzás a mi gyümölcünk, akkor lehetetlen, hogy Krisztusban legyünk. Az élő szőlőtőről táplálkozni ugyanaz, mint amit Jézus így fejezett ki: az Ő testének evése és az Ő vérének ivása. És ha belőle táplálkozunk, az Ő lelkülete nyilvánul meg bennünk.

Jézus vágyik arra, hogy mennyei adományát bőséges mértékben kiáraszsa népére. Naponta imádkoznak Istenhez az ígéret beteljesüléséért, és egyetlen hit által elmondott ima sem vész el. Krisztus elment a magasságba, foglyokat vitt magával, és ajándékokat adott az embereknek. Amikor Krisztus mennybemenetele után a Szentlélek a megígért módon kiáradt, mint sebesen zúgó szél, betöltve azt a helyet, ahol a tanítványok összegyűltek, mi lett az eredmény? Ezrek tértek meg egy nap alatt. Várjuk és tudjuk, hogy egy angyal fog alászállni a mennyből, és a föld ragyogni fog az ő dicsőségétől. Akkor tanúi leszünk a lelkek nagy aratásnak, amely hasonló lesz ahhoz, mint amit pünkösöd napján jegyeztek fel.

Csakhogy ez az erős angyal, aki eljön, nem egy kellemes, édes üzenetet hoz, hanem szavai arra szolgálnak, hogy az emberek szívét legmélyéig megrázzák. A Biblia úgy ábrázolja ezt az angyalt, mint aki erős hangon kiáltja: „Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé. [...] Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból!” Valóban nekünk, mint emberi eszközöknek kell

együttműködnünk az isteni hatalmasságokkal abban, hogy hirdessük annak a hatalmas angyalnak az üzenetét, aki dicsőségével be fogja ragyogni a földet.

Milyen nagy és kiterjedt lehet a gonoszság fedelmének hatalma, amelyet csak a Szentlélek roppant ereje képes megtörni! Az Isten iránti hűtlenség, a törvény áthágása minden formában elterjedt az egész világunkban. ^[1015] Azok, akik hűségesek akarnak maradni Istenhez, akik tevékenyek az Ő szolgálatában, a pokol minden nyilának és fegyverének célpontjává válnak. Ha azoknak, akik nagy világosságot kaptak, nincs megfelelő hitük és engedelmisségük, hamarosan a körülöttük uralkodó hitehagyás hatása alá kerülnek. Egy másik lélek fogja irányítani őket. Noha a lehetőségek és kiváltságok tekintetében az édig magasztaltattak, állapotuk rosszabb, mint a tévelygés legbuzgóbb védelmezőié.

Sokan vannak, akik éppen arra készítik fel magukat, hogy erkölcsileg alkalmatlanok legyenek a nagy válság idején. Ők ingadozók és bizonytalanok. Mások pedig, akik nem részesültek ilyen nagy világosságban, és soha nem azonosultak az igazsággal, a Lélek hatására befogadják a világosságot, amikor az eléri őket. Az az igazság, amely elveszítette hatását azok számára, akik sokáig elhanyagolták értékes tanítását, szépnek és vonzónak tűnik azok számára, akik készek a világosságban járni. A Lélek úgy juttatja érvényre az igazságot, hogy felébreszti a lelkiismeretet, amely felismeri és elismeri az egyedül igaz Istent, valamint Jézus Krisztust, akit Ő elküldött. Felismerik, hogy megszegték Isten törvényét. Hit által látják Isten végtelen szeretetét abban, hogy Jézust ajándékozta e világnak. Hit által látják, hogy a kárhoztató ítélet eltöröltetik, és nevük be van írva az élet könyvébe. Látják, hogy fel van kínálva számukra Krisztus igazságának ruhája, mely felkészíti őket a mennyei hajlékokra, hogy szeplőtelenül állhassanak az Atya előtt. Ezek Krisztus dolgai, amelyeket az értelem felfog, és amelyek táplálékot jelentenek a léleknek.

A megtévesztő tanok által keltett zűrzavar közepette Isten Lelke vezetőként és védőpajzsként lesz azok számára, akik nem álltak ellen az igazság bizonyítékainak. Ő elnémít számukra minden más hangot, kivéve azt, amely tőle származik, aki az igazság és az élet. Isten minden léleknek megadja a lehetőséget, hogy meghallja az igaz Pásztor hangját, hogy megismerje Istent és Megváltónkat. Amikor a szív ezt az igazságot értékes kincsként fogadja be, Krisztus, a dicsőség ama reménysége, kiformalódik benne, miközben az egész mennyei világegyetem felkiált: Ámen! Ámen!^[1016]

Teljes mértékben szükségünk van a Szentlélek újjáteremtő erejére. Nincs időnk, hogy testtel és vérrel tanácskozzunk. Úgy tűnik, mintha Sátán ereje uralomra jutott volna és arra törekszik, hogy a világ minden dolgát saját céljaira fordítsa, hogy az embereket betöltse saját lelkületével és természetével. A küzdelem rettenetes lesz. Az emberek értelme és szíve mintha csordultig tele lenne az isteni kinyilatkoztatás iránti ellenségeskedéssel. A szenvedélyek fellángolnak, irigység támad az isteni tisztaság, szentség és Isten, valamint az Ő követelményei

iránti odaadás ellen. Az emberi akarat gránitszilárdsággal zárkózik el mindattól, ami Istentől való vagy ami méltó az imádatra. Sátán eszközei a gonosz emberekkel egyesülve olyan szövetséget hoznak létre, amely az igazságtalanság eszköze lesz, amely minden erejét beveti a jó és a rossz közötti végső küzdelemben.

Mennyei világosságra van szükségünk. Minden ember azon fáradozik, hogy a befolyás középpontjává váljon, de amíg Isten nem munkálkodik népe javára, addig nem fogják megérteni, hogy az Isten iránti engedelmesség az egyetlen biztonság minden lélek számára. Isten emberi szíveket átalakító hatalma olyan egységre fog vezetni bennünket, amilyenre nem volt eddig példa; mert akik Krisztussal eggyé lesznek, egymással is összhangban lesznek. A Szentlélek egységet fog teremteni.

„Ő engem dicsőít majd.” „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” A Szentlélek megdicsőíti Istent, úgy nyilatkoztatja ki jellemét népének, hogy szeretetük legfőbb tárgyává válik, és az Ő jelleme nyilvánul meg bennük. Tisztán megértik, hogy sohasem volt a világon más igazság, csak az övé, és nincs más tökéletesség csak az, ami Tőle származik. Amikor a Szentlélek kitöltetett a mennyből, az egyházra világosság áradt, de Krisztus volt a világosság forrása; az Ő nevét dicsérte minden száj, az Ő szeretete töltött be minden szívet. Ugyanígy lesz, amikor az angyal nagy hatalommal leszáll a mennyből, és az egész föld fényleni fog annak dicsőségétől. Adja meg az Úr, hogy népe meglássa és megértse, mi az igazság. [1017]

19D. levél, 1892. – Ellen White levele O.A. Olsennek

North Fitzroy, Victoria, 1892. szeptember 1.

A szeretet szükségessége az egyházban, és felhívás a laodiceai üzenet meg-szívlelésére

Kétségkívül az utolsó napok veszedelmei közepette élünk, és bár értelmileg elfogadhatjuk az igazság elméletét, az nem bír üdvözítő erővel számunkra, ha Krisztus imája nem teljesedik be rajtunk: „Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság.” E kérés értelme ez: „Tedd őket szentté az ige megismerése által!” „A világosság (Krisztus) a sötétségben (a világban) fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt.” Ahelyett, hogy befogadnák a világosságot, amely elűzi a sötétséget, sokan nem értik és nem fogadják be azt.

Isten elküldi szolgálait, úgy, mint Keresztelő Jánost, hogy bizonyoságot tegyenek a világosságról. Az Istentől küldött hírnök feladata nem az, hogy a nép figyelmét magára vonja, hanem hogy elfordítsa önmagáról a figyelmet és a szeretetet, és Krisztusra irányítsa azokat. Üzenetének középpontjában ez álljon: „Íme az Istennek ama bányája, aki elveszi a világ bűneit!” Krisztus „a világban volt és a világ általa lett”, de a világ a hitelenség olyan szörnyű mélységeibe süllyedt, hogy amikor maga a Teremtő eljött az övéi közé, nem ismerték fel Őt. „Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt. Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek. Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.” Ez a kegyelem nem öröklődik.^[1018]

Bárcsak mindenki felismerné, hogy az a lelkület, amely egykor elutasította Krisztust – az a világosságot, amely eloszlathatta volna az erkölcsi sötétséget –, korántsem tűnt el a világból. Ma is vannak olyanok, akik nem készségesebbek felismerni és befogadni a világosságot, mint az emberek voltak akkor, amikor a próféták és apostolok Isten üzenetével jöttek. Így ma is sokan elutasítják az üzenetet, és megvetik a hírnököt. Vigyázzunk, hogy ez a lelkület közülünk senkiben se kapjon helyet! (Jel 2:1-5 verseit idézi)

Akit János apostol látomásban látott az arany gyertyatartók között, úgy mutatja be magát, mint aki közöttük jár, gyülekezetről gyülekezetre, közösségről közösségre, lélekről lélekre haladva. Ez lankadatlan éberséget jelent. Míg a lelkészek talán alszanak, vagy jelentéktelen dolgokkal vannak elfoglalva, Izrael őrizője nem

szunnyad és nem alszik. Ő az igazi őrálló. Krisztus jelenléte és fenntartó kegyelme minden világosság és minden élet titka. Isten hatalma tart meg bennünket a hit által, és ez nem tőlünk van, hanem Isten ajándéka.

Az Úr Jézus Krisztus János apostolnak adta az üzenetet, hogy leírja, és nemzedékről nemzedékre hangozzék a világ végéig. Jézus megdicsérte az efézusi gyülekezetet. A „jól van” szó hangzik el a jó és hű szolgáról. De az üzenet itt nem ér véget. A Megváltó így szól: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” Ezt újra és újra világosan elém tárta az Úr, és én írásban és szóban is bemutattam a népnek.

Nem mond nekünk semmit ez a megrendítő üzenet? Vajon semmilyen értelemben nem alkalmazható ránk? Miért nem gondolkodunk el az ilyen komoly figyelmeztetéseken? Miért nem gyakorol mindenki olyan bűnbánatot – éberséggel, alázattal és bűnvallással –, amely megbánhatatlan megtérésre vezet? Miért mennek el oly sokan figyelmetlenül mellette?^[1019]

Vajon lakozik-e szeretet a gyülekezetben? Vagy talán csaknem kiveszett? Sokakban kihűlt a Jézus iránti első szeretet. A testvérek nem szeretik egymást. Sokak szeretete kihűlt. Az Igaz Tanú elesetteknek nevezi mindazokat, akik elhagyták első szeretetüket. Ő nem ismerné a rájuk leselkedő veszélyt? „Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.”

Vajon a gyülekezetek továbbra is közömbösen félreteszik ezeket a szíveket vizsgáló igazságokat? Az első szeretet elvesztése szélesre tárta az ajtót az önzés, a gonosz feltételezések, a rágalmazás, az irigység, a féltékenység és a szívek megkegyelmezése előtt. Ez az a gyümölcs, amely akkor terem, amikor az első szeretet buzgósága kihűl. A nyelvet alig tartották féken, mert elhanyagolták az imádságot. Farizeusi önigazolást melengettek lelkükben. A lelkiség kiveszett belőlük, és ez a lelki éleslátás elvesztéséhez vezetett.

Gyülekezeteink egyetlen reménye ma a bűnbánat és a visszatérés első cselekedeteikhez. Jézus neve már nem gyújt lángra szeretetet a szívben. A mély, buzgó szeretet és egymás iránti gyengédség helyét átvette a gépies szertartásosság. Vajon lesz, aki meghallja az ünnepélyes felszólítást: „Térjete meg gonosz utaitokról! hiszen miért halnátok meg?” Essetek a Kősziklára és törjete össze! Utána engedjétek, hogy az Úr Jézus készítsen fel titeket, formáljon és alakítson tisztességre való edényekké. Jó lenne, ha az emberek félnének és reszketnének, amikor meghallják ezeket a szavakat: „Hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” És utána mi következik? „Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?”^[1020]

A Lélek nem fog örökké küzdeni a romlottsággal teli szívvel. A végtelen, hosszútűró Isten, aki saját vérének árán váltotta meg népét, most hozzájuk szól. Ki

fog hallgatni az Ő figyelmeztetésére? Vajon azok a gyülekezetek, amelyek állítják, hogy hisznek az utolsó időkre szóló igazságban, az igazság gyümölcseit termő fák voltak-e? Miért nem teremnek sok gyümölcsöt Isten dicsőségére? Miért nem maradnak meg Krisztusban, erőről erőre, jellemről jellemre haladva?

Így szól az Úr ma népéhez: „Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra az Isten teljes fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög minden ravaszágával szemben!” Miért süllyednek az ilyen módon megszólított emberek gyengeségbe és hatástalanságba, úgy, hogy Krisztus szeretete nem ég szívük oltárán, és ezért képtelenek mások szívében is lángra lobbantani a szeretetet?

Isten népe bizonyítékot bizonyítékra halmozott fel. Övék az erőteljes és meggyőző igazság. Vajon ez az igazság maradjon a külső udvarban, hogy ne szentelje meg a lelket? Az a gyertya, amely egykor fényesen égett, és világosságot hozott a bűn erkölcsi sötétségébe, vajon lassan-lassan elhalványul, míg végül teljesen ki nem alszik?

Hogyan is volt ez Efézus esetében? Efézus nem ismerte fel meglátogatásának idejét. Nem hallgatott Isten ünnepélyes figyelmeztetéseire. Nem tartott fenn élő kapcsolatot Krisztussal, és ragadozó farkasok hatoltak be hozzá, akik nem kímélték a nyáját. Az a gyülekezet, amelyet Isten egykor szeretett, és amely szétáraszt-hatta volna világosságának sugarait az erkölcsi sötétség közepette, hogy sok lelket megvilágosítson, hagyta, hogy a világossága kialudjon.^[1021]

Az egyik legnagyobb bűn, amely most kioltja a lelki világosságot a Jézus és az egymás iránti szeretet hiánya. „A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomának közepette van.” Látva Jézus vágyakozó, lángoló szeretetét, amint népének bemutatja az örök élet vonzerejét, megragadhatják az eljövendő világ dicsőségét, és visszanyerhetik első szeretetüket. Manapság nem divat bűnbánatot tartani. Ezt egyesek túl megalázó, teljesen divatjamúlt cselekedetnek tartják. (1Jn 1:5-10; 2:9-11).

Van-e világosabb és metszőbb leírás annál, amit János apostol adott? Ezeket a dolgokat számunkra jegyezték le, a hetednapos adventista gyülekezetekre vonatkozóan. Egyesek mondhatják: „Én nem gyűlölöm a testvéremet, nem vagyok annyira gonosz”. De milyen kevesen ismerik a saját szívüket. Azt gondolhatják, hogy Isten iránti buzgóságból táplálják azokat az érzéseket testvérükkel szemben, ha annak elgondolásai ütközni látszanak az övékkel. Olyan érzések kerülnek a felszínre, amelyeknek semmi közük a szeretethez. Nem mutatnak semmilyen hajlandóságot arra, hogy egyetértésre jussanak vele. Szinte jobban szeretnek testvérükkel hadakozni, mint békességben élni. Pedig lehet, hogy üzenetet hoz Istentől a néphez – pontosan azt a világosságot, amelyre most a legnagyobb szükségük van.

Miért nem veszik figyelembe ugyanazon drága hit testvérei azt, hogy minden korszakban, amikor az Úr különleges üzenetet küldött az embereknek, a

gonosz szövetség minden ereje azon munkálkodott, hogy megakadályozza, hogy az igazság igéje eljusson azokhoz, akiknek hallaniuk kellett volna?^[1022]

Ha Sátán befolyást gyakorolhat az emberek elméjére, ha felkorbácsolhatja azok szenvedélyeit, akik vallják, hogy hisznek az igazságban, és rá is tudja venni őket, hogy a gonosz erővel egyesüljenek, akkor ő teljesen elégedett. Ha egyszer már a rossz oldalra állította őket, akkor kibontakoztatja terveit, amelyekkel hosszú útra vezeti őket. Álnok ravaszságával ráveszi őket, hogy ugyanazon elvek szerint cselekedjenek, amelyeket ő követett mennyei elégedetlenségében. Lépésről lépésre haladnak a tévúton, míg végül már nincs más választásuk, mint előrehaladni abban a hitben, hogy igazuk van a testvéreik iránt érzett keserűségükben. Vajon elbírja-e Isten hírnöke az ellene gyakorolt nyomást? Ha igen, az csak azért van, mert Isten megtartja az Ő erejében, és az igazság mellett való kiállása bizonyítja, hogy valóban Istentől küldetett.

Amikor az emberek hallják Isten üzenetét, de a kísértések miatt hagyják, hogy az előítéletek elzárják elméjüket és szívüket az igazság befogadása elől, az ellenség hatalmat nyer, hogy a legértékesebb dolgokat is eltorzított fényben mutassa be. Előítéleteiken és szenvedélyeiken keresztül nézve a dolgokat, túlságosan felháborodottak ahhoz, hogy Krisztus lelkületével kutassák az Írásokat, ezért inkább elutasítják az egészet, mivel olyan szempontok kerülnek eléjük, amelyek nincsenek összhangban a saját nézeteikkel.

Amikor új nézőpont kerül bemutatásra, gyakran ez a kérdés hangzik el: „Kik támogatják ezt? Milyen befolyással bír az a személy, aki tanítani akar minket, akik már évek óta tanulmányozzuk a Bibliát?” Isten azokon keresztül küldi el figyelmeztető szavait, akiken keresztül akarja. A kérdés, amit meg kell vizsgálni, nem az, hogy ki hozza az üzenetet. Ez semmilyen módon nem befolyásolja az elhangzott szó igazságát. „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.”^[1023]

Az igazságot gyakran olyan hirdeti, aki még nem tapasztalta meg annak erejét; de ettől az még igazság marad, és áldást hoz azoknak, akik Isten Lelke vonzására elfogadják. Amikor azonban az igazságot olyasvalaki hirdeti, aki maga is megszentelődött általa, akkor az frissességgel és erővel szól, és meggyőző hatással van a hallgatóra. Az igazság szívre gyakorolt hatalma igen értékes, és az igazság, amely az értelemhez szól, világos. Mindkettő nélkülözhetetlen - az Ige, és a Lélek belső bizonyágtétele.

Ami azokat a bizonyágtételeket illeti, amelyeket Isten hírnökei által kaptunk, elmondhatjuk: „Tudjuk kiben hittünk. Tudjuk, hogy Krisztus a mi igazságunk, nemcsak azért, mert a Biblia így írja le Őt, hanem azért is, mert a szívünkben éreztük átformáló erejét.

Bár eltökélt erőfeszítéseket tettek arra, hogy hatástalanná tegyék az Isten által küldött üzenetet, annak gyümölcssei azt bizonyítják, hogy az a világosság és igazság forrásából ered. Akik hitetlenséget és előítéletet tápláltak, és ahelyett,

hogy segítették volna elvégezni azt a munkát, amelyet az Úr elvár tőlük, minden bizonyíték ellenére inkább akadályozták azt – nem állítható róluk, hogy éles lelki látással rendelkeznek. Ez azért van, mert hosszú időn át elzárták szemüket a valódi világosság elől, amelyet Isten az emberekhez küldött.

Ha részt akarunk venni ebben a munkában egészen annak befejezéséig, fel kell ismernünk, hogy Isten népe számára még sok jó várható – olyan módon, amit eddig nem értettünk meg –, és hogy éppen azok fognak ellenállni, akiktől azt vártuk, hogy részt vegyenek ebben a munkában. Az az ember, aki őszinte ugyan, miközben téved, nem igazul meg a tévedésében, mert olyan bizonyítékok előtt nyitotta meg szívét, amelyek a jó elítélésére készítették, és bezárta szívét azok előtt, amelyek az igazság felismerésére vezethették volna – ha nem dédelgetett volna előítéleteket.^[1024]

Hogy meddig lesz még türelmes az Úr az emberek vakságával szemben, meddig vár még, mielőtt magukra hagyja őket, hogy a végső sötétségbe tapogatózzanak – azt nem tudhatjuk.

Ha az Úr hírnökei, miután egy ideig bátran kiálltak az igazság mellett, kísértésbe esnének és szégyent hoznának Arra, aki megbízta őket a munkával, vajon ez azt bizonyítja, hogy az üzenet nem volt igaz? Semmiképpen, mert a Biblia igaz! „A tanításra és bizonyoságtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok.” Isten küldötteinek bűne örömet szerezne Sátánnak, és azok, akik elutasították a hírnököket és az üzenetet, diadalmaskodnának. De ez nem menti fel azokat, akik vétkesek Isten igaz üzenetének elutasításában.

Egy dolog nyomasztja a lelkemet: az Isten szeretetének súlyos hiánya, amely az igazság és a világosság ismételt visszautasítása, valamint azok befolyása miatt veszett el, akik tevékenyen részt vettek a munkában, de a sok bizonyíték ellenére is olyan hatást gyakoroltak, amely ellensúlyozta az Isten által küldött üzenet munkáját. Felhívtam figyelmüket a zsidó nemzetre, és megkérdeztem: Vajon hagyjuk testvéreinket, hogy ugyanazon vak ellenállás útján haladjanak egészen próbaidejük végéig? Ha valaha volt nép, amelynek szüksége volt hűséges őrállókra, akik nem nyugodnak, hanem éjjel-nappal kiáltanak, hirdetve az Istentől kapott figyelmeztetéseket, az a hetednapi adventista nép. Azok, akik nagy világosságot és áldott lehetőségeket kaptak, és kiváltságaik tekintetében – Kapernaumhoz hasonlóan – az égig magasztaltattak fel, de nem élnek ezekkel, vajon nem olyan sötétségbe lesznek hagyva, amely arányban áll a kapott világosság nagyságával, mert nem engedték, hogy az igazság kijavítsa őket?^[1025]

Szeretném sürgetni testvéreinket, akik a generál konferenciára összegyűlnek, hogy vegyék figyelembe a Laodiceának adott üzenetet. Micsoda lelki vakságban vannak! Ez a téma újra meg újra elétek lett tárva, de a lelki állapototok iránt érzett elégedetlenség nem volt elég mély és fájdalmas ahhoz, hogy reformot eredményezzen. „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire

nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.” Gyülekezeteinken az önámítás bűne nyugszik. Sokak vallásos élete hazugság.

Jézus bemutatta az igazság drága kincseit, kegyelmének és üdvösségének gazdagságát, valamint igazságának azt a ragyogó fehér ruháját, amelyet a menny szövőszékén szőttek, és amelyben egyetlen szála sincs az emberi találmánynak. Jézus kopogtat az ajtón. Nyisd meg szíved ajtaját, és vedd meg Tőle a mennyei kincseket! Vajon süket fülekre találnak az Ő könyörgései, vagy talán teljesen süketek már ezek a lelkek? Vajon hiába kopog Jézus az ajtón? „Vigyázzatok, hogy meg ne vessétek azt, aki szól!” Ha hallgatsz rá, és megnyitod az ajtót, Ő bejön, és veled vacsorál, te pedig Ővele. Vajon így fogsz válaszolni: „Jöjj be, Úr áldottja! Miért állsz kint?”

Megkérdezem: Mit jelentenek a köztünk lévő viták és viszályok? Mit jelent ez a durva, vaskemény lelkület, amely jelen van gyülekezeteinkben és intézményeinkben, és amely annyira eltér Krisztus lelkületétől? Mélységes szomorúság tölti el a szívem, mert látom, milyen könnyen bírálják Jones vagy Waggoner testvér szavait vagy tetteit. Milyen könnyen figyelmen kívül hagyják sokan mindazt a jót, ami az elmúlt néhány évben általuk történt, és nem látják annak bizonyítékát, hogy Isten ezeken az eszközökön keresztül munkálkodik. Kifogásolni valót keresnek bennük, és a magatartásuk ezekkel a testvérekkel szemben – akik buzgón fáradoztak egy jó ügyért – azt mutatja, hogy a szívükben ellenséges és keserű érzések vannak.^[1026] Isten megtérítő erejére van szükség a szíveken és az elméken. Hagyjatok fel azzal, hogy gyanakvással tekintsetek testvéreitekre!

Amikor Krisztus éppen búcsúzni készült tanítványaitól, ezt mondta: „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek.” Ez a mércéje annak a szeretetnek, amellyel szeretnünk kell egymást: „amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” Azt is mondta: „Abban dicsőítitek meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nekem tanítványaim. Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.”

Jegyezd meg Krisztus szavait, és őrizd meg őket az emlékezetedben: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket.” „De nemcsak őrtük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem; Hogy mindnyájan egyek legyenek [...]”

Mennyire teljesnek és tökéletesnek kell lennie ennek az egységnek? „Amint te énbennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őknek adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: Én

ő bennük, és te énbennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettedél.”

Milyen nagyszerű lehetőségeket kínálnak számunkra Jézus szavai! Azt mondja: „És megismertettem ő velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennük, amellyel engem szerettedél, és én is ő bennük legyek.” Krisztus imájának szavai méltók arra, hogy aranybetűkkel írjuk őket. Elmélyülten kell elmélkednünk rajtuk, és tollal meg szóval is be kell mutatni őket a világnak.^[1027]

De miért nem cselekvői az igének azok, akik azt állítják, hogy hisznek az igazságban? Miért beszélnek olyan keveset ezekről a témákról, amelyek minden egyes gyülekezet és minden egyes hívő számára oly nagy jelentőséggel bírnak? Nem gondoljátok, hogy a menny ámulattal figyeli azokat, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, mégis közönyösen, hanyagul és érdektelenül mennek el a nekik adott igazság legvilágosabb szavai mellett? Nem lenne itt az ideje, hogy komolyan fontolóra vegyük, hogy minden igével kell élnünk, amely Istennek szájából származik?

Sokan vannak az igeszolgálatban, akiknek nincs szeretetük sem Isten, sem felebarátjuk iránt. Alszanak, és amíg ők alszanak, Sátán elveti a konkolyt. Isten nyájának mennyei segítségére van szüksége, a juhok és a bárányok pedig eledel után sóvárognak. Azok, akik mély és élő tapasztalatra vágnak Isten dolgaiban, ne fűggenek többé emberektől, még saját lelkészeiktől és tanítóiktól sem, hanem helyezék bizalmukat teljesen Istenbe, és használják az Isten által adott talentumaikat az Ő dicsőségére. Krisztust kell felmagasztalni a nép előtt, hogy Őt szemlélve az Ő képmására változhassunk át. Jézus azt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” Ő több mint elegendő engesztelést szerzett, és aki hit által megragadja Krisztust, az békében van Istennel. A Szentlélek megtisztítja a szívet, új és tartós nézőpontból mutatja be nekünk Istent, mint mennyei Atyánkat.

Ó, bárcsak kiűznénk a gonoszt a szívünkéből! Ó, bárcsak teljesen megtisztulna a lelkünk! Ó, bárcsak Isten szeretete élő elvként megmaradna a lelkünkben! Ápold a Jézus iránti szeretetet, a Benne hívők iránti szeretetet, és a tévelygőkért, elveszőkért érzett szeretetet. Mennyei eredetű szeretetre van szükségünk, amelyet úgy kell gondoznunk, mint egy mennyei növényt.^[1028] A macacsságot, amely aggasztó mértékben eluralkodott rajtunk, el kell pusztítani. Azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, ne akadjanak fel többé jelentéktelen véleménykülönbségeken, ne elmélkedjenek rajtuk, ne beszéljenek róluk, és ne nagyítsák fel őket olyannyira, amíg a szeretet ki nem szivárog a lélekből, mint a víz a repedt edényből. Szükségünk van Krisztus kegyelmének megszentelő hatására a szívünkben, különben minden cselekedetünk csak zengő érc és pengő cimbalom lesz.

Vajon Isten népe figyelni fog a figyelmeztetés hangjára, és ápolni fogja a szeretetet? Félreteszik-e gyanakvásukat és féltékenységüket? Addig nem tudják ezt megtenni, amíg össze nem törnek Isten előtt. Sokan elkövettek, és még mindig

elkövetnek súlyos hibákat. Annyira szeretik a maguk útját, hogy nem hajlandók alávetni magukat Isten útjának. Sokan felismerték, hogy a világosság elutasításával megszorították Isten Lelkét, de irtóztak az énjük halálától, és halogatták, hogy megalázzák szívüket és megvallják bűneiket. Nem akarják elismerni, hogy a feddés Istentől jött, vagy hogy a tanítás a mennyből való volt, amíg minden kétely árnyéka el nem oszlik. Nem jártak a világosságban. Azt remélték, hogy a bűnvallás útjánál könnyebb úton juthatnak ki a nehézségből, de Sátán törbe csalta őket, ők pedig túl gyengék voltak, hogy ellenálljanak neki. A bizonyítékok egymás után kerültek eléjük, de nem voltak hajlandók elismerni őket. Makacs magatartásukkal nyilvánvalóvá tették lelkük betegségét, mert egyetlen bizonyíték sem volt jó nekik. A kételkedés, hitetlenség, előítélet és makacsság kiölte a szeretetet a lelkükből. Tökéletes bizonyosságot követeltek, de ez ellentétes a hittel. A hit nem a teljes bizonyosságon alapul, hanem elegendő bizonyítékon. A kézzelfogható bizonyíték nem hit.^[1029]

Ha a Minneapolisban felragyogó fénysugárnak engedtek volna, hogy meggyőző erejével hasson azokra, akik szembeszálltak vele, ha mindannyian elhagyták volna saját útjaikat, és akaratukat alárendelték volna Isten Lelke akaratának, akkor a leggazdagabb áldásokban részesültek volna. Csalódást okoztak volna az ellenségnek, és igaz meggyőződésükhöz hű férfiaként álltak volna meg. Gazdag tapasztalatban lett volna részük. De az énjük azt mondta: „Nem!” Az énjük nem volt hajlandó összetörni, hanem uralomra tört. Ezek a lelkek újra meg lesznek próbálva ugyanazon ponton, ahol korábban elbuktak. Most kevesebb a tisztánlátásuk, kevesebb az engedelmisségük, kevesebb valódi szeretet él bennük Isten és testvéreik iránt, mint a minneapolis-i próba előtt. A menny könyveiben hűjával valóknak vannak feljegyezve. Az énjük és a szenvedélyeik visszataszító jellemvonásokat fejlesztettek ki bennük.

Azóta az Úr bőséges bizonyítékot adott a világosság és üdvösség üzeneteiről. Nem is kaphattak volna gyengédebb felhívásokat, kedvezőbb alkalmakat arra, hogy megtegyék azt, amit Minneapolisban kellett volna megtenniük. A világosság vissza lett vonva egyesektől, és azóta a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak. Senki sem tudja, milyen sok minden foroghat kockán, amikor nem engedelmeskedik Isten Lelke hívásának.

Eljön az idő, amikor sokan bármit megtennének, csak hogy újra meghallhassák azt a hívást, amit Minneapolisban elutasítottak. Isten megérintette szívüket, de sokan egy más léleknek engedtek, amely alantas szenvedélyeiket mozgatta. Ó, bárcsak ezek a szegény lelkek még időben, mély és őszinte munkát végeznének magukban, mielőtt örökre túl késő lenne! Nem fognak soha jobb lehetőségeket kapni, mélyebb érzések sem lesznek bennük, mint most.^[1030]

Ahhoz, hogy a jövőben jobb lehetőségeik legyenek, előbb használniuk kellene azokat, amelyeket már megkaptak. Át kell engedniük magukat Isten Lelkének,

és hallgatniuk kell a mennyből jövő hangra, készségesen és azonnal engedelmességgel. Isten nem csúfoltatik meg. A Minneapoliban történelemben elkövetett bűn feljegyezve marad a mennyi könyvekben, azok neve mellett, akik ellenszegültek a világosságnak. És ott is marad feljegyezve mindaddig, amíg teljes bűnvallás nem történik, és a vétkesek teljes alázattal nem állnak Isten előtt.

Egyesek könnyelműsége, mások meggondolatlan beszéde, az a modor, ahogyan a hírnökökkel és az üzenettel bántak magánbeszélgetéseikben, az a lelkület, amely alulról készítette cselekvésre őket – mind fel van jegyezve a mennyi könyvekben. És amikor ezek az emberek ismét próbára lesznek téve, és újra ugyanarra a talajra kerülnek, ugyanaz a lelkület fog megnyilvánulni bennük. Miután az Úr elégszer próbára tette őket, ha akkor sem engednek neki, visszavonja tőlük Szentlelkét. Adja Isten, hogy akik meg vannak tévesztve, még időben végezzenek mély önvizsgálatot, mielőtt a kegyelem ajtaja bezárulna előttük.

Isten azt választja ki üzenete továbbadására, akit Ő akar. Ezeknek az embereknek fenntartás nélkül kell hirdetniük az Úrtól kapott üzenetet. Az Úr megparancsolta Jónásnak, hogy hirdesse Ninive pusztulását. Jónás egy ideig vonakodott továbbítani Isten üzenetét. Félelemtől megbénulva, a rábízott szörnyű üzenettől megrettenve, sietve elmenekült a helyről, ahová Isten küldte. Engedetlen próféta lett belőle, aki elfutott a kötelesség elől.^[1031]

Amikor Isten szól az emberekhez, és megparancsolja nekik, hogy üzenetét juttassák el a néphez, az nem jelentéktelen dolog. Akik ilyen megbízatást kaptak, véghez kell vigyék azt, még ha félelmetes akadályok állják is el az útjukat. Akik azt állítják, hogy ismerik az igazságot, és mégis akadályokat gördítenek az útba, hogy a világosság ne jusson el az emberekhez, azoknak számot kell adniuk Isten előtt, és nem fognak örülni ennek a számadásnak. Isten maga vezeti munkáját, és jaj annak az embernek, aki Isten lédájára teszi a kezét.^[1032]

14. levél, 1892. – Ellen White levele S.N. Haskellnek

1892. szeptember 2.

Szeretett Testvérem Krisztusban!

Igyekeztem bemutatni Smith testvérnek és a felelős pozícióban lévő testvéreinknek a jelen idő veszélyeit és kockázatait. A válság közvetlenül előttünk áll, és az a veszély fenyegeti azokat, akik Minneapolisban egy szövetséget alkottak, hogy ellenálljanak Isten Lelke felhívásainak, hogy sötétségben maradnak mindaddig, amíg fel nem ismerik, mivel szomorították meg Isten Lelkét, be nem vallják bűneiket, és el nem torlaszolják az utat, nehogy újra ugyanarra a helyre kerüljenek.

Leveleket kaptam, amelyekben arról tájékoztattak, hogy az Egészségügyi Intézmény ajánlatot tett Morrison testvérnek, hogy vállalja el a Szent Helena igazgatását. Miután megírtam azokat a dolgokat, amelyek megírására az Úr Lelke készítetett, figyelmeztetnem kell téged, hogy ne bátorítsd az iowai Morrison testvért bármilyen tisztség vállalására az Egészségügyi Intézményben. Nem tisztult meg abból, amit Minneapolisban tett. Az értelme megvakult. Nem akarjuk, hogy újabb, lelkileg halott emberek rontsák meg azt a szegény, amúgy is szerencsétlen állapotban lévő kórházat. Milyen bizalommal tehetnénk ezt, az Istentől kapott világosság fényében? Nem! Én a világosságnak egyetlen sugarát sem látom abban, hogy Morrison vállalja el a kórház igazgatását. Oda egy olyan ember kell, aki kemény, mint az acél, aki kiáll annak védelmében, amiről tudja, hogy helyes és igaz.^[1033]

Tegyük fel, hogy Morrison odakerül Kaliforniába – hogyan lesz neki ott tartalék erő, ami hatna az elmére és a szívre? Közben évek múltak el és határozott bizonyosságok hangzottak el. Morrison részt vett a Battle Creek-i konferenciáinkon, de milyen állást foglalt? Nem vallotta meg bűnét azért, hogy ellenállt Isten Lelkének Minneapolisban. Ha nincs megtérve, Sátán készséges eszköznek fogja találni, hogy az igazság és az igazságosság ellen munkálkodjon. Healey testvér és sokan mások készek kezet nyújtani neki. Ne cselekedjünk vaktában! Ne készítsünk terveket, ha Isten nincs velünk a tervezésben! Olsen testvér LeRoy Nicolát említette, mint aki alkalmas lenne segíteni neki. Alkalmas lenne, ha rendbe hozta volna a dolgait, de ezek az emberek vakságukban annyi kárt okoztak azzal, hogy Isten üzenetei és hírnökei ellen dolgoztak, hogy attól tartok, nagy hiba

lenne bizalmi pozíciókkal jutalmazni őket, mintha igaz emberek lennének, akikre támaszkodhatunk. Ez azt mutatná, hogy nincs meg bennük a kellő bölcsesség, pedig az ok-okozati összefüggésekből tudniuk kellene következtenni. Maradjon ott, ahol van, ahol álláspontja közismert, ahol befolyását nem lehet félreérteni, és ahol azok, akik szövetkeznek vele, nem tudatlanságból teszik, hanem teljesen értik, mivel jár ez. Itt az ideje, hogy tudjuk, kiben bízhatunk. „Mert akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek”.

Most van a próba, a megmérettetés és a bizonyítás ideje. Akik Saulhoz hasonlóan ragaszkodnak a saját útjukhoz, azok Saulhoz hasonlóan elveszítik méltóságukat, és végül a lelküket is. Istennek van egy népe, és ez a nép próbákon fog áthaladni, de alázatos marad.^[1034] Gondolataik, szavaik és tetteik Isten Szentjének vezetése alatt állnak. Vajon találhatunk-e ennél jobb utat, mint amelyen az Örökkévaló vezet minket? Az ének meg kell halnia. Isten igazsága egy olyan útra terel minket, amelyen az Úr megváltottjai járnak. Keskeny ösvény ez, amelyen nincs helye az önfelmagasztalásnak. De sokan elhagyják ezt az utat, amelyen az igazi világosság ragyog, és a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak. Gondoljatok Burke doktorra! Ő Saul példáját követi, saját útját igazolja. Mit nyer ezzel? Boldogságot? Békét? Semmiképp. Vajon nem tehetünk érte semmit, hogy megmentsük?^[1035]

16J. levél, 1892. – Ellen White levele A.T. Jonesnak

Preston, Melbourne, Ausztrália, 1892. szeptember 2.

Kedves A.T. Jones testvér!

Ezzel együtt levelet küldök U. Smith testvérnek is, mert fájdalmas volt számomra látni a *Review and Herald* hasábjain megjelenő véleménykülönbségeket, amelyek a világ előtt tárták fel a hetednapos adventisták közötti egység hiányát. Pedig fontos, hogy egységet mutassunk a világnak. Az Úrtól már évekkal ezelőtt azt a világosságot kaptam, hogy nem szabad megengednünk, hogy véleménykülönbségek jelenjenek meg egyházunk folyóirataiban.

Azt valljuk, hogy keresztények vagyunk, akik nem a saját érzéseink, hanem Isten Lelkének vezetése alatt állunk, és életünket Krisztus szolgálatának szenteltük, aki kiválasztott bennünket, hogy Szentlelke irányítása alatt éljünk. Ő a legcsodálatosabb imát emelte fel az Atyához, hogy tanítványai egyek lehessenek Vele, amint Ő egy volt az Atyával. Most mindenkinek, aki hisz Krisztusban, mint személyes Megváltójában, kötelessége, hogy válaszoljon erre az imára. Angyalok és arkangyalok a legnagyobb figyelemmel szemlélik Isten választottjait, hogy lásák, milyen hatással van az igazság az elméjükre és a jellemükre, hogy mennyire becsülik Őt, aki értük feszítettet keresztre, hogy örök életük lehessen. Ha az Ő legvilágosabb parancsait és követelményeit könnyelműen kezelik, ha Krisztus imáját, amelyet közvetlenül nagy áldozata előtt mondott el, furcsa módon elhanyagolják, akkor mit jelent ez? Valóban látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek.

Jelentéktelen ügyekre fordítanak időt, miközben az örök következményekkel járó dolgok alig kapnak figyelmet, és csak halvány benyomást tesznek az elmére. A tettek önmagukért beszélnek. János evangéliuma 13., 14., 15., 16. és 17. fejezeteit nagy figyelemmel kell tanulmányoznunk és komolyan gyakorlatba ültetnünk, ha tisztelni akarjuk Isten és Jézus Krisztust, akit Ő küldött.^[1036] Nem engedhetjük meg magunknak, hogy elhanyagoljuk azokat a kötelességeket, amelyeket Megváltónk és Kezesünk kijelölt számunkra, aki isteni megbízatással tesz bizonyosságot a világ előtt arról, hogy úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Isten választottjainak most a legnagyobb missziómunkája az, hogy Krisztus szavainak cselekvői legyenek: „Nem ti választottatok engem, hanem én vá-

lasztottalak titeket, és én rendelvek titeket, hogy ti elmenjetekek és gyümölcöt teremjetekek, és a ti gyümölcötök megmaradjon; hogy akármit kértekek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” (Jn 15:16-17). „Felele Jézus és monda neki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.” (Jn 14:23)

Ez a próbatétel. Szeretetünk bizonyítéka az a hit, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. „Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet.” „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” Ez egy feltételhez kötött ígéret. Vajon nem vonhatjuk-e le ésszerűen azt a következtetést, hogy az egyház azért érez olyan keveset Isten jelenlétének valóságából, mert közömbös aziránt, hogy megtegye azt, amit Isten világosan megjelölt számára, így hamis képet mutat a világnak Krisztus jelleméről?

Jones testvér, járjál elővigyázatossággal Isten előtt! „Látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek.” Vigyázz, nehogy olyan dolgokat közölj a folyóiratban, amelyekről tudod, hogy összeütközésbe kerülhetnek Smith testvérral, mivel ő úgy véli, hogy joga van ellenőrizni a *Review*-ban megjelenő cikkeket!^[1037] De ha megpróbálja bezárni az ajtót, hogy a világosság ne jusson el az emberekhez, akkor bármilyen szomorú is, az Úr félre fogja állítani őt. De az Úr szereti Smith testvért. Ügyelj arra, nehogy olyan cikkeket tegyél közzé, amelyeket Smith testvér nem nézett át! Ha pedig elolvassa azokat, és mégis úgy dönt, hogy közli őket anélkül, hogy beszélt volna a szerzőjével, akkor nincs joga másik nézőpontot közzétenni ugyanabban a folyóiratban, mert ezzel árt Isten ügyének. Nincs idő viszályra. Dolgozzatok együtt! Törekedjetekek az egységre! Meg kellene szűnnie a jeges távolságtartásnak, és kölcsönös bizalomnak és nyíltságnak kellene érvényesülnie. Mindenkinek ügyelnie kell a szavaira. Kerülj el minden olyan benyomást, amely a szélsőségek látszatát kelti, mert, akik alkalmat keresnek, megragadnak minden erőteljesen megfogalmazott szót, hogy igazolják az érzéseiket, amikor szélsőségesnek neveznek téged.

A válság közvetlenül előttünk áll. Az elmék közötti, az elvek közötti, valamint az igazság és a tévedés közötti heves küzdelem gyorsan közeledik, sőt már el is kezdődött, és ez állandó éberséget követel. Világunk az a nagy csatatér, amelyen az utolsó ütközetet kell megvívni. Minden ember, aki az Úr oldalán áll, részt fog venni az Úr harcában, az Úr segítségére sietve a hatalmasok ellen. Az Antikrisztus falai le fognak omlani az Úr seregének Kapitánya előtt. Az Úr választottjai ne találtassanak harcban Isten hírnökei és az általuk hozott üzenetek ellen. Inkább mindenki a maga képességeit és bölcsességét – minden igei és szent eszközt felhasználva – állítsa annak szolgálatába, hogy nagyobb erőt és hatékonyságot adjon a harcnak. Nem a testvérek, nem az Úr felkentjei ellen, hanem azok ellen a sátáni erők ellen, amelyekkel szembe kell néznünk.^[1038]

Az Úr szólni fog az Ő követein keresztül. Ők csupán emberi eszközök, akiknek önmagukban nincs semmi vonzó erejük vagy nemes szépségük; csak annyiban lehetnek hatékonyak és eredményesek, amennyiben Isten munkálkodik emberi szívükben. Az örökkévaló evangélium kincse cserépedényekbe lett helyezve. Pál ültethet, Apollós öntözhet, de ez az ő képességük határa. Nem szabad Istent megszegyenítenünk, sem Szentlelkét megszeméltatnunk azáltal, hogy megkérdőjelezzük vagy semmibe vesszük Őt, aki kiválasztja hírnökeit, hogy üzenetet vigyenek a világnak. Ugyanis, amikor elutasítjuk Isten szavát, amelyet bármely szolgája ajkán keresztül küld, valójában Őt magát utasítjuk el. Sok lélek megfosztja magát a nagy áldásoktól, Krisztust pedig a neki járó dicsőségtől. Mivel ezt nem veszik figyelembe, zűrzavar, hitehagyás és gyengeség támad.

Ellen G. White ^[1039]

24. levél, 1892. – Ellen White levele U. Smithnek

North Fitzroy, Victoria, Ausztrália 1892. szeptember 19.

Azt kérdezted tőlem, mit kellene tenni a Battle Creek-i gyülekezetnek címzett cikkkel? A válaszom: Tégy vele úgy, ahogy jónak látod, használd úgy, ahogyan Isten ügyét a legjobban szolgálja. Kérlek, a saját belátásod szerint használd azt is, amit ezután írok neked, kivéve, ha külön kéréseket adok ezzel kapcsolatban. Miután a levél betöltötte azt a különleges célt, amiért írtam, kihagyhatod belőle a személyes dolgokat, és általánosíthatod, felhasználva azt ott, ahol szerinted a legjobban szolgálja Isten ügyének érdekeit. Ahogyan te is mondtad, nagy távolság van közöttünk, és két-három hónapnak is el kell telnie, mire válasz érkezik a levelekre, bármennyire fontosak is legyenek, ezért jobb, ha nem várod meg a döntésemet ezekben a kérdésekben – különösen, ha belátásod nyilvánvalóan összhangban van azzal, ami a legjobb, és amivel kapcsolatban aligha lehetne kifogásom.

A lehető legmélyebb érdeklődéssel figyelem a mű központjában történő eseményeket. Tudom, hogy a jelen a legfontosabb idő, mert olyan események következnek hamarosan, amelyek életbevágó jelentőségűek számunkra, és a dolgok már nem maradhatnak sokáig nyugodtak ebben a világban. Nagy dolgokat kell véghezvinni, amihez időre van szükség. Ó, bárcsak azok, akik azt állítják, hogy hisznek az embernek valaha adott legünnepélyesebb igazságban, és hitükhöz méltó módon cselekednének, akkor nem látnánk azt a nagy hiányt, amely most tapasztalható!^[1040]

Krisztus minden korszakban eljött az Ő népéhez, és úgy mutatja be magát, mint aki a nap minden órájában ott van a piacon, és munkásokat hív a szőlőjébe, és ezt mondja nekik: „Miért álltok itt egész napon át, hivalkodván? Menjetek el ti is és dolgozzatok a szőlőmben.” Milyen megindító ez a példázat napjainkban, amikor a föld történelmének vége felé közeledünk. Jól tesszük, ha úgy imádkozunk, mint még soha, úgy a belső szobáinkban, mint a gyülekezetben, hogy az, Aki hatalmasabb minden földi királynál, Ő álljon a kormánykeréknél.

Sátán minden lehetséges fortélyt ki fog eszelni, hogy elvonja az emberek figyelmét a közvetlenül előttünk álló problémáról. Zavart akar teremteni közöttünk, különféle vélemények ütköztetésével, hogy Isten népe ne állhasson a helyén, megvallva bűneit, lelkét gyötörve, hogy élő tapasztalatot szerezzen Isten dolgaiban.

Szomorú, hogy népünk közül sokan másokra támaszkodnak, és nem Istentől teszik függővé magukat. Krisztus alázatossága, szelídsége és szelíd lelkülete nem vonzó számukra. Makacs akarathoz ragaszkodnak, és hacsak nem történik határozott változás a hozzáállásukban, olyan jellemvonásokat fognak táplálni, amelyek miatt képtelenek lesznek meglátni és megérteni Isten Lelkének munkáját, és egy másik lélek fogja őket vezetni. Képtelenek lesznek megszerezni azt a tapasztalatot, amely elengedhetetlen számukra ahhoz, hogy Krisztus igazságába öltözhessenek. A világ ruháját viselve akarnak belépni a menyegzőre – ahogy az a példázatban is áll –, és a lehető legnagyobb szégyent hozzák arra, aki meghívta őket, és szeplőtelen ruhát készített nekik.^[1041]

Bár békességgel és nyugalommal vagyok eltelve az Úrban, mégis a legmélyebb érdeklődéssel és szívbeli gyengédséggel gondolkodom mindazokra, akik akár csak a legkisebb hajlandóságot is mutatták arra, hogy Isten népe oldalára álljanak. Nem szeretném, hogy bármelyikük is annyira belemerüljön az üzleti ügyekbe, hogy azok közé kerüljön, akiket a „balsa szüzek” példázata ábrázol, akiknek nem volt olaj a lámpásukban, vagy akiket az a férfi képvisel, aki menyegzői ruházat nélkül ment be az ünnepi lakomára.

Mindezek a példázatok rendkívül fontosak számunkra ebben az időben, és kedves testvérem, szívem forró óhaja, hogy azok közé tartozz, akik ezután szemgyógyító írral megkenve látják a dolgokat, hogy mindent tisztán felismerhess. Az Úr azt akarja, hogy tisztán fújd a trombitát, hogy senki se értse félre a figyelemztetés hangját, és ne készüljön fel az előttünk álló harcra. Az Úr megmutatta nekem, hogy öröme telne abban, ha ezt tennéd. De ez megkívánja tőled, hogy élő kapcsolatban légy a seregek nagy Vezérével, és hogy ne a saját akarodat vagy utaidat kövesd, és ne engeddd, hogy saját hajlamaid vezessenek, mert ez nem jelent biztonságot számodra.

Nem szeretnék egyetlen olyan szót sem szólni, ami elbátortalanítana vagy fájdalmat okozna neked. Szeretettel vagyok a lelked iránt, és azt kívánom, hogy rendíthetetlenül emeld magasra az igazság zászlaját e földi történelem végéig. De azt már nem tudom megmondani, hogy ezt fogod-e tenni. Kötelességem elmondani neked, hogy veszélyben vagy, és egyedüli biztonságod abban van, ha alázatosan jársz Isteneddel. Légy nagyon óvatos abban, hogyan fejezed ki véleménykülönbségedet testvéreiddel szemben. Nem tudod, mennyire fájdalmas látni, hogy testvéreink közül egyesek olyan úton járnak, amelyről tudom, hogy nem kedves Isten előtt. Tele vannak féltékenységgel és gonosz feltételezésekkel, és mindig készen állnak rámutatni arra, miben különböznek Jones vagy Waggoner testvértől. Ugyanaz a lélek nyilvánul meg újra és újra, amely a múltban is megmutatkozott, de ez nem Isten Lelkének indításából származik.^[1042]

Mióta eljöttem Battle Creekből, sem Jones, sem Waggoner testvértől nem kaptam egyetlen sort sem. Én sem írtam nekik semmit az utolsó levelezésig. Akkor

írtam Jones testvérnek, és néhány héttel korábban Waggoner testvérnek küldtem egy levelet az angliai munkával kapcsolatban. De soha nem fogom elfelejteni azt a tapasztalatot, amelyet Minneapolisban átéltem, sem azokat a dolgokat, amelyeket azután Isten kijelentett nekem azzal a lélekkel kapcsolatban, amely hatalmába kerítette az embereket, a kimondott szavakat, a tetteket, melyeket a gonoszság hatalmasságainak engedelmeskedve követtek el.

Egyesek megvallották bűneiket, köztük te is. Mások viszont nem vallották meg bűneiket, mert túl büszkék voltak hozzá, és nem jöttek ki a világosságra. Egy más lélek vezérelte őket az összejövetelre, és nem ismerték fel, hogy Isten küldte el ezeket a fiatalembereket, Jones és Waggoner testvéreket, hogy különleges üzenetet hozzanak nekik. Ők azonban megvetéssel bántak velük, kigúnyolták őket, és nem tudták, hogy mennyei angyalok figyelik őket, és feljegyzik szavaikat a menny könyveibe.

Minden egyes szó és tett, amelyet azok mondtak és cselekedtek, akik részt vettek ebben a munkában, ellenük szól, amíg meg nem vallják hibájukat. Ha a körülmények lehetővé teszik, azok, akik nem bánják meg bűnüket, ugyanazokat a cselekedeteket fogják megismételni. Tudom, hogy abban az időben megbántották Isten Lelkét, és most, amikor bármi hasonló cselekedetet látok, rendkívül elszomorodok. Isten népének volt lehetősége látni, milyen munkát végeznek ezek az eszközök.^[1043] Mégis azok, akik ellenzik az általuk hozott igazságot, ha lehetőséget kapnak, ki fogják mutatni, hogy nincsenek összhangban velük, mintha azt mondanák: „Óvakodjatok tanításaitól, mert szélsőségesek. Nem megbízható emberek.”

Egyetlen biblikus út van arra, hogyan bánjuk azokkal, akik bizonytalan tanokat vezetnek be, és ezt az utat Jézus Krisztus parancsolta meg az egyháznak. Minden erőnkkel küzdenünk kell azért, hogy összhangba kerüljünk testvéreinkkel, mert Krisztus azért imádkozott, hogy tanítványai egyek legyenek, amint Ő és az Atya egyek. Amikor engedelmeskedve Krisztus parancsának együttműködünk Vele abban, hogy körünkben olyan lelkület uralkodjon, amely válasz az Ő imájára, akkor Isten akaratát teljesítjük. De ha semmibe vesszük azokat a szabályokat, amelyek követése megelőzné a viszályokat és az elidegenedést, akkor eltávolodunk Krisztustól.

Olyan sok büszkeség és csökönység volt azok között, akik Krisztus követőinek vallották magukat, hogy ez szégyent hozott Őrá. Vajon nem kellene megfeszíteni az ént? Nem kellene Krisztusnak laknia a szívben élő hit által? Ó, bárcsak Isten betöltené egyházát Szentlelkével! De ezt nem tudja megtenni az egyház együttműködése nélkül. Aki azt akarja, hogy az Úr munkálkodjon érte, annak teljesen alá kell vetnie akaratát Isten akaratának. Olyanná kell válnia, mint egy kisgyermek. Ez lehetetlen, ha a szívét nem adja át Istennek.^[1044]

Lehetséges, hogy Jones és Waggoner testvéreket legyőzik az ellenség kísértései; de ha elesnének is, ez nem bizonyítaná azt, hogy az üzenet nem Istentől jött, vagy hogy az egész munkájuk teljes egészében téves volt. De ha mégis ez történe, hányan volnának készek ezt ürügyként felhasználni. Egy végzetes

tévedés áldozatául esnének, mert nem Isten Lelke vezetése alatt állnak. A saját maguk által csiholta szikrák fényében járnak, és nem tudnak különbséget tenni az általuk gyújtott tűz és az Istentől érkező világosság között, vakok, akárcsak a zsidók voltak.

Tudom, hogy sokan éppen ezt az álláspontot foglalják el, ha bármelyikük elbukna, és imádkozom, hogy ezek a férfiak, akikre Isten ünnepélyes munkát bízott, képesek legyenek tisztán megszólaltatni a trombitát, minden lépésükkel Istent dicsőíteni, és ösvényük mind fényesebb legyen, egészen az idők végezetéig.

Ugyanezt a vágyat táplálom irántad is, mint irántuk, hogy a világosságban állj a föld történelmének végéig. Az Úr megmutatta nekem, hogy Isten megdicsőülne, ha az élvonalban állnál a harcban. Isten ezt kívánta volna tőled az elmúlt évek során, de te újra meg újra elmulasztottad megtenni. Megszomorítottad Isten Lelkét, és alkalmat adtál a hitetleneknek és azoknak, akik kifogást kerestek viselkedésük igazolására, hogy szembeforduljanak a bizonyágtételekkel, elutasítsák azokat, és harcoljanak ellenük. Pedig azt vallottad, hogy hiszel bennük. Ezt akkor tetted, amikor a minneapolis-i összejövetel után egyedül maradtam, egészen addig, míg meg nem tetted a bűnvallomásodat.

De a New York állambeli Salamancában az Úr újra elém tárta, hogy a nagy és irgalmas Isten kész megbocsátani törvényszegéseidet és bűneidet, ha megalázkod szívedet Előtte, és úgy jössz Hozzá, mint egy engedelmes gyermek. Akkor hagyná, hogy Szentlelke rajtad legyen, és bizonyágtételed tele lenne erővel és étellel. Ha a világosságban járnál, ahogyan Ő is a világosságban van, akkor a megkülönböztető képességed tiszta és határozott lenne. Segítsen az Úr, hogy megértsed szavaimat!^[1045]

Krisztus kegyelme és ereje által előre léphetnél a győzelem felé, az első sorokban, nem pedig hátul kullogva. De hogy elnyered-e ezt a helyet, az teljes mértékben a saját döntéseiden múlik. Attól függ, hogy szövetségben leszel-e Istennel és az Ő örökbefogadott gyermekeivel, felismerve az egységedet Jézussal, aki „megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába; ki alkalmasakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban.”

A nyomorúság ideje előttünk áll. Az angyalok már-már elengedik a négy szelet, de még nem tehetik meg. Az egyház messze lemaradt kiváltságaitól. Isten népe túl közömbös. Sokan hűtlenek, sokan tisztátalanok és beszennyezettek. Nem vagyunk felkészülve a válságra. Kérdés, hogy meddig vár még Isten a mi késlekedésünkre? Ahelyett, hogy megalázkodna Isten előtt, az ember felmagasztalta magát, és túlzottan nagyra tartotta saját fontosságát, miközben szemei zárva maradtak Krisztus dicsősége előtt. Amikor azonban Krisztus világossága beragyogja a lelket, akkor minden dicsőség annak adatik, aki egyedül teljes kegyelemmel és igazsággal. Egyedül az Ő dicsősége kellene, hogy betöltse a lelket.

Amikor Isten népe eggyé válik Vele, akkor egyesek lesznek egymással is. Az egység és a szeretet tanúskodni fog Krisztussal való egységük valódiságáról. Amikor tekintetüket Krisztusra szegezik, szívük egyesül a szeretetben. Akkor vállvetve fognak megállni a gonosz szövetsége ellen, és erejük lesz olyan küzdelemhez, amelyet a természetes szem nem láthat.^[1046] Átadják szívüket az Úrnak, és ezt mondják: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!” (Ézsa 9:6).

Krisztus legyen a mi parancsnokunk. Nem kell rettegnünk vagy félnünk. Ó, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya! Nem vagyunk tehetetlen prédái az ellenség cselszövésének, mert a mindenható Isten uralkodik, és végtelen szeretettel szereti az embert. Nincs olyan nyelv, amely képes volna kifejezni az isteni szeretet mélységét.

Mivel Isten annyira szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást. Mennyire? Jézus azt mondta: „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok nektek. Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátimnak mondtalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Ezeket parancsolom nektek, hogy egymást szeressétek.” (Jn 15:12-17). Itt egy világos, egyértelmű parancsról van szó. Feltehetnénk a kérdést: Kik e szavak beteljesítői? Ó, bárcsak Isten a szegény és szükségét szenvedő gyermekeinek adná az Ő szeretetének Szentlelkét, hogy Krisztus imája beteljesedjen népében, és mi mindnyájan egyesek legyünk, ahogyan Ő az Atyában van, és az Atya Őbenne!^[1047]

Micsoda célkitűzések állnak itt a keresztyén ember törekvései előtt! És mennyire távol áll gyakorlati életünk ezekhez képest! Ha tetteink összhangban lennének Urunk parancsával az eredmény dicsőséges lenne. Ő így szól: „De nemcsak ő értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem; Hogy mindnyájan egyesek legyenek; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyesek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyesek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: Én ő bennük, és te én bennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél.” (Jn 17:20-23)

Jézus nem olyasmért imádkozott, ami számunkra elérhetetlen lenne. Ha pedig ez az egység valóban lehetséges, miért nem törekszenek komolyabban erre

a kegyelmi állapotra azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat? Amikor egyesek leszünk Krisztussal, egyesek leszünk az Ő követőivel is. A lélek legnagyobb szükséglete Jézus, a dicsőség reménysége. A Szentlélek által ez az egység elérhető, és a testvérek iránti szeretet túlaradó lesz, az emberek pedig felismerik, hogy Jézussal voltunk, és Tőle tanultunk. Életünk visszatükrözi majd az Ő szent jellemét. Benne hívóként Lelkének szelídségét, viselkedésének gyengédségét fogjuk képviselni. Isten egyháza minden egyes tagjának válaszolnia kell Krisztus imájára, amíg mindnyájan eljutunk a Lélek egységére.

Mi az, ami széthúzást és vizályt szül? Az, hogy külön járunk Krisztustól. Távol tőle elveszítjük iránta érzett szeretetünket, és ezzel együtt a testvéreink iránti szeretet is megfogyatkozik. Minél inkább eltávolodnak a fény sugarai a forrástól, annál távolabb kerülnek egymástól is. Minden hívő olyan, mint egy fénysugár, amely Krisztusból, az igazság Napjából ered.^[1048] Minél inkább közeledünk Krisztushoz, minden szeretet és világosság forrásához, annál nagyobb szeretettel leszünk azok iránt, akik az Ő világosságát hordozzák. Amikor a szentek Krisztushoz közelednek, szükségszerűen egymáshoz is közelebb kerülnek, mert Krisztus megszentelő kegyelme összeköti szívüket. Nem szeretheted Istent anélkül, hogy ne szeretnéd testvéreidet.

Kedves testvérem, azért írtam neked így, hogy Isten népének bizalmát és szeretetét élvezhesd, és hogy senkiben ne maradjon kétség a te állásfoglalásoddal kapcsolatban. A szeretet titokzatos láncának kell összekötnie Krisztus követőit szívről szívre. Közvetlenül Krisztus keresztre feszítése előtt, Heródes és Pilátus, akik korábban ellenségek voltak, kibékültek egymással, és gonosz egységre jutottak Urunk elítélésében. Vajon azok, akik azt állítják, hogy szeretik az Úr Jézust, nem kellene, hogy a szeretet isteni elve kényszerítse őket? Vajon nem kellene örökre száműzni a lélekből az irigységet, a távolságtartást és az elidegenedést, és a szembenállást Krisztus kegyelme által legyőzni?

Vajon nem lát-e Krisztus bennünk annyi romlottságot és igazságtalanságot, ami elegendő okot adna Neki, hogy megvonja szeretetét tőlünk? De mivel nem vonja meg tőlünk szeretetét, nem kellene-e, hogy mi is közelebb kerüljünk a mennyei Forráshoz, és az Ő kegyelmes irgalma által egymáshoz is közelebb kerüljünk? Kössünk szent szövetséget, hogy felmagasztaljuk Isten Fiát a világ előtt. Ha az ellenségek egyesülnek Jézus iránti gyűlöletükben, nem kellene-e nekünk, akik az Ő nevét valljuk, egységre jutnunk Őbenne? A Golgota kereszttje alatt állva, a Megváltóra tekintve, aki páratlan szeretetet mutatott az ember iránt, vajon nem kellene minden irigységnek, keserűségnek, haragnak és gonoszszágnak megszűnnie? Nem kellene-e minden rosszindulatú beszédet és gonosz gondolatot elhagynunk?^[1049]

Egyeseknek másokkal szemben tanúsított magatartásából úgy tűnhet, mint-ha kívánatosnak tartanák, hogy kevés bizalmuk és szeretetük legyen embertársaik

íránt. Csakhogy amikor hiányzik a bizalom, akkor az gyanakvásban, bírálatban, jelentéktelen dolgok felnagyításában és minden olyan dolog kihasználásában nyilvánul meg, amit ők kifogásolhatónak tartanak. Ily módon Sátán dicsőül meg, Krisztus pedig szégyent szenved, megszégyenül az Ő szentjeinek személyében. Ezt a dolgot sokféle formában mutatta meg nekem az Úr, míg végül teljesen átéreztem, milyen kegyetlen is valójában. Mindazokat, akik őszintén és igazán szeretik Jézust, szívből el kell ismernünk és el kell fogadnunk, mint „Isten munkatársait”, akik arra törekcszenek, hogy „a Lélek egységét a békesség kötelékében” megőrizték.

Ó, bárcsak mindannyiunkban megtörne az én uralma, akik Jézusban hiszünk! Ó, bárcsak porba hullana a büszkeség! Ó, bárcsak teljesen visszatükröznénk Jézus képmását! Most jobban, mint bármikor, imádkoznunk kell nemcsak azért, hogy az Úr munkásokat küldjön a munka nagy mezejére, hanem azért is, hogy mi magunk világos megértést kapjunk az igazságról, hogy amikor az igazság hírnökei megérkeznek, elfogadhassuk az üzenetet és tisztelni tudjuk a hírnököket. Bárcsak egyetlen lélekre se borulna sötétség, hanem Krisztus Lelkének világossága áradna Isten népére! A lelki dolgokat lelkileg kell megítélni, és Megváltónk dicsősége az Ő jelleme – ezt lelki szemmel kell szemlélni. Az apostolhoz hasonlóan szeretnék imádkozni: „Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon nektek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; És világosítsa meg értelmek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között.” (Ef 1:17-18) ^[1050]

„Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, aminthogy valósággal az is, amely munkálkodik is tibennetek, akik hisztek.” (1Thess 2:13) Isten Igéje nem munkálkodik hatékonyan a szívben, ha a szívet hitetlenség torlaszolja el. Az üzenet, amelyet ezek a férfiak hirdettek, a laodiceai gyülekezethez intézett üzenet volt. (A Jel 3:14-20 verseket idézte.)

Ez az üzenet nem gyakorolta azt a hatást a hívők értelmére és szívére, amelyet kellett volna. Az egyház valódi állapotát a nép elé kell tárni, és nekik nem emberektől, hanem Istentől származónak kell fogadniuk az üzenetet. Sokan úgy bántak a laodiceai gyülekezethez intézett üzenettel, mintha ember szava lenne. A hírnököket és az üzenetet is kételkedve fogadták éppen azok, akiknek elsőként kellett volna felismerniük, hogy ez Isten szava, és eszerint cselekedniük. Ha elfogadták volna, mint Istentől küldött ígét, most nem járnának sötétségben.

„Mert akarom, hogy tudtotokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom van ti értetek, és azokért, kik Laodiceában vannak, és mindazokért, akik nem láttak engem személy szerint e testben; Hogy vigasztalást vegyen az Ő szívük, egybeköttetvén a

szereketben, és hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére.” (Kol 2:1-2).

„Azért, amiképpen vették a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Ő benne, Meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővülködven abban hálaadással. Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való: Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, És ti Ő benne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.” (6-10. versek)^[1051]

Akik Krisztus nevét hívják segítségül, azoknak keresztényi elveket kell követniük. Félniük kellene attól, hogy kigúnyolják az üzenetet és a hírnököket. Senki ne állítsa magáról, hogy állampolgársága a mennyben van, miközben nyilvánvalóan az élete porban hever, és gondolatai, érzései olyan messze vannak Istentől, mint napkelet van napnyugattól. Az igazi keresztény óvakodni fog attól, hogy könnyelműen bánjon Isten üzenetével, nehogy botránykővé váljon valaki számára, aki esetleg látja és követi a példáját.

Isten egyházának világosságként kell ragyognia a világ számára, de Jézus a világosság forrása, és Őt úgy mutatja be az Írás, mint aki népe között jár. Senki sem világít a saját fényével. A mindenható Úr és a Bárány a világossága ennek az egyháznak. Az üzenet, amelyet A.T. Jones és E.J. Waggoner által kaptunk, az Isten üzenete a laodiceai egyház számára, és jaj annak, aki vallja, hogy hisz az igazságban, és mégsem tükrözi tovább másokra az Istentől kapott fénysugarakat. Smith testvér, ha nem lettek volna előítéleteid, ha nem engedted volna, hogy a híresztelések befolyásoljanak és nem zártad volna el szívedet azelőtt, amit ezek a férfiak bemutatnak, ha a béreai nemes lelkűekhez hasonlóan kutattad volna a Szentírást, hogy megtudd, vajon a bizonyágtételük összhangban van-e azzal, amit Isten ígér tanít, akkor most előnyösebb helyzetben lennél, és sokkal előrébb járnál a keresztény tapasztalatodban. Ha jó és őszinte szívvel fogadtad volna az igazságot, az élő világosság csatornájává váltál volna, tiszta megértéssel és megszentelt gondolkodással. Az igazságról alkotott nézeteid emelkedettek lettek volna, és szíved örvendezne Istenben. Isten világos, erőteljes és meggyőző bizonyágtételt bízott volna rád. De az üzenettel és a hírnökkel kapcsolatban elfoglalt első álláspontod szüntelen csapdává és botránykővé vált számokra.^[1052]

Mint aki hosszú tapasztalattal rendelkezik az igazságban, a te helyed azok között kellett volna legyen, akik elsőként megragadják a mennyei Istentől jövő üzenetet, és továbbadják azt a népnek. Ám az ellenség felnagyítva mutatott meg előtted minden olyan dolgot, ami számokra elfogadhatatlannak tűnt, és a képzeleted nem a valóságot tárta eléd. Az ellenség a körülmények hosszú sorát készítette elő, mint a láncszemeket, hogy megakadályozza, hogy ott állj, ahol állnod kellett

volna. Egy gazdag és erőteljes tapasztalatot veszítettél el, és ez a veszteség, amely az igazság bemutatott értékes kincseinek elutasításából fakadt, még mindig veszteségedre van. Nem ott állsz, ahol Isten szeretne látni, és egymás után veszítetted el a gondviselés láncszemeit, így most már nehéz számodra felismerni a gondviselés végtelen láncolatának titokzatos összefüggéseit az Ő különleges munkájában.

Nem azért írom ezeket a szavakat, hogy megszorítsam a lelkedet, hanem hogy figyelmeztesselek, nehogy megismételd ugyanazt a tapasztalatot, azt gondolva, hogy az Úr parancsolta ezt neked. Isten a múltban is igyekezett vezetni téged, és fontos, hogy ezt megértsd, hogy ne gördíts botlasköveket a saját lábad elé, amelyekben megbotlasz. Nem tudom, vajon Istentől jövő üzenetként fogadod-e a levelemet, vagy sem, mégis lelked érdekében arra kérlek fogadd el ezeket a szeretettel írt szavakat, és szabadulj meg a nyomasztó és hitetlen gondolatoktól. Vedd le a sarudat, mert a hely, ahol állsz, szent föld. Tedd félre a testies bölcselkedést! Álljon most minden lélek Isten elé a maga semmiségében, és közeledjen Istenhez!

Krisztus igazságáról és a hit általi megigazulásról alkotott sok zavaros és ellentmondásos nézet annak a magatartásnak a következménye, amelyet az emberrel és az Istentől küldött üzenettel szemben tanúsítottál. De ó, Jézus vágyik rá, hogy a leggazdagabb áldásokat adja neked, és hogy az Ő szószólójává tegyen, hogy bizonyosságot tehess a benned lakozó kegyelemről. Jézus szomorúan tekintett rád, mert nem teljesítetted az elvárásait.^[1053] „Őrálló! meddig még az éjszaka?” Ez a kérdés elhangzott, és továbbra is el fog hangzani és választ is fog kapni. Mit fogsz válaszolni, testvérem?

A laodiceai üzenet folyamatosan hangzik. Fogadd el ezt az üzenetet minden vonatkozásában, és vidd el az emberekhez, bárhol is nyit utat az isteni Gondviselés. A hit általi megigazulás és Krisztus igazsága azok a témák, amelyeket egy elvesző világnak hirdetni kell. Ó, bárcsak megnyitnád szíved ajtaját Jézus előtt! Jézus, a mennyei kincsek csodálatos kereskedője így szól hozzád: „Azt tanácslom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen”. Nem írok többet. Szívem szeretettel fordul feléd, és vágyam az, hogy győzedelmeskedj a harmadik angyal üzenetével.^[1054]

RH, 1893. április 4. - Felhívás az egyházhoz – I. rész

Review and Herald, 1893. április 4.

Krisztus, az igaz Tanú, így szól az efézusi gyülekezetnek: „De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” Milyen hatással voltak ezek a szavak a gyülekezetre? Vajon Isten hitvalló népe megértette a következő szavak jelentőségét: „Elmegyek hozzád (amikor könnyelmű, nemtörődöm, és lelkileg hanyag vagy), és kimozdítom a gyertyatartódat a helyéről, ha meg nem térsz”? Amikor Isten népéhez már nem érkeznek figyelmeztetések, amikor Isten Lelkének szelíd feddése többé nem hallatszanak, amikor a mennyei világosság szövétneke már nem ragyogja be az útjukat, akkor az Úr hagyja őket, hogy a maguk által csiholta szikrák fényében járjanak. Sok Krisztus nélküli igehirdetés hangzik el, amely olyan, mint Káin áldozata, és a mennyei angyalok csodálkozva és fájdalommal tekintenek ezekre az értéktelen, éntől fertőzött áldozatokra. Ha az emberek látnák, hogyan tekint a menny a szolgálatukra, megaláznák magukat Isten előtt. Sok munkás vitára és bírálatra képezte ki magát, de vajon Krisztus példáját követik, amikor ilyen módon bánnak a lelkekkel? Nem, és ha ezek a munkások nem alázzák meg szívüket Isten előtt, nem ülhetnek együtt Krisztussal az Ő trónján. Csak azok léphetnek be a mennyek országába, akiknek lelkülete olyan, mint egy gyermeké. Ha Krisztus ma úgy jönne el a világunkba, ahogyan első eljövetelekor jött, sokan azok közül, akik most azt képzelik magukról, hogy Isten gyermekei, folyamatosan bírálnák Őt. Akik éles eszűnek és értelmesnek tartják magukat, akik a saját szemükben bölcsek, azoknak meg kell ismerniük Jézust, mégpedig mint a megfeszítettet. Meg kell érteniük kegyelmének erejét. Minden reménységünk Krisztusban gyökerezik és általa tartatik fenn; amikor pedig szolgálóink a Kősziklára esnek és összetöretnek, ezt fogják mondani: „Többet Krisztusból, kevesebbet az elméletből.”

Ó, milyen kevesen ismerik fel meglátogatásuk idejét! Még azok közül is, akik azt állítják, hogy hisznek a jelenvaló igazságban, milyen kevesen értik az idők jeleit, vagy azt, hogy mit kell megtapasztalniuk a világ vége előtt. Most Isten kegyelmének idejében élünk, de meddig tartják még vissza Isten angyalai a szeleket,

hogy ne fújjanak? Meggyőződésünk, hogy Isten népe körében lelki vakság és keményszívűség él, noha Isten kimondhatatlan irgalmasságot tanúsított irántunk. Milyen kevesen vannak azok a munkások, akik valóban alázatosak, istenfélők, Krisztus ügyének szenteltek, és akiknek szívét hála és elismerés tölti el azért, hogy elhívást nyertek Isten szolgálatára, és Jézus Krisztus munkatársaiként részt vehetnek az Ő szenvedéseiben! Milyen kevesen mondhatják szívből: „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”

Napjainkban kevesen szolgálnak Istennek teljes szívből. Gyülekezeteink tagjainak többsége lelkileg halott a tévedésekben és a bűnökben. Úgy jönnek-mennek a gyülekezetbe, mint egy ajtó a zsanérjain. Évek óta hallgatják önelégülten a legünnepélyesebb és legmegrendítőbb igazságokat, de nem gyakorolják azokat. Egyre érzéketlenebbé válnak az igazság gazdagságával és értékével szemben, mert elhanyagolták azoknak a dolgoknak a gyakorlását, amelyek kedvesek Isten szemében. A feddő és figyelmeztető bizonyágtételek nem ébresztik fel őket. A legédesebb dallamok, melyek Istentől emberi ajkakon keresztül szólnak – a hit általi megigazulás és Krisztus igazsága – nem váltanak ki belőlük szeretetteljes és hálás választ. Bár a mennyei Kereskedő eléjük tárta a hit és a szeretet leggazdagabb kincseit, bár hangja arra hívja őket, hogy vegyenek Tőle „tűzben megpróbált aranyat”, „fém ruhákat”, hogy felöltözzenek, és „szemgyógyító írt”, hogy lássanak, mégis megkeményítik szívüket Vele szemben, és nem cserélik le langymeleg állapotukat szeretetre és buzgóságra. Ehelyett önelégülten összefonják kezeiket, vallást tesznek, de megtagadják az igazi kegyesség erejét. Ha továbbra is ebben az állapotban maradnak, Isten ellenszenvvel fogja elutasítani őket. Isten szemében elfogadhatatlan, ha valaki egyszerre próbálja dicsőíteni a világot és Istent. Ébredjétek fel, ébredjétek fel, mielőtt örökre túl késő lesz!

Testvéreim, akik már régóta valljátok, hogy hisztek az igazságban, szeretném megkérdezni tőletek: Vajon tetteitek összhangban voltak-e a világossággal, a nektek adott kiváltságokkal és a menny által biztosított lehetőségekkel? Ez komoly kérdés! Miért van olyan kevés hit, olyan kevés lelki erő? Miért van olyan kevés ember, aki hordozza Krisztus igáját és terhét? Miért kell az embereket unszolni, hogy vállaljanak munkát a Mesterért? Miért vannak olyan kevesen, akik képesek feltárni a megváltás titkait? Miért nem ragyog fel Krisztus tulajdonított igazsága azok életében, akik az Ő követőinek vallják magukat, mint világosság a világ számára?

Isten népe a „világ világosságának” hivatik. A hegyen épített város nem rejtethető el. „Dicsőséges dolgokat mondanak rólad, Istennek városa!” „Az Isten közepette van, nem rendül meg.” Az igazság Napja feltámadt az egyház felett, és az egyház kötelessége, hogy világítson. Akik Krisztussal egyesültek, növekedni fognak a kegyelemben és Jézus Krisztus ismeretében, míg érett férfiúságra, a Krisztus

teljességével ékeskedő kornak mértékére nem jutnak. Minden lélek kiváltsága a növekedés. Senkinek sem kell restnek lennie az Úr szőlőjében. Ha mindazok, akik azt állítják, hogy hisznek az igazságban, a lehető legteljesebben kihasználták volna az alkalmakat és képességeiket, hogy tanuljanak mind abból, amit megtanulhattak volna, akkor erősek lennének Krisztusban. Bármilyen legyen is a foglalkozásuk – akár földművesek, gépészek, tanítók vagy lelkészek –, ha teljesen Istennek szentelték volna magukat, hatékony eszközök lennének a mennyei Mester szolgálatában. Teljesítették volna az apostol parancsát: „Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annak okáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.”

Ha Krisztus nem lakik az emberben, akkor egy másik lélek uralkodik és irányít. De Krisztus, a drága Megváltó, minden mindenben a keresztény számára. Minden szent gondolat, minden tiszta vágy, minden isteni cél Tőle származik, aki az út, az igazság és az élet. Krisztusnak kell élnie képviselőiben az igazság Lelke által. Jézus azt mondta: „De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti nektek.” A jövő eseményei világosan láthatóvá és érthetővé válnak a próféciaán keresztül. „Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém: azért mondám, hogy az enyémből vesz, és megjelenti nektek.” Krisztusnak kell élnie az emberi eszközben. Pál apostol így írt: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”^[1055]

Az apostol a következő szavakkal írja le Isten gyermekeinek kiváltságait és áldásait: „Akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy bennetek van Krisztus, a dicsőség reménysége.” Amikor felismerjük, hogy a dicsőségünk reménysége Krisztus, és hogy Őbenne teljesek vagyunk, akkor kimondhatatlan és dicsőséggel teljes örömmel fogunk örvendezni. Az apostol továbbá azt mondja, hogy soha nem szűnt meg imádkozni: „Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon nektek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, Amelyet megmutatott a Krisztusban,

mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben.”

Ó, ha népként megbecsültük volna azokat az alkalmakat, amelyek Isten Igéjének mélyebb megismerésére, és az isteni dolgokban való élő tapasztalat szerzésére adatott nekünk, akkor betöltöttük volna ezt az Igét: „Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon. Életnek beszédét tartván eléjük.” Csak azt tudjuk továbbadni, amit előbb magunk is kaptunk. Azoknak, akik a gyülekezethez tartoznak, élő és tevékeny eszközökké kell lenniük, hogy világosságot közvetítsenek azok felé, akik sötétségben vannak. Isten igazságát kell hirdetniük, bemutatva szeretetét és hűségét. Amikor az emberek Isten akarata szerint használják fel képességeiket, talentumaik megsokasodnak, képességeik bővülnek, és mennyei bölcsességgel rendelkeznek, hogy megmentse az elveszetteket. De amíg az egyház tagjai közömbösek és elhanyagolják az Istentől kapott felelősségüket, hogyan várhatják el, hogy mennyei kincset kapjanak, hogy továbbadják másoknak? Amikor a névleges keresztények nem érznek felelősséget az iránt, hogy megvilágosítsák a sötétségben lévők értelmét, amikor nem használják fel Krisztus gazdag kegyelmét, és felhagynak a Tőle kapott tudás megosztásával, akkor önzőkké, szűklátókörűvé és elvakultá válnak, és a mennyei világosság iránti befogadóképességük csökken, ahelyett, hogy növekedne. Tisztánlátásuk meggyengül, elveszítik a mennyei örökségük gazdagságának megbecsülését, és mivel maguk sem értékelik, nem tudják azt másoknak sem bemutatni. Isten csak akkor fog világosságot és kegyelmet árasztani az Ő népére, ha látja bennük azt a vágyat, hogy vele együtt munkálkodjanak, mert akkor minden más érdeket alárendelnek az Ő ügyének és munkájának. A mennyei angyalok ilyen munkásokkal fognak együttműködni. Jézus mondja: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim...” A Szentlélek egyesülése az élő Tanú bizonyágtételével az, ami figyelmeztetni fogja a világot. Isten munkása az az eszköz, akin keresztül a mennyei üzenet eljut az emberekhez, az igazság igéjének pedig a Szentlélek ad isteni hatalmat.^[1056]

RH, 1893. április 11. - Felhívás az egyházhoz - II. rész

Review and Herald, 1893. április 11.

(Folytatás)

Mit is mondhatnék még azon kívül, amit már elmondtam, hogy megértsem gyülekezeteinkkel – különösen a Battle Creek-i gyülekezettel – hogy milyen örök veszteségnek vannak kitéve, mert nem ébrednek fel és nem használják az Istentől kapott képességeiket? Ha a gyülekezet tagjai jól irányított erőfeszítésekre, átgondolt tervek megvalósítására fordítanak értelmi képességeiket, százszor többet tehetnének Krisztusért, mint most. Ha komoly imádsággal, szelíd és alázatos szívvel haladnának előre, és egyenként igyekeznének megosztani másokkal az üdvösség ismeretét, akkor az üzenet eljuthatna a föld lakóihoz. Hány feddő és figyelmeztető üzenetet kell még az Úrnak elküldenie választott népéhez, mielőtt engedelmeskednének? Az Úr Jézus nevében mondom nektek, aki életét adta a világért, hogy népként elmaradunk kiváltságaink és lehetőségeink mögött. Pedig milyen gazdag lakomát készített az Úr Battle Creek népe számára! Micsoda lehetőségeket kaptak! Az emberek meg lettek győzve arról, hogy Isten munkatársaivá kell válniuk, de vajon ez a gondolat megtérítette őket? Teljességgel fel lett tárva előttük ösvényük veszedelmei és azok a kötelességek, amelyeket Isten számonkér tőlük. Komoly felhívások hangzottak el értelmükhöz és lelkiismeretükhöz, és világosságot kaptak, így nincs mentségük. Bűnös hanyagságukra nincs mentség, az Úr azonban nem hízogó ígéretekkel hívja munkára a férfiakat és nőket. Csak készségesen, szívből jövő együttműködéssel szolgálhatnak Neki.

A jelenvaló igazság a Szentírásból hirdettetett, és a Szentlélek ereje tanúbizonyosságot tett róla. Világosan meg lett mutatva, hogy Krisztus igazsága az egyetlen reménységünk arra, hogy az Atya elé járulhassunk. Milyen egyszerű és világos lett az élet útja azok számára, akik azon szeretnének járni! Vajon erőteljesebb bizonyítékok és megnyilvánulások képesek lennének áttörni az igazság és a lélek közé ékelődött akadályokat? Nem! Az Úr megmutatta nekem, hogy elegendő bizonyítékot kaptak. Akik elutasítják a már bemutatott bizonyítékokat, azokat még több érv sem győzné meg. Hasonlóak azokhoz a zsidókhoz, akiknek Krisztus ezt mondta: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad”. A legnagyobb csodák sem tudták volna eloszlatni akadékoskodásukat és hitetlenségüket. Csökönységet vetettek,

ami gyümölcsöt termett Sátán terve szerint. Ha Krisztus átalakító kegyelme nem tisztítja meg a lelküket, a sötétségből még nagyobb sötétségbe kerülnek.

Ha világosságot akarunk látni Isten világosságában, akkor Krisztusban kell maradnunk. A léleknek erőt és táplálékot kell kapnia az élő Szólótóból. Az apostol ezt mondja: „Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéve, ha méltatlanok vagytok”. De a makacsság hatékonyan elzárja az utat Isten Lelke előtt. A makacsság haszontalan, és nem más, mint az önzés gyümölcse. Egyetlen gyógymódja, ha gyökerestől kitépjük a szívből. Gyakran csak az önzés külső megnyilvánulása tűnik el egy időre, de annak utálatos gyümölcse újra megjelenik, ahogy egy kivágott fa levelei is kihajtanak, ha a gyökér megmarad. Ha az önzésnek csak egyetlen rostja is megmarad, az újra kihajt, és a maga neme szerint terem gyümölcsöt.

Isten Lelke nem munkálkodhat hatékonyan egy büszke és öntelt szívben. De Isten Lelkének segítségével a lélek nem újulhat meg, és új szív sem születhet benne. Az Úr azon munkálkodik, hogy megtisztítsa népét, de ezt a nagy munkát késlelteti a hitelenség és a makacsság. Sokan azt hiszik, hogy ha Jézus napjaiban éltek volna, akkor hűséges követői lettek volna. De ha Krisztus összes csodája jelenne meg azok előtt, akiknek szíve nincs alárendelve Isten Lelkének, meggyőződésükből nem születne engedelmesség, és hitük sem növekedne. Világosság ragyogott Isten egyházára, de közömbös hozzáállásukkal sokan ezt mondták: „Nem a te utadat akarjuk, Uram, hanem a magunkét.” A mennyek országa nagyon közel jött hozzájuk, és megpillanthatták az Atya és a Fiú néhány sugárzását, de bezárták szívük ajtaját, és nem fogadták be a mennyei vendégeket, mert még nem ismerik Isten szeretetét.

Gondoljatok csak bele, milyen nagy világosságot kaptak a zsidók, mégis elutasították az élet és dicsőség Urát. Jézus azt mondja: „Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nekik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniük az ő bűnüket... Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, amelyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat.” A világosság egyre fényesebben ragyogott, míg végül senki sem tudta elkerülni a következtetést, hogy Krisztus nem volt közönséges tanító. De, amikor a meggyőződést semmibe veszik, és a bizonyítékot elutasítják, az emberek arra kényszerülnek, hogy nyílt ellenségeskedés és konok szembeszegülés álláspontjára helyezkedjenek. Isten Lelke figyelmeztetésekkel és kérésekkel követte a meg nem tért embereket, és az Igazság Napjának fényes sugarai megvilágították értelmüket; de sokan elutasították a szerető Megváltó irgalmát, és nem engedték, hogy szívük megtörjön és meglágyuljon szeretetének sugarai alatt. Elutasították az irgalom üzenetét, és nem voltak hajlandók megtenni azt, amit Isten kért, úgy, ahogyan Ő kérte, így áldozataik éppoly értéktelenek voltak, mint Káin áldozata, mert nem elegyítették azokhoz a megfeszített és feltámadt Megváltó vérének érdemeit.

Krisztus nélkül az ember képtelen Istennek tetszeni. Hozhatunk elhatározásokat és tehetünk ígéreteket, mégis a testi szív felülkerekedik minden jó szándékon. Uralkodhatunk külső viselkedésünkön, de a szívünket nem tudjuk megváltoztatni. Az egész fej beteg és az egész szív erőtlen, és mégis a bűnös megkeményedik büszkeségében, és akarátát Isten akarata fölé emeli. Bár Krisztus munkálkodik az emberek szívében, ők teljességgel semmissé teszik azt a munkát, amit az Úr végezni akar. Ha szembeszegülnek, kételkednek és kötözködnek, olyan helyzetbe hozzák magukat, amelyben már nem lesz könnyű engedniük a Szentlélek meggyőzésének. Egy ígész hatalom tartja őket megtévesztésben, mert a hazugságnak atyja munkálkodik a megszenyelt szívekben. E megtévesztett lelkekhez szól a kiáltás: „Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik neked a te békességedre valók!” És el fog hangzani a visszavonhatatlan ítélet: „de most elrejtettek a te szemeid elől.”

Napjainkban kevesebb mentség van a makacsságra és a hitetlenségre, mint a zsidóknak volt Krisztus napjaiban. Nem állt előttük egy olyan nemzet példája, amely büntetést szenvedett a hitetlenségért és az engedetlenségért. De előttünk áll Isten választott népének története, amely elszakadt Tőle és elutasította az élet Fejedelmét. Bár nem tudták Őt bűnnel vádolni, és kénytelenek voltak felismerni saját képmutatásukat, mégis gyűlöltek az élet Fejedelmét, mert világosan feltárta gonosz útjaikat. Napjainkban még nagyobb világosság és erősebb bizonyíték adatott. Előttünk áll az ő példájuk, az őket ért feddés és figyelmeztetések, ezért bűnünk és büntetésünk nagyobb lesz, ha nem vagyunk hajlandók a világosságban járni. Sokan mondják: „Ha Krisztus idejében éltem volna, nem forgattam volna ki szavait, nem értelmeztem volna félre tanításait. Nem utasítottam volna el Őt, és nem feszítettem volna keresztre, ahogy a zsidók tették.” De ez a kijelentés lepleződik abban, ahogyan ma viszonyultok Isten üzenetéhez és hírnökeihez.^[1057] Az Úr ma is próbára teszi népét, ahogy egykor próbára tette a zsidókat. Amikor elküldi kegyelmének üzenetét, az Ő igazságának világosságát, akkor elküldi nektek az igazság Lelkét is, és ha elfogadjátok az üzenetet, Krisztust fogadjátok el. Akik azt mondják, hogy ha Krisztus napjaiban éltek volna, nem tettek volna úgy, mint azok, akik visszautasították az Ő kegyelmét, azok napjainkban próbára lesznek téve. A ma élők nem felelősek azoknak a tetteiért, akik megfeszítették Isten Fiát. De, ha az akkor adott világosság teljessége után, mi ugyanazon az úton járunk, ugyanazt a lelkületet tanúsítjuk, és visszautasítjuk a feddéseket és figyelmeztetéseket, akkor vétünk nagyobb lesz. Azzal az ítélettel, amellyel megítéltettek, mi is megítéltetünk, csak hogy annival nagyobb mértékben, amennyivel nagyobb a mi világosságunk ebben a korban, mint az övék volt az ő korukban.^[1058]

RH, 1893. április 18. - Felhívás az egyházhoz - III. rész

Review and Herald, 1893. április 18.

Jézus azonosítja magát az Ő választott és megpróbált népével. Úgy mutatkozik be, mint akit személyesen érint minden, ami őket érinti. Annak méltatlankodó érzékenységgel dorgálta meg a zsidók tévedéseit és tetteit, mint aki személyesen átélte, hogy félreértik, vádolják és meggyalázzák. Minden követőivel vagy akár a leggyengébb emberrel szemben elkövetett gonoszság, mély együttérzést vált ki belőle. Miután különböző szempontok szerint bemutatta népéhez fűződő kapcsolatát, végül kijelenti, hogy a nagy napon minden cselekedetet úgy fog megítélni, mintha azt a saját személye ellen követték volna el. Népével való együttérzése páratlan. Nem marad közömbös szemlélője annak a szenvedésnek, amelyet népe kénytelen elszenvedni, hanem azonosul annak érdekeivel és fájdalmával. Ha népét igazságtalanság éri, rágalmazzák vagy megvetéssel illetik, az ő szenvedésük úgy kerül be a menny könyveibe, mintha azokat magának Jézusnak okozták volna.

Azt mondja: „Annak okáért íme prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban megostoroztok és városról - városra üldöztök. Hogy reátok szálljon minden igaz vér, amely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véréből Zakariásnak, a Barakiás fiának véreig, akit a templom és az oltár között megöltetek. Bizony mondom nektek, mindezek reá következnek erre a nemzetségre. Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöled a prófétákat és megkövezed azokat, akik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad!” Most azonban ki kellett mondani a visszavonhatatlan ítéletet: „Íme, pusztán hagyatik nektek a ti házatok.” A szemei előtt vonultak el az eltékozolt lehetőségeik, a kiváltságaik és az áldások sokasága. Láta Jeruzsálemet úgy, amilyenné válhatott volna, szentség az Úrnak. Nemzedékeken át Júda volt a szent igazság letéteményese. Itt őrizték és becsülték Jehova ismeretét, egy olyan korban, amikor Isten ismeretlen volt a nemzetek között, és imádata elveszett a földön. Jeruzsálem utcáin angyalok lábai jártak, és földje maga is szent volt az Isten előtt. Templomából imádság és dicséret szállt Istenhez. Az oltárán bemutatott véráldozatok az ember bűnösségéről tettek bizonyosságot, rámutatva Isten Bárányára, aki elveszi a világ bűneit. Az Úr

figyelmeztető és feddő, vigasztaló és ígéretekkel teli üzeneteket küldött nekik a prófétáin keresztül, akiket Ő támasztott és küldött el. De némelyeket megverték közülük, másokat megköveztek, és lehetetlen volt, hogy egy próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el. Végül Isten elküldte az Ő Fiát, aki a legmagasabb ágtól a legalacsonyabbig gyümölcsöt keresett, de nem talált. Értük emberi természetet öltött istenségére, megüresítette magát, visszavonult vádlói és ellenségei elől, és mégis a szíven hordozta a lázadó népet. Megtett értük mindent, amit csak lehetett, de ők elfordultak Tőle, és még több bizonyítékot követeltek. Élete egy folyamatos csoda volt, mégsem ismerték fel, és kérték, hogy mutasson nekik egy csodát.

Mégis, látva szeretetének teljes elutasítását, küldetése és isteni mivolta iránti hitetlenségüket, és tudva, hogy a nemzet képviselői az Ő elpusztítását tervezik, sírt szeretett városáért. Próféta szeme olvasta a múlt történelmét, valamint a jövő nyomorúságát és vétkét, és szíve megtört a fájdalomtól, mert Isten népe nem ismerte fel meglátogatásának idejét. A pokol hatalmasan munkálkodott a mélyből, hogy Jeruzsálem bűnös lakói végrehajtsák a sötétség fejedelmének akaratát. A gyűlölettől feltüzelt emberek alávetették magukat a gonosz ellenség uralmának, és az élet Fejedelmét tették áldozatukká. A harag felhői gyülekeztek a halálra ítélt város felett, mert ők maguk mondták ki saját ítéletüket e szavakkal: „Az ő vére mirajtunk és a mi magzatainkon!” Az a vér, amely által a bűnbánó bűnös bocsánatot nyerhetett, az a vér, amely által a bűnös világ megváltható, amely által a zsidó nemzet is üdvözülhetett és megtisztulhatott volna, amely váltságdíjként adatott a világ bűneiért –, az a vér számukra a végső bűn lett gonoszságuk poharában. Jézus tudta, hogy választott népe gyalázatos halálra fogja adni Őt, az élet és a dicsőség Fejedelmét. Tudta, mi lesz az ítéletük. Próféta szemmel látta a római légiókat, hallotta a menetelő seregek zaját, látta a körülvevett és lángokba borult várost, és a romokban füstölgő templomot. Előtte tornyosult a nép nyomorúsága, amelyet oly nagyon meg akart menteni. Látta bűnüket és gyötrelmüket, de ők ugyanolyan hajthatatlanok maradtak, mint Sátán az Isten elleni lázadásában.

Jézus szívét fájdalom járta át, és sápadt ajkáról a következő szavak törtek elő: „Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik neked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől.” Vak hitetlenségükben nem ismerték fel az élet Fejedelmét. Ha felismerték volna, nem feszítették volna keresztre.

A zsidó nemzetben egy kiválasztott népet látunk, amely a hitetlenség miatt elszakadt Istentől. Jézusnak, aki szerette az embereket, neki kellett kimondania az ítéletet azok felett, akikért élt és munkálkodott, de akiktől gyalázatot, gúnyt és elutasítást kellett elszednie. Mindent elviselt tőlük, és mindent megtett, amit csak lehetett, hogy megmentse őket a pusztulástól. Ő ismerte a bűn történetét. Látta annak kibontakozását kezdettől fogva. Látta, hogyan bővülte el a gonosz hatalom a mennyei angyalokat, mígnem Sátán mellé álltak az Isten elleni lázadásában. Átélté azokat a rettenetes jeleneteket, amikor háború támadt a meny-

nyben, amikor Sátán kiűzetett a boldogság lakóhelyéről, és szemei előtt volt a bűn minden következménye. Ó, ha tehetett volna még egyetlen irgalmas cselekedetet, amely arra készthette volna őket, hogy elforduljanak lázadásuktól, és Hozzá jöjjenek, hogy megmentse őket! De már kimerítette a végtelen szeretetének minden forrását. Tegzéből az utolsó nyílveszőt is kilőtte. Nem tehetett többet. A zsidók üdvössége Krisztus öröme lett volna – az angyalok öröme is –, de ők nem akarták. Isten senkit sem ment meg akarata ellenére.

Vajon meghallják-e Jézus szavát azok, akik azt állítják, hogy hisznek az igazságban? Azt mondta: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.” „Én vagyok az életnek ama kenyere.” „Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.” Vajon azok, akik az Ő nevéből neveztetnek, elhiszik-e, hogy Isten gyermekei nagyon értékesek az Ő szemében? Gondoljunk arra, mit tett értünk az Úr! Vajon ne értékeljük irántunk érzett szeretetét? Ne engedjük, hogy ez a szeretet meglágyítsa szívünket, és porba alázza büszkeségünket? Olyan nagy volt a Megváltó szeretetének szélessége, hosszúsága, magassága és mélysége, hogy önként lemondott dicsőségéről, mennyei helyéről, és isteni természetét emberi természetbe öltöztette, hogy az ember helyettesévé és kezesévé válhasson.

„Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. Annak okáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.”

Túláradó szeretetétől indítatva a mi helyünket foglalta el a világegyetemben, és megkérte a mindenség Urát, hogy az emberiség képviselőjeként bánjon vele. Azonosult a mi érdekeinkkel, védtelenül fogadta a halál csapását, magára vette az ember bűnét és annak büntetését, és teljes áldozatot mutatott be Istennek az emberért.^[1059] Engesztelésének érdeme által hatalma van tökéletes igazságot és teljes üdvösséget adni az embernek. Aki hisz benne személyes Megváltójaként, el nem vész, hanem örök élete lesz.

Akik őszintén és igazán hisznek Krisztus szavaiban, ahogyan azokat követői közvetítik nekik, meg fogják érteni ezeknek a szavaknak a jelentőségét. De, akik megkeményítették magukat a hitetlenségben, azok – a zsidókhoz hasonlóan – vakok lesznek a világosságra. A bizonyítékok elutasítása miatt elvesztették lelki látásukat, és képtelenné váltak különbséget tenni a jó és a rossz, az igazság és a hamisság, a világosság és a sötétség között. Azok, akik tele vannak hitetlenséggel, képesek észrevenni a legkisebb hibát is, aminek látszólag van valami kifogásolható vonása. Miközben erre összpontosítanak, szem elől tévesztik mindazokat a bizonyítékokat, amelyeket Isten bőséges kegyelmének és hatalmának megnyilvánulása által adott, feltárva az igazság drágaköveit az Ő szavának kimeríthetetlen bányájából. A képzeletük nagyítólencséje alá helyezhetik azt az apró porszemet, míg

végül akkorára nő előttük, mint egy bolygó, és elhomályosítja számukra a menny értékes világosságát. De miért az ilyen kifogásolhatónak tűnő dolgokat tartjuk mindig szem előtt? Miért nem inkább Isten értékes dolgait hozzuk lelkünk elé? Miért becsüljük le a felbecsülhetetlen értékű dolgokat, miközben túl nagy jelentőséget tulajdonítunk az értékteleneknek? Miért szenteltek akkora figyelmet arra, ami talán kifogásolható a hírnöknél, és eközben elutasítjátok az összes bizonyítékot, amit Isten adott általa, hogy egyensúlyba hozza az értelmet az igazság megítélésében? Előttünk van Izrael fiainak története, vigyáznunk kell, nehogy vétkesnek találtsunk ugyanazon bűnök elkövetésében, valamint a hitetlenség és a lázadás ugyanazon útjainak követésében.

„Annak okáért amint a Szent Lélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, Meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában, Ahol a ti atyáitok próbára tevésével megkísértének engem és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig. Azért megharagudtam arra a nemzetségre és mondtam: mindig tévelyegnek szívetekben; ők pedig nem ismerték meg az én utaimat. Úgy, hogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba. Vigyázzatok atyámfiain, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon; Hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által: Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.”

„De azoknak többségét nem kedvelé az Isten, mert elhullának a pusztában. Ezek pedig példánk lőnek, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok kívántak. Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, amint meg van írva: Leüle a nép enni és inni, és felkelének játszani. Se pedig ne paráználkodjunk, mint azok közül paráználkodtak némelyek, és elesetek egy napon huszontháromezren. Se a Krisztust ne kísértsük, amint közülük kísértették némelyek, és elveszének a kígyók miatt. Se pedig ne zúgolódjatok, miképpen ő közülük zúgolódának némelyek, és elveszének a pusztító által. Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett. Azért, aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék. Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek. Azért szerelmeseim, kerüljétek a bálványimádást. Mint okosokhoz szólok, ítéljétek meg ti, amit mondok.” ^[1060]

RH, 1892. október 18. - Az ellenszegülők munkája

Review and Herald, 1892. okt. 18.

„De kihez hasonlítsam ezt a nemzetséget? Hasonlatos a gyermekekhez, akik a piacon ülnek, és kiáltoznak az ő társaiknak, És ezt mondják: Sípoltunk nektek, és nem táncoltatok; siralmas énekeket énekeltünk nektek, és nem sírtatok.” „Mert eljött Keresztelő János, aki kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és ezt mondjátok: Ördög van benne! Eljött az embernek Fia, aki eszik és iszik, és ezt mondjátok: Íme a falánk és borivó ember, a vámszedők és bűnösök barátja. És igazoltatik a bölcsesség minden ő fiaitól.”

Mielőtt Jézus ezeket a szavakat kimondta volna, beszélt Keresztelő Jánosról. Így szólt a sokasághoz: „Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-e, amit a szél hajtogat? Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-e? Íme, akik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak. Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-e? Bizony, mondom nektek, prófétánál is nagyobb! Mert ő az, akiről meg van írva: Íme én elküldöm az én követemet a te orcád előtt, aki megkészíti előtted a te utadat. Bizony mondom nektek: az asszonyoktól szülöttek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál.” „És mikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők, igazat adtak az Istennek, megkeresztelkedvén a János keresztségével; A farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten tanácsát megveték ő magukra nézve, nem keresztelkedvén meg ő tőle.”

Azok, akik elutasították János bizonyágtételét, nem akarták elfogadni Annak bizonyágtételét sem, akiről János azt mondta: „Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.” Az írástudók, a farizeusok és a vezetők elhatározták, hogy tudatosan nem veszik figyelembe az igazság bizonyítékait, és elkerülik a legnyilvánvalóbb következtetéseket is. Hogy igazolják makacs hitetlenségüket, nem szalasztottak el egyetlen lehetőséget sem, hogy Jézus tanításában olyasmit találjanak, amit kiforgathatnak, félremagyarázhatnak vagy eltorzíthatnak. Amikor pedig nem volt lehetőség a szavai elferdítésére, ezek az emberek, akik elutasították Isten tanácsát, olyan kérdéseket kezdtek feltenni, amelyeknek semmi közük nem volt a szóban forgó témához, csakhogy eltereljék az emberek figyelmét arról a leckéről, amelyet Jézus tanítani akart nekik, hogy így ügyesen elkerüljék az igazságot. A farizeusok nem vakon elleneztek Jézus tanítását, mert az igazság

mély benyomást tett az értelmükre, de mégis elutasították az igazságot, tudatosan szembementek saját meggyőződésükkel, becsukták szemüket, hogy ne lássanak, megkeményítették szívüket, hogy ne értsenek, és ne térjenek meg, hogy Jézus meggyógyítsa őket. Saját igazságukban bízva túl büszkék voltak ahhoz, hogy elfogadják azt a segítséget, amelyet Krisztus nekik hozott.

A farizeusok módszere, amellyel igyekeztek kikerülni az igazságot, és elterelni az emberek figyelmét az életbevágó tanításokról – olyan kérdések felvetésével, amelyek nem kapcsolódtak a témához –, minden korban menedékül szolgált azoknak, akik el akarták kerülni a kényelmetlen igazsággal való szembenézést. Sátán, aki mindenféle mesterkedésben járta az igazság elleni küzdelemben, mindig újabb terveket sugall eszközeinek, amelyekkel elutasíthatják Isten ellenük szóló feddését. Arra készíti az igazság ellenzőit, hogy hamis kérdéseket vessenek fel, és olyan témákról vitatkozzanak, amelyek nem tartoznak a tárgyhoz, hogy azokat, akik meggyőződtek, vagy akár csak félig is meggyőződtek az igazságról, eltávolítsák az igazság vizsgálatától és elfogadásától. Már Krisztus napjaitól fogva voltak olyanok, akiknek az igazsághoz való hozzáállása így szólt: „Távozz tőlem, Isten! Nem a Te utadat akarom, hanem a magamét.”

Sokan vannak ma is, akik igyekeznek kitérni az igazság elől, és elmenekülnék az Úr elől. Ha felismerik, hogy olyan érveket mutatnak be, amelyek megdönthetik az általuk vallott nézetet, ha látják, hogy meggyőzhetőek lennének egy olyan igazságról, amelyet eddig nem támogattak, és akkor kénytelenek lennének feladni ellenállásukat és meghajolniuk az igazság előtt, akkor elmenekülnék az igazságot hirdető befolyása elől, hogy továbbra is a saját maguk csiholta szikrák fényében járhasanak. Azonban az Úr az ilyen emberekről ezt jelenti ki: „Fájdalomban fognak feküdni.”

A menny követe nem remélheti, hogy kedvében járhat azoknak, akik eltökélten ellene állnak az igazságnak. Krisztus így írja le őket: „Sípoltunk nektek, és nem táncoltatok; siralmas énekeket énekeltünk nektek, és nem sírtatok.” Bármilyen utat is választ a hírnök, az igazság ellenségei bírálni fogják, és minden hibát kihasználnak az igazságot hirdető személy viselkedésében, szokásaiban vagy jellemében, hogy megakadályozzák az őszintén figyelőket abban, hogy meghallgassák az érveket. Ha van bármi, ami által az igazság ellenzői alkalmat találhatnak arra, hogy rossz fénybe állítsák a hírnök jellemét vagy cselekedeteit, azt azonnal ki fogják használni, hogy eltántorítsák azokat, akik elfogadnák és engedelmeskednének az igazságnak, attól, hogy meghallgassák vagy elhiggyék az üzenetet.

Az Úr pátriárkákon és prófétákon keresztül küldött üzeneteket népének, hogy kijavítsa a közöttük lévő bűnöket. Ha képesek lettek volna megkülönböztetni az emberi hagyományokat és értelmezéseket Isten igazságától, nem lett volna szükség a próféta üzenetére. De képtelenek voltak rá, mert a világ bölcsességét úgy szőtték bele tanításaikba, mint a fonalat a szövetbe, és az emberek parancsola-

taik többre tartották, mint Isten parancsolatait. Az ember alkotta elméletek egyik embertől a másikhoz terjednek, és az emberi tanítások, mint a gonosz kovász, úgy munkálkodnak, míg végül az egész tésztát megkelesztik. Amikor az Úr küld egy üzenetet, elegendő bizonyítékot ad ahhoz, hogy az őszinte szívűeket meggyőzze annak igaz voltáról. De az igazság ellenzői, mindig nagyobb bizonyítékot követelnek. Ha az Úr nagyobb bizonyítékot adna, az csak még elszántabbá tenné őket az ellenállásban.

Keresztelő János küldetése az volt, hogy felszólítsa az embereket: készítsék elő az Úr útját, egyengessék az ösvényt a pusztában Istenünk számára. Az angyal ezt mondta Zakariásnak János küldetéséről: „Mert nagy leszen az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szent Lélekkel még az ő anyjának méhétől fogva. És az Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. És ez Ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet.” Üzenetének az volt a célja, hogy felrázza és figyelmeztesse a népet. Nem volt szabad emberek közé vegyülnie, hanem a pusztában kellett várakoznia, és az embereknek kellett eljönniük hozzá, hogy meghallgassák üzenetét. Ruhája durva volt, a próféták öltözetéhez hasonló, és elutasított mindent, ami az énjét legkisebb mértékben is kényeztette volna. Mint egy trombitaszó, úgy emelte fel hangját az intésre és a feddésre, és sokan megtértek és megkeresztelkedtek általa a Jordánban.

Bár János Isten követe volt, nem mindenki fogadta el bizonyágtételét. Sokan ellene álltak, és azon fáradoztak, hogy semmissé tegyék befolyását. Gúnyolódtak önmegtartóztató életén, egyszerű szokásain, durva ruházatán, és azt állították, hogy fanatikus. Ellenszegültek szavainak, mert éles feddésekkal ostorozta képmutatásukat, ezért igyekeztek fellázítani a népet ellene, azt állítva, hogy János semmibe veszi vallási szertartásaikat, és megveti hagyományait. Ennek ellenére Isten Lelke munkálkodott a gúnyolódnak szívében, hogy meggyőzze őket bűneikről. Ők azonban elvetették Isten tanácsát, és a vádjaikat megcáfoló bizonyítékok ellenére, azt állították, hogy Jánost ördög szállta meg. Így elszakították magukat az utolsó mennyei befolyástól, amely még elérhette volna őket, és sötétségre lettek hagyva.

Miután János bemutatta üzenetét, Jézus megkezdte szolgálatát. Istenségét emberi természetbe öltöztette, hogy az emberi természete elérhesse az embert, és az istenség megragadhassa a Végtelent. Azért jött, hogy elérje az embereket és felemelje őket.^[1061] Azért jött, hogy bemutassa az Atya jellemét. Valahányszor alkalmá nyílt rá, valahányszor éhező lelket talált, felkínálta nekik a mennyből alászállt kenyeret. A világi tekintély és tisztelet nem vonzotta Őt, de az élet vizére szomjazó lélek megérintette a szívét. Miközben feddte a farizeusokat képmutatásukért, nem utasította vissza, hogy a vámszedők és bűnösök asztalához üljön, mert ez lehetőséget biztosított, hogy bemutassa nekik az isteni igazságot.

Mivel a bűnösökkel társult, Jézust azzal vádolták, hogy falánk és borívó

ember, de éppen azok voltak a bűnösök, akik ezt a vádat megfogalmazták. Sátán módszere Isten jellemének meghamisítására az, hogy saját jellemtulajdonságait tulajdonítja Istennek. Ugyanígy hamisítják meg a gonosz emberek is az Úr hírnökeinek jellemét. Azok, akik Jézust vádolták, és azt mondták Jánosról, hogy ördög van benne, tudták, hogy hazug tanúbizonyságot tesznek, de tele voltak féltékenységgel, mert bár hosszú időn át ők voltak a nép elismert vezetői, most az emberek mellőzték őket, és tolongtak, hogy egy másik szavait hallgathassák.

A farizeusok és tanítók annyira önzők voltak, hogy nem gondoltak arra, hogy Jézus azért ül asztalhoz a vámszedőkkel és a bűnösökkel, hogy a menny világosságát hozza el azoknak, akik sötétségben voltak. Nem figyeltek fel arra, hogy az isteni Tanító minden szava olyan volt, mint az életnek egy-egy magja, amelynek ki kell hajtania, és Isten dicsőségére gyümölcsöt teremnie. Nem értették, hogy életének minden cselekedete örökkévaló hatással bírt, amelynek soha nem szabad elhalványulnia. A farizeusok és a rabbik eltökélték, hogy nem fogadják el a Krisztus által nyújtott világosságot, ezért Ő a köznéphez fordult, akik örömmel hallgatták, és nem zárták be szívüket az Ő szavai elől, amelyek világosságot és értelmet adnak az egyszerű embernek. Jézus azért jött, hogy mindenki Megváltója legyen – zsidóké és pogányoké, gazdagoké és szegényeké, szabadoké és szolgáké. Azonosította magát a szenvedő emberiség érdekeivel, és amikor azzal vádolták, hogy a vámszedők és bűnösök barátja, azt mondta: „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre”.

A farizeusok, papok és vezetők büszkeségtől, előítélettől és gyűlölettől vezérelve elutasították a dicsóság Urát. Hatalmas cselekedetei semmi lágyító hatást nem gyakoroltak elméjükre, mert megkeményítették szívüket, nehogy megtérjenek. Amikor világos bizonyítékok szólnak amellett, hogy egy ember az Úr seregeinek követe, aki Isten nevében szól, veszélyes a lélek számára, ha elutasítja és semmibe veszi az üzenetet. Ha elfordulunk a mennyei világosságtól, és elutasítjuk annak hordozóját, akkor hasonló útra lépünk, mint amelyre Sátán lépett a mennyben, amikor lázadást szított az angyalok között. Sátán rossz színben tüntette fel Isten jellemét, és hamis megvilágításba helyezte irgalmas parancsolatait. Kikerülte az igazságot, és titkon azon munkálkodott, hogy a rosszat jónak, a jót pedig rossznak tüntesse fel. Azóta semmit sem veszített ravaszságából, és eszközein keresztül ma is ugyanazt az ügyességet és ravaszságot alkalmazza, hogy meneküljön az igazság elől, hamis kérdéseket vessen fel, és hamis színbe állítsa az üzenetet és annak hordozóját. Munkálkodását nemcsak a világban látjuk, azok között, akik nyíltan ellenszegülnek az igazságnak, hanem ravaszsága az egyházban is megnyilvánul, a megosztottságban és a viszályokban azok között, akik Isten gyermekeinek vallják magukat.

Valahányszor az Úr különleges munkát akar végezni népe körében, amikor fel akarja ébreszteni gondolkodásukat, hogy életbevágó igazságokon elmélkedjenek, Sátán azon munkálkodik, hogy elterelje a figyelmüket. Ilyenkor mellékes

nézetkülönbségeket hoz elő, hogy vitát keltsen olyan tanításokról, amelyek nem lényegesek az adott kérdés megértése szempontjából. Így megosztottságot idéz elő, és elvonja a figyelmet a valóban lényeges pontról. Amikor ez történik, az Úr azon munkálkodik, hogy benyomást tegyen az emberek szívére azzal kapcsolatban, ami szükséges az üdvösségükhöz. De ha Sátán képes elterelni az elmét a kevésbé fontos kérdések felé, és az apró dolgokban megosztottságot kelteni, úgy, hogy az emberek eltorlaszolják szívüket a világosság és az igazság előtt, akkor a gonosz diadallal ujjong. Így cselekedett a múltban is, és ez a szándéka most is, hogy ördögi árnyát az emberek és Istenük közé vesse, és elzárja azt a világosságot, amelyet az Úr a gyermekeire akar ragyogtatni.^[1062]

2a. levél, 1892. - F.E. Beldennek és feleségének

1892. november 5., Adelaide, Dél-Ausztrália

Kedves unokaöcsém és unokahúgom, Frank és Hattie Belden!

A szívem tele van szeretettel irántatok, mégis attól tartok, hogy az ellenségnek hatalmában áll rávenni benneteket arra, hogy félreértsétek mindazt, amire indíttatást kaptam, hogy írjak nektek. Ennek ellenére nem merem elhallgatni. Szeretlek benneteket, bár szomorúan kell megvallanom, hogy nem érzem azt az összhangot köztünk, aminek nagyon örülnék. Nem mondhatom nektek: „Béke, béke!”, amikor az Úr újra meg újra elém tárja a veszélyt, amelyben vagytok. Ti világosságot kaptatok, az Úr ritka lehetőségekkel áldott meg benneteket, hogy befogadjátok a világosságot, és gazdag lelki tapasztalatokra tegyetek szert. Tudom, hogy az Úr örömét lelné abban, ha mindketten átadnátok magatokat és odaszentelnétek magatokat az Ő szolgálatára szilárd szándékkal és elszánt buzgalommal, hogy a Mester munkáját végezzétek. Szomorú lennék, ha azt látnám, hogy elszakadtok Isten ügyétől és munkájától. De nem szeretném, ha a jelenlegi, nagy felelősséggel járó tisztségetekben maradnátok, hacsak meg nem értitek jobban az Istennel való kapcsolatokat, az Ő elvárásait veletek szemben, valamint az emberekhez fűződő viszonyotokat.

Drága gyermekeim, ha Isten kegyelméből olyan szavakat tudnék írni, amelyek révén meglátnátok valódi állapototokat, és teljes szívetekből keresnétek az Urat, én lennék a legboldogabb. Nem az a szívem vágya, hogy megbántsalak vagy összetörjelek titeket, hanem hogy helyreállítsalak és meggyógyítsalak benneteket. Néhány napja bátorítást nyertem.^[1063] Őszinte beszélgetésben voltam veled Frank, és te nem fordultál ellenem; megérintette a szívedet. Azt mondtam: Tudod-e, hogy akadály voltál Hattie-nek? Önigazult voltál, és nem közeledtél a szívéhez olyan gyengéd érdeklődéssel, amely segíthette volna, hogy nyilvánvalóan Krisztushoz kapcsolja magát, és nyíltan megvallja Őt. Ó, mennyire másképp alakulhattak volna a dolgok már évek óta! Ahelyett, hogy Krisztus szelídségét és a szív alázatát tanultad volna, egyre jobban nőtt az önmagad iránti megbecsülésed és saját fontosságod érzete. Az önzés átszötte minden igyekezetedet. Ez megrontotta a munkádat, és el fogja pusztítani a lelkedet, ha nem változtatsz ezen határozottan és végérvényesen.

Senki, aki Isten szolgálatára szegődött, nem kerülheti el a kísértést. Sátán azt fogja mondani: „Ne hagyj, hogy holmi szeszélyes vélemény befolyásoljon! Ne dolgozz, mint egy rabszolga, csak ha bőségesen megfizetnek érte!” Minden embert megkísért, ahogy Krisztust is, amikor felajánlotta Neki a világ minden országát, ha meghajol Sátán feltételei előtt. Vajon nem áldoztad-e fel nagyrészt a lelki és örökkelvő javakat pusztán mulandó, földi dolgokért? Mennyire volt közel Isten ügye és munkája a lelkedhez? Vajon nem volt-e túl kicsi az önfeláldozásod Jézusért?

Neked egy másfajta életet kell fenntartanod, mint amit a mulandó kenyér táplál. Van lelked, amelyre ügyelned kell, hogy el ne vesszen örökre. Be kell fogadnod minden szót, amely Isten szájából származik, és táplálkoznod kell ezzel az igével, amely az élet kenyere és vize. Jézus az Ő testének és vérének nevezi. „Mind boldog az, aki féli az Urat; aki az ő utáiban jár! Bizony, kezéd munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod.” (Zsolt 128:1-2) ^[1064]

Ezeket a feltételeket kínálja nektek az Úr, szeretett gyermekeim. Elfogadjátok őket? A kereszténység természete rendkívül gyakorlatias. „Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben.” (1Kor 4:20). Isteni hitelességgel bír. Ez a gyakorlati vallás nem teszi félre a Biblia igazságait, túl magasztosnak tartva azokat a mindennapi élethez. Elveinek az élet minden apró és nagy dolgában egyaránt kell irányítaniuk bennünket, indítékot adva a magasztos és szent életre. Krisztus élete legyen a példaképünk.

A Csendes-óceán hatalmas vizein át kiáltok hozzátok: Tekintsetek fel és éljete! Tekintsetek kitartóan, állhatatosan és komolyan Isten Bárányára, aki elveszi a világ bűnét. A lélek megszentelődése úgy valósul meg, hogy állhatatosan, hit által tekintünk rá, mint Isten egyszülött Fiára, aki tele van kegyelemmel és igazsággal. Az igazság ereje az, ami átalakítja a szívet és a jellemet. Hatása nem olyan, mint egy-egy színes folt a vásznon - az egész jellemnek át kell alakulnia. Krisztus képmásának kell megjelennie a szavakban és a tettekben. Új természetben részesülünk. Az ember Krisztus képmására újul meg, igazságban és valóságos szentségben.

Ó, bárcsak összhangban cselekedtünk volna azzal a világossággal, amely ösvényünkre ragyog, lelkileg sokkal előrébb tartanánk, és az imádatunk is őszintébb és mélyebb lenne, mint most. Sokan vannak abban az állapotban, mint a balga szüzek, akiknek volt lámpásuk, de nem volt olajuk, hogy újratöltsék és égve tartsák, készen a Vőlegény fogadására. Krisztus kegyelme nélkülözhetetlen minden nap, minden órában. Ha nincs állandóan velünk, a természetes szív következetlenségei újra meg újra megmutatkoznak, és az élet megosztott szolgálattá válik. A jellemnek kegyelemmel és igazsággal kell teljesnek lennie. Valahányszor Krisztus vallása munkálkodik, az élet minden részletét beragyogja és megédesíti olyan örömmel, amely több a földi örömnél, és olyan békével, amely felülmúlja a földi békét. ^[1065]

Drága gyermekeim, szeretlek benneteket, mert Krisztus szeret titeket. Drága

áron lettetek megvásárolva. Minden, ami vagytok és minden, amivel rendelkeztek – időtök, tehetségetek, erőtök, értelmetek, minden – Krisztus vére által lett megváltva, hogy a legmagasabb rendű szolgálatot hozzátok Neki. Az Úr nem fogad el kevesebbet, mint a teljes odaadást, a készséges és maradéktalan engedelmességet. Frank, kedves unokaöcsém, a cselekedeteid túl gyakran hatástalanítják az általad vallott elvek erejét. A heves természeted és a keserű érzéseid távol tartanak a jótól. Az Úr csak akkor áldhat meg téged, ha alázatos szívvel jössz Hozzá, megvallva hibáidat és bűneidet.

Amikor a Szentlélek megvilágosít, úgy fogod látni a Minneapolisban történeteket, ahogyan azok valójában voltak, úgy, ahogyan Isten látja őket. Ha már nem látnálak többé ezen a világon, légy biztos abban, hogy megbocsátom a fájdalmat, a szenvedést és a terhet, amit minden ok nélkül a lelkekre helyeztél. De lelkedért, Annak kedvéért, aki meghalt érted, szeretném, ha látnád és megvallanád tévedéseidet. Mert akkor csatlakoztál azokhoz, akik ellene álltak Isten Lelkének. Minden bizonyíték a kezekben volt, hogy az Úr Jones és Waggoner testvérek által munkálkodik, te mégsem fogadtad be a világosságot. Miután engedté a benned feltámadt érzéseknek, és szót emeltél az igazság ellen, nem éreztél készletét arra, hogy megvalljad tévedésedet és elismerd, hogy ezek a férfiak Istentől való üzenetet hoztak, és te könnyelműen bántál mind az üzenettel, mind a hírnökökkel.^[1066]

Soha ezelőtt nem láttam népünk körében olyan makacs önámítást és a világosság elismerésének és befogadásának elutasítását, mint amilyen Minneapolisban nyilvánult meg. Az Úr megmutatta, hogy azok, akik táplálták magukban azt a lelkiületet, amely azon az összejöveten nyilvánult meg, nem lesz újra világos látásuk ahhoz, hogy felismerjék a mennyből küldött igazság értékét, amíg meg nem alázzák büszkeségüket, és be nem vallják, hogy nem Isten Lelke munkálkodott bennük, hanem előítéletek töltötték be elméjüket és szívüket. Az Úr közeledni akart hozzájuk, hogy megáldja és meggyógyítsa őket, a gonoszságukat, de ők nem hallgattak rá. Ugyanaz a lelkiület vezette őket, mint Kórét, Dátánt és Abirámot. Ők eltökélten szembeszegültek minden olyan bizonyítékkal, amely világosan megmutatta, hogy tévednek, mégis folytatták elégedetlenségük útját, míg végül sokakat rávettek, hogy csatlakozzanak hozzájuk.

Kik voltak ezek az emberek? Nem gyengék, tudatlanok vagy világosság nélküli emberek. Abban a lázadásban kétszázötven jól ismert fejedelem vett részt a gyülekezetből, mind köztisztviselőben álló férfiak. Mi volt a bizonyágtételük? „Az egész gyülekezet, mindnyájan szentek, és közöttük van az Úr! Miért emelitek azért fel magatokat az Úr gyülekezete fölé?” (4Móz 16:3) Amikor Kóré és társai Isten ítélete alatt elpusztultak, az általuk megtevesztett nép nem látta az Úr kezét abban a csodában. Másnap reggel az egész gyülekezet Mózeset és Áront vádolta: „Ti öltétek meg az Úrnak népét!” (41. vers), majd csapás sújtotta a gyülekezetet, melyben több mint tizennégyezer ember halt meg.^[1067]

Amikor el akartam jönni Minneapolisból, az Úr angyala mellém állt, és így szólt: „Nem úgy lesz! Itt kell maradnod, mert Isten egy feladatot bíz rád ezen a helyen. A nép megismétli Kóré, Dáthán és Abirám lázadását. A megfelelő helyre állítottalak téged, amit azok, akik nem a világosságban járnak, nem fognak elismerni. Nem fogják megszívlelni a bizonyágtételeidet, én azonban veled leszek; kegyelmem és hatalmam megtart téged. Nem téged vetnek meg, hanem a hírnököket és a népemnek küldött üzenetet. Megvetéssel tekintettek az Úr szavára. Sátán megvakította szemeiket, és megrontotta ítélőképességüket, és ha csak minden lélek meg nem tér ebből a bűnből, a szentségtelen függetlenségéből, amellyel megsértették Isten Lelkét, akkor sötétségben fognak járni. Ha nem tartanak bűnbánatot, ha nem térnek meg, hogy meggyógyíthassam őket, kimozdítom gyertyatartójukat a helyéről. Elsötétítették saját lelki látásukat. Nem akarják, hogy Isten kinyilvánítsa Lelkét és hatalmát, mert az Ige kigúnyolásának és utálatának lelkét dédelgetik magukban. Könnyelműség, komolytalanság, szórakozás és tréfálgatás volt a mindennapi gyakorlatuk. Nem fordították szívüket felém. A saját maguk csiholta szikráik fényében járnak, és ha meg nem térnek, fájdalomban fognak feküdni. Így szól az Úr: Maradj a kötelességed őrhelyén, mert Én veled vagyok, nem hagylak el, sem el nem távozom tőled!” Nem mertem figyelmen kívül hagyni ezeket az Istentől való szavakat.

Battle Creekre világos, ragyogó sugarakban áradt a világosság. De azok közül, akik részt vettek a minneapolis-i összejövetelen, kik azok, akik kijöttek a világosságra, és befogadták az igazság gazdag kincseit, amelyeket az Úr küldött a mennyből? Ki járt lépésről lépésre a Vezetővel, Jézus Krisztussal? Ki vallotta meg teljes mértékben a téves buzgóságát, vakságát, irigységét, a gonosz gyanakvását és az igazság megvetését? ^[1068] Senki! És mivel hosszú időn át elmulasztották a világosság elismerését, messze lemaradtak. Nem növekedtek a mi Urunk, Krisztus Jézus kegyelmében és ismeretében. Nem kapták meg a szükséges kegyelmet, amelyben részesülhettek volna, és amely erős emberekké tette volna őket a vallásos tapasztalatban.

A Minneapolisban elfoglalt álláspont látszólag leküzdhetetlen akadályt jelentett, amely nagyrészt összezárta őket a kételkedőkkel, az akadékoskodókkal, az igazság és Isten hatalmának elutasítóival. Amikor újabb válság jön, azok, akik oly hosszú ideig ellenálltak a bizonyítékoknak, újra próbára lesznek téve éppen azokban a pontokban, ahol korábban nyilvánvalóan elbuktak, és nehéz lesz számukra elfogadni azt, ami Istentől van, és visszautasítani azt, ami a sötétség hatalmától származik. Ezért az egyetlen biztonságos út számukra, ha alázattal járnak, és egyenes ösvényt készítenek a lábuknak, hogy a gyengék ne tévedjenek le az útról. Nagyon számít, kikkel tartunk közösséget: olyanokkal, akik Istennel járnak, hisznek és bíznak Benne, vagy olyanokkal, akik a maguk bölcsességét követik, és a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak.

Mérhetetlen veszteséget jelentett az az idő, energia és fáradozás, amit arra kellett fordítani, hogy ellensúlyozzuk azok befolyását, akik az igazság ellen munkálkodtak; mert évekké előrébb tarthatnánk a lelki dolgok ismeretében, és sok-sok lélek csatlakozhatott volna az egyházhoz, ha azok, akiknek a világosságban kellett volna járniuk, valóban törekedtek volna megismerni az Urat, hogy felismerjék: az Ő eljövetele biztos, mint a hajnal. ^[1069] De, amikor annyi munkát kell az egyházon belül arra fordítani, hogy ellensúlyozzuk azok befolyását, akik sziklafalként álltak szemben azzal az igazsággal, amelyet Isten küldött a népének, a világ bizonyos mértékig sötétségben maradt.

Isten úgy akarta, hogy az őrállók felálljanak, és egységes hangon egy határozott üzenetet hirdessenek, tiszta hangot adva a trombitának, hogy az emberek eljussanak kötelességük őrhelyére, és kivegyék részüket a nagy munkából. Akkor a másik angyal tiszta világossága, aki nagy hatalommal száll alá a mennyből, betöltötte volna a földet dicsőségével. Most évekké vagyunk lemaradva, és azoknak, akik vakságban voltak, és akadályozták azt az üzenetet, amelyet Isten a minneapolis-i összejövetelről égő lámpásként akart elindítani, meg kell alázniuk szívüket Isten előtt, hogy meglássák és megértsék, miként akadályozta meg a munkát elméjük vaksága és szívük keménysége.

Órák mentek el apróságok feletti végtelen vitatkozással. Arany alkalmakat mulasztottak el, miközben a mennyei követek szomorkodtak, és nyugtalankodtak a késlekedés miatt. Alig értékelték a Szentlelket, és azt, hogy minden léleknek be kell fogadnia Őt. Akik befogadják a mennyei adományt, az igazság fegyverzetébe öltözve indulnak, hogy harcoljanak Istenért. Engedelmeskedni fognak az Úr vezetésének, és tele lesznek hálával az Ő irgalmáért. De nagyon sok helyen és nagyon sok alkalommal igazán elmondható, - akár csak Krisztus idejében azok felől, akik Isten népének vallották magukat, - hogy hitetlenségük miatt nem történhetnek csodák közöttük. ^[1070] Sokan, akiket a sötétség láncai kötöztek meg, tiszteletet kaptak, mert Isten felhasználta őket, ám későbbi hitetlenségük kétségeket és előítéleteket ébresztett az igazság üzenetével szemben, amelyet a mennyei angyalok emberi eszközökön keresztül kívántak közölni - a hit általi megigazulást, Krisztus igazságát.

Nos, drága gyermekeim, csupán a tizedét vázoltam fel annak, amiről tudom, hogy ezekkel a dolgokkal kapcsolatban igazak. Elétek tártam ezeket. Bár csak most teljesen átadnátok magatokat Istennek! Túlságosan szeretlek mindkettőtöket ahhoz, hogy hízelegjek nektek. Frank, sokféleképpen segíthetél volna Hattie-nek, ha tiszta világosságban álltál volna, de sötétségben jártál. Amikor a büszkeség meghal, amikor az ént keresztre feszítik, akkor Jézus eljön, és birtokba veszi a szívet és a lelket. Azt szeretném, ha biztos munkát végeznél az örökkévalóság számára. Nincs vesztegetni való idő. Az évek elmúltak, és te nem vagy készen a halálra, és határozott változás nélkül nem vagy felkészülve arra, hogy éjjel és nappal dicsőítsd Istent. Ne törekedj többé arra, hogy a saját utadat járd, saját gon-

dolataid és ítéleted után menj, hanem tedd a kezed Krisztus kezébe, és mondd: Vezess, irányíts engem!

Eldridge kapitány bizonyos tekintetben helytelenül befolyásolt téged. A te befolyásod feléje lehetett volna sokkal inkább a javára és Isten dicsőségére, mint amilyen volt. De a múlt, a feljegyzések terhével együtt már az örökkévalóságba tűnt. Üdvösséged egyetlen reménysége most a bűnbánatban, a bűnvallásban és az Istenhez való megtérésben van, valamint gyermeki alázatban és engedelmisségben az Ő akarata iránt. Nagyon komolyan mondom! Nem változtathattam meg az igazság egyetlen jótáját vagy vesszőcskáját sem, csak hogy kedvedben járjak, vagy hogy a legjobb barátommá tegyelek. Nem; ez számodra élet-halál kérdése.

^[1071] Nincs idő az örök valóságokkal játszadozni. Üdvösségünk csak úgy lehet, ha Isten útján üdvözülünk – ahogyan Ő azt igéjében kijelentette. Másként semmiképp nincs üdvösségünk. Tisztának kell lennünk, egyenes szívűeknek, elvekben szilárdnak, mint a szikla. Jézus azt mondta: „Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.” Hálát adok Istennek, ó, szívből és szóval hálát adok Neki, hogy Ő még mindig a mi kegyelmes Megváltónk, aki kész megbocsátani a bűnöket, és vére által megtisztítani minket minden szennyől, amit a bűn okozott. Szeretettel írtam nektek.

Ellen nénéd ^[1072]

RH, 1892. november 22. - Az utolsó idők veszélyei és kiváltságai I.

Review and Herald, 1892. nov. 22.

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, Amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértéketlenül, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; Aki önmagát adta mi értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt.”

A korai egyház számára Krisztus eljövetele boldog reménység volt, és az apostol úgy mutatta be őket, mint akik várják Isten Fiát a mennyből, és szeretik az Ő eljövetelét. Amíg ezt a reménységet nagyra becsülték Krisztus hitvalló követői, addig a világ világosságai voltak. De nem ez volt Sátán terve, hogy ők legyenek a világ világossága. És mivel a gonoszság megsokasodott, sokak szeretete meghidegült, a hűtlen szolga pedig így szól szívében: „Halogatja még az én uram a hazajövetelt”. A Krisztus eljövetelébe vetett hit elvesztésének következményeként a hűtlen szolga elkezd verni szolgatársait, enni és inni a részegesekkel. Sátán azon munkálkodott, hogy hitehagyást idézzon elő a korai egyházban, és ennek érdekében olyan tanokat csempészett be, amelyek révén az egyházat áthatotta a Krisztusba és az Ő eljövetelébe vetett hitetlenség. Isten és ember ellensége pokoli árnyát vetette a hívők útjára, és elhomályosította reménységük csillagát, sőt a nagy Istenünk és Megváltónk, Jézus Krisztus dicsőséges eljövetelébe vetett hitüket is.

Az a reménység, amely egykor oly értékes volt számukra, elveszítette vonzerejét, mert Sátán megtévesztő csalásai szinte teljesen kioltották a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemei által nyert üdvösség világosságát. Az emberek arra lettek vezetve, hogy saját cselekedeteik által keressenek engesztelést, böjttök, vezeklések és anyagi áldozatok révén, amelyeket az egyház számára hoztak. Az érzéki szívnek kellemesebb volt így keresni a megigazulást, mint bűnbánattal és hittel, az igazságba vetett hit és annak engedelmes követése által. Sötétség borította a földet, és éjszaka a népeket. Ám a protestáns reformáció felébresztette a föld lakóit halálszerű álmukból, és sokan elfordultak hiábavalóságaitól és babonáiktól, a papoktól és a vezeklésektől, hogy az élő Istent szolgálják, és az Ő szent

Igégében, mint elrejtett kincset keressék az igazságot. Szorgalmasan munkálkodni kezdtek az igazság bányájában, hogy eltávolítsák az emberi vélemények szemétét, amelyek eltemették az értékes világosság kincseit. Ám mihelyt a reformáció munkája megkezdődött, Sátán még elszántabban munkálkodott azon, hogy az emberek értelmét babonával és tévedéssel ejtse foglyul. Amikor látta, hogy nem tudja megakadályozni őket abban, hogy kutassák Isten Igégét, és azzal akadályozni az igazság elfogadását, hogy erőszakkal hamis tanításokra tereli figyelmüket, más eszközökhöz folyamodott. Úgy gondolta, fenyegetésekkel és üldözéssel megfélemlíti őket. Így akarta kioltani a mennyei világosságot, amely az emberekre ragyogott, feltárva előttük Isten jellemét, és világossá téve a főcsaló gonoszágát.

Amire Sátán a múltban rávette az embereket, ha lehetséges újra meg fogja tenni. Isten és az ember ellensége megtévesztette a korai egyházat, és a hitehagyás behatolt azok közé, akik azt vallották, hogy szeretik Istent. Ma, ha Isten népe nem ébred fel álmából, akkor Sátán ravasz mesterkedései meglepetésként fogják érni őket. Még azok között is, akik hisznek a Megváltó közeli visszajövetelében, sokan eltávolodtak a hittől, elveszítették első szeretetüket, és illik rájuk a laodiceai gyülekezet jellemzése, hogy nem is hidegek, nem is forrók. Sátán mindent elkövet, hogy ebben a közömbös, kábult állapotban tartsa őket. Bárcsak az Úr megmutatná az embereknek a rájuk leselkedő veszedelmeket, hogy felébredjenek lelki álmukból, felkészítsék lámpásaikat, és azok között találtassanak, akik várják a Vőlegényt, amikor visszatér a menyegzőről.

A napok, amelyekben élünk, eseménydúsak és tele vannak veszéllyel. A vég jelei egyre sokasodnak körülöttünk, és az eljövendő események félelmetesebbek lesznek mindennél, amit a világ valaha is ismert. „Mert amikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájuk...” De azokról, akik az igazság világosságával rendelkeznek ezt olvassuk: „De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titeket. Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne aludjunk tehát, mint mások, hanem vigyázzunk és legyünk józanok.” „Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívókké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit.” „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-e vagy éjfélkor vagy kakasszókor, vagy reggel? Hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva.”

Nagy szükség van arra, hogy a meggyengült hitünk feléledjen, és hogy mindig szem előtt tartsuk Urunk hamarosan bekövetkező eljövételének bizonyítékait, hogy ne csak várakozva, hanem virrasztva és munkálkodva találtassunk mindenkor. Ne tétlenül várakozzunk, mert ez az élet elhanyagolásához és jellemhiányossághoz vezet. Fel kell ismernünk, hogy Isten ítéletei hamarosan lesúj-

tanak a földre, és hogy komolyabban kell figyelmeztetnünk az embereket azzal az üzenettel, amellyel az Úr megbízott minket: „Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha.” „Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteiket; mert elközelget a ti váltságok.”

Mindazok, akik állítják, hogy hisznek az Úr közelgő eljövételében, kutasák úgy a Szentírást, mint még soha, mert Sátán minden lehetséges cselvetéssel azon lesz, hogy a lelkeket sötétségben tartsa, és elvakítsa az elméjüket korunk veszélyeivel szemben. Minden hívő fogja kezébe a Bibliáját komoly imádsággal, hogy a Szentlélek világosítsa meg őt az igazság tekintetében, és jobban megismerje Istent és Jézus Krisztust, akit Ő elküldött. Keressétek az igazságot, mint egy rejtett kincset, és okozatok csalódást az ellenségnek.

A megpróbáltatás ideje közvetlen előttünk van, mert a harmadik angyal hangos kiáltása már elkezdődött Krisztus, a bűnöket megbocsátó Megváltó igazságának kinyilatkoztatásával. Ez annak az angyalnak a világosságának kezdete, akinek dicsősége beragyogja az egész földet. Mindazoknak, akikhez eljutott a figyelmeztető üzenet, az a feladatuk, hogy Jézust felmagasztalják, hogy bemutassák Őt a világnak úgy, ahogyan az előképekben megnyilatkozott, ahogyan az árnyékszolgálat vetítette előre és a próféták kijelentéseiben megnyilvánult, ahogyan a tanítványainak nyújtott tanításokban és az emberek fiaiért tett csodáiban megmutatkozott. Tudakozzatok az írásokat, mert azok bizonyosságot tesznek Róla!

Ha állva akartok maradni a nyomorúság idején, akkor ismernetek kell Krisztust, és magatokévá kell tennetek az Ő igazságának ajándékát, amelyet a bűnbánó bűnösnek tulajdonít. Az emberi bölcsesség képtelen üdvösségtervet kidolgozni. Az isteni Tanító nagyszerű terve nélkül az emberi filozófia hiábavaló, az ember legnemesebb képességeinek gyümölcsei értéktelenek. Semmilyen dicsőség nem illeti meg az embert. Minden emberi segítség és dicsőség a porba hull, mert az igazság, ahogyan Jézusban van, az egyetlen út, amely által az ember üdvözülhet.

[1073] Az ember kiváltsága a Krisztussal való egyesülés, - ekkor az isteni és az emberi egyesül. Egyedül ebben a kapcsolatban található meg az ember reménysége, mert amikor Isten Lelke megérinti a lelket, annak erői megelevenednek, és az ember új teremtménnyé válik Jézus Krisztusban. Ő azért jött, hogy világosságra hozza az életet és a halhatatlanságot. Azt mondja: „A beszédek, amelyeket én szólok nektek, lélek és élet.” A zsolttáros pedig így szól: „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket.”

Tanulmányozzuk tehát Isten ígését, hogy megismerjük Őt, akiben nincs sötétség. Jézus ezt mondja: „Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem

övé lesz az életnek világossága”. A téma, amely a bűnösök szívét vonzza, Krisztus, mégpedig a megfeszített. (1Kor 2:2) A golgotai kereszten Jézus páratlan szeretetben tárul fel a világnak. Így mutassátok be Őt az éhező sokaságnak, és szeretetének ragyogása embereket fog megnyerni a sötétségből a világosságra, a bűnből az engedelmességre és az igazi szentségre. Jézus szemlélése a golgotai kereszten úgy tudatosítja bennünk a bűn rettenetes voltát, ahogyan semmi más. A bűn okozta Isten szeretett Fiának halálát – a bűn pedig a törvény áthágása. Őrá vettetett mindnyájunk vétke. A bűnös felismeri, hogy a törvény jó, mert jogosan ítéli el bűnös tetteit. Ugyanakkor magasztalja Isten páratlan szeretetét, amely üdvösséget szerzett számára Annak igazságának tulajdonítása által, aki nem ismert bűnt, és akinek szájában nem találtak álnokság. [1074]

RH, 1892. november 29. - Az utolsó idők veszélyei és kiváltságai II.

Review and Herald, 1892. nov. 29.

Az igazság hatékony, és engedelmesség által ereje megváltoztatja az ember értelmét Jézus hasonlatosságára. Az igazság, ahogyan az Jézusban van, megeleveníti a lelkiismeretet és átalakítja a gondolkodást, mert a Szentlélek juttatja az igazságot a szívbe. Sokan vannak, akik lelki tisztánlátás hiányában, csupán az ige üres betűjét ragadják meg, és látják, hogy Isten Lelke nélkül az nem kelti életre a lelket, és nem szenteli meg a szívet. Lehet valaki jártas az Ó- és Újszövetség idézeteiben, lehet, hogy jól ismeri Isten igéjének parancsolatait és ígéreteit, de ha a Szentlélek nem juttatja az igazságot a szívbe, és nem világosítja meg az értelmet isteni világossággal, akkor egyetlen lélek sem esik a Sziklára, hogy összetörjön; mert az isteni elem köti a lelket az Istenhez. Isten Lelkének megvilágosítása nélkül nem leszünk képesek megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, és Sátán által a világ elé állított ravasz kísértések és téveszmék csapdájába fogunk esni. Közel vagyunk a világosság Fejedelme és a sötétség fejedelme közötti küzdelem végéhez, és hamarosan az ellenség megtévesztései próbára teszik hitünket. Sátán csodákat fog tenni a fenevad előtt, és el fogja hitetni „a földnek lakosait a jelekkel, amelyek adatának neki, hogy cselekedje a fenevad előtt”.

De, bár a sötétség fejedelme azon munkálkodik, hogy sötétség borítsa a földet és éjszaka a népeket, az Úr kinyilvánítja megtérítő hatalmát. Olyan munkának kell végbemennie a földön, amely hasonló ahhoz, ami a Szentlélek kiáradásakor történt az első tanítványok napjaiban, amikor a keresztre feszített Jézust prédikálták. Egyetlen nap alatt sokan meg fognak térni, mert az üzenet nagy erővel fog előrehaladni. Akkor elmondható lesz: „Hogy a mi evangéliumunk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkből is, Szent Lélekben is...” A Szentlélek az, aki az embereket Krisztushoz vonzza, mert ő veszi Isten dolgait, és feltárja azokat a bűnös előtt. Jézus azt mondta: „Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti nektek.”

A Szentlélek munkája mérhetetlenül nagy. Ebből a forrásból származik mindaz az erő és hatékonyság, amellyel valaki Istenért munkálkodik, a Szentlélek pedig a Vigasztaló, Krisztus személyes jelenléte a lélek számára. Aki egyszerű gyermeki hittel tekint Krisztusra, az a Szentlélek által az isteni természet részesévé

válik. Amikor Isten Lelke vezeti, a keresztény tudhatja, hogy teljessé lesz Őbenne, aki mindenek Feje. Ahogyan Krisztus megdicsőült pünkösd napján, ugyanúgy dicsőül meg újra az evangélium záró munkájában, amikor egy népet készít fel arra, hogy megálljon a végső próba idején, a nagy küzdelem utolsó összecsapásában. A próféta így írja le az ellenség harci tervét:

„Azután láték más fenevadat feljöni a földből, akinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a sárkány; És az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult vala; És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. És elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, amelyek adatának neki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, aki fegyverrel megebesített vala, de megelevenedett. És adaték neki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt művelje, hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek.”
„Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az ő vele való hivatalosok és választottak és hívek is.”
„És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. És kiálta teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé...”. Ekkor egy másik hangot hallottam a mennyből, amely ezt mondta: „Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.”

Isten népét fel kell szólítani, hogy szakítson a világiakkal és a gonosztevőkkel való közösséggel, hogy megállhasson az Úr oldalán a sötétség hatalmaival vívott harcban. Amikor Isten dicsősége beragyogja a földet, hasonló munkát fogunk látni, mint a tanítványok napjaiban, amikor Szentlélekkel betöltekezve hirdették a feltámadt Megváltó hatalmát. Mennyei világosság hatotta át azok elsötétült elméjét, akiket Krisztus ellenségei megtévesztettek, és elvetették a Róla alkotott hamis képet; mert a Szentlélek hatékony munkája által most már felmagasztalt Fejedelemeként és Megváltóként látták Őt, aki megtérést és bűnbocsánatot ad Izraelnek. Látták Őt a mennyei dicsőségtől körülvéve, végtelen kincsekkel a kezében, hogy megajándékozza azokat, akik elfordulnak lázadásuktól. Amikor az apostolok bemutatták az Atya Egyszülöttjének dicsőségét, háromezer lélek tért meg, bűnösnek és tisztátalannak látták magukat, Krisztust pedig Megváltójuknak és Szabadítójuknak. Krisztus felmagasztaltatott és megdicsőített a Szentlélek ereje által, aki megnyugodott az embereken. A hit szemével ezek a hívők úgy látták Őt, mint aki elhordozta a megaláztatást, szenvedést és halált, hogy ők el

ne vesszenek, hanem örök életük legyen. Miközben szemlélték az Ő szeplőtelen igazságát, meglátták saját torzulásukat és tisztátalanságukat, és istenfélelemmel, szeretettel és imádatlal teltek meg iránta, aki életét adta áldozatul értük. Lelküket porig alázták meg, megbánták gonosz tetteiket, és dicsőítették Istent szabadításáért.

Így szóltak egymáshoz: „Ő az, akit falánksággal vádoltak, mert együtt evett a vámszedőkkel és a bűnösökkel; akit megkötöztek, megkorbácsoltak és megfeszítettek. Hiszünk benne, mint Isten Fiában, Fejedelemben és a Megváltóban.” Krisztusnak a Szentlélek általi kinyilatkoztatása megértette velük az Ő hatalmát és fenségét, ők pedig hittel kinyújtották feléje kezüket, ezt mondva: „Hiszek.” Így történt a korai eső idején, de a késői eső még bőségebb lesz. Az emberek Megváltója meg fog dicsőülni, és az Ő igazságának ragyogó sugarai betöltik a földet.^[1075] Ő a világosság forrása, és a kitért kapukon át a világosság beragyogta Isten népét, hogy dicsőséges jellemében felmagasztalják Őt azok előtt, akik sötétségben ülnek.

Krisztust nem a törvénnyel összefüggésben mutatták be, mint hűséges és irgalmas Főpapot, aki mindenben megkísértetett hozzánk hasonlóan, de nem vétkezett. Nem isteni áldozatként mutatták be a bűnösök számára. Csupán hűvösen és alkalmoszerűen beszéltek róla, mint Áldozatról, Helyettesről és mint Kezesről, pedig ez az, amiről a bűnösnek tudnia kell. A bűnösnek a maga teljességében kell látnia Krisztust, mint bűnbocsátó Megváltót. Mert Krisztus páratlan szeretete a Szentlélek által meggyőződést és megtérést fog munkálni a megkeményedett szívben. Az isteni befolyás a só íze a keresztényben. Sokan tanítják hitünk tanait és elméleteit, de előadásuk olyan, mint az ízetlen só, mert a Szentlélek nem munkálkodik hitetlen szolgálatukon keresztül. Nem nyitották meg szívüket Krisztus kegyelmének befogadására, nem ismerik a Lélek munkáját, és olyanok, mint a kovásztalan liszt, mert nincs semmilyen élő elv egész munkájukban, így nem képesek lelkeket megnyerni Krisztusnak. Nem öltik magukra Krisztus igazságát. Ez számukra egy olyan ruha, amelyet soha nem viseltek, teljesen ismeretlen, egy érintetlen forrás.

Ó, bárcsak gondosan tanulmányoznánk Krisztus engesztelő munkáját! Ó, bárcsak mindenki figyelmesen és imádságos lélekkel kutatná Isten igéjét, nem azért, hogy a vitatott tanbeli pontok megvitatásában jeleskedjék, hanem hogy az éhező lelkek megelégtessenek, és a szomjazók felüdüljenek az élet forrásából! Amikor alázatos szívvel kutatjuk az Írásokat, saját gyengeségeinknek és méltatlanságunknak tudatában, Jézus feltárul előttünk, teljes szépségében. Amikor az isteni természet részesévé válunk, iszonyodva tekintünk minden önfelmagasztalásra, és azt, amit korábban bölcsességnek tartottunk, az kárnak és szemétnak fog tűnni számunkra. Azok, akik vitatkozásra képezték magukat, akik okosnak és éleslátónak tartották magukat, szomorúsággal és szégyennel fogják szemlélni munkájukat, és megértik, hogy áldozatuk éppoly értéktelen volt, mint Káiné, mert hiányzott belőle Krisztus igazsága.

Ó, bárcsak mi, mint nép, megaláznánk szívünket Isten előtt, és kitartóan könyörögnénk Hozzá a Szentlélekért! Ha alázattal és bűnbánattal járulnánk az Úr elé, Ő válaszolna imáinkra, mert ígérete szerint készségesebben adja nekünk a Szentlelket, mint ahogy a földi apák jó ajándékokat adnak gyermekeiknek. Akkor Krisztus megdicsőülne, és Őbenne felismernék testileg az Istenség egész teljességét. Krisztus azt mondta a Vigasztalóról: „Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjeleni nektek.” Ez a legfontosabb számunkra! Mert az „az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” [1076]

RH, 1892. december 6. - Fújjátok tiszta hangon a trombitát I.

Review and Herald, 1892. dec. 6.

Haladunk az utolsó összecsapás felé, és ez nem a megalkuvás ideje. Amikor a harc kiéleződik, senki ne váljon árulóvá. Most nincs itt az ideje, hogy letegyük vagy elrejtjük fegyvereinket, és előnyt adjunk Sátánnak a nagy küzdelemben. De ha nem virrasztunk, és nem őrizzük ruháinkat tisztán a világtól, nem maradunk hűségesek Vezetőnkhez. Ez nem az az idő, hogy az őrállók aludjanak Sion falain. Legyenek teljesen éberek. Kiáltatok ahhoz, aki veletek együtt őröködik: „Eljött a reggel, az éjszaka is.” Nem most kellene lassítani erőfeszítéseinket, hogy passzívvá és élettelené váljunk. Ez nem az az idő, hogy véka alá rejtjük világosságunkat, hogy kellemes szavakat szóljunk, hogy álnok módon prófétáljunk. Minden erőnket Isten szolgálatába kell állítanunk. Őrizzük meg hűségünket, bizonyóságot kell tennünk Isten és az igazság mellett. Ne hagyjuk, hogy a világ sugallatai befolyásoljanak minket. Nem engedhetjük meg magunknak a kompromisszumot. Eleven kérdés áll előttünk, amely létfontosságú Isten maradék népe számára, e föld történelmének befejezése előtt, mert örök érdekek forognak kockán. Épp a válság küszöbén ne találtassunk gonosz és hitetlen szívvel, elszakadva az élő Istentől.

A kezdeti hitehagyás hitetlenséggel és az igazság tagadásával kezdődött. De ha győzni akarunk, hitünk tekintetét szilárdan Jézusra, üdvösségünk fejedelmére kell szegezni. Krisztus példáját kell követni, és Ő minden földi cselekedetében egyedül Isten dicsőségére tekintett. Azt mondta: „Úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nekem”. „Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” Mindenben, amit tett, Atyja akaratát teljesítette, így földi élete az isteni tökéletesség megnyilvánulása volt. Krisztusban az isteni és az emberi egyesült, hogy kinyilatkoztassa nekünk Isten szándékát, és hogy az embert szoros közösségbe vonja Önmagával. Ez az egyesülés képessé tesz minket az ellenség legyőzésére, mert a Krisztusba vetett hit által isteni erőre teszünk szert. Eljönnek azok a napok – mert az ellenség ezen munkálkodik –, amikor Isten törvényét semmibe veszik. Ahogy közelednek ezek a napok, Isten hűséges alattvalóinak válaszolniuk kell az idők sürgetésére, buzgóbb hévvel kell munkálkodniuk, világosabb és rendíthetlenebb bizonyóságot kell tenniük.

De miközben hatalommal kell szólnunk, nem szabad semmit sem dacos lel-

külettel tennünk. Ha szívünket teljesen Istennek adjuk, a szelídséget és szeretetet az igazsággal és eltökéltséggel fogjuk egyesíteni. Ne szóljunk senkiről rosszat, ne veszekedjünk, gyengédek legyünk, teljes szelídséget tanúsítva minden ember iránt.

Eljött az ideje, hogy Isten népe vállára vegye a rá bízott feladatokat, és hűséges legyen a kis dolgokban is, mert a nagy eredmények a kis dolgok helyes elvégzésén múlnak. Ne hagyjátok félbe a munkát csak azért, mert saját megítélésetek szerint jelentéktelennek vagy lényegtelennek tűnik. Takarítsatok el minden szemetet, javítsatok ki a repedéseket, amint megjelennek. Ne legyenek nézeteltérések vagy viszályok a munkások között. Mindenki lásson munkához, hogy segítsen annak, akinek segítségre van szüksége. Létezik egy ok a gyülekezeteink nagy gyengeségére, és ezt az okot nehéz eltávolítani, mert ez az énünk. A problémák nem abból adódnak, hogy az embereknek túl sok akaratum van, hanem mert túl sok az önakaratum. Az akaratum teljesen Istennek kell szentelni. Krisztus követőinek a Sziklára kell esniük és összetörniük, mert mindenkiben, aki belép Isten városának kapuján, az ént keresztre kell feszíteni. A heves lelkiület, amely egyesek szívében felgerjed, amikor valami nem tetszésük szerint történik a gyülekezetben, le kell csillapítani, mert ez nem Krisztus Lelke. Valóban itt az ideje, hogy visszatérjünk az első szeretethez, és békességben éljünk egymással. Nyilvánvalóvá kell tennünk, hogy nemcsak olvasói, hanem hívői is vagyunk a Bibliának. Ha egységben vagyunk Krisztussal, egységben leszünk egymással is. Jézus azt mondja: „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok”. „Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. Mindenkiünk tudniillik az ő felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem amint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám... A békességes tűrésnek és vigasztalásnak Istene pedig adja nektek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: Hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját.”

Taglétszámunk növekszik, létesítményeink bővülnek, és mindez megköveteli a munkások egységét, teljes odaszentelődését és mély elkötelezettségét Isten ügye iránt. Isten munkájában nincs helye a megosztott szívű munkásoknak, azoknak, akik sem nem hidegek, sem nem forrók. Jézus azt mondja: „Vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.” A félszívűek között vannak azok is, akik büszkék arra, hogy nagy óvatossággal fogadják az „új világosságot”, ahogy ők nevezik. De ennek az oka a lelki vakság, hogy nem fogadják el a világosságot, mert képtelenek felismerni Isten útjait és munkáit. Akik elutasítják a menny e drága világosságát, olyan üzeneteket fognak elfogadni, amelyeket nem Isten küldött, és így veszélyessé válnak Isten ügyére nézve, mert hamis mércét állítanak fel önmaguknak.

Isten ügyében vannak olyan emberek, akik nagyon hasznosak lehetnének, ha tanulnának Krisztustól és a világosságról a még nagyobb világosságra haladnának. Mivel azonban nem akarják ezt, valódi akadályokká válnak, állandóan kérdéseket vetnek fel, értékes időt vesztegetnek el vitákra, és nem járulnak hozzá a gyülekezet lelki felemelkedéséhez. Rossz irányba terelik az emberek elméjét, és veszélyes javaslatok elfogadására vezetik őket. Nem látnak előre, nem látják a dolog végét. Erejüket semmiségekre pazarolják, mert egy porszemet világnak, a világot pedig porszemnek látják.

Sokan az emberek bölcsességében bíztak és dicsőítették azt, mintsem Krisztusban és a jelen idők értékes és megszentelő igazságában bíztak volna. A menny kenetére van szükségük, hogy megértsék, mi a világosság és az igazság. Hálát adnak Istennek, hogy nincsenek szűk mederhez kötve, de nem látják az igazság elveinek szélességét és hatalmas kiterjedését, és Isten Lelke nem világosítja meg őket, hogy lássák a menny mérhetetlen nagyságát. Emberi elméleteket csodálnak, és a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak, miközben egyre távolabb sodródznak a keresztyén munka valódi elveitől, amelyek célja, hogy bölcsse tegyék az embereket az üdvösségre. Igyekeznek terjeszteni az evangéliumot, de épp a velejét és az éltető erejét választják el tőle. Azt mondják: „Ragyogjon a világosság”, de letakarják azt, hogy ne ragyogjon tiszta sugarakkal azokra a témákra, amelyeket meg kellene érteniük. Vannak, akik buzgalmukat olyan tervekre pazarolják, amelyeket nem lehet megvalósítani az egyház veszélyeztetése nélkül.

Ebben az időben nem szabadna az egyházat eltéríteni az életbevágóan fontos céljától olyan dolgok felé, amelyek nem hoznak egészséget, bátorítást, hitet és erőt. Látniuk kell, és tetteikkel tanúsítaniuk, hogy az evangélium előretörő.

Sion falain az őrállóknak ébereknek kell lenniük, ne aludjanak sem éjjel, sem nappal. De ha nem Krisztus ajkáról fogadták el az üzenetet, trombitáik bizonytalan hangot fognak adni. Testvérek, Isten arra hív benneteket, mind a szolgálattevőket, mind a laikusokat, hogy figyelmezzetek a hangjára, amely az Ő Igéjében szól hozzátok. Fogadjátok szívetekbe az Ő igazságát, hogy annak élő és megszentelő ereje által lelki emberekké válhassatok. Ezután a jelen időre szóló világos üzenetet Sion falain egyik őrálló adja tovább a másoknak.^[1077]

Ez az igazságtól és az igazságosságtól való eltávolodás ideje, olyan idő, amikor újjá kell építenünk a régi romokat, és odaadó erőfeszítéssel kell dolgoznunk azon, hogy felrakjuk az emberöltők alapzatait.

„És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain,

és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szól!”

„Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! ne féljete az emberek gyalázatától, és szidalmaik miatt kétségbe ne esetek! Mert mint a ruhát, moly emészti meg őket, és mint a gyapjat, féreg eszi meg őket, és igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzetségről nemzetségre! Kelj fel, kelj fel, öltözd fel az erőt, óh Úrnak karja! kelj fel, mint a régi időben, a messze hajdanban! ... Nem te vagy-e, aki a tengert megszáraztotta, a nagy mélység vizeit; aki a tenger fenekét úttá változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak?! Így térnek meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között Sionba jönnek, és örökös öröm fejükön; vigasságot és örömet találnak, eltűnik a fájdalom és sóhaj! Én, én vagyok megvigasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől? emberfiától, aki olyan lesz, mint a fű?! Hogy elfeledkeztél az Úrról, Teremtődről, aki az eget kiterjeszté és a földet megalapítá, és hogy félsz szüntelen minden napon nyomorgatódnak haragjától, aki igyekszik elveszteni? De hol van a nyomorgató haragja? Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem hal meg a veremben, kenyere sem fogy el: Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, aki megreszkettetem a tengert és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én nevem? És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával fedeztelek be, hogy újonnan plántáljam az egeket, és megalapítsam a földet, és ezt mondom Sionnak: Én népem vagy te!”

„Sionért nem hallgatók és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg felderül, mint fényesség az Ő igazsága, és szabadulása, mint a fáklya tündököl. És meglátják a népek igazságodat, és minden királyok dicsőségedet, és új nevet adnak neked, amelyet az Úr szája határoz meg. És leszel dicsőség koronája az Úr kezében, és királyi fejdísz Istened kezében. Nem neveznek többé elhagyatottnak, és földedet sem nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem, és földedet így: férjhez adott; mert az Úr gyönyörködik benned, és földed férjhez adatik.”

Miközben szilárdan tartjátok az igazság zászlaját, hirdetve Isten törvényét, minden lélek emlékezzen arra, hogy Jézus hite szorosán összefonódik Isten parancsolataival. A harmadik angyal úgy van ábrázolva, mint aki az ég közepén repül, és hangosan kiáltja: „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” Az első, a második és a harmadik angyal üzenete összefügg egymással. E hatalmas üzenetek szilárd, örök igazságának bizonyítékait, amelyek oly sokat jelentenek számunkra, és amelyek oly heves ellenállást váltottak ki a vallásos világban, nem lehet kioltani. Sátán állandóan igyekszik pokoli árnyát vetni ezekre az ünnepélyes üzenetekre, hogy Isten népének maradéka ne értse világosan jelentőségüket, idejüket és helyüket. De ezek élő üzenetek, és egészen az idő végéig benyomást kell gyakorolniuk vallásos tapasztalatunkra.

Ezeknek az üzeneteknek a hatása elmélyítette, kiszélesítette és mozgásba hozta a cselekvés forrásait ezrek szívében, oktatási intézményeket, kiadókat és egészségügyi intézményeket hozva létre. Mindezek Isten eszközei, amelyek

arra hivatottak, hogy együttműködjenek az első, második és harmadik angyal nagy munkájában, akik az ég közepén repülve figyelmeztetik a föld lakóit, hogy Krisztus visszatér nagy hatalommal és dicsőséggel. A próféta ezt mondja: „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. És kiálta teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé...”. Ez ugyanaz az üzenet, amelyet a második angyal hirdetett. Babilon elbukott, „mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép”. Mi az a bor? Az ő hamis tanításai. Egy hamis szombatot adott a világnak a negyedik parancsolat szombatja helyett, és megismételte azt a hazugságot, amelyet Sátán először Évának mondott az Édenben – a lélek halhatatlanságát. Sok hasonló tévedést terjesztett el széles e világon, „oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai”.

Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a templomot a szentségtöréstől. Utolsó cselekedetei között szerepelt a templom második megtisztítása. Ugyanígy, a világ utolsó figyelmeztető munkájában két külön felszólítás hangzik el az egyházakhoz. A második angyal üzenete így hangzik: „Leomlott, leomlott a nagy Babilon, [...] Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép!” A harmadik angyal hangos kiáltásában pedig egy hang hallatszik a mennyből, amely ezt mondja: „Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az égiig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” [1078]

Review and Herald, 1892. december 13. - Fújjátok tiszta hangon a trombitát II.

Ahogy Isten kihívta Izrael gyermekeit Egyiptomból, hogy megtarthassák az Ő szombatját, úgy hívja ki most az Ő népét Babilonból is, hogy ne imádják a fenevadat vagy annak képét. A törvénytelen ember, aki véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt, Isten fölé emelte magát azzal, hogy egy hamis szombatot mutatott be a világnak. A keresztény világ elfogadta a pápaság gyermekét, ringatta és táplálta azt, így dacolva Istennel azáltal, hogy eltávolította az Ő emlékművét, és létre hozott egy hamis szombatot.

Miután az igazság bizonyosággal hirdettetik minden nemzetnek, a gonoszság minden elképzelhető hatalma működésképpen lép, és az elmék összezavarodnak a sok hang miatt, amelyek ezt kiáltják: „Íme, Krisztus itt van vagy ott van! Ez az igazság! Az üzenetet Istentől kaptam! Ő küldött engem nagy világossággal!” Akkor elmozdítják a határvököket, és kísérletet tesznek hitünk pilléreinek lerombolására. Határozottabb erőfeszítés tesznek majd a hamis szombat felmagasztalására és Isten megvetésére, azáltal, hogy megváltoztatják azt a napot, amelyet Ő megáldott és megszentelt. A hamis szombatot elnyomó törvénnyel kényszerítik ki. Sátán és angyalai éberek és rendkívül tevékenyek, energiával és kitartással dolgoznak emberi eszközökön keresztül, hogy megvalósítsák céljukat - Isten ismeretének kitörlését az emberek elméjéből. De miközben Sátán hamis csodáival munkálkodik, a Jelenések könyvében megjövendölt idő beteljesedik, és a hatalmas angyal, aki dicsőségével beragyogja a földet, kihirdeti Babilon bukását, és kihívja belőle Isten népét.

A harmadik angyal hangos kiáltásának idején veszélyben lesznek azok, akiket az ellenség bármilyen mértékben elvakított, és nem szabadultak meg teljesen Sátán csapdáiból. Veszélyben lesznek, mert nehéz lesz számukra felismerni a mennyből jövő világosságot, és hajlamosak lesznek elfogadni a hazugságot. Téves tapasztalataik befolyásolni fogják gondolataikat, döntéseiket, javaslataikat és tanácsaikat. Az Istentől kapott bizonyítékok nem számítanak bizonyítéknak azok számára, akik vakságba taszították magukat azáltal, hogy a világosság helyett a sötétséget választották. A világosság elutasítása után, olyan elméleteket találnak ki, amelyek irányítani fogják lépteiket; ezeket „világosságnak” nevezik, de Isten

„a saját maguk által csiholta szikráknak” nevezi. Az Úr kijelenti: „Ki féli közületek az Urat? Ki hallgat szolgája szavára? Aki sötétségben jár, és nincs fényessége, mind bízson az Úr nevében, és támaszkodjon Istenére! Íme, mindnyájan, akik tüzet gyújtotok, és tüzes nyilakkal szerelitek föl magatokat, saját tüzetek lángjába vesztek, tüzes nyilaitokba, amelyeket meggyújtottatok! Az én kezemből jön ez rátok, és fájdalmak között fogtok feküdni!” (Ézsa 50:10-11) Jézus mondta: „Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.” „Én világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki énbennem hisz.” „Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa: a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.”

Sokan elutasítják az Úr hírnökei által küldött szavakat, és az ember szavait fogadják el világosságként és igazságként. Jézus azt mondja: „Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jönne a maga nevében, azt befogadnátok.” Az emberi bölcsesség eltávolítja a hívőt az önmegtagadástól, az odaszentelődéstől, és sok mindent kitalál, ami hatástalanná teszi Isten üzeneteit. Nem lehetünk biztonságban, ha olyan emberekre támaszkodunk, akik nincsenek szoros kapcsolatban Istennel. Elfogadják az emberek véleményét, de képtelenek felismerni az igaz Pásztor hangját. Befolyásuk sokakat megtéveszt, bár egymást követik a bizonyítékok, amelyek a jelenvaló igazság valóságát támasztják alá. Az igazságnak hatalma van arra, hogy az embereket Krisztushoz fordítsa, felébressze energiáikat, alárendelje és meglágyítsa szívüket, és buzgósággal, odaadással és Isten iránti szeretettel töltse el őket. A szombat igazságát semmiképpen sem szabad elfedni. Hagynunk kell, hogy az éles ellentétben álljon a tévedéssel szemben.

Ahogy az idő a végéhez közeledik, Isten szolgáinak bizonyágtételei egyre határozottabbá és erőteljesebbé válnak, az igazság világosságát vetítve a tévedés és az elnyomás rendszereire, amelyek oly sokáig uralkodtak. Az Úr olyan hírnököket küldött nekünk erre az időre, akik örök alapra helyezik a kereszténységet, és mindazoknak, akik hisznek a jelenvaló igazságban, nem a saját bölcsességükben, hanem Isten bölcsességében kell állniuk, és falat építeniük a régiek által készített alapokra. A mennyei könyvekben úgy lesznek feljegyezve, mint repedés kijavítói, ösvények megújítói, akik lakhatóvá teszik az országot. A leghevesebb ellenállással szemben is ragaszkodnunk kell az igazsághoz, mert az az igazság. Isten munkálkodik az emberi elmékben, nem csupán az ember tevékenykedik. A nagy megvilágosító erő Krisztustól származik. Az Ő példájának ragyogását minden beszélgetésben az emberek elé kell tárni. Az Ő szeretete a felső trónt körülvevő szivárvány dicsősége.

Az Úr azt mondta: „Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között... És megemlékezem az én szövetséggemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére.” A trón feletti

szívárvány örök bizonyosága annak, hogy „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Valahányszor a törvényt az emberek elé tárjuk, az igazság tanítója mutatson a trónra, amelyet az ígéret szívárványa, Krisztus igazsága vesz körül. A törvény dicsősége Krisztus. Azért jött, hogy felmagasztalja a törvényt és dicsővé tegye. Tegyétek világossá, hogy a kegyelem és a hűség összetalálkoztak Krisztusban, az igazság és békesség csókolgatják egymást. Amikor trónjára tekintetek bűnbánattal, dicsérrel és hálával azért, hogy keresztény jellemet tökéletesíthettek, és hogy bemutathatjátok Krisztust a világnak, akkor Krisztusban maradtok, és Krisztus bennetek marad; akkor olyan békességetek lesz, amely minden értelmet felülhalad. Szükségünk van arra, hogy szüntelenül elmélkedjünk Krisztus magához vonzó szépségén. Gondolatainkat Krisztusra kell irányítanunk, szemünket Őrá kell szegeznünk. Minden beszélgetésekben hangsúlyozzátok az isteni jellemvonásait.

Amiképpen a szívárvány a napfény és az eső egyesüléséből jön létre, úgy a trónt körülvevő szívárvány a kegyelem és az igazság egyesített erejét jelképezi. Nem csak az igazságot kell hangoztatnunk, mert az elhomályosítaná a trón feletti ígéret szívárványának dicsőségét, és akkor az emberek csak a törvény büntetését láthatnák. Ha nem volna igazság, ha nem lenne büntetés, Isten kormányzása nem lehetne szilárd. Az igazság és az irgalom egyesítése teszi teljessé az üdvösséget. Amint szemléljük a világ Megváltóját, és látjuk Jehova törvényét, e kettő egyesülése arra indít, hogy felkiáltjunk: „kegyelmed naggyá tett engem”. Tudjuk, hogy az evangélium egy tökéletes és teljes rendszer, amely feltárja Isten törvényének változhatatlanságát. Reménnyel és Isten iránti szeretettel tölti be a szívet. Az irgalom meghív bennünket, hogy belépünk Isten városának kapuin, az igazság pedig elégtételt nyer azáltal, hogy minden engedelmes léleknek teljes jogot adjon arra, hogy a királyi család tagja, a mennyei Király gyermeke legyen.^[1079] Ha jellemünk tökéletlen volna, nem léphetnénk át azokon a kapukon, amelyeket a kegyelem megnyitott az engedelmesek előtt, mert az igazság ott áll a kapunál, és szentséget követel mindazoktól, akik látni akarják Istent. Ha az igazságosság eltűnne, és ha az isteni kegyelem megnyithatná a kapukat az egész emberiség számára, jellemtől függetlenül, akkor az elégedetlenség és a lázadás olyan állapota jönne létre a mennyben, amely rosszabb volna annál, mint mielőtt Sátánt kiűzték. A menny békéje, boldogsága és összhangja megszűnne. A földről a mennybe való átlépés nem fogja megváltoztatni az emberek jellemét. A megváltottak boldogsága a mennyben abból a jellemből fakad, amelyet ebben az életben Krisztus képmására formáltak. A menny szentjei előbb a földön voltak szentek.

Az az üdvösség, amelyet Krisztus áldozat árán szerzett meg az ember számára, az egyetlen dolog, amelynek valódi értéke van, mert ez ment meg a bűntől – világunk minden nyomorúságának és bánatának okától. Isten kegyelme az, amely szüntelenül Jézushoz vonzza a bűnöst. Ha a bűnös enged a vonzásnak, ha

bűnbánattal és bűnmegvallással jön, és hit által megragadja az evangéliumban eléje tárt reménységet, Isten elfogadja őt. Mert „a töredelmes lelket; a töredelmes és bűnbánó szívet óh Isten nem veted te meg!” Így az evangélium nem a törvényt gyengíti meg, hanem a bűn hatalmát törli meg, és Isten a kegyelem jogaát a megtérő, bűnbánó bűnös felé nyújtja.

A trón feletti szivárvány az ígéret szivárványa, amely az egész világnak bizonyságul szolgál arra, hogy Isten soha nem feledkezik meg népéről a gonosz elleni küzdelmében. Jézus legyen beszélgetéseink témája. Írásban és szóban ne csupán Isten parancsolatait, hanem Jézus hitét is mutassuk be. Ez az, ami – minden másnál hatékonyabban – előmozdítja a szív igazi kegyességét. Miközben az emberek elé tárjuk, hogy ők az isteni, erkölcsi kormányzat alattvalói, az értelem azt sugallja nekik, hogy ez az igazság, hogy engedelmességgel tartoznak Jehovának, és hogy ez az élet a mi próbatételünk ideje. Ebben az életben Isten fegyelme és kormányzása alá kerülünk, hogy formáljuk jellemünket és a mennyei életre alkalmas szokásokat sajátítsunk el. Minden eseményt, amelyben részt kell vennünk, gondosan tanulmányoznunk kell, mert ezek nevelésünk részei, Isten nagy tervének részei. Szilárd anyagokat kell hordanunk jellemünk építéséhez, mert egyszerre dolgozunk e jelen életre és az örök életre. Ahogy közeledünk e földi történelem végéhez, vagy gyorsan előrehaladunk a keresztényi növekedésben, vagy ugyanilyen gyorsan visszacsúszunk a világ felé.

A kísértések özönvízként törnek majd ránk, de nem kell sem elbuknunk, sem elcsüggednünk, tudván, hogy az ígéret szivárványa Isten trónja felett van. Súlyos próbáknak, ellenállásnak, gyásznak és szenvedésnek leszünk kitéve, de tudjuk, hogy Jézus mindezeket keresztülment. Ezek a tapasztalatok értékesek számunkra. A különféle tapasztalatok előnyei semmiképpen sem korlátozódnak erre a rövid életre, hanem kiterjednek az örökkévalóságra. Türelemmel, hittel és reménységgel, a földi élet változásai és próbái között formáljuk jellemünket az örök életre. És bármit is kell elviselnünk, bizonyosak lehetünk abban, hogy minden javukra válik azoknak, akik Istent szeretik.^[1080]

47. levél, 1892. – Ellen White levele J.H. Morrisonhoz

Melbourne, 1892. dec. 22.

Kedves Morrison testvér!

Megkaptam kedves leveledet, és köszönöm, hogy írtál nekem. Örömmel mondhatom, hogy egészségi állapotom javult. Már nincs szükségem arra, hogy fel- és lecipeljenek a lépcsőkön. Múlt hétfőn még így vittek fel a lépcsőkön az *Echo* kiadóhoz. Aztán elhatároztam, hogy megpróbálok egyedül fel- és lemenni a lépcsőkön, és a korlátra támaszkodva meg is tettem. Természetesen fárasztó volt ez a tagjaimnak, amelyek majdnem kilenc hónapig erőtlenekek voltak. De dicsőítem az Úr nevét irgalmáért és szeretetéért, a gazdag áldásokért, amelyeket kegyelme által adott nekem, mióta ebben az országban vagyok.

Nagy szükségét érezzük itt a munkásoknak és a pénznek, hogy az Úr munkája előre haladhasson. A szombattartók többnyire szegények. Csak kevesen vannak, akik rendelkeznek valamivel e világ javaiból, és ők nagylelkűen segítettek, hogy Isten ügye elindulhasson ezen a helyen. Van itt egy nyomdánk, de nincs imaházunk. Rosszul szellőző termekben gyűlünk össze, amelyeket mindenféle összejövetelekre használnak. A hideg, esős évszakban nincs fűtési lehetőség, és számomra nem biztonságos ilyen kellemetlen időben részt vennem az összejöveteleken. A múlt tél különösen kellemetlen volt. Néhányszor találkoztam a gyülekezettel, és bár szerették volna, hogy beszéljek nekik, azt tanácsolták, hogy ne tegyem ki magam ennek, mivel legyengült állapotban voltam. Ha lett volna egy alkalmas hely az istentiszteletre, ilyen erőtlén állapotban is részt vettem volna az összejöveteleken, és minden szombaton – jó időben – beszéltem volna hozzájuk. Öt mérföldet kellett utaznom, hogy eljussak a gyülekezeti helyre, és minden alkalommal, amikor vállalkoztam erre az útra és beszéltem hozzájuk, nagy áldásban részesültem.^[1081]

Ausztráliában soha nem volt még olyan szegénység és nélkülözés, mint amilyen most. Hatalmas összegeket költöttek drága épületek felépítésében, amelyek közül néhány használatlanul áll. A telekárak emelkedése végigsöpört az országon, és az eredmények a kiürült pénztárakban mutatkoznak meg. Ötezer ember képtelen volt munkát találni. A téli időszakban erőfeszítéseket tettek a legrászorultabbak ellátására, naponta egy vagy két étkezést biztosítva számukra. Voltak, akik éhen haltak, holttestüket parkokban találták meg. Sokan kiváltságnak tartották volna, ha kukákban keresgélhettek volna élelem után. Mégis sokan élnek pazarló

bőségben, minden jóval elhalmozva. Amikor ezeket a jelentéseket olvasom, megszakad a szívem.

A saját helyzetünk annyira nyomaszt, hogy tanácstalan vagyok, mitévő legyek. Tiszta és rendezett imaházra van szükségünk, nem pedig arra, hogy ezeknek a mocskos, dohos termeknek a vendégei legyünk. A magukat kereszténynek valló hitetlenek nem hajlandók belépni ezekbe az épületekbe. Azt mondják, szégyen ilyen helyeken vallásos összejöveleket tartani. A kérdés tehát ez: Mit lehet tenni? Ezt, minden mással együtt, Istenre kell bíznom.

Ezen a nyáron merészkedtem ilyen helyeken dolgozni, de télen otthon kell maradnom. Azon gondolkodom, hogy vajon ilyen körülmények között itt kelle-e töltenem még egy telet? De az elvégzésre váró munka megakadályoz abban, hogy elmenjek.^[1082]

Iskolánk eredményes volt. Kicsi ugyan, mert nehéz idők ezek mindenki számára, de az Úr áldása ott nyugodott az iskolán. A bibliaórákat nagyra értékelték, és a diákoknak annyira tetszett az iskola, különösen a vallásoktatás, hogy készségesen alávetették magukat a szabályoknak, és a félév során nem volt szükség fegyelmi intézkedésre. A következő félévben kétszer annyi tanulóra számítunk. Az Úr munkálkodni fog ezekben a közösségekben; látni fogjuk az Ő szabadítását.

Múlt szombaton nagyon ünnepélyes összejövetelünk volt North Fitzroyban. Mindenki nagyon örült, hogy újra láthatott engem Melbourne-ben, miután három hónapot töltöttem Adelaide-ben és Ballaratban. Az Úr üzenetet adott nekem népe számára. Az összejövetel nagy létszámú volt, és az igehirdetés után társasági összejövetelt tartottunk. Egy másik összejövetelt Prahban tartottunk az iskola közelében, öt mérföldre North Fitzroy-tól. Prahban is szép számmal jelen voltak az emberek, és kiváló összejövetel volt.

Igyekszünk visszafogni a kiadásainkat, ahol csak lehet, de sok mindenben mégis gyarapodnunk kell, ha a munka előrehaladását szeretnénk elérni. Száz ember is dolgozhatna Melbourne-ben és a külvárosokban anélkül, hogy egymás munkáját zavarnák, mégis egyetlen munkás sincs ebben a nagyvárosban. Hogyan figyelmeztethetjük ezekben az országokban az embereket? Ez itt a kérdés. Mit lehet tenni az üzenet hirdetéséért, amikor olyan kevés eszköz áll rendelkezésre, és olyan kevés a munkás? Ha néhány olyan család, amely megérti a helyzetet, ezekbe az országokba költözne, és valamilyen üzleti tevékenységbe kezdene olyan helyeken, ahol csak kevés a szombatünnepelő, és missziómunkát végeznének Krisztusért, biztos vagyok benne, hogy személyes munkájuk és határozott befolyásuk révén sok jót tehetnének. Ó, bárcsak az Úr indítaná sok amerikai ember szívét, hogy szenteljék magukat ennek a munkának! Újra és újra megpróbáltam Battle Creekben népünk elé tárni a helyzetet, de senki sem válaszolt.^[1083] Vannak pedig olyanok Amerikában, akik szorgalmas szokásaikkal jól megélhetnének itt is, és közben olyan hatást gyakorolhatnának, amely lelkeket nyerne meg az igazságnak.

Bárcsak elérhetném a szíveket, amíg itt vagyunk, hogy meggyőzzük őket, jöjjenek el Krisztusért, a veszendő lelkekért, akikért Ő meghalt. Együtt tudnánk tanácskozni, és olyan terveket valósíthatnánk meg, amelyek nem igényelnének nagy kiadást, mégis sok jót eredményeznének. Minden munkaképes testvér munkában van itt, de hatalmas a terület, amelyet el kellene érni, és sokan vannak, akik még az első figyelmeztető üzenetet sem hallották.

Az iskola célja az, hogy férfiakat és nőket képezzen és oktasson, hogy saját hazájukban dolgozhassanak. A bibliatanulmányokon keresztül a tanulók felkészülnek arra, hogy másokat tanítsanak.

Néha úgy érzem, hogy soha nem szabad elhagynom ezt a munkaterületet addig, amíg Amerikából családok nem telepednek le itt misszionáriusként – nem felszentelt lelkészekként, hanem különböző területeken szolgáló munkásokként. Amikor pedig látom, mennyire tehetetlenek vagyunk anyagi szempontból, legszívesebben elmenekülnék; minden annyira lehetetlennek tűnik.

A te eseted kapcsán nagyon elszomorodtam, mert az Úr bőséges világosságot adott neked, és mégsem jártál abban. Nagyon rejtélyesnek tűnt számomra, hogy ilyen hosszú ideig így álltál anélkül, hogy megnyitottad volna szívedet azok előtt az üzenetek előtt, amelyeket Isten küldött az Ő népének. Nagyon sokat veszítettél ezzel. De bízom abban, hogy az igazság, amely értékes sugarakban ragyog, utat talál majd a szívedbe. Nagyon sajnáltam, hogy nem ismerted fel Jézus, az igaz Pásztor hangját. Az Úr feltárta előtted igazságát, de te nem láttad, és a szíved nem engedelmeskedett Isten Szentlelke vezetésének.^[1084]

Az Úr megmutatta nekem, hogy a Lélek kegyelemteljes befolyása munkálkodott rajtad, ami az igazság és a világosság elfogadására készítetett téged. Időnként vágytál rá, és készen is álltál arra, hogy kinyújtsd a kezéd és megragadd, hogy megnyisd szíved ajtaját e világosság átalakító ereje előtt – de a büszkeség és a makacsság visszatartott téged. Most kezdted felismerni a dolgokat, és kérlek, alapos munkát végezzél. Ha most nem cselekszel határozottan, ha az igazság átalakító ereje nem ér el eredményt a szívedben, ha nem végzel komoly munkát az örökkévalóságért, akkor bizonyára a Sátán csapdájába esel. Tudom, hogy mentségekkel és kibúvókkal áltattad a lelkedet – te ezt nem ismered el, pedig így van. Krisztus szerelméért és lelked üdvösségéért kérlek, jöjj ki teljesen a világosságra! Teljesen kitarul előttünk a dicsőséges jutalom. A menny kapui szélesre vannak tárva. „Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: Tudom a te dolgaidat, íme adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat, hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet.”

Ó, bárcsak az Úr begyógyítaná azokat a sebeket és zúzódásokat, amelyeket Sátán ejtett rajtad, megtenné, hogy teljesen szabad ember lehess! Jöjj a világosságra, ismerd el teljesen a világosságot, örvendezz benne, és ne végezz fél munkát

csak azért, hogy megőrizd a saját álláspontodat! Ó, Krisztusért, a lelkedért, végezz alapos munkát, és bontsd le az akadályokat! Ez az egyetlen biztos út számodra. Elengedhetetlen az önmegtagadás, a teljes odaszentalódás Jézus Krisztusnak, a sziklára esés és a teljes összetöretés. Akkor Ő örökkévaló karjaiba vesz téged. Nyisd meg szíved ajtaját, és fogadd be lelkedbe a menny minden eszközét és tulajdonságát, amelyek alkalmassá tesznek arra, hogy olyan munkás légy, akinek nincs miért szégyenkeznie.

Hiszem, hogy nagy áldás lehetsz abban a fontos pozícióban, amit a *Health Retreat* szanatóriumban betölthetsz. A hajthatatlan akaratodat, amely távol tartott a világosságtól és az értékes áldásoktól – add át most Istennek!^[1085] A győzelem elérhető. Semminek sem örülnék jobban, mint szabad emberként látni téged Krisztus Jézusban. A kibúvók és kitérők nem hoznak és nem is hozhatnak neked békét és nyugalmat. Egyetlen kötelesség áll előtted: olyanná válni, mint egy kisgyermek. Add át magad Istennek teljes szívedből! Isten igazságát akkor ismerjük meg, ha cselekedjük akaratát. Kételyekben nevelni a lelket rendkívül haszontalan munka. Az Úr azt akarja, hogy fiai és leányai a lehető legnagyobb hatékonyságot ériék el az Ő szolgálatában. Ennek érdekében világos és gyakorlati látással kell rendelkezniük azokkal az eszközökkel kapcsolatban, amelyeket az Úr a munkájában használ, és amelyek kapcsolatban állnak saját üdvösségük munkálásával. Különben gyakran fognak sötétségben és kételyek között élni, és küzdelmeikben a levegőt csapkodják, mert szem elől tévesztik a Megváltót. A hatalom az Istené, nem a miénk; gyengeségben erőssé válhatunk.

Sok szeretettel, Ellen White ^[1086]

24. kézirat, 1892. - Az egyház legnagyobb szüksége a szeretet

„A szeretet hosszútűró, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt” (1Kor 13:4-5). A gyülekezetben feszültségek támadnak, mert a testvérek nem értik, mit jelent a keresztényi szeretet, a testvéri ragaszkodás és a krisztusi szeretet. Az önszeretet és az önbecsülés vezeti azokat, akik kereszténynek vallják magukat, hogy önmagukat értékeljék. Meg vannak győződve arról, hogy minden gyanakvásuk és rosszindulatú feltételezésük másokkal szemben helytálló. A gyülekezetben uralkodó viszály, széthúzás és egészségtelen légkör pedig éppen ezekből a kölcsönös gyanúsítgatásokból és ítélkezésekből fakad.

Ha a testvérek hetente egyszer vagy kétszer találkoznának, alázatos lélekkel, saját gyengeségük és hibáik tudatában, és kérnék az Urat, hogy világosítsa meg értelmüket és töltsse be szívüket szeretetével, nem egymást vizsgálva, hanem az Írásokat kutatva, akkor Sátán vereséget szenvedne. Sok képzeletbeli nehézség, sok vakondtúrás, amelyet hegygé nagyítottak, és amelyek válaszfalként állnak a testvérek közé, eltűnne, és a szeretet, az együttérzés és a tisztelet venné át a viszálykodás és a vádaskodás helyét. Amikor testvéreiteket ítélgetitek, olyan munkát végeztek, amelyet Isten nem bízott rátok. Nem Krisztussal együtt munkálkodtok. Isten nem ültetett benneteket a bírói székbe, hogy lemérjétek testvéreiteket és ítéletet mondjatok felettük.^[1087]

Sátán a testvérek vádlója ujjong, amikor sikerül az elégedetlenség kovászatát megérlelnie az emberek szívében. Amikor szakadást kelthet a testvérek között, pokoli öröm tölti el. Hiszem, ha testvéreink látnák, ahogyan én láttam, hogy mennyi kárt okoz a testvérek rosszindulatú bírálása, akkor gyökeres változás történne abban, ahogyan egymáshoz viszonyulunk. Ti nem értitek meg önmagatokat, félreértelmeztitek mások szavait és tetteit, és a saját szűkös nézőpontotokból méritek azokat. A képzeletetek félrevezet benneteket. A megszenvedetlen érzéseitek és nyelveitek olyan munkában vesznek részt, amelyben semmi nincs, ami szent vagy Krisztushoz hasonló lenne.

Keresztény szolgálatunkban Krisztus vonzerejét kellene bevinnünk. Az Igazság Napjának szelíd sugarai kellene hogy beragyogják szívünket, hogy kedvesek és derűsek lehessünk, és áldott, erőteljes befolyással legyünk környezetünkre. Jézus Krisztus igazsága nem vezet komorsághoz és szomorúsághoz. Ne feledjétek

testvéreim, hogy Krisztus iskolájában vagyunk, hogy megtanuljuk az igazság és a szeretet leckéit. Ebben az iskolában arra tanítanak bennünket, hogy legyen hitünk Megváltónkban. Gondosan kell kezelnünk saját lelkünk szükségleteit, megbecsülve minden kiváltságot, amelyet Krisztus szelídségének és alázatosságának elsajátítására kaptunk.

Meg kell tanulnunk, hogy a megpróbáltatások a javunkra vannak, és nem szabad elcsüggednünk miattuk. A szívet fegyelmezni, a hitet ápolni, a lélek állhatatosságát próbára kell tenni. A hit egyszerűségét és az Istenbe vetett tökéletes bizalmat bátorítani kell a szívünkben. Mindig derűsen és reményteljesen kell gondolkodnotok és beszélgetek, és miközben az önfegyelem munkáját minden kereszténynek el kell végeznie, ennek olyan módon kell történnie, hogy felemeljen és nemesítsen, ne pedig beszűkítse a gondolkodást és jelentéktelen dolgokra irányítsa azt. Gondolataitok szent elvek gyümölcsei legyenek. Ne gondolkodjatok kellemetlen dolgokon, és ne ítéljetek meg egy testvért egy szó miatt. Ne a saját korlátolt mértéketekkel ítéljetek!^[1088] Az őszinte, bizalommal teli imádság egyszerű hangja hallatszódjon otthonaitokban. Amikor testvérnőink meglátogatják egymást, ne szóljanak kritikus szavakat testvéreikről. Elmélkedjete Isten tulajdonságain, és osszátok meg egymással Jézus szeretetében szerzett tapasztalataitokat. Ennek a szeretetnek a teljessége megnyugtatja a szívet, és elfeledtetni velünk a kellemetlen eseményeket.

Mennyi édes békétől maradunk el amiatt, hogy saját magunk és testvéreink kellemetlen dolgaira összpontosítunk. Tekintetünket a zavaró körülmények fölé kell emelnünk, Jézusra. Jobban kell szeretnünk Őt, többet kell merítenünk vonzó jellemének szépségéből és kegyelméből, és fel kell hagynunk mások hibáinak és tévedéseinek szemlélésével. Emlékeznünk kell arra, hogy a mi útjaink sem hibátlanok. Folytonosan hibázunk, és ha mások ugyanolyan szorgalmasan figyelnek minden szavunkat és cselekedetünket, mint ahogy mi figyeljük őket, éppolyan sötét jegyzéket tudnának összeállítani rólunk, mint mi róluk. Jézuson kívül senki sem tökéletes. Gondoljatok Őrá, és vonjátok el figyelmeteket önmagatokról és minden kellemetlen dologról, mert amikor saját hibáitokat szemlélitek, meggyengül a hitetek. Isten és az Ő ígéretei eltűnnek a látóteretekből.

Több szükségetek van Jézusra, és kevesebb szükségetek önmagatokra. Ne gondoljatok rosszat, ne szóljatok rosszat senkiről. Tegyetek zablát ajkaitokra. Nem mérhetitek mások tapasztalatát a sajátotokkal. Szánalmas dolog lenne, ha mindenki egyformán gondolkodna. Mi lenne, ha bizonyos dolgokban tévednénk? Vajon elhagyna minket az Úr, elfelejtene minket, és magunkra hagyna? Nem! Az Úr nem úgy bánik velünk, ahogy mi bánunk egymással. Segítsen az Úr mindannyi-ótoknak, hogy megbánjátok és megvalljátok bűneiteket, és Jézus szeretete töltse be szíveteket. A féltékenység a legkisebb kihívásra is kész előtörni. Az irigység és a gonosz gyanakvás könnyen szárba szökken, ha gondozzák. Ó, milyen sokan

sebzik meg Krisztus szívét azzal, hogy a saját útjukat és akaratukat követik. Ezek ellen a nemkívánatos jellemvonások ellen vívjak háborút, ne egymás ellen.^[1089]

Ha azok az elemek lennének az egyházban, amelyek Krisztus életében is léteztek, akkor erőteljes egység lenne mindazok között, akik az Ő követőinek vallják magukat. A világ az egyház ellen dolgozik, igyekszik meggyengíteni és elpusztítani azt. Vajon az egyház utánozni fogja a világot ezen a téren? Vajon mi, az egyház tagjai, leromboljuk-e a bizalmat az egyház többi tagjában, mert nem felelnek meg egy bizonyos mércének? Az angyal üzenete számunkra ez: „Dolgozzunk együtt, dolgozzunk együtt, dolgozzunk együtt!” Ne engedjétek, hogy a Sátán éket verjen a gyülekezet tagjai közé. Ne mérjétek csapást az ellenség oldaláról, nehogy gyengítsétek az egyház bármely tagjának befolyását. Mindig lesznek olyanok, akik a lélek nagy ellenségének szolgáljaként végzik mesterük munkáját azáltal, hogy vádolják azokat, akik az igazságban hisznek. Olyan dolgokat fognak mondani, amelyek árnyékot vetnek azoknak a magatartására és jellemére, akik kereszténynek vallják magukat.

A gonosz gyanakvás magját gyakran előkészített talajba vetik, és a maga neme szerint terem gyümölcsöt. Akiknek kötelességük volna őrködni az azonos drága hitet vallók érdekei felett, mégis teret adnak Isten és az igazság ellenségei sugallatainak és híreszteléseinek, és így a keserűség gyökere sokakat megfertőz. Ha minden olyan szív állapotát, amelyet szentségéről híresnek tartanak, alapos vizsgálat alá vennénk és feltárnánk, akkor kiderülne, hogy még a legnagyobb tisztületben állók tapasztalataiban is vannak sötét fejezetek. Milyen téves nézetek tárulnának fel a keresztény életről! Milyen hamis elképzelések Isten tulajdonságairól és erkölcsi kormányzatáról! Milyen korlátolt fogalmak Izrael Szentjének hatalmáról, milyen szűk látásmód a Szentlélek munkálkodásáról!^[1090]

Sokakat ismerek, akik komolyan törekszenek egy magasabb életre, a mennyei dolgok világosabb megértésére, de milyen lassan haladnak előre! Milyen nehéz az elmének eljutni a reménység teljes bizonyosságához, amely nem szégyenít meg! Minden erőfeszítésünk ellenére gyakran elcsüggedünk, mert a test a lélek ellen harcol. Ne engedjétek, hogy közönséges, értéktelen, földi dolgok foglalják le a gondolataitokat annyira, hogy Jézus jelenléte eltávozzon. A gyülekezet élete Krisztustól ered, és akkor támogatjuk a gyülekezetet, amikor összhangban munkálkodunk az éltető erővel, szem elől tévesztve önmagunkat, igyekezve azon, hogy egymást építsük a legszentebb hitben.

Isten választhat olyan eszközöket, amelyeket mi nem fogadunk el, mert nem felelnek meg pontosan az elképzeléseinknek. Nem az általunk tökéletesnek tartott módon munkálkodnak, és ahelyett, hogy Istenre bíznánk őket, hogy Lelke által munkálkodjon velük, sokan nehézségeket sorolnak fel, eltorlaszolják az utat, és szomorúságot táplálnak szívükben, mert azt látják, hogy ezek az emberek olyan munkát végeznek, amelyet még nem végeztek el. Ezután megindul a jellem bon-

colgatása, a jelentéktelen panaszok gyűjtögetése, a hibák és rágalmak keresése, az apró dolgok és események eltúlzása, mintha súlyos bűnök volnának. Ez mindaddig jelen lesz az egyházban, amíg gyengék vagyunk, és gyengék is maradunk, míg meg nem változik ez a szűk látásmód. Az Úr mutassa meg nektek, mit kell tennetek, hogy hálaadással, hálával és Isten dicséretével teljete meg az Isten Fiának drága ajándékáért, és hogy félretegyétek az irigységet, a féltékenységet és a versengést, hogy valódi szeretet és egység uralkodjék közöttetek.

Jézus azért imádkozott, hogy tanítványai egyek legyenek, amint Ő egy az Atyával. Miben áll ez az egység? Nem abban, hogy mindenki ugyanolyan hajlamú, ugyanolyan a természete, és ugyanúgy gondolkodik.^[1091] Nem mindenki rendelkezik ugyanazzal az értelmi képességgel, nem mindenkinek ugyanaz a tapasztalata. Egy gyülekezetben különféle ajándékok és tapasztalatok vannak jelen. A földi ügyek intézésében sokféle módszer létezik, mégsem fakad viszály, széthúzás vagy megosztottság sem a munkavégzés módjából, sem az ajándékok gyakorlásából.

Egyik ember jártas lehet a Szentírásban, és annak egyes részeit különösen értékelheti. Egy másik ember egy másik részt tart nagyon fontosnak, így egyikük az egyik témát emeli ki, a másik pedig egy másikat hangsúlyoz, és mindkettő rendkívül értékes lehet. Ez Isten akarata szerint való. De vajon szakadást vagy megosztottságot váltson ki, ha valaki téved az Írások egyik részének értelmezésében? Isten mentsen! Nem gondolhatjuk, hogy a gyülekezet egysége azon múlik, hogy mindenki minden igeverset ugyanúgy értelmez. Lehet hozni határozatot határozat után, hogy megoldjanak minden eltérő véleményt, de az emberi elmére és akaratra nem lehet kényszerít gyakorolni, hogy ezáltal megszűnjön a véleménykülönbség. Ezek az intézkedések elfedhetik ugyan a viszályt, de nem tudják megszüntetni azt, és nem teremtenek valódi egységet. Semmi sem képes tökéletes egységet teremteni az egyházban, csak a Krisztushoz hasonló béketűrés lelkülete. Sátán képes viszályt kelteni, de Krisztus az egyetlen, aki összhangba tudja hozni a viszálykodó feleket. Ezért minden lélek foglalja el helyét Krisztus iskolájában, és tanuljon Tőle, aki szelíd és alázatos szívű. Krisztus azt mondja, hogy ha Tőle tanulunk, az aggodalmak megszűnnek, és nyugalmat találunk a mi lelkeinknek.

Isten Igéjének nagy igazságai olyan világosan vannak kinyilatkoztatva, hogy senki sem tévedhet azok megértésében. Amikor az egyház tagjai szeretik Istent, és felebarátjukat, mint önmagukat, akkor nem lesz szükség nehéz erőfeszítésekre az egység érdekében, mert az egység Krisztusban természetes következményként jelenik meg.^[1092] A fül többé nem lesz nyitva olyan hírekre, amelyek megbántják a felebarátunkat, és senki sem fog rosszat mondani felebarátjára. A gyülekezet tagjai szeretetet és egységet fognak ápolni, és egy nagy családként fognak élni. Akkor majd bemutatjuk a világnak azt az isteni bizonyosságot, amely arról tanúskodik, hogy Isten elküldte az Ő Fiát a világba. Krisztus mondta: „Erről ismeri meg min-

denki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn 13:35) Krisztus istenségét Isten gyermekeinek egysége hitelesíti.

Testvérek, amikor megalázzátok szíveteket Isten előtt, látni fogjátok, hogy minden gyülekezetben ott leselkedik a farizeizmus veszélye – az a veszély, hogy úgy gondolkodunk és úgy imádkozunk, mint az önigazult farizeus, aki ezt mondta: „Isten! hálaadok neked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek.” Ó, bárcsak feltörnénk szívünk talaját, hogy az igazság magvai mélyen gyökeret ereszhessenek, és bőséges termést hozhassanak Isten dicsőségére! Testvéreim, amikor vádat akartok emelni valamelyik testvér ellen, vegyétek komolyan Jézus szavait: „Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.” (Jn 8:7) A te bűnöd lehet, hogy nem az a bűn, amely éppen akkor szóban forog, de Jézus szavai szerint csak akkor vetheted az első követ, ha bűntelen vagy. Amikor Jézus ezeket a szavakat mondta vádlóinak, felébredt a bűntudatuk. Nem tudtak mit felelni. Mindegyiküket elítélte saját lelkiismerete, és egyenként távoztak, a legidősebbel kezdve a legfiatalabbig.

Mit gondolhat Krisztus, aki olyan megbocsátó, olyan türelmes minden hibánkkal szemben, aki irgalomban és szeretetben gazdag, mit gondolhat az érzéketlen kritikáról és a hibakeresésről? A tévedő testvérek iránti szeretet sokkal hatékonyabb a megjobbításukban, mint minden éles bírálatunk. Hagyjátok, hogy minden tévedés és szívbéli indulat Krisztus rendje szerint legyen kezelve. Tegyük félre az énünket. Az Úr azt akarja, hogy gondolataink, beszédünk és keresztény tapasztalatunk sokkal vonzóbb legyen, mint amilyen jelenleg. Ha az emberek nem válnak egyre inkább Jézushoz hasonlóvá, soha nem lehetnek a világ világossága. Munkánk Isten és a saját lelkünk között zajlik. Testvéreim miről gondolkodtok? Egy munkát kell elvégeznünk a körülöttünk élők megmentéséért, miközben az értékes idő múlik. A kegyelem ideje hamarosan véget ér. Vajon a Mesterért végzett munkátok olyan-e, hogy hallhatjátok ezeket a szavakat: „Jól van, jó és hű szolgám” (Máté 25:21)?

Ne feledjük, hogy minden lélek, aki komolyan törekszik az isteni életben való előrehaladásra, minden egyes lépésért küzdeni kénytelen egy ellenséges erővel szemben. Harcra kell felkészülnie kitartó imával, és meg kell harcolnia a hit nemes harcát. Nem „vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12). Nem engedhetjük meg magunknak, hogy egymással háborúban álljunk. Ha lelkileg előre akarunk haladni, akkor igazlelkűséggel kell felöveznünk elménk derekát, fel kell öltöznünk az igazság páncélját, fel kell vennünk az üdvösség sisakját és a Lélek kardját. Testvéreim, keressétek Istent! Keressétek Őt, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van!

Ó, milyen mély és gazdag tapasztalatokat szerezhettünk volna, ha az Isten-

től kapott összes képességeinket a lelki tudás és erő keresésére szenteltük volna, ahelyett, hogy egymás bántására használtuk volna. Testvéreim, szeressétek egymást, ahogyan Krisztus szeretett benneteket. Milyen keveset tudunk valójában az Istennel való édes közösségről!^[1094] Milyen keveset értünk a jövőendő élet titkairól! Sokkal többet tudhatnánk, ha minden képességünket Krisztus jellemének felismerésére szentelnénk. Magaslatok vannak előttünk, amelyeket el kell érniünk, és tapasztalatok mélységei, amelyeket meg kell ismernünk, ha a világ világosságai akarunk lenni. Akkor miért gyalázzátok meg Istent viszálykodással és széthúzással? Miért kérdőjelezitek meg és miért hibáztatjátok egymást? Miért értelmezitek félre és forgatjátok ki testvéreitek szavait és tetteit?

Nincs jobb dolgok, mint egymást elbátortalanítani és megpróbálni kioltani testvéreitek világosságát? Inkább tágítsátok ki elméteket, hogy megérthessétek az áldott ígéretek mennyei szépségét. Higgycetek egyszerűen Jézusban, és tanuljatok a legnagyobb Tanítótól, akit a világ valaha ismert, és kegyelme erőteljesen fog munkálkodni az ember értelmén és szívéen. Tanítása világosságot ad a lelki látásnak, irányítja a gondolatokat, és jóllakatja az éhező lelket. A szív meglágyul, alázatossá válik, és betelik ragyogó szeretettel, amelyet sem csüggedés, sem kétségbeesés, sem megpróbáltatás nem olthat ki. Isten megnyitja az értelmi látás előtt saját gazdagságát és teljességét. Szeressük hát egymást, és munkálkodjunk együtt! Tekintsetek Krisztusra, az örökkévalóság sziklájára, egyedül Őáltala lehet üdvösségetek. Legyen ajkatokon Isten dicsérete, amikor kis csoportokban összegyűltök imádni Őt. Vegyen részt mindenki!

Aki hallotta Krisztus hangját és teljesítette akaratát, az volt a bölcs ember, aki a sziklára építette házát, és sem vihar, sem eső nem rombolhatja le ezt az építményt. Legyünk Krisztus munkatársai most és az örökkévalóságban! Szeressétek egymást, bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusért.^[1095]

20a. levél, 1893. – Ellen White levele C. Eldridgehez

Melbourne, 1893. január 9.

Kedves Testvérem!

Megkaptam a leveledet, és igyekszem válaszolni rá. Hálát adok mennyei Atyánknak a kegyelmes áldásokért, amelyeket rám árasztott. Meggyógyultam a betegségeimből. Az Úr jó, és igen méltó a dicséretre.

Az imahét idején North Fitzroyban, egy sátorban tartottunk összejöveteleket. December 31-én, szombat délután, nagy szabadsággal beszéltem az Apcsel 10. fejezetéből, különösen az angyal Kornéliushoz intézett üzenetére összpontosítva: „Ez látta látásban világosan, a napnak mintegy kilencedik órája körül, hogy az Istennek angyala bement őhöz, és monda neki: Kornélius! Ő pedig szemeit reá függesztve és megrémülve monda: Mi az, Uram? Az pedig monda neki: A te könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek okáért.” Az Úr nagy mértékben megajándékozott Szentlelkével. A sátor megtelt. Jelen voltak olyanok is, akik nem osztoztak a hitünkben, de a sátor vonzotta őket. Igen áldott összejövetelünk volt.

Vasárnap délután egy népes gyülekezet előtt beszéltem Jn 14:1-14 versekből. Az Úr ismét megáldott szabadsággal, és az emberek is áldásban részesültek.^[1096] North Fitzroy öt mérföldre van a St. Kilda iskolától, ahol lakunk, és az ige hirdetés utáni út eléggé kifárasztott. Mégis inkább a nyitott csatornákból eredő malária-veszély nyugtalanított, amelyek nemcsak visszataszítóak, hanem az egészségre és az életre nézve is veszedelmesek voltak. Hétfő este az iskolában találkoztam a prahrani kis gyülekezettel. Imádkoztam velük, és nagy szabadsággal szóltam az Igéből: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” Ezután imaórát és társasági összejövetelt tartottunk, amelyen szinte minden jelenlévő részéről értékes bizonyágtételek hangzottak el. Kedd este ugyanitt ismét részt vettem egy összejövetelen. Willie egy nagyon érdekes beszámolót adott elő Reed testvértől a csendes-óceáni szigeteken folyó missziómunkájáról. Ezek az összejövetelek hasznosak. Világosság ragyog ránk, de egyre több és több áldásra vágyunk Istentől.

Szerda délután a testvérnők számára tartott összejövetelen vettem részt az *Echo* kiadóban. Nyolcvanöt nő volt jelen, és az anyák kötelességeiről beszéltem nekik, hogy gyermekeiket úgy neveljék és oktassák, hogy Isten gyermekeivé váljanak, akik felkészültek az eljövendő örök életre. Imával nyitottuk és zártuk az összejövetelt. A vége felé kezdtem úgy érezni, hogy az írással és a munkával, amelyet a bizonyágtételek közreadása érdekében végeztem, gyorsabban mértem ki erőmet, mint ahogyan azt megengedhetném magamnak.^[1097] De az anyák odajöttek hozzám, és azt mondták, hálásak, hogy hallhatták azokat a dolgokat, amelyekre szükségük volt. Némelyek így szóltak: „Ez az összejövetel soha nem fog kiveszni az életemből. Felismertem, hogy sok változtatást kell tennem gyermekeim nevelésében. De ó, hálás vagyok, hogy nem kellett úgy az ítélet elé állnom, hogy tudatlan vagyok kötelességem felől.” Bár nagyon fáradt voltam, nem bántam meg az erőfeszítést, amelyet tettem.

Meleg napunk volt, és hazafelé menet hűvös szél fúj a tenger felől, és megfáztam. Csütörtök reggel rendkívül kimerült voltam. Az éjszaka folyamán azonban hasonló tapasztalatban volt részem, mint két évvel ezelőtt Salamancában. Amikor az első rövid alvásomból felébredtem, mindenütt világosság vett körül, a szoba mintha mennyei angyalokkal lett volna tele. Isten Lelke kiáradt rám, és a szívem csordultig megtelt. Ó, micsoda szeretet égett a szívemben! Hangosan felkiáltottam: „Uram Jézus, szeretlek Téged. Te tudod, hogy szeretlek Téged. Mennyei Atyám, teljes szívemből magasztallak Téged.” „Mert úgy szeretted Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.” Jézus, én megváltóm, az Atya képviselője, tebenned bízom.

Békességem olyan volt, mint egy folyam, úgy éreztem, hogy Isten vesz körül, és édes közösségben vagyok vele ébrenlétemben és alvásom óráiban is.^[1098] Mily nagy és szent kiváltságoknak tűntek számomra Jézus szeretetében, az Ő életében és oltalmában való részesedés! Milyen világosan tárta fel elmém előtt ezeket a szavakat: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” Jézus él, hogy közbenjárjon értünk. Jézus él, és mivel Ő él, mi is élni fogunk.

Ó, miért nem kel fel Krisztus egyháza, hogy felöltse ékes öltözékét? Miért nem ragyog? Az ilyen erőtlen kereszténység alapvető oka az, hogy akik azt állítják, hogy hisznek az igazságban, olyan kevés ismeretük van Krisztusról, és oly csekély a megértésük arról, hogy mi lehetne számukra, és ők mik lehetnének az Ő számára. A legünnepélyesebb és legfontosabb igazságokkal rendelkezünk, amelyeket valaha is halandókra bízta. Ha szavaink, gondolataink és tetteink tisztábbak és magasztosabbak lennének, összhangban a szent hittel, amelyet vallunk, egészen más fényben látnánk felelősségünket. Milyen ünnepélyesnek, milyen szentnek

tűnnének számunkra! Mélyebben éreznénk kötelezettségeinket, és állandó célunk lenne a szentség tökéletesítése Isten félelmében. A földi és mulandó dolgok alá lennének rendelve a mennyei és örökkévaló dolgoknak.

A Zsoltárossal együtt szívünk és ajkunk azt mondaná: „Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! Kívánczik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornácai után; szívem és testem ujjongnak az élő Isten felé.^[1099] A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, ahová fiait helyezhesse, – a te oltáraidnál, óh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem! Boldogok, akik lakoznak a te házadban, dicsérhetnek téged szüntelen! Boldog ember az, akinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon... Tekints alá, óh Isten, és lásd meg a te felkented orcáját! Mert jobb egy nap a te tornácaidban, hogysen ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem házában küszöbén ülni, hogysen lakni a gonosznak sátorában! Mert nap és pajzs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ad az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanul élnek. Seregeknek Ura! Boldog ember az, aki bízik benned.”

Annyira hálás vagyok a kiváltságért, hogy minden tekintetben kapcsolatban lehetek Istennel. Nagy megtiszteltetésnek érzem ezt. Egyetlen kérésem az, hogy az Úr az Ő nagy irgalmában és szerető jóságában adjon nekem erőt, hogy azt az Ő szolgálatában használjam fel – ne a saját kényelmem és önző hajlamaim szolgálátára, hanem Krisztusért, a lelkek megmentéséért végzett munkára. Várok, hiszek, és elfogadom gazdag áldását, még ha méltatlan is vagyok rá.

Az Úr világosan kijelentette nekem, hogy milyen elvek és gyakorlatok jellemzik a Review kiadóval kapcsolatban állókat. A munkásoknak önvizsgálatra van szükségük. Minden embernek, aki szent dolgokkal foglalkozik, Krisztushoz hasonlóan kell végeznie a munkáját. Nem lehet helye semmiféle ravasz eljárásnak.^[1100] „A csaló mérleg utálatos az Úrnál”. A hamis mérleg jelképe mindannak, ami becstelen, minden olyan fortélynak, amely az önzést és az igazságtalanságot a tisztesség és becsületesség látszata mögé rejti. Isten a legkevésbé sem fogja támogatni az ilyen gyakorlatot. Gyűlöl minden gonosz utat. Utál minden önzést és kapzsiságot. Az irgalmatlan bánásmódot nem tűri el, és hasonlóval fizet vissza érte. Isten megáldhatja azokat a munkásokat, akik becsületes módon szerzik meg nyereségüket, de átok nyugszik mindazon, amit önző gyakorlatokkal szereznek. Amikor valaki önzésbe vagy tisztességtelen dolgokba merül, azzal azt bizonyítja, hogy nem féli az Urat, és nem tiszteli az Ő nevét. Akik kapcsolatban vannak Istennel, nemcsak hogy tartózkodni fognak minden igazságtalanságtól, hanem irgalmat és jóságot is tanúsítanak mindazok iránt, akikkel kapcsolatba kerülnek. Az Úr nem helyesli a személyválogatást; de nem hagyja jóvá azoknak az útját sem, akik nem tesznek különbséget a szegények, az özvegyek és az árvák javára.

„Mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetségnek

követe, akit ti kívántok. De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja! És ül, mint ötvös vagy ezüsttisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.”

Jellemünk minden olyan vonása, amely nem léphet be Isten városába, meg lesz dorgálva. Ha alávetjük magunkat az Úr tisztító munkájának, minden salak és értéktelen fém megsemmisül.^[1101] Amikor az Úr választottai megkapják a korukra szóló világosságot, nem fogják magukat felmagasztalni. Nem állítanak fel önmaguk számára mércét, amelyhez mérjék jellemüket, mert az Úr már adott egy mércét, amely szerint minden jellem megmérettetik. Nincs külön mérce a szegényeknek és más a gazdagoknak, mert mindenkit az a törvény fog megítélni, amely arra kötelez, hogy Istent mindenek felett szeressük, és felebarátunkat úgy, mint önmagunkat. Azok nyerik el a mennyei kincset, akik oda gyűjtötték kincsüket. Isten világosságot és lehetőséget ad nekünk, hogy tanuljunk Krisztustól, hogy lélekben és jellemben olyanok lehessünk, mint Ő, és nem szabad semmiféle emberi mércéhez igazodnunk. Be kell fogadnunk Isten igazságát a szívünkbe, hogy az irányítsa életünket és formálja jellemünket.

Az Úr figyelni az embereket a különböző munkaterületeken, amelyeken dolgoznak, és jellemüket azokban a körülményekben vizsgálja meg, amelyek közé kerülnek. A tiszta, nemesítő, felemelő igazság állandó próba az ember megmérettetésére. Ha az igazság uralkodik a lelkiismereten, és szilárd elvvé válik a szívben, akkor élő, tevékeny eszközzé válik, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. De ha az igazság ismerete nem eredményez semmiféle szépséget a lélekben, ha nem igázza le, nem lágyítja meg és nem teremti újjá az embert Isten képmására, akkor semmit nem használ a befogadójának. Olyan, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. Az igazság, amint Jézusban van, és amelyet a Szentlélek helyez a szívbe, mindig belülről kifelé hat, és meg fog mutatkozni szavainkban, lelkületünkben és cselekedeteinkben mindazok iránt, akikkel kapcsolatba kerülünk.^[1102]

Az igazság hulláma, amely a végtelenül bölcs Istentől árad törékeny emberi eszközeire, nincs alárendelve az ember akarátának. Isten szabja meg a feltételeket, és meghatározza mindazokat a körülményeket, amelyek által ajándékait elnyerhetjük. Az egyik oldalon ott van a végtelen hatalom, bölcsesség, irgalom és jóság, a másikon pedig a gyengeség, a tudatlanság, az erőtlenség és a bűn. Még az emberek képességei és erőforrásai is, amelyeket Isten elfogad, hogy együttműködjenek az istenivel, csupán ránk bízott ajándékok. Isten csodálatos jóindulatában, amikor véges emberi lényeket fogad el munkatársakként a világ megmentésében, feltételtl szab, hogy az emberi eszköz elfogadja az Úr tanácsát, és szorgalmas engedelmességgel kövesse minden szavát, amely az Ő szájából származik. Vallásos életünk

sikere attól függ, milyen hűségesen és komolyan teljesítjük ezeket a feltételeket.

Vannak a kiadóval kapcsolatban állók között olyanok, akik nem tudják, és nem is akarják tapasztalatból megtudni, mibe került az elődeiknek felépíteni ezt a munkát. Amikor ezek a későbbi munkások részt vállaltak ebben a munkában, nem léptek szövetségbe Istennel. Nem ismerik el azokat az elveket és feltételeket, amelyeknek az emberi eszközt irányítaniuk kellene az istenivel való együttműködésben. „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”^[1103] Egyetlen ember sem alkalmas Isten munkájára, aki nem részese ennek az önfeláldozó szeretetnek. Sokan botorkálnak, önzésük terhét kincsként szorongatva, gondosan őrizve a saját útjukat. Amikor majd kopogtatnak a menny kapuján, és ezt mondják: „Uram! Uram! nyisd meg nekünk!”, sokan ezt a választ fogják hallani: „Senki sem léphet be ide, csak azok, akik képesek elfogadni a mennyei áldást: »Jól vagyon jó és hű szolgálóm, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe!« De te önmagadat szolgáltad, a saját érdekeidet követted, azt tetted, ami neked volt jó. Nem gyűjtöttél kincset a mennyben.”

Egy pillanatig sem vagyunk biztonságban, ha közömbösek és könnyelműek vagyunk lelkünk üdvösségével kapcsolatban. Sokaknak meg kell változtatniuk életük irányát, ha üdvözülni akarnak. Az utolsó napok veszélyei ránk leselkednek. Csak az isteni hatalmakkal való élő, erős, munkálkodó hit általi kapcsolat tehet minket Isten munkatársaivá. Akik kerülnek a vallás önmegtágadó, önfeláldozó részét, sohasem fognak Krisztussal együtt részesülni a dicsőségben. Komoly tanulmányozásra és határozott erőfeszítésre van szükség mindazok részéről, akik el akarják nyerni az élet koronáját. Senki ne gondolja, hogy származása, tisztsége vagy műveltsége alapján bármiféle érdemre tarthat igényt. Hogyan jutott ezekhez az előnyökhöz? Egyedül Krisztus által. Isten mindenkit arra hív, aki örök életre vágyik, hogy kövesse a példaképet. Az igazság és a fedhetetlenség az evangélium első alapelvei, és az egyedüli elvek, amelyeket Krisztus elismer bármely emberi eszközben.^[1104] Szívből át kell adnunk akaratunkat Istennek. Le kell mondanunk minden feltételezett érdemünkről, és a Golgota keresztségére kell tekintenünk. Ez az Istennek való átadás megköveteli az emberi eszköz részéről az együttműködést az isteni eszközökkel. A szőlővesszőknek a szőlőtőn kell maradniuk.

Testvérem, leveledben írsz arról, hogy el akarsz jönni a *Review* kiadótól. Sajnálom, hogy kész vagy elhagyni a munkát az általad említett okok miatt. Ezek azt mutatják, hogy sokkal mélyebb tapasztalatra van szükséged annál, amivel most rendelkezel. A hited nagyon gyenge. Más, a tiédnél jóval nagyobb családok, panaszszó nélkül élnek meg a te fizetésed feléből. Jártam már ezen az úton, és tudom miről beszélek. Nyilvánvaló, hogy akár a *Review*-nál maradsz, akár eltávozol onnan, olyan leckéket kell megtanulnod, amelyek döntő jelentőségűek lesznek az életedben. Nem érzem magam felhatalmazva arra, hogy maradásra buzdítsalak,

mert ha nem merítesz bőségebben az élő vizek Forrásából, szolgálatod nem lesz kedves Isten előtt.

Nem tudom, ki fogja betölteni a helyedet, ha eltávozol, de ha az a munka, amelyet az Úr a Battle Creek-i gyülekezet számára eltervezett, valóban végbemegegy, biztos vagyok benne, hogy minden válságban segítségükre lesz. Az Úr nem kíván kényszerből végzett szolgálatot. Ha az Ő szavai nem hatolnak be a lélekbe, és nem vezetik az egész embert Krisztus iránti engedelmességre, akkor a kísértés és próbák idején az emberi lény inkább a saját hajlamait fogja követni, mint az Úr útjait.^[1105] Reméltem, hogy az igazság, amely a minneapolis-i összejövetel óta tiszta és határozott sugarakban ragyogott, elárasztja a lelkedet. De a nekem írt leveleiből tudom, hogy nem a világosságban jársz.

Amikor te és az unokaöcsém, Frank Belden, elfogadtatok ilyen magas fizetéseket a kiadótól, mindketten megmutattátok, hogy nem értékelitek a munka jellegét. Ha az Úr bármelyikőtököt elhívta arra a gazdasági feladatra, hogy Vele együttműködve végezzétek ezt a munkát, és valóban megőriztétek volna az Isten iránti odaszentelődéseket és a Vele való kapcsolatokat, akkor nem egyeztetek volna bele a felajánlott fizetések elfogadásába. Nem Isten Lelke indította a vezetőséget, hogy ilyen feltételeket kínáljon nektek. Bármilyen pozíciót is töltsön be valaki a kiadónál, nem szabadna túlzott fizetést kapnia, mert Isten nem így munkálkodik. Hiányzott belőled a lelki éleslátás, és szükséged lett volna a mennyei felkenetésre, hogy meglásd, hogy Isten munkája áldozathozatalon épült, és csak áldozathozatal által vihető előre.

Sok, óh, oly sok hívőnek alig van elég ételme, mégis mély szegénységükben is elhosszabb tizedeiket és adományait az Úr tárházába. Sokan, akik tudják, mit jelent Isten ügyét nehéz és próbára tevő körülmények között támogatni, befektettek a kiadóba. Készségesen elviselték a nehézségeket és a nélkülözést, és imádkoztak az ügy sikeréért. Adományaik és felajánlásaik kifejezik szívük őszinte háláját és dicséretét annak, aki elhívta őket a sötétségből az Ő csodálatos világosságára. Nincs édesebb tömjén, amely felszállhatna a mennybe. Imáik és alamizsnáik Isten előtt számon tartatnak.^{1106]}

Isten munkája azonban egész terjedelmében egy, és ugyanazoknak az embereknek kell uralkodniuk benne, ugyanannak a lelkületnek kell megnyilvánulnia minden ágazatában. Ennek a missziómunka pecsétjét kell viselnie. A mű minden osztálya kapcsolatban áll az evangélium minden részével, és az a lelkület, amely az egyik részben uralkodik, az egész területen érezhető lesz. Ha a munkások egy része túl magas fizetést kap, más területeken is magasabb bért fognak követelni, és az önfeláldozás lelkülete kihal a munka szívéből. Más intézmények is átveszik ugyanezt a lelkületet, és az Úr kegyelme megvonatik tőlük, mert Ő soha nem helyeselheti az önzést. Így a terjeszkedő munkánk véget érne, hiszen csak folyamatos áldozatvállalással lehet előrevinni. A világ minden részéről érkeznek

kérések emberekért és eszközökért a munka folytatásához. Vajon kénytelenek leszünk azt mondani: „Várnotok kell, mert nincs pénz a kincstárban”?

Frank Belden ismeri a kiadói munka kezdetének történetét. Ismeri azokat a bizonyágtételeket, amelyeket Isten adott neki és másoknak az önmehtagadásról és az áldozatvállalásról. Nem ismeretlen számára számos olyan terület megnyílása, ahol az igazság zászlaját magasra kell emelni, és ahol eszközökre van szükség a munka megszervezéséhez. Ha Krisztus Lelke munkálkodott volna benne, megmutathatta volna, hogy Krisztus értelmével rendelkezik. ^[1107]

Amikor Belden testvér megszakította kapcsolatát Isten munkájával a kiadónál, pontosan azt tette, amitől tartottam. Ha mehtagadta volna önmagát, Isten akaratának engedelmeskedve maradt volna az őrhelyén, és mivel ez Isten munkája, teljes szívét beletette volna a szolgálatba, hordozva annak terheit és felelősségeit, ahogyan mások tették előtte, még ha nem is keresett volna annyit, mint az üzleti életben – ha ezt tette volna, bizonyította volna, hogy nem alkalmi érdekből cselekszik. De mennyire viselhette szívén a kiadót, ha akkor hagyja el, amikor neki úgy tűnik, hogy az szolgálja legjobban az érdekeit? Vajon Krisztus seregének katonái így viselkedhetnek? Ha egy földi hadsereg katonái így cselekednének, dezertőrnek minősítenék őket; hogyan tekint akkor rájuk a mennyei világegyetem, amikor Krisztus hadseregében teszik ugyanezt? Aki belép Isten munkájába, és értékeli annak szentségét, nem fordíthat hátat a szolgálatnak azért, hogy világi előnyhöz jusson.

Eldridge testvér, Isten nagyon irgalmas volt hozzád és Belden testvérhez. Irgalmában megkímélte az életeteket, amely mindkettőtök számára oly bizonytalan volt. Napokat, hónapokat és éveket adott nektek, lehetőséget biztosítva arra, hogy jellemeteket fejlesszétek. Isten kapcsolatba hozott benneteket az Ő munkájával, hogy beteljetek Krisztus Lelkével. Minden nap, minden óra vérrel megvásárolt kiváltság a számodra, hogy ne csupán a saját üdvösségedért munkálkodj, hanem eszköz légy lelkek Krisztushoz vezetésében, az Ő országának építésében és Isten dicsőségének kinyilvánításában. Isten a szívét és a teljes odaadást kéri a munkához. Akik valóban Isten munkatársai, hordozni fogják a munka terhét, és mint Isten munkása, akit Ő küld, azt éreznék: „Jaj nekem, ha nem vagyok hűséges és őszinte a felelősségteljes tisztségemben.” ^[1108]

Testvérem, ha a munka iránti elköteleződésed valóban csak ennyit jelent, amennyit az mutat, hogy ilyen könnyen félre tudod tenni, akkor nincs mit mondanom, és semmi okom sincs arra, hogy maradásra kérjelek, vagy hogy Belden testvért visszahívjam. Mindketten azt bizonyítjátok, hogy nem vagytok megbízható emberek. És rossz példát mutatnánk azzal, ha további kedvezményekkel próbálnánk maradásra bírni téged. Ez nem lenne kedves Isten előtt.

Nem lennék hajlandó sem téged, sem mást megvesztegetni azért, hogy a munkában maradjon, még akkor sem, ha a távozásod átmenetileg nehézséget

okozna. Krisztus áll a kormányruónál. Ha az Ő Lelke nem készlet arra, hogy valaki legyél és valamit tegyél az igazságért, akkor ezt a leckét csak a megpróbáltatás által tanulhatod meg. Isten minden lélek hitét próbára teszi. Krisztus végtelen áldozattal vásárolt meg bennünket. Noha gazdag volt, értünk szegénnyé lett, hogy az Ő szegénysége által mi örök gazdagságot nyerjünk. Mindenünket, képességeinket és értelmünket is kölcsönkaptuk az Úrtól, hogy az Ő szolgálatára használjuk. Kiváltságunk, hogy részt vegyünk Krisztus áldozatában, ha akarunk.^[1109]

Azok a tapasztalt és istenfélő emberek, akik ennek a munkának az élén álltak, akik megtagadták önmagukat, és nem haboztak mindent feláldozni a sikerért, ma már sírjukban nyugszanak. Isten kiválasztott eszközei voltak, akik által a lelki élet elvei eljutottak az egyházhoz. Ezek a férfiak nagyon értékes tapasztalattal rendelkeztek. Nem lehetett őket megvenni vagy eladni. Tisztaságuk, odaadásuk, önfeláldozásuk és élő kapcsolatuk Istennel áldás volt a munka felemelkedésére. Intézményeinket az önfeláldozás lelkülete jellemezte.

Bizonyos szempontból azonban a munka megromlott. Miközben méreteiben és szolgálatban növekedett, a kegyesség csökkent. Azokban az időkben, amikor szegénységgel küzdöttünk, azok, akik látták, milyen csodálatosan munkálkodik Isten az ügy előmozdításán, úgy érezték, nincs nagyobb megtiszteltetés annál, mint ha a szent kötelek által ahhoz a munkához kapcsolódnak, amely Istenhez fűzik őket. Vajon letették a terhet, és pénzügyi feltételeket szabtak az Úrnak? Nem, soha! Még ha valamely önérdékű ember el is hagyta volna kötelessége őrhelyét, ők soha nem hagyták volna el a munkát. Azt mondták volna: „Ha az Úr ide helyezett engem, azt akarja, hogy hű sáfár legyek, napról napra tanulva Tőle, miként végezhetem munkámat Neki tetsző módon. Itt állok az őrhelyemen, amíg Isten fel nem ment. Megtanulom, mit jelent gyakorlatias, teljes szívű kereszténynek lenni. Várom a jutalmamat, amely hamarosan eljön.”

Azok a hívők, akik a munka korai történelme során áldozatot hoztak az ügy előmozdításáért, ugyanazzal a lelkülettel voltak eltelve. Úgy érezték, hogy Isten elvárja mindazoktól, akik kapcsolatban állnak ügyével, hogy lelküket, testüket és szellemüket, minden erejüket és képességüket fenntartás nélkül Neki szenteljék a munka sikere érdekében.^[1110] Olyan bizonyágtételek érkeztek hozzájuk, amelyek arra hívták fel őket, hogy minden szolgálatukat az isteni eszközökkel együttműködésben végezzék, és hogy minden képességet az adottságok gyakorlása által fejlesszenek.

Akik képesek elhagyni az Úr munkáját bizonyos világi előnyökért, talán azt hiszik, hogy van bennük érdeklődés Isten ügye iránt, de az ember szívében megbúvó önzés és kapzsiság a legerősebb szenvedélyek, és a küzdelem kimenetele nem kétséges. Ha a lélek nem él naponta Krisztus testéből, és nem iszik az Ő véreből, akkor az isteni elem alulmarad a sátánival szemben. Az önzés és a kapzsiság távol tartja a győzelmet. Az önmagában bízó, független lelkület nem lép be Isten

országába. Csak azok részesülnek az Ő dicsőségében, akik részesei voltak Krisztus önmegtagadó és önfeláldozó munkájának.

Akik akár csak részben is megértik, mit jelent a megváltás számukra és embertársaik számára, hitben fognak járni, és bizonyos mértékig felfogják az emberiség nagy szükségét. Szívük együttérzéssel telik meg, amikor látják a világban uralkodó széles körű nyomort – a tömegeket, akik élelem és ruházat nélkül szenvednek, és ezrek erkölcsi szegénységét, akik a rettenetes ítélet árnyékában élnek –, amelyhez képest a testi szenvedés eltörpül. Jézus Krisztus vallása csodálatos győzelmet aratott az emberi önzés felett. Krisztus önmegtagadása és önfeláldozása mindig azok előtt lebeg, akik vele együtt munkálkodnak, és az emberi akaratuk elmerül Isten akaratában.^[1111]

Ha valaha is be akarunk lépni a boldogság kapuin, meg kell tanulnunk Jézustól a szelídséget és az alázatot. Egész élete, a jászoltól a Golgotáig, legyen példaképünk az önmegtagadásban és az áldozatvállalásban. Ő, aki azért jött, hogy életét adja a világért, nem tagadta meg tanítványaitól a takarékoság leckéjét sem. Miután hatalmának csodájával jóllakatta a sokaságot, így szólt tanítványaihoz: „Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.” Bár a menny minden erőforrása rendelkezésére állt, nem engedte meg, hogy egyetlen falat kenyér is kárba vesszen. Sokkal többet adhatnánk Isten ügyének, ha megtanulnánk összegyűjteni a maradékot, hogy semmi el ne vesszen.

Ugyanígy gondosságra van szükség a felesleges kiadások terén is. Az építkezéseknél és az Úr munkáját szolgáló létesítmények kialakításánál vigyáznunk kell, nehogy olyan túlzott előkészületeket tegyünk, amelyek szükségtelenül emésztenek fel az anyagi eszközöket. Ez ugyanis minden esetben azt jelenti, hogy nem tudjuk biztosítani azokat az előnyöket, amelyekre más területeken – különösen a külföldi missziómunkában – szükség lenne. Az ember és Isten közötti együttműködés törvényeit mindenkinek tiszteletben kell tartania, aki az Ő szolgálatában áll.^[1112]

Isten azt kívánja, hogy mindazok, akik vele együtt munkálkodnak, gazdag tapasztalatot szerezzenek az Ő szeretetében és megmentő hatalmáról. Soha ne mondjuk: „Nekem nincs tapasztalatom”, mert Isten, aki Pál apostolnak is adott tapasztalatot, kinyilatkoztatja magát minden léleknek, aki őszintén keresi Őt. Mit mondott Isten Ábrahámról? „Mert tudom róla – mondta a szívek vizsgálója –, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizzék az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit szólott felőle.” Ábrahámnak otthon kellett ápolnia a vallást, és az Úr félelme az élet tisztaságára vezette. Aki megáldja az igazak házát, így szól: „Tudom, hogy megparancsolja.” A szent megbízatást nem árulta el, nem ingadozott a jó és a rossz között. A menny Szentje szabályokat adott mindenki számára – azt a jellemmércét, amelytől senki sem térhet el anélkül, hogy bűnös ne lenne. Isten akaratát komolyan és lelkiismeretesen kell tanulmányozni, és annak kell uralkodnia az élet

minden területén. Azok a törvények, amelyeknek minden emberi eszköz engedelmeskedni kötelek, a végtelen szeretet szívéből fakadnak.

Ugyanaz a szent Órálló, aki azt mondta: „Ismerem Ábrahámot”, Kornéliust is ismerte, és angyalát küldte hozzá üzenettel, mert befogadta és felhasználta mindazt a világosságot, amelyet Istentől kapott. Az angyal ezt mondta: „A te könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek okáért. Most azért küldj Joppéba embereket, és hívasd magadhoz Simont, ki neveztetik Péternek; Ő egy Simon nevű tímárnál van szálláson, kinek háza a tenger mellett van. Ő megmondja neked, mit kell cselekedned.”^[1113] Így munkálkodott az Úr angyala, hogy Kornéliust kapcsolatba hozza az emberi eszközzel, aki által nagyobb világosságot kaphat. Tanulmányozzátok figyelmesen az egész fejezetet, és meglátjátok az egész folyamat egyszerűségét. Vegyétek tudomásul, hogy az Úr mindannyiunkat név szerint ismer, pontosan tudja, hol lakunk, ismeri lelkületünket és életünk minden tettét. A szolgáló angyalok járják a gyülekezeteket, és feljegyzik hűségünket egyéni kötelességeinkben. Ugyanígy feljegyzik kötelességeink elmulasztását is.

Emlékezzetek Anániás és Szafira esetére. Azt állították, hogy teljes vagyontukat Istennek szentelték, de hazudtak a Szentléleknek, és csalásuk következményeként nemcsak jelen életüket veszítették el, hanem az eljövendőt is. Szomorú dolog, amikor valaki szent dolgokkal foglalkozik, mégis saját jellembeli hibáit viszi bele a szolgálatba, és Istent arra használja fel, hogy saját bűneit szolgálja. Isten azt kívánja, hogy akik bizalmi tisztséget töltenek be, Krisztus gondolkodásmódját tükrözzék, de elfogadhatatlan jellemvonások szövik át egész munkájukat, és Isten szent ügye kárt szenved önzésük miatt. Az Úr jól ismeri, vajon azok, akik a felelősség terhét hordozzák, hű sáfárok-e, minden ügyletben szigorú becsületességgel járnak-e el, és ezt a jellemvonást a munka minden területére is alkalmazzák-e.^[1114]

Isten tanításával összhangban, Szentlelke vezetésével olyan munka fog végbemenni a *Review* kiadónál, amely más alapra helyezi azt. Megdöbbenett az a lelki vakság, amely F.S. Russell úrnak Frank Belden helyére való kinevezésében nyilvánult. Ez nincs összhangban Isten akaratával. Olyan embereket, akik soha nem adták át magukat Isten Lelke irányításának, nem szabad szent bizalmi tisztségekbe helyezni. Azok, akik oda helyezik őket, azt mutatják, hogy nekik maguknak is szükségük van isteni megvilágosításra. Jézus sem talált a rabbik iskoláiban olyan embereket, akik az Ő munkájába részt vehettek volna. Saját szemükben bölcsek voltak, és nem érezték szükségét annak, hogy Istentől tanuljanak. Szívükben nem volt hely az Úr szavainak, ezért a Megváltó olyan alázatos emberekre bízta az igazságot, akik megszabadultak az énjüktől.

Eldridge testvér, annyira szerettem volna, hogy olyan lelki állapotban lássalak, ahol értékeled az élő kapcsolatot Istennel. És arra is vágytam, hogy szeretett húgom fiát is ott láthassam. Imádkoztam mindkettőtökért, kimondhatatlan vágyal a szívemben. De miközben így imádkoztam értetek, mintha egy hang ezt mondta

volna: „Ők nem látják azt, amit te látsz. Nem értékelik az örökkévaló dolgokat azok végtelen értéke szerint. A lelki dolgokat csak lelkileg lehet megítélni. Ezeket közölted is velük, és másokkal is. Azokat a cikkeket, amelyekben bemutattad az Isten által neked kinyilatkoztatott igazságot, emberek kezébe kerültek, hogy ők döntsenek a tartalmuk értékéről és jellegéről. Ennek nem így kellene lennie. Az elméjüket és szívüket meg kell tisztítani, felfogásukat lelkivé és nemessé kell tenni, mielőtt képesek lennének értékelni az igazság drága kincseit vagy azt a munkát, amelyet Isten rád bízott. ^[1115] Most szomorú és megterhelt a szíved, de ne áltasd magad, és ne várd, hogy férfiak vagy nők értékeljék azt a világosságot, amelyet Isten az Ő szentségéből adott nekik, amíg meg nem nyitják szívüket Jézus előtt.” „Támaszkodjatok rám – mondja Ő –, bízatom bennem, én soha nem hagyok cserben, mindig segítségetek leszek a szükség idején.”

Az Úr megmutatta nekem, hogy mindazok, akik jelenleg felelősségteljes állásokat töltenek be a *Review* kiadónál, meg lesznek próbálva. Ha Krisztust tesz példaképükké, bölcsességet, ismeretet és megértést ad nekik. Krisztus útján növekedni fognak kegyelemben és alkalmasságban. Jellemük az Ő hasonlatosságára formálódik. Ha azonban nem járnak az Úr útján, más lélek fogja irányítani értelmüket és ítélőképességüket, és Isten nélkül alkotnak terveket, saját útjukat járják, és elhagyják az általuk betöltött állásokat. A világosság megadatott nekik. Ha elszakadnak tőle és saját útjukat követik, senki se próbálja megvesztegetni őket, hogy maradjanak. Botránnyá és csapdává válnának. Eljött az idő, amikor mindennek meg kell rendülnie, ami megrendíthető, hogy megmaradjanak a rendíthetetlenek. Minden esetet Isten vizsgál meg, mert Ő méri meg Isten templomát és az abban imádkozókat. „Az efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, aki az ő jobb kezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között: Tudom a te dolgaidat... De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” ^[1116] „Térj meg: ha pedig nem, ellened megyek hamar, és vívok azok ellen számnak kardjával. Akinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki nem tud, csak az, aki kapja.” ^[1117]

77. levél, 1893. – Ellen White levele W. Ingsnek

Melbourne, 1893. január 9.

Ma délután hosszasan beszélgettem Foster testvérrrel, a prahrani gyülekezet egyik tagjával, aki bajban és megpróbáltatásban van. Foglalkozását tekintve szabó, és nagyon jó munkás. Mielőtt elfogadta az igazságot, olyan állása volt, ahol heti 30 dollárt keresett. Amikor szombatünneplő lett, megtarthatta az állását, csak a szombati fizetését veszítette el. Jó magaviseletű ember, és alkalmas arra, hogy másokat az igazságra tanítson. Otthagyta állását és missziómunkásként jött el dolgozni, de egyedül küldték egy nehéz helyre, ahol elcsüggedt és összezavarodott, és szinte úgy érezte, hogy Sátán megtévesztő hatalma alá került.

A tavalyi konferencián beszélgettem velem. Megnyílt. A találkozás jót tett neki. Azóta Melbourne-be költözött, gyakorolja a mesterségét, és vezeti a prahrani összejöveteleket. A jelenlegi üzleti pangás idején szorult helyzetbe került; rossz egészségi állapota és nagy családja miatt nagyon elcsüggedt, és ebben a lelkiállapotban Sátán kísértésekkel és sötétséggel vette körül. Hetek óta fájdalmas megpróbáltatáson megy keresztül, és ma eljött, hogy elmondja nekem a gondjait.

Azt mondja, olyan keveset tudott a bizonyágtételekről, és nem értette, hogyan támogathatják az Isten ügyét. Egy alkalommal, amikor tanácstalan volt, és világosságért könyörgött az Úrtól, megrázó álmot látott. Látta White testvérnőt egy csónakban, amint evez a hullámokon, és az evezők minden irányba fénylő cseppeket vetettek.^[1118] Ezek behatoltak abba a szobába, ahol ő is tartózkodott másokkal együtt. Arrébb húzódtott, hogy ne legyen a cseppek hatósugarában, és ekkor egy kéz nyúlt felé, és egy papírt adott neki. A papír égett. Egy hang ezt mondta: „Olvasd gyorsan!”

Eloltotta a tüzet és kihajtotta a papírt. A papíron egy bizonyágtétel volt írva, és egy kulcs feküdt rajta. Az értelmezés nagy erővel fogalmazódott meg benne: a bizonyágtételek kulcsa magukban a bizonyágtételekben van. Isten áldásával ébredt fel. Aztán így imádkozott: „Uram, vezess engem ahhoz a bizonyágtételhez, amelyet el kell olvasnom, és amely segítségemre lenne.” Fogta a 31. bizonyágtételt, és kinyitotta az „Elutasított bizonyágtételek” című cikknél. Nagy érdeklődéssel olvasta, és mély benyomást tett rá, mert megértette, hogy a bizonyágtételek Istentől származnak.

Ezt követően a *Review*-ban elolvasta A.T. Jones testvér cikkét a fenevad

képéről, majd ugyanabban az újságban Smith testvér írását, amely az ellenkező nézőpontot mutatta be. Összezavarodott és tanácstalan lett. Sok világosságot és vigasztalást kapott Jones és Waggoner testvérek írásainak olvasása által, de most az egyik idősebb munkás, aki az alapvető könyveink közül sokat írt, és akiről azt hitte, hogy Istentől tanított ember, mintha ellentmondásban állna Jones testvérral.

Mit jelenthet mindez? Jones testvér téved? Smith testvér téved? Melyiküknek volt igaza? Összezavarodott. Amikor Isten ügyének fontos munkásai ugyanabban a folyóiratban különböző álláspontot képviselnek, kire támaszkodhatunk? Kiben bízhatunk, hogy a megfelelő álláspontot képviseli? ^[1119]

Foster testvér annyira tanácstalan lett, hogy levélben üzent, nem tudja vezetni az összejöveteleket. Az imahét kezdete óta a kísértések olyan erősen neheztedtek rá, hogy semmiféle áldásban nem részesült.

Vezető testvéreink közötti véleménykülönbségek teljesen lefoglalták a gondolatait, és emiatt sokat szenved. Elmondtam neki, hogy arra számítok, ha mások is, akik elolvassák ezeket a cikkeket, hasonló tapasztalatot fognak átélni. Ezeket a véleménykülönbségeket nem lett volna szabad nyilvánosságra hozni, mert a hitben gyengéket megbotránkozathatják, és az eredmény a lelkük elvesztése lehet. Mély szomorúságot és a szívemben komoly fájdalmat éreztem, mert tudom, hogy az Úrnak nem tetszik ez.

Ezt mondtam neki: „Foster testvér nálad van a Biblia. Kutasd annak lapjait imádkozó szívvel! A Megváltód megígérte, hogy a Szentlélek elvezet téged minden igazságra. Van egy bölcs Tanítód, aki soha nem téved. Isten színe előtt arra kérlek, hagyd abba az aggodalmaskodást, fogadd be a hozzád érkező drága világosság sugarait. Örülj az igazságnak, amint az Jézusban van, járj a világosságban, amíg világosságod van, és még több világosság ragyog majd rád a teljes világosság Forrásától.

Ne gyötörd az elmédet azokon a véleménykülönbségeken időzve, amelyeket felismerni vélsz. Ha vezető testvéreink annyira balgák, hogy megengedik, hogy az egymásnak ellentmondó nézeteik megjelenjenek ugyanabban az újságban, amely a világhoz jut el; ha ezeket a nézetkülönbségeket egy nagy gyülekezet elé tárják, amely eljön Istent imádni a tabernákulumban vagy máshol, akkor pontosan azokat a dolgokat teszik, amelyekről az Úr Jézus azt mondta, hogy ne tegyék, és szembe mennek azzal a világossággal, amelyet a bizonyágtételek által kaptak.” ^[1120]

Nos, testvéreim, az a buzgóság, amely ehhez a fajta munkához vezet, nem Istentől ihletett. Krisztus soha senkit sem buzdít arra, hogy Krisztus ellen dolgozzon. Nem fog arra vezetni minket, hogy ellentmondjunk saját tanításának, vagy hogy ellentétesen cselekedjünk annak az imának a lelkületével szemben, amelyet tanítványaiért mondott közvetlenül azelőtt, hogy elhagyta őket.

Tudta, hogy a világ ellenállása miatt megpróbáltatásoknak lesznek kitéve, ezért ezt mondta: „Mikor velük valék a világon, én megtartám őket a te neved-

ben; akiket nekem adtál, megőrizém, és senki el nem veszett közülük, csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesüljön. Most pedig te hozzád megyek; és ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magukban. Én a te ígédet nekik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, amint, hogy én sem e világból vagyok. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17:12-15)

Munkánk egyértelműen agresszív. Küzdelmünknek a tévedések és a bűn ellen kell irányulnia, nem egymás ellen. Isten azt kéri tőlünk, hogy erősség legyünk egymásnak, hogy gyógyítsunk, ne pedig romboljunk. A világosságot folyamatosan kell befogadnunk, és nem szabad sem az üzenetet, sem a hírnököket elutasítanunk, akik által Isten a világosságát küldi az Ő népének.

Ha Smith testvér még a fenevad képéről szóló cikk megjelenése előtt egyeztetett volna Jones testvérrel, világosan kijelentve, hogy az ő álláspontja eltér Jones testvér nézetétől, és hogy ha a cikk megjelenik a *Review*-ben, akkor neki magának kell bemutatnia az ellenkező álláspontot, így az ügy sokkal kedvezőbb megvilágításba került volna, mint most. ^[1121]

De az események menete ebben az esetben is ugyanaz volt, mint Minneapolisban. Azok, akik Jones és Waggoner testvérekkel szemben álltak, semmiféle hajlandóságot nem mutattak arra, hogy testvérekként összegyűljenek, és Bibliával a kezükben, imádsággal és krisztusi lelkülettel megvitassák az eltérő nézeteket. Pedig ez az egyetlen út, amely elnyerheti Isten jóváhagyását, és az Ő feddése azokra szállt, akik nem voltak hajlandók ezt megtenni Minneapolisban.

Mégis folytatódik ez a vak hadakozás. Azonos hitű emberek, ugyanabban a városban, egymás ellen fordítják fegyvereiket. Ez döbbenetes a mennyei világ-mindenség számára. Mélységesen elszomorít, és ha ez nekem fáj, vajon mennyire fájhat Jézusnak, Aki kimondhatatlan gyötrelmet szenvedett el a kereszten, hogy megmentse az embereket Sátán hatalmából, és hogy egygé tegye őket Krisztusban? „Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.” Mi készítheti a testvéreket arra, hogy a világ előtt egymásnak ellentmondó véleményeket tárjanak fel anélkül, hogy előbb szeretetben összejönnének, és összehasonlítsák nézeteiket, hogy meglássák, nem hozhatók-e összhangba? Testvéreim mondjátok meg nekem, milyen lelkület indítja őket cselekvésre?

Tudjuk, hogy Jones testvér hirdette az erre az időre szóló üzenetet – idejében adott eledelt az Isten éhező nyájának. Akik nem engedik, hogy az előítélet bezárja a szívüket a mennyből küldött üzenettel szemben, megérik az igazság lelkületét és erejét. Jones testvér gyülekezetről gyülekezetre, országról országra vitte az üzenetet, és a világosság, a szabadság és Isten Lelkének kiáradása kísérté az ígét, miközben a prófécia beteljesedésének legmeglepőbb eseményei mutatják, hogy a nagy válság gyors léptekkel közeledik.

Jones testvér igyekszik felrázni Isten hitvalló népét halálos álmából, hogy

felismerje, mennyire fontos figyelmeztetni a világot.^[1122] De olyan gondolatokat is előad, amelyekkel nem mindenki ért egyet, és Gage testvér azonnal ellene támadt, ott a tabernákulumban, a gyülekezet előtt nyíltan ellenfelévé vált Jones testvérnek. Vajon Isten rendje szerint való ez? Vajon Isten Lelke Jones testvérről Gage testvérré szállt át, és erre ihlette őt? Tegyük fel, hogy Jones testvér kijelentése a fenevad képének kialakulásáról korai volt. Megkövetelt-e ez az eset efféle fellépést? Azt mondom: nem, nem; nem, ha Isten valaha is szólt általam.

A Biblia szabályait szigorúan követni kell. Azt a kérdést, amelyben véleménykülönbség áll fenn, nyugodtan, sok imával, az egységre vágyó szívvel és a lelkek egymás iránti tökéletes szeretetével kell megvizsgálni. Vizsgáljatok meg minden pontot úgy, mintha szemetekkel látnátok azt, hogy az egész mennyei világmindenség titeket néz. Ha egyértelmű bizonyíték van arra, hogy az egyik testvér téved, igyekezzetek őt Isten igéjéből meggyőzni. Ha erőfeszítéseiteket nem koronázza siker, akkor sem tartozik ez a világra, mert ez csak megszégyenítené az igazság Istenét és Jézus Krisztust, Akit Ő elküldött.

Különböző helyekről kaptam leveleket, amelyek e dolgok szomorú és elcsüggesztő következményeiről számolnak be. Elég ellenállás ér bennünket el-lenségeink részéről, és heves, kemény küzdelmek várnak ránk. Ne szerezzünk örömet Sátánnak azzal, hogy előre megrendezett harcokat vívunk saját sorainkban. Az egységet, amelyért Megváltónk imádkozott, gyakorlati életünkben kell megvalósítanunk. A békességet, Krisztus békességét, amelyet az igazság ihlet és az igazságosság tart fenn, mindannyiunknak ápolnunk kell.^[1123]

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Jézus azt mondta: „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn 13:34–35) „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket.” (Jn 15:12) Buzgóságotok ne a különbségek feltárásában nyilvánuljon meg, hanem a szeretet drága növényének ápolásában, ahogyan Jézus tanította. (1Jn 3:16, 18–19, 23; 4:8–13, 20–21 idézi).

Csak néhány igeszakaszt idéztem, de a Biblia bővelkedik az ilyen tanításokban. Ha nem lehetséges Istent szeretnünk anélkül, hogy testvérünket is szeretnénk, akkor az ügy bizonyosan ellenünk fog szólni a mennyei udvarokban, ha nem ápolunk egymás iránt keresztyéni szeretetet. Az ige nagyon világosan tanítja ezt.

Mérhetetlenül szenvedek, amikor látom, milyen kevés szeretetet ápolnak és nyilvánítanak egymás iránt a testvérek. Meddig fogja Sátán ellenünk használni az érveit, és meddig fogja gyengíteni befolyásunkat azzal, hogy mások előtt feltárja, milyen kevés szeretetet, figyelmességet és tiszteletet tanúsítunk egymás iránt? Nincs itt az ideje, hogy az ige cselekvői is legyünk, ne csak hallgatói? Nem kellene

alaposan megvizsgáljunk a lelkünket, és meglátnunk, hogy él-e bennünk Isten szeretete? Jézus a bűnös test hasonlatosságában jött el, hogy tiszta és szent életével elítélje a bűnt a testben. Azért jött a világunkba, hogy Isten jellemét képviselje, és a mi feladatunk az, hogy Krisztus jellemét képviseljük. Ha kiveszett Krisztus szeretete a szívünkéből, akkor az a feladatunk, hogy keressük az Urat, hogy szívünk megújuljon az Ő Szentlelke által. ^[1124]

„Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. Mert megtudtam felőletek atyámfiai a Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek. Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé. Vajon részekre osztatott-e a Krisztus? Vajon Pál feszített-e meg értetek, vagy a Pál nevére kereszteltettek-e meg?” (1Kor 1:10-13)

Az egyházon belüli megosztottság vagy viszálykodás oka a Krisztustól való elszakadás. Az egység titka a Krisztussal való egyesülés. Krisztus a nagy Középpont. Csak olyan mértékben közeledhetünk egymáshoz, amilyen mértékben közeledünk a Középponthez. Ha Krisztussal eggyé válunk, minden bizonnyal egyek leszünk a hitben lévő testvéreinkkel is.

Kereszténynek lenni sokkal többet jelent annál, mint amit általában feltételeznek. A keresztény Krisztushoz hasonló. A gyülekezeti tagság nem tesz bennünket keresztényekké. Vajon Krisztus világossága behatolt-e a szívbe? Vajon az igazságosság, a tisztaság és az igazság lakozik-e a lélek templomában? Tudhatjuk, mert láthatók a gyümölcsök. (Gal 5:22-26; 6:1-3 idézi). Nem annak az ideje van, hogy testvér előítéleteket tápláljon a testvére iránt. Ne adjunk a mi ellenségünk kezébe semmit, ami akár véleménykülönbségre is utal köztünk.

A minneapolis-i konferencia arany alkalom volt mindazok számára, akik jelen voltak, hogy megalázzák szívüket Isten előtt, és befogadják Jézust, a nagy Tanítót; ám az a magatartás, amelyet némelyek az összejövetelel tanúsítottak, romlásukra vált. Azóta sem látnak tisztán, és nem is fognak, mert makacsul dédelgetik az ott eluralkodott lelkületet, a rosszindulatú, kritizáló és vádoló lelkületet. Az összejövétel után az Úr nagy irgalmában bősz világosságot és bizonyítékokat adott, hogy mindenki megérthesse az igazságot. ^[1125]

Azok, akik akkor meg lettek tévesztve, eljöhetnek volna a világosságra. Örülhettek volna az igazságnak, amint az Krisztusban van, ha nem lett volna büszke, lázadó szívük. Az ítéletkor ezt fogják kérdezni tőlük: „Ki kért meg benneteket, hogy fellázadjatok az üzenet és a hírnökök ellen, akiket világossággal, kegyelemmel és hatalommal küldtem az Én népemhez? Miért emeltétek fel lelketeket Isten ellen? Miért álltátok el az utat gonosz lelketekkel? És később, amikor egymásután jöttek a bizonyítékok, miért nem aláztátok meg lelketeket előttem, és miért nem

bántatok meg, hogy elutasítottátok a kegyelem üzenetét, amelyet küldtem nektek?” Nem az Úr indította ezeket a testvéreket arra, hogy ellenálljanak az igazságnak. Ő azt kívánta, hogy Szentlélekkel kereszteltessenek meg, és élő világosságcsatornák legyenek, akik tiszta és ragyogó sugarakban viszik a világ világosságát.

„Mi pedig hálaival tartozunk Istennek mindenkor értetek, testvéreim, akiket szeret az Úr, mert kiválasztott titeket Isten kezdettől fogva az üdvösségre, a Lélek megszentelő munkája és az igazságba vetett hit által.” (2Thessz 2:13). Isten szerint itt két erő munkálkodik az ember üdvösségéért: az isteni befolyás és egy erős, élő, cselekvő hit, egy olyan hit, amely befogadja az igazságot. Isten nem kéri senkitől, hogy félretegye az értelmet, és vak hiszékenységnek vesse alá magát. De a Szentírást alázatos, tanítványi lelkülettel kell kutatnunk.

Krisztus szelídségével vizsgáljatok meg minden véleménykülönbséget. Keressétek az igazságot, mint az elrejtett kincset. Nem helyes az életbevágó jelentőségű kérdéseket figyelmen kívül hagyni. Az emberi állítások éppoly értéktelenek, mint a szalma. Sokan elveszítik a mennybe vezető ösvényt, mert hitüket emberekre alapozzák. Ellene állnak a kegyelem üzenetének, mert valaki, akiben megbíznak, közömbös az üzenettel szemben. De a lélek túl értékes ahhoz, hogy hitét emberre építse. Krisztuson kívül senki sem válthatja meg a lelket.^[1126]

Rendelkezésünkre áll Isten Igéje, és egyedül ebben bízhatunk rendíthetetlenül. A testvérek keressék együtt Istent. Essenek a Kősziklára, és törjenek össze. „Istennek munkatársai vagyunk.” Meg kell értenünk azokat a kötelezettségeket, amelyek ebből az együtt munkálkodásból ránk hárulnak, különben soha nem nyerünk jóváhagyást az ítélet napján. Az „Isten munkatársai” azt jelenti: munkatársai vagyunk azoknak, akiknek ugyan bukott természetük van, de együttműködnek az isteni eszközökkel. A megváltás munkája az emberi természet egyesítése az isteni természettel.

A veszedelem ideje most van rajtunk; ez többé nem a jövő kérdése. Minden, a Mester munkájára megszentelt értelem erejét arra kell fordítani, hogy ne akadályozzuk az Isten által küldött üzeneteket, hanem egyesült erővel készítsünk fel egy népet Isten nagy napjára. Nem a mennyei ihletés vezet bennünket arra, hogy gyanakvók legyünk, lesve az alkalmat, melyet mohón megragadva azt mondhasuk: „azok a testvérek, akik valamely írásmagyarázatban különböznek tőlünk, nem szilárdak a hitben.” Fennáll annak a veszélye, hogy az ilyen hozzáállás éppen azt a hatást hozza létre, amelyet el akarnak kerülni, és nagy mértékben azok viselik majd a felelősséget, akik a rosszat lesik. Ha előítéletektől mentesek lettek volna, és megalázták volna magukat, készek lettek volna befogadni a világosságot, bárhonnan is érkezzen. Ha felismerték volna Isten Lelkének munkáját és Krisztus kegyelmét, valóban világosságcsatornák lettek volna, és érett tapasztalatuk biztos tanácsadókká, józan ítéletű emberekké tette volna őket.^[1127]

Isten azt akarja, hogy népének tagjai szeressék és segítsék egymást, így erősít-

ve meg minden jó munkát. Tanácskoznunk kell egymással, az idősebb, tapasztalt munkásoknak azokkal, akiket Isten fel akar emelni, hogy folytassák munkáját, amint közeledünk a nagy befejezéshez. De ha olyan emberek, mint Smith testvér, Van Horn testvér és Butler testvér távol maradnak, nem elegyedve azokkal az elemekkel, amelyeket Isten elengedhetetlennek lát a munka előreviteléhez ezekben a veszélyes időkben, akkor lemaradnak. Isten igazságban fogja bevégezni a munkáját. Ezeknek a testvéreknek minden lehetőségük megvolt arra, hogy azok sorában álljanak, akik a győzelem felé haladnak, de ha visszautasítják, a munka nélkülük fog előrehaladni.

Isten azon keresztül küldi üzenetét, akin keresztül akarja. Üzenete nem tér vissza hozzá eredménytelenül, hanem véghezviszi azt, amire küldetett. Ha visszautasítják az üzenetet, akkor azok az emberek, akiket Isten arra szánt, hogy a fiatalabb munkásokkal ugyanabban a kapcsolatban legyenek, mint Mózes Józsuével, kudarcot vallanak annak a munkának a végzésében, amelyet az Úr számukra elrendelt. Áldás helyett botránkozásukká válnak. A munka haladni fog, de ezek a testvérek, akik a legnagyobb áldásokat nyerhették volna, örök veszteséget szenvednek, mert még ha végül meg is térnek és üdvözülnek, soha nem nyerhetik vissza azt, amit helytelen magatartásuk miatt elveszítettek. Isten eszközei lehettek volna a munka előmozdításában, de befolyásukat arra használták, hogy ellensúlyozzák az Úr üzenetét, és kétségessé tegyék munkáját. Ezt a magatartást a legkisebb részletéig meg kell bánniuk.

A sorainkban lévő ellenkezés nehéz és megterhelő munkát rótt az Úr hírnökeire, ami próbára tette lelküket; hiszen olyan nehézségekkel és akadályokkal kellett szembenézniük, amelyeknek nem feltétlen kellett volna létezniük. Míg ők belső munkát voltak kénytelenek elvégezni saját népünk között, hogy engedjék, hogy Isten munkálkodjék, addig az Ő dicsőségének világossága nem ragyogott tiszta sugarakkal a világra. Ezek, akik most a tévelygés sötétségében vannak, bekerülhettek volna a sorainkba.^[1128]

Mindaz az idő, gondolkodás és erőfeszítés, amelyet testvéreink az üzenettel szembeni ellenállás ellensúlyozására fordítottak, elvétellett attól a feladattól, hogy a világot figyelmeztessük Isten ítéletének közeli eljövetelére. Isten Lelke nagy erővel volt jelen népe között, de nem áradhatott ki rájuk, mert nem nyitották meg szívüket az Ő befogadására.

Nem a világ ellenállásától kell félnünk, hanem épp a köztünk munkálkodó lelkektől, amelyek akadályozták az üzenetet. Az igazság terjesztésére irányuló mozgalomnak hatékonysága azok összhangban végzett munkájától függ, akik azt állítják, hogy hisznek az igazságban. A szeretet és a bizalom olyan erkölcsi erőt alkot, amely egyesítette volna gyülekezeteinket, és biztosította volna az egyetértésben végzett munkálkodást, de a ridegség és a bizalmatlanság olyan megosztottságot idézett elő, amely megfosztott bennünket erőnktől.

Az Úr szándéka az volt, hogy a Lélek által népének adott figyelmeztető üzenetek és útmutatások mindenhová eljussanak. Azonban az a befolyás, amely a minneapolis-i világossággal és igazsággal szembeni ellenállásból fakadt, arra irányult, hogy hatástalanná tegye azt a világosságot, amelyet Isten a bizonyágtételek által adott népének. A Nagy Küzdelem – IV. kötet nem jutott el olyan széles körben, ahogyan kellett volna, mert némely felelősségteljes pozícióban lévők magukban erjesztették azt a lelkületet, amely Minneapolisban uralkodott, azt a lelkületet, amely elhomályosította Isten népének ítélőképességét.

Az igazsággal szembeszegülő munkája folyamatosan előrehaladt, miközben mi kénytelenek voltunk energiáink nagy részét arra fordítani, hogy ellensúlyozzuk az ellenség munkáját, amelyet a sorainkban levők által végzett.^[1129] Egyesek szűklátókörűsége és mások ellenállása nagymértékben azokra korlátozta erőnket és eszközeinket, akik ismerték az igazságot, de nem gyakorolták annak alapelveit. Ha Krisztus minden katonája teljesítette volna kötelességét, ha Sion falain minden őrszem tisztán fújta volna meg a trombitát, a világ már régen hallotta volna a figyelmeztető üzenetet. A munka azonban évekkal lemaradt. Milyen okot lehet majd Isten elé vinni e munka késedelméért?

Miközben az angyalok tartják a négy szelet, hogy ne fújjanak, alkalmat adva mindenkinek, aki világossággal rendelkezik, hogy a világra ragyogtassa, közöttünk olyan befolyások működnek, amelyek azt kiáltják: béke és biztonság. Sokan nem értik meg, hogy nincs időnk, erőnk és befolyásunk arra, hogy tompított cselekedetekre vesztegessük. Miközben az emberek aludtak, Sátán folyamatosan teret nyert, kihasználva az ebből nyert előnyöket, hogy a dolgokat a maga akarata szerint alakítsa.

Az Úr kinyilatkoztatta nekünk, hogy a laodiceai üzenet a mai idők egyházára vonatkozik, és mégis milyen kevesen vonatkoztatják azt gyakorlatilag önmagukra. Isten munkálkodott értünk, nem panaszkodhatunk a menny ellen, mert a leggazdagabb áldásokat ajánlotta fel nekünk, de népünk nagyon vonakodott elfogadni azokat. Akik annyira makacsok és lázadók voltak, hogy nem alázták meg magukat Isten világosságának befogadásáért, amelyet az Ő nagy irgalmában lelküknek küldött, annyira nélkülözték a Szentlelket, hogy az Úr nem vehette hasznukat. Hacsak meg nem térnek, soha nem mennek be az áldottak hajlékába.

Néhány igehirdető munkája beszennyeződött tisztátalansággal és erkölcstelenséggel. Több kárt okoztak, mint hasznot. Ha nem térnek meg gonosz útjaikról, el fognak veszni a bűnösökkel együtt.^[1130] Mások nagyon közömbös módon vitték az igazságot, nem volt bennük valódi teher a munka iránt. Inkább hátrafelé haladtak, mint előre. Itt az ideje, hogy sürgősen visszaforduljanak, mert elvesztették első szeretetüket. Az Úr parancsa számukra ez: „Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.”

Nagy munka áll előttünk. Kevesen vannak, akik a felelősség terhét viselik. Érzik, hogy Isten az amerikai gyülekezeteinkre bízta azt az ünnepélyes kötelességet, hogy az igazság üzeneteit a világnak hirdessék. Minden nemzetből felhangzik a macedón kiáltás: „Gyertek át, és segítsetek nekünk!” Isten az Ő gondviselésében mezőket nyitott meg előttünk, és ha az emberi eszközök együttműködnek az isteni eszközökkel, sok lélek válhat a tiszta, üdvözítő hit részesévé. A felhívás évek óta hangzik, de az Úr hitvalló népe elaludt a rábízott munkában, amely szinte érintetlen maradt.

Isten üzenetet üzenet után küldött, hogy felrázza gyülekezeteinket, hogy tegyenek valamit, és most tegyék meg. De Isten hívására: „Kit küldjek el?”, csak néhány hang válaszol: „Ímhol vagyok én, küldj el engemet!” E mulasztás miatt sok lélek elveszíti azt a lehetőséget, amelyet az Úr adni akar nekik. (Luk 14:16-24 idézi.)

Amikor Isten üzenete eljut hozzájuk, sokan így mentegetik magukat. A munkát azonban siettetni kell, ahol csak lehetőség nyílik rá. Emberekre és pénzre van szükség a folytatásához. Itt a lehetőségünk, hogy osztozzunk a Megváltó önmegtágadásában és önfeláldozásában a lelkek megmentéséért. ^[1131]

A munka szükségletei sokkal nagyobb kiadásokat követelnek, mint valaha. Az Úr felszólítja népét, hogy tegyenek meg minden erőfeszítést a kiadások csökkentése érdekében. Újra kérlek benneteket, hogy ahelyett, hogy pénzt költenétek a magatokról és barátaitokról készült fényképekre, fordítsátok azt más célra. Engedjétek, hogy az énetek dédelgetésére szánt pénz az Úr kincstárába áramoljon, hogy támogassa azokat, akik az elvesző lelkek megmentéséért dolgoznak. Akiknek házaik és földjeik vannak figyeljenek az üzenetre: „Adjátok el, amitek van, és adjatok alamizsnát!” „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg nektek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” (Mal 3:10)

Az Úr hamarosan eljön. Dolgoznunk kell, amíg nappal van, mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Ó, sokan, sokan elvesztették önmegtágadásuk és önfeláldozásuk lelkületét. Pénzüket ideiglenes javakba temették. Vannak emberek, akiket Isten megáldott, akiket próbára tesz, hogy meglássa, miként válaszolnak az Ő jóteteményeire. Visszatartották a tizedet és az adományokat, amíg az Úr iránti adósságuk olyan nagy nem lett, hogy elsápadtak a gondolattól, hogy meg kell adniuk az Úrnak azt, ami az Övé – a jogos tizedet. Siessetek, testvéreim, most van alkalmatok arra, hogy becsületesek legyetek Istennel; ne késlekedjétek! Lelketek üdvösségéért ne fosszátok meg Istent a tizedeitektől és adományaitoktól!

Az Úr azt kívánja, hogy az eszközök és a képességek minden ajándéka használatba kerüljön. Amikor a tunyaság és a restség gyalázata eltűnik az egyházból, Isten Lelke kegyelemteljesen fog megnyilvánulni. ^[1132] Az isteni erő egyesülni fog az emberi erőfeszítéssel, az egyház meglátja a Seregek Urának gondviselő beavat-

kozását, az igazság világossága elterjed, Isten és az általa elküldött Jézus Krisztus ismeretének világossága felragyog. Mint az apostoli időkben, sok lélek tér majd meg az Úrhoz. A mennyből alászálló angyal dicsősége betölti az egész földet.

Ha a világ meggyőződik a bűnről, arról, hogy megszegi Isten törvényét, ezt a Szentléleknek kell véghezvinnie, aki emberi eszközök által munkálkodik. Az egyháznak most kell felráznia magát halálos álmából, mert az Úr arra vár, hogy megáldja azt a népet, amely felismeri az Ő áldását, amikor eljön, és tiszta és erőteljes fénysugarakban továbbítja másoknak.

„És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, ... az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.” (Ez 36:25-27). Ha az egyház pusztasága termékeny mezővé lesz, és a termékeny mező erdővé válik, ez Isten Szentlelkének népére történő kiáradása által megy végbe.

A mennyei eszközök régóta várnak az emberi eszközökre, az egyház tagjaira, hogy együttműködjenek velük az elvégzendő nagy munkában. Tirátok várnak! Olyan hatalmas a missziómező, olyan átfogó a terv, hogy minden megszentelt szív készletét érez majd arra, hogy az isteni erő eszközeként szolgálatba álljon.

Ugyanakkor lesz egy erő is, amely felkavarja az alsó világ minden elemét. A gonosz angyalok munkája hazugságokban, csalásokban, csapásokban, áldozatokban és szokatlan jellegű bűncselekményekben nyilvánul meg. Miközben Isten az irgalmasság angyalait használja fel, hogy az Ő emberi eszközei által munkálkodjanak, Sátán mozgósítja a maga eszközeit, és szolgálatába állít minden erőt, amely aláveti magát uralmának.^[1133]

Sok úr és sok isten lesz. Hallatszani fog a kiáltás: „Íme, itt a Krisztus” és „Íme, ott van”. Sátán titkos összeesküvése mindenütt feltárja munkáját, azzal a céllal, hogy elterelje a figyelmet a jelen kötelességről. A hamis krisztus megjelenése megtévesztő reményeket ébreszt majd azok elméjében, akik hagyják magukat megtéveszteni. Az éber egyháztagok azonban felemelkednek a szükség idején, és annál nagyobb szorgalmat tanúsítanak, minél inkább sokasodik a gonoszság.

A sátáni hatalom megnyilvánulásai is valódi világosságnak lesz bemutatva az emberek előtt. Jelek és csodák lesznek a természet világában. Az ég és a föld erői félelmetes és pusztító tevékenységet fognak kifejtteni. De a hit szeme mindezekben a megnyilvánulásokban egy nagy és megrendítő jövő előhírnökeit fogja felismerni, és azokat a győzelmeket is, amelyek biztosan eljönnek Isten népe számára.

Mindazok, akik hisznek a jelenvaló igazságban, tegyék félre a véleménykülönbségeket, tegyék félre az irigységet, a gonosz beszédet és a gonosz gondolatokat. Dolgozzatok együtt, dolgozzatok együtt! „Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek.”

Dolgozzatok, ó, dolgozzatok, az örökkévalóságot szem előtt tartva! Ne fe-

ledjétek, hogy minden erőtoknek szentnek kell lennie. Önmagatokban tehetetlenek vagytok bármi jó cselekvésére. Krisztus kijelenti: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”. Az isteni természet részeseivé válva, mindenre képesek lesztek. Krisztus által erősek lehettek Isten és ember előtt.^[1134]

Nagy munkát kell elvégeznünk. Ez a könyörgés hangozzék őszinte ajkokról: „Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket; világosítsa meg az ő orcáját rajtunk. Hogy megismerjék e földön a te utadat, minden nép közt a te szabadításodat!” Istenünk irgalmasságra vár. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Vajon az egyház készen áll-e, hogy átadja a világnak Jézus Krisztus ismeretének világosságát? Ragyogni fog-e a világosság minden nemzetre, törzsre, nyelvre és népre?

„Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Úr mindeneknek, aki kegyelemben gazdag mindenekhez, akik őt segítségül hívják. Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mimódon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül? Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? Amiképpen meg van írva: Mely szépek a békesség hirdetőinek lábai, akik jókat hirdetnek!” (Róm 10:12-15) „Mert így parancsolta nekünk az Úr: Rendeltelek téged világossággul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig.” (ApCsel 13:47)

„Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indula rajtuk, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.” (Mt 9:36-38) Munkánk világosan meg van határozva Isten igéjében. A kereszténynek egyesülnie kell a kereszténnyel, a gyülekezetnek a gyülekezettel, az emberi eszköznek együtt kell működnie az istenivel, minden eszköznek a Szentléleknek kell alárendelnie magát, és mindannyiunknak egységesen kell hirdetnünk a világnak Isten kegyelmének jó hírét.^[1135]

61. levél, 1893. – Ellen White levele I.D. Van Hornhoz

Melbourne, 1893. január 20.

Kedves Van Horn testvér!

Örömmel mondom el neked, hogy egészségi állapotom sokat javult. A most véget ért konferencia minden tekintetben sikeres volt. Az Úr rányomta pecsétjét az elmékre, és mindnyájan személyre szóló, rendkívül értékes tanításban részesültek. Az Úr kegyelmével és erejével támogatott minden szolgálatomban, mind a beszédben, mind az írásban.

Szeretnék néhány szót szólni hozzád, elmondani néhány dolgot, amelyek terhelik a szívemet. Úgy lettél bemutatva előttem, mint aki nem abban a világosságban jár és munkálkodik, mint ahogy gondolod, hogy teszed. Az Úr újra és újra elém tárta a minneapolis-i összejövetelt. Egyesek csak homályosan látják az ott történteket, és az Igazság Napjának fényes sugarai nem oszlatták el azt a ködöt, amely eltakarta akkor az elméjüket. Minden bizonyíték ellenére, hogy Isten ereje kísérte az igazságot, amely olyan fényesen ragyogott azon az összejövetelen, egyesek nem értették meg. Az áldásokban, amelyek azóta is kísérik az igazság bemutatását – a hit általi megigazulást és a tulajdonított igazságot – nem ismerték fel Isten egyre növekvő bizonyítékait arra nézve, miként és hol munkálkodik Ő.^[1136]

Nem ittál a neked kínált, csordultig telt kehelyből, hogy a trombitának minden vonatkozásban tiszta hangot adhass. Az Úr megmutatta, hogy Butler testvér, Smith testvér és te hasonló helyzetben vagytok. Bár nem álltatok nyíltan ellen annak a munkának, amelyet maga az Úr végzett, mégis távol maradtatok azoktól, akikhez nagyon közel kellett volna lennetek. Ha a világosságban jártál volna, ittál volna az igazság borával teli kehelyből, amelyet ajkaidhoz tartottak. De nem ittál. Csak részben voltál összhangban azzal a munkával, amelyet Jones és Waggoner testvérek végeztek Isten vezetése alatt, hogy az egyház megértse valódi állapotát, és eljőjön a számára elkészített lakomára. A menny a leggazdagabb áldásait kínálta fel, de – amint a példázatban is – sokan ragaszkodtak polgári ruhájukhoz, és nem fogadták el az Úr Jézus Krisztus által számukra készített ruhát.

Tudom, hogy Smith, Butler és Van Horn testvérek elveszítették a mennyei megvilágosodás leggazdagabb kiváltságait, mert azok a lelkületek és benyomások, amelyeket már a minneapolis-i összejövetel előtt tápláltak, és amelyeket nagyrészt azóta is ápoltak, olyan helyzetben tartották őket, hogy amikor eljött a jó, annak

csak csekély értékét ismerték fel. Nagyon sajnálom ezt, testvérem. Sok munkát végeztél, de hiányzott az az Istentől jövő bölcsesség, amelynek aranyszálként kellett volna átszőnie az egész szolgálati munkát. Hozzátok – Butler testvér kivételével – nem fog nagyobb világosság vagy bizonyíték érkezni. Ő még nem volt olyan helyzetben, hogy a trónról áradó világosság közvetlenül érhesse.^[1137] Az Úr irgalommal tekint mindnyájatokra, de különösen Butler testvérré. Smith testvér és te is a legnagyobb lehetőségeket kaptátok, mégsem éltetek azzal a kiváltsággal, hogy megnyissátok elmétek tárházait, félrehúzzátok a lélek templomának kárpitját, hogy Isten dicsőségének fénye beragyoghassa elméteket és szíveteket. Nincs olyan ok, amelyet bármelyikőtök is felhozhatna a nagy fehér trón előtt, amikor az Úr megkérdezi tőletek: „Miért nem egyesítetted érdekeidet az általam küldött hírnökökkel? Miért nem fogadtad el az üzenetet, amelyet hírnökeimen keresztül küldtem? Miért lested ezeket az embereket, hogy valami kifogásolnivalót vagy megkérdőjelezni valót találj bennük, amikor el kellett volna fogadnod a Magasságos pecsétjét viselő üzenetet?”

Isten nem helyesli azt az álláspontot, amelyet ti hárman elfoglaltatok, mint képviselő férfiak. Te azt hiszed, hogy a kötelességed helyén sziklaszilárdan állsz, de Isten nem mondta neked, hogy ott állj, ahol most állsz. A parancs ez: „Menj előre, és Én veled leszek; előtted megyek, és az Úr dicsősége követni fog.” A világosság leggazdagabb sugarai közvetlenül Isten trónjáról ragyogtak rád, de te megvetted őket, és (kimondjam? Fájdalmas számomra, de nem hallgathatok!) idegen tűzként utasítottad vissza őket.

Volt-e a Szentléleknek bármi köze a minneapolis-i előítéleteidhez? Volt-e bármi köze ahhoz a lelkülethez, amely az ottani tettekhez vezetett? Nem, Isten nem volt jelen abban a munkában. Szobáról szobára vezettek engem ott, ahol az összejövetelel résztvevő testvérek voltak elszállásolva, és olyan szavakat hallottam, amelyek miatt mindegyikük rettenetesen fog szégyenkezni, ha nem most, akkor az ítéletkor, amikor minden cselekedet a maga igazi világosságában jelenik meg.^[1138] A te szobádban jelen volt egy Tanú – a többiek szobáiban is volt egy-egy Tanú, aki tanúja volt minden megjegyzésnek, gúnyolódásnak, szarkazmusnak és kíméletlen tréfának. A menny Istene elégedetlen volt veled és mindazokkal, akik osztoztak a szórakozásodban, valamint a kemény és érzéketlen lelkületedben. Sátáni befolyás érvényesült ott. Ennek következtében egyesek elvesznek.

Miért nem fogadtad el azt a bizonyágtételt, amelyet az Úr White testvérnő által küldött neked? Miért nem kerültél összhangba azzal a világossággal, amelyet Isten adott? Vajon ez a lelkületed marad meg a próbaidő végéig? Nincs semmi, ami bizonyítaná számodra, hogy Isten munkálkodik? Nem tudod felismerni, kinek van üzenete a nép számára a jelen időben?

Van Horn testvér, szükséged van Isten Lelkének éltető hatására. Szükséged van a felülről jövő életadó erőre. Ha ezek nagyrészt kivesznének az elmédből, és

Krisztus iskolájába mennél, hogy kisgyermekként tanulj tőle, ó, milyen világosság, milyen erő, milyen szeretet, milyen kegyelem és öröm árasztaná el a lelkedet! De nem ismerted fel a szükségletedet, nem érezted hiányodat, és munkád nem volt – és nem is lehetett – olyan, amilyennek Isten szeretné: velővel és kövérséggel teljes. Isten friss mannát ajánlott neked a nép számára, te azonban csak azt etted, amit magad választottál, és ugyanazt az eledelt adtad a népnek is. Népünk általában véve nem részesült abban a nevelésben és tanításban, amely a mai időben megillette volna őket.^[1139]

Nagyon vágytam arra, hogy te és Adelia lépést tartsatok a Vezetőkkel, az Úr seregének Fejedelmével. Gondolataid merevvé váltak, és ó, mennyire szükséged van az isteni Lélek pecsétjére a lelkületeden. Megmutatták nekem, hogy feljebb kell emelkedned, és az Úr arcáról áradó tiszta fényben kell álljál. Nem azon a helyen állsz, amelyet az Úr szeretne, hogy elfoglalj.

Smith testvér nincs azon a helyen, ahol lennie kellene a munkában és az Isten ügyével való kapcsolatában, tekintettel arra a világosságra, amelyet kapott. Butler testvér és mások, akik kiemelkedő szerepet töltek be Isten ügyében, valójában mások útjában álltak, és késleltették a munkát. Ha Smith testvér a tiszta világosságban állt volna, akkor tiszta hangon fújta volna meg a trombitáját, teljes összhangban a Jelenések 18. fejezetének angyalával, akinek dicsősége be fogja ragyogni a földet. Most van az ideje annak, hogy éppen olyan üzenetre számítsunk, amilyen most érkezik hozzánk.

Azt képzeled, testvérem, hogy ha az Úr férfiakat támasztott, hogy üzenetet vigyenek a világnak, amely felkészíti az embereket arra, hogy megálljanak Isten nagy napján, akkor bárki is képes lesz befolyásával feltartóztatni a munkát és elnémítani az Ő küldötteit? Nem! Ha minden emberi eszköz elhallgatna, a kövek kiáltanának.^[1140] Az üzenet pedig egyre nagyobb és még nagyobb erővel haladna előre. És vajon olyan férfiak, mint Uriah Smith, George I. Butler és te magad, hátra maradnának-e az erre az időre szóló rendkívüli üzenetben és munkában, amelynek az a célja, hogy a népet előre és felfelé vezesse, a lelki élet magasabb és szentebb állapotára?

Isten munkája-e az, ami a minneapolis-i összejövetel óta végbement? Ha nem, akkor egy másik lélek munkája. „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” Én tudom, hogy az Úr van ebben a munkában, és hogy senki sem tudja elnémítani, sem elfojtani az Isten által küldött üzenetet. Az Úr emberi eszközei által hallatni fogja hangját. És ha valaki nem hajlandó elfogadni a világosságot és abban járni, arra többé nem fog világítani. „De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.”

Testvéreim jól tudják, hogy Isten igéje elvként állítja elénk az egyház egy-

ségének kérdését. Akik a mennyei eredetű igazság által egyesülnek Krisztussal, azoknak erős barátságot kell egymáshoz fűznie. És ez még nem minden. „Ezeket beszéltem nektek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék. Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket.” „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást.” Krisztus szeretetének be kell költöznie az egyházba, és minden tagnak értékes növényként kell táplálnia azt.^[1141] Ha a szőlővesszők egyik a tőkével, ugyanaz az élet lakozik mindegyikben. Jézus Krisztusban szeretet van, és akik Krisztussal egyesülnek, nem pusztán udvarias, megszokott tisztelettel bánnak majd egymással, hanem igazi, őszinte szeretettel lesznek egymás iránt, mert Krisztus Lelkével vannak felruházva. Az egymástól való eltávolodás nem Krisztus akarata, hanem Sátáné. A szeretet nem pusztán tisztelet, hanem élő elv; nem múló érzelem, hanem maradandó erő. Ezt a szeretetet frissen isszuk abból a forrásból, amely a Golgota keresztyéből fakad. Ez a szeretet elevenít meg bennünket. „Én ő bennük, és te énbennem: hogy tökéletesen egyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted.” Ettől a szeretettől áthatva, a Szentlélek ereje által tanuljuk meg, hogy egymást igazán, őszintén és természetesen szeressük, Krisztusban és Krisztus által.

A világosság ragyog; nem lesz elhomályosítva és nem is lehet elhomályosítani. Egyre fényesebben fog ragyogni egészen délig. Akik azonban becsukják szemüket, hogy ne lássanak, és befogják fülüket, hogy ne halljanak, és megkeményítik a szívüket, hogy ne fogadják be a mennyei világosság sugarait, azok sötétben maradnak, és aki sötétben jár, nem tudja, hová megy. Azt hiszi, hogy biztonságos ösvényen halad, de becsapja saját magát.^[1142]

Nyugalanság tölt el, amikor ezekre a testvérekre gondolok, akiket szeretek az Úrban, mégsem járnak biblikusan, úgy, ahogyan Krisztus tanításai bemutatják, hogy egyik legyenek, amint Krisztus egy az Atyával, hogy Krisztus imája szerint az Atya úgy szeresse őket, amint az Egyszülöttet szereti. Isten pecsétje nem nyugszik egyetlen ember munkáján sem, aki nem gyakorolja az Istentől kapott minden képességét, hogy válaszoljon Krisztusnak a tökéletes egységért mondott imájára.

Akik látható különbségeket mutatnak be a világnak, miközben nem törekszenek arra, hogy testvérként személyesen találkozzanak, és egy kisgyermek lelkiületével kutassák a Szentírást, azok nem úgy dolgoznak, ahogyan Krisztus dolgozott, és a Szentlélek nem fogja helyeselni munkájukat. Vannak olyan vérmérsékletű emberek, amelyek könnyen eltéríthetők a helyes útról, és amikor a kísértés uralma alá kerülnek, segítségre szorulnak. Ez Foster testvér esete, aki már évek óta a *Review* olvasója. Láttam Jones testvér cikkeit a fenevad képeinek kialakulásáról, és ezek olvasása nyomán nagy áldásban részesült. Ezután olvasta Smith testvér cikkét, amely Jones testvér cikkével ellentétes volt. Ez komoly próbát jelentett számára közvetlenül az imahét előtt. Hosszasan beszélgettem vele, mert

szegény ember eljött hozzám, hogy elmondja érzéseit. A Szentlélek által vigasztaló szavakat mondtam neki. Tett néhány kijelentést a minneapolis-i összejövetellel kapcsolatban, és nekem is el kellett magyaráznom egy kicsit a helyzetet, ahogyan azt az Úr elém tárta. Nem akarom újra elmesélni azokat a terheket, amelyek Minneapolisban és Battle Creekben neheztedek rám. Vannak, akik megfelelő lelkiülettel fogadják a magyarázatokat, mert Isten Lelke velük van, de mások számára mindent elferdít az ellenség. ^[1143]

Smith testvér cselekedete, hogy közzétette Jones testvér cikkét, majd a saját cikkét, ami azzal szöges ellentétben állt, az ellenségünk előtt megtört sorokat mutat fel az egységes arcvonal helyett, és a harci fegyvereket testvéreink ellen fordítja. Milyen módszer ez a hetednapi adventisták számára? Mit mond az Igaz Tanú az ilyen cselekedetekről? Nem jött el az ideje annak, hogy egy másik rendszert alkalmazzunk? Vajon számít, hogy az emberek megfogadják Krisztus szavait, vagy azok nélkül dolgoznak, megmutatva, hogy jobban bíznak a saját ítélőképességükben, mint Urunk és Megváltónk szavaiban? Gondoljátok, hogy így alakultak volna a dolgok, ha Isten gyermekei szerették volna egymást, amint Krisztus szeretete őket? „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (lásd Róm 12:9). „A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet.” „Egymást tiszta szívből buzgón szeressétek.”

Gyakoroljuk-e Isten Igéjét ezen a téren? Azt mondom, hogy nem úgy cselekszünk, ahogy Isten utasított minket. Az Istentől kapott ajándékok közé tartozik a titokzatos befolyás ereje. Különleges erő van a barát barátra gyakorolt hatásában, amely élet illata életre vagy halál illata halálra. Mint a levegő, amelyet belélegzünk, lehet illattal, vagy halálos méreggel telt. A közvetlen beszélgetésekben, a gondolatok és érzések cseréjében erőteljes befolyás érvényesül jóra vagy rosszra.

^[1144] Nagyon fontos, hogy egy keresztény minden alkalommal helyesen használja a befolyását. Milyen szent féltéssel kellene mindegyikünknek őrködni gondolatai és lelkiülete felett, hogy befolyásunk minden jótája teljes egészében az Úr oldalán álljon.

Válságos időkben élünk. Sátán pusztító hatalma nagy az emberi eszközök felett. Az Úr azonban nagy irgalmában a Helyreállító, éppen az ellenkezője Sátánnak. Felelősségeink viselése során vezető testvéreinknek fel kell ismerniük annak a veszélyét, hogy a dolgokat csak a saját szemszögükből látják, azt gondolva, hogy Isten gondolkodásmódjával rendelkeznek, és úgy látják a dolgokat, ahogyan Ő. Az Úr megadja nekünk az Ő értelmét és akaratát, hogy kijavítsunk minden lehetséges hibát önmagunkban. Az azonos hitű testvéreknek nemes keresztény barátságot és őszinte szeretetet kell ápolniuk Jézus iránt és mindazok iránt, akik szeretik Jézust. Az Istentől tanított elme egyszerű alázata a testvérek iránti szeretetben fog megnyilvánulni.

Kérlek, szeretett testvérem, vedd le saruidat lábaidról, és járj óvatosan Isten előtt. Csapdák és veszélyek vesznek körül bennünket. Győződjünk meg mindannyian arról, hogy a szeretet vallását birtokoljuk és gyakoroljuk, nem pedig az elvakultságét. Ragadjunk meg minden fénysugarat a mennyei világosságból, és engedjük, hogy ragyogjon az emberek előtt. De bizonyosodjunk meg róla, hogy igazi világosság az. Az örökkévaló Isten világos határvonalat vont Isten gyermekei és a gonosz gyermekei közé. Most nagyon ébernek kell lennünk, mert miközben az emberek aludtak, konkolyt vetettek a búza közé. Közel van az idő, amikor képesek leszünk felismerni azt, aki Istent szolgálja, és aki nem szolgálja Őt. ^[1145]

Dolgozzunk együtt! Szeressük egymást! Ó, bárcsak véget érne ez a farizeusi hidegség, bárcsak Isten szeretetének tüzetől lángolna a szívünk! Nem szabad hiteltelenítenünk az Úr üzenetét vagy hírnökeit. Mindannyiunkat az Úr Jézus Krisztus fog megítélni, ne ítéljük meg egymást. Nem veszíthetjük el az élet koronáját. Célegyenest igyekezzünk az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívásának jutalmára.

Sok szeretettel üdvözlöm feleségedet és gyermekeidet. Szeretnék mindnyájukat látni, és remélem, hogy még viszontláthatom barátaimat Amerikában. ^[1146]

86a. levél, 1893. - J.H. Kelloggnak és feleségének

Kedves Kellogg testvér és Kellogg testvérnő!

Mennyire örülnék, ha láthatnálak benneteket, és sok mindenről beszélgethetnék veletek! Csak néhány szegényes gondolatot tudok papírra vetni. Mégis ez a legjobb, amit tehetek.

Testvérem, nem tetszik, hogy ilyen érzéseket táplálsz Waggoner, Jones és Prescott testvérek iránt. Ha ezek a férfiak élvezhették volna szolgáló testvéreink együttműködését, és egyenlőképpen, összhangban húzták volna az igát, a munka évekkkel előrébb tartana, mint ahol most tart. Istennek nem tetszik, hogy ilyen érzéseket táplálsz ebben az ügyben. Neked egy különleges munkaköröd van, a szőlőnek az a része, amelyet képességed szerint kell művelned. Isten ezeknek a férfiaknak is szabott egy munkakört. Ők a szőlő más részét művelik. Ők nem alkalmasak a te munkád végzésére, és te sem vagy alkalmas az ő munkájukra. Mindenki a képességei szerint kap munkát. Nekik a saját területükön kell dolgozniuk, neked pedig a te területeden. Nekik nem kell elvégezniük a te munkádat, neked sem kell elvégezned az ő munkájukat.

Mindannyian az emberiség nagy szövetének részei vagyunk, egyik szál a másikba fonódik, hogy kirajzolódjék a minta, és az egész teljessé legyen. A magad munkája a legfontosabbnak tűnhet előtted. De ezek a férfiak a maguk területén dolgoznak, és az ő részük a munkában óriási felelősséggel jár. Egyetlen ember sem képes mindent elvégezni; ha pedig ezek a férfiak erre törekednének, súlyos hibákat követnének el, amelyeket te úgy éreznél, hogy jogod van elítélni.

Amikor Isten megparancsolta, hogy szentsátort építsenek a pusztában, minden embernek megvolt a maga feladata. Ha valaki elhagyta volna a saját munkáját, hogy egy másik ember feladatába kezdjen, a büntetés halál volt.^[1147] A sátor felállításakor és lebontásakor, a pusztai vándorlás során egyik helyről a másikra való költözéskor mindenkinek pontosan meghatározott helye volt. Krisztus volt annak a több mint egymillió gyülekezetnek a láthatatlan vezére, és nem történtek rendezetlen, véletlenszerű mozdulatok. Mindenkitől rendet, pontosságot és hűséget kívántak a kijelölt helyén. Ez fontos tanulság volt a gyülekezet és minden ember számára, akit Isten kiválasztott, hogy részt vegyen az Ő nagy művében. Senkitől sem követelik meg, hogy a másik munkáját végezze. Mindenkinek pontosan és becsületesen kell elvégeznie a rá bízott munkát. Annak a nagy gyülekezetnek a vezetése a pusztai vándorlás idején előképe annak, ahogyan az egyház vezetése

történik a föld történelmének végéig, amíg be nem lépünk a mennyei Kánaánba.

Örülök, hogy vannak, akik orvosmisszionáriusok szeretnének lenni. De nem mindenki lehet orvosmisszionárius abban az értelemben, ahogyan a munka jelenleg folyik. Vannak, akiknek alkalmassá kell válniuk arra a munkára, amelyet most kell elvégezni, hogy az utolsó figyelmeztető üzenetet eljuttassák a világ minden városába és falujába. Ők nem kötelezhetik el magukat hosszú évekre, hogy megtanulják az orvosmisszionárius munkáját. Míg egyesek úgy érzik, hogy ez az ő munkájuk, és erre készülnek, mások úgy érzik, hogy hűséges prédikátorokká kell válniuk, Isten nyájának bölcs pásztoraivá, akik az éléstárból hozzák elő a juhok és a bárányok számára való eledelt.

Istennek sokféle rátermett munkásra van szüksége. „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: A szentek tökéletesebbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére: Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által; ^[1148] Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban; ... És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtetek a teljes váltságnak napjára. Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás kivettessék közületek minden gonosszággal együtt; Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett nektek.”

„Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk. Lévéen annak okáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”

Kételyeink és csüggedéseink ne emésszék lelkünket, és ne tegyenek bennünket ingerlékennyé és türelmetlenné munkatársainkkal szemben, pusztán azért, mert nem a mi munkánk különleges terhét hordozzák. Isten nem közömbös az iránt a mély vágyunk iránt, hogy a ránk bízott szőlőrész megművelve legyen, gyümölcsöt teremjen, és a gyümölcsök megmaradjanak. Ne legyen viszálykodás, ne legyen olyan gondolat vagy szó, amely sérti Istent, aki mindenkinek a maga munkáját adta. ^[1149]

Testvérem, ha kitárod szívedet a gyanakvás és az irigység előtt, Isten Lelke nem maradhat veled. Minden léleknek, aki megízlelte, hogy az Úr jó, kötelessége keresni a Krisztus Jézusban lévő teljességet. Az ő munkája az, hogy Krisztus útján munkálkodjék, és minden kimondott szavában, minden táplált gondolatában arra törekedjék, hogy Krisztus imájára válaszoljon:

„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság. Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra; És én ő értük oda szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban. De nemcsak ő értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem; Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: Én ő bennük, és te énbennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél. Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettése előtt. Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem; És megismertettem ő velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennük, amellyel engem szerettél, és én is ő bennük legyek.”

Kérlek, olvasd el gondosan, figyelmesen és imádsággal János 17. fejezetét, és törekedjél betölteni Krisztusnak az Atyjához intézett kérését! Különösen figyelj a 20–23. versekre! A mi feladatunk, hogy ápoljuk ezt az egységet.^[1150] Még gondolatainkat is Krisztusnak kell alávetnünk, hogy kötődjünk hozzá, és ne gondoljunk rosszat testvéreinkről.

Testvérem, látjuk, milyen nagy szükség van missziós erőfeszítésekre ebben a távoli országban, de szinte teljesen híján vagyunk a munkásoknak. Nincs senki, aki alkalmas volna arra, hogy bemenjen városainkba, szembenézzen az ellenállással, és hitünk érveit világosan és méltó módon bemutatva tisztességet szerezzen az igazságnak. Látjuk, hogy ezt a munkát el kell végezni, de olyan nagy a munkáshiány, hogy a szőlőnek még a századrésze sem művelhető. Vannak városok és falvak, amelyek soha nem hallották az irgalmasság utolsó üzenetét, amely a világnak adatott. Szörnyű a hiány azokból az emberekből, akik az élet beszédét vinnék a bűneikben elvesző lelkekhez. Nekünk szembe kell néznünk a világgal. Krisztus mondja: „Én a te igédet nekik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok”. A felekezeti egyházak prédikátorai közül sokan hamis pásztorok. Félrevezetik a népet. Félremagyarázzák az Írásokat, és előítéletekkel töltik meg az emberek elméjét. Bár szívünk mélyen

érzi ezt, csak imádkozni tudunk, és az Úrra hagyatkozni, hogy utat készítsen az Ő igazságának.

Csak néhány imaházunk van. Ausztráliában csak egy van, nemrég épült Pararamatta-ban. Ha van bármilyen mód arra, hogy segítsünk ezen az országon, nagy szükségünk volna rá, hogy megteremthessük a munka megkezdéséhez szükséges feltételeket. Mit tehetünk, hogy a városainkban aklokat biztosítsunk a juhoknak és a bárányoknak? Szükségleteimet a legszigorúbb mértékre szorítom le, hogy minden fillért meg tudjunk takarítani a munkások képzésére, és Melbourne-be küldhessük őket iskolába.

Szánalom fog el, amikor látom, milyen munkát végeznek sokan könyvevangélistaként Új-Zélandon. Tanulmányoztunk és terveztünk; most pedig végre kell hajtanunk a terveket, és férfiakat és nőket kell iskolába küldenünk, hogy megtanulják, miként végezzék a könyvevangélista-munkát, és miként tartsanak értelmes bibliaórákat; hogyan gyakorolják a szigorú takarékossgot, miként korlátozzák szükségleteiket, és így szélesítsék és terjesszék a munkát.^[1151] Az egyik könyvevangélistának négy gyermeke született kevesebb mint négy év alatt, és szükségletei meghaladták a jövedelmét. Vannak még mások is hasonló helyzetben. Javasoltuk, hogy 200 fontot fizessünk a férfiak és a nők képzésére. 200 fontot fektettünk be az iskola elindítására, mert másképp nem tudtuk volna megkezdni.

Ismertté tesszük segítség iránti szükségletünket, hogy imaházat építhessünk Melbourne-ben. Ott az iskola költségei is terhelnek bennünket, és a konferencia segítsége nélkül nem tudjuk folytatni a melbourne-i összejöveteleket, hogy az emberek meghallgathassák az igazságot. A bérelt termek elhanyagoltak és nagyon piszkosak, a melléképületek csatornázás nélküliek, közvetlenül a termek mellé zsúfolva, csupán azért, hogy minden talpalatnyi földet kihasználjanak. Olyan ártalmas bűzt áraszt, hogy szinte kiűz ezekből a helyiségekből. Néha mégis elmerészkedek oda, de ennek mindig betegség a következménye. Londonban is szükség van imaházra, és Új-Zélandon is vannak hiányosságok, amelyeket orvosolnunk kell, ha lelkeket akarunk Krisztushoz vezetni. Nem halogathatjuk a munkát éveken át. Egy év előny most két vagy több év előnyt jelent a jövőben.

Azért írom ezeket, hogy lásd, pénzre és emberekre van szükség. A munka nehéz, mert nincsenek munkásaink, és a pénz sem érkezik. Tízezer dollárt különítettek el az ausztráliai misszióterület számára, de ez jelentéktelen összeg ahhoz képest, amennyi tennivaló van itt. Arra kértem a Battle Creek-i testvéreket és másokat is, akik imaházakat és intézményeket építettek már, hogy ne építsenek újabb épületeket, hanem engedjék, hogy a pénz ide áramoljon, hogy megkezdhessük a munkát. Segítsetek bennünket, hogy meglegyenek a munkához szükséges feltételeink! A termek magas bérleti díjai, meghaladják lehetőségeinket. Starr testvér érdeklődött Dunedin-ben, mennyibe kerülne egy terem bérleti díja egy estére.^[1152] A válasz így hangzott: „Tíz font, egy pennyvel sem kevesebb!” Ha

nem kapunk segítséget imaházak építésére, a munka nem halad előre, nem is haladhat. Amerikában sok gyülekezet van, amely különböző területeken segíthetne a munka fellendülésében. Itt csak néhány gyülekezet van, és a tagok többsége szegény; csupán kis tizedet tudnak fizetni. Szomorúan látom ezt a helyzetet.

Testvérem, itteni tartózkodásunkat meg kell hosszabbítani. Nem hagyhatjuk el a misszióterületet ebben az állapotban, amelyben van. Kénytelenek leszünk egy harmadik évet hozzáadni ahhoz a két évhez, amelyet meghatároztunk. Ausztrália nagyvárosaiban szegénység és szenvedés uralkodik. Tizenhét ezer ember költözött el Melbourne-ből, hogy megmeneküljön az éhínségtől. Még a mieink közül is vannak, akik nem találnak munkát. Olyanok is, akik korábban harminc vagy negyven dollárt kerestek hetente szabóként vagy szabászként, most semmilyen munkához nem jutnak. Testvéreink betegen és szenvedve találtak rájuk, mert nem volt mit enniük.

Szeretném felhívni a figyelmedet valamire. Mi nem kapunk külső adományokat. Gyülekezeteink nincsenek úgy kedvezményezve, mint az amerikai gyülekezetek, amelyek külső támogatásban részesülnek. Ha Amerikában vannak férfiak és nők, akik adakoznak az árvaházra és az idősek otthonára, hálát adunk az Úrnak ezért. Magasztaljuk Istent, aki indította azoknak a szívét, akik képesek javaikból adni ezeknek az intézményeknek. Ezek az épületek rendben vannak; folyamatosan hirdetik ügyüket, és pénzt fognak vonzani akkor is, amikor egyetlen dollárt sem adnak a vallási érdekek előmozdítására. A kincstárhoz intézett állandó igénylés azonban kiüríti azt. Nem látok számunkra segítséget ezen a téren, mert ha az amerikai testvéreket kérjük, hogy személyesen segítsenek, ezt mondják: „Vannak helyi érdekeink, amelyek minden pénzünket felemészítik. Ausztrália és Új-Zéland olyan messze van. Közelebb is látunk sok helyet, ahol felhasználhatjuk eszközeinket.” Ezek a szavak szó szerint hangzottak el.^[1153]

Nagy munka áll előttünk. Az Úr embereket választott és hívott el, hogy az Ő szőlőjében dolgozzanak. Mindenki hűségesen végezze a maga feladatát, de senki ne tekintse saját területét a legfontosabbnak, hogy elszívhatja az időt, a lelki erőt és a pénzt, amely más részek egészséges növekedéséhez szükséges. Legyen egység lélekben és cselekvésben, a nagy középpont pedig Krisztus legyen.

Nagy hibát követtek el, amikor a Tract and Missionary-t (Traktátus és Miszsiószolgálat) létrehozták. Úgy tűnt, hogy minden érdek erre az egyetlen ágra összpontosul, míg végül minden más érdeket elnyelt. Ennek eredménye lelki éhínség és halál lett gyülekezeteinkben.

Az Úr szőlőjének minden ágában dolgozó minden munkásnak olyan elmével és szívvel kell rendelkeznie, amelyet az igazság megszentelt, hogy képes legyen nemcsak a munkának azt a részét látni, amely felügyelete alatt áll, hanem annak kapcsolatát is a nagy egészszel. Amikor a munkások Istennek szentelik magukat, szeretetük nyilvánvalóvá válik testvéreik iránt, akik ugyanazon láthatatlan Mester

vezetése alatt dolgoznak. „Isten munkatársai vagyunk.” Egyetlen munkás – legyen az nagy vagy kicsi beosztású – nem bátortalanítsa el munkatársait.

Ha látnánk Sátán ujjongását, amikor engedve kísértéseinek elégedetlen, kemény, hibakereső lelkületet nyilvánítunk, akkor kevésbé ítélnénk meg másokat. Az ember önmagától semmit sem tehet. Ő csak akkor tud úgy munkálkodni, ahogyan Krisztus munkálkodott, ha együttműködik az értelmes isteni lényekkel. Ha tudatában van ennek a szent közösségnek, akkor nem enged az ellenség sugallatainak. Nem engedi, hogy elméje elégedetlenségbe sodródjon, és hogy testvérei iránt félig elfojtott ellenérzés támadjon benne. Ajkáról nem hangzanak panaszok és zúgolódások. Amikor a képzelet megszentelődik, a lélek egészséges légkörben él.^[1154]

Nagyra becsült testvérem, nem merem elhallgatni előtted az igazságot. A lelked érdekében kérlek, ne engedd, hogy mások a te elmédbe ültessék azoknak a vélt hibáit, akik szeretik Istent és az Ő választott munkásait! Az egyház valódi hatékonysága azon a kevés emberen nyugszik, akiknek erkölcsi erőit szükségtelenül terheli a gyanakvásból és a kételkedésből fakadó befolyások ellensúlyozása. Kötelességed, hogy lelkedet olyan légkörrel vedd körül, amely felüdíti azok lelki életét, akik azt belélegzik. Ápolnunk kell a hitet, a reményt, a bátorságot és a szeretetet. Isten békéje a te lelked számára van. Engedd be, hogy uralkodjék szívedben! Akkor erkölcsi erőd lesz felelősségeid teljesítéséhez. Ezt csak a Szentlélek mindennapi adománya által érheted el, aki isteni hatékonyságot és csendes, alázatos méltóságot ad a szenvedés enyhítésére irányuló szolgálatodhoz. Akkor bizonyosságot teszel arról, hogy Jézustól tanultál.

Szükséged van a testvéri szeretet mindennapi keresztségére, egy olyan szeretetre, amelynek nincs vizálykodás íze, hanem olyanra, amely az apostolok napjaiban egy szívvé és egy lélekké tette a tanítványok egész csoportját. Ez ékesszóló hatással lesz másokra. Egészséget hoz az elmének, a testnek és a léleknek. Áldást jelent mások számára, és formálja a gyermekek és fiatalok jellemét. Mert az öröm, a békesség, a bátorság, a reménység és a mennyei irgalom képes továbbáradni. Ezek a tulajdonságok hatással vannak az emberi elmékre, különösen a gyermekek és a fiatalok elméjére, átalakítva és átítatva fogékony, fiatal elméjüket és szívüket az isteni kegyelem által.

Így a keresztyén elvek mások lelkébe jutnak. Élő fénycsatornává válsz. Ez türelmet, hosszan tartó, szüntelen erőfeszítést igényel, de Krisztus által győzhetsz. Közeledj testvéreidhez! Táplálj hitet és bizalmat irántuk, és ez erőt ad neked! Ha a munkások őszintén és bizalommal Isten oltalmára bízzák lelküket, értelmes hittel, szelíd és szeretetteljes lélekkel, micsoda ragyogó világosság sugárzik majd belőlük!^[1155]

Írtam Uriah Smith testvérnek néhány sort, amelyeket szeretném, ha te is elolvasnál. Ahogy Jones testvérral bánt, az Isten elleni sértés volt. Amikor Jones testvér megírta a cikkét a fenevad képének kialakulásáról, Smith testvér anélkül,

hogyan szólna egy szót is A.T. Jonesnak, közzétette a lapban. Jones testvér ugyanabban a városban tartózkodott, és Smith testvér bármikor felkereshette volna, hogy megbeszéljék az ügyet. De egy szó nélkül olyan cikket tett közzé, amely teljesen ellentétben állt Jones írásával. Ennek következményeit itt, Ausztráliában tapasztaltuk meg. Lelkek kerültek kísértésbe és sötétségbe emiatt. A legutóbbi melbourne-i konferencia nem tett jót ezeknek a megkísértett lelkeknek. Egyesek azt kérdezték: „Miért kellett ezeknek a férfiaknak így eljárniuk, és véleménykülönbségeiket a világ elé tárni?” A hitetlenek kihasználták ezt. Olyan prédikátorok, akik nem osztják hitünket, megragadják az alkalmat, és mindent megtesznek, hogy ellenünk érveljenek. Ha a Biblia a kezünkben van, miért térünk el ilyen nyilvánvalóan annak elveitől? Miért adjuk magunkat Sátán kezébe, és miért biztosítunk számára alkalmat a diadalra?

Minden bizonyíték a rendelkezésünkre áll, hogy az Úr Jones, Waggoner és Prescott professzort használja fel. Fáj a szívem, hogy e bizonyíték ellenére akár egyetlen hittestvérem is türelmetlenséget és keserúséget érezhet irántuk, és nem hajlandó a szeretet és az egység kötelékeivel hozzájuk kapcsolódni. A viszálykodásnak véget kell vetni. Egységre van szükségünk. A felelősséget hordozó férfiaknak tisztelniük kell egymást, és összhangban kell dolgozniuk. Nagyon felelősségteljes helyzetben vagy, és az Úr gazdagon megáld, ha alázattal jársz előtte. De, testvérem, ne várd, hogy mindenki értelme a tiédhez legyen hasonló. Ne várd, hogy testvéreid mindent ugyanabban a világosságban lássanak, és bizonyos kérdéseknek ugyanakkora jelentőséget tulajdonítsanak, mint te, mert bizony csalódnai fogsz. ^[1156]

Nincs szükség vitára. Nincs helye a gonosz gondolatoknak vagy gonosz beszédnek. „Öltözzetek föl azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott nektek, akképpen ti is; Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele. És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívattatok egy testben; és háládatosak legyetek. A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsolnárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.”

Nagyon szeretném, ha komolyan vennéd Isten szavait. Teljes lelkedet beleadod mindabba, amit teszel, és ha úgy látod, hogy testvéreid hanyagok kötelességük teljesítésében, bánkódsz a lelkedben. Érdeklődésed egy nagy és nemes munkához kapcsolódik, és azt gondolod, hogy mindenkinek, aki az igazságot vallja, ugyanolyan mélyen kellene éreznie, mint neked, és a te irányvonaladon kellene munkálkodnia. Úgy érzed, sokan tévednek, mert nem mutatnak érdeklő-

dést azok iránt a dolgok iránt, amelyeket te nagy jelentőségűnek tartasz. Lehetnek sokan, akik hiányosságokkal küzdenek, de ne ítéld meg őket.

Kedves testvérem, ne kárhoztasd saját lelkedet; ne nyugtalankodj, ne zúgólódj, és ne panaszkodj ezek miatt! Nem te felelsz az ő hanyagságukért. Amilyen bizonyos, hogy a panaszkodás szokássá válik, ugyanolyan bizonyos, hogy egy keserű gyökér is sarjadni fog, amely sokakat megfertőz. Hagyd az Úrra ezeket az ügyeket! Ne beszélj arról, ami elfogadhatatlannak tűnik előtted ezekben az emberekben! Sok dicséretes vonás van bennük. Ezekre irányítsd figyelmedet!

Ha olyan hibákat vélsz felfedezni, amelyeket ki kell javítani, kövesd a Biblia szabályát, és vágd el a keserűség gyökerét, mielőtt az megnőhetne, és beszenyenezhetné a lelkedet és másokét is.^[1157] Sátán ezeknek az embereknek a lelkét kívánja. A tiédet is akarja, hogy megrostáljon, mint a búzát. Igyekeztek segíteni és erősíteni egymást, és az Úr áldása nagy mértékben rajtatok marad. A győzőre a leggazdagabb jutalom vár.

Prescott, Jones és Waggoner testvérek esendő emberek. Te is pontosan ugyanolyan esendő vagy. Egyes pontokon hibázhatnak, és te is hibázhatsz bizonyos dolgokban. Ne engedd, hogy keserűség hatoljon be a lelkedbe, mert nagyobb kárt okoz, mint gondolnád! A vég közel van, az Úr hamar eljön, és biztosítanod kell életedet. Ez lesz a legjobb életbiztosítás, amely valaha is létezett. „Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet, A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. ... Annak okáért, atyámfiain, igyekeztek inkább a ti elhívástokat és kiválasztásokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd nektek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel.”

Mélységesen kívánom, hogy részed legyen ebben az életbiztosításban, mert így jogod lehet a halhatatlan örökséghez, és biztosíthatod az örök életet Isten országában. A menny számunkra mindent vagy semmit jelent. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme által tökéletesen megállhatsz Őbenne. Szomorú vagyok miattad. Nem szeretném, ha boldogtalan lennél. Fáj, hogy így gyötröd a lelkedet. De van Valaki, akit még inkább megszorítasz, mint engem.^[1158] Őt, a Megváltót, akihez tartozol. Ő mondja: „Ezeket beszéltem nektek, hogy megmaradjon tibenetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.”

Tudom, hogy tele vagy felelősséggel és aggodalmakkal. A munkád miatt ez aligha lehet másként. De tegyél le minden szükségtelen terhet! Minden egyes napon szükséged van Krisztus vigasztalására, békességére és szeretetére, és Ő meg

is adja neked. Azt akarja, hogy higgy Benne, hogy ott állhasson melletted minden nehéz műveletben. Ő bölcsességet adhat neked. Együtt munkálkodhat veled, és eredményessé tehet téged. De bíznod kell Benne. Ne panaszkodj senkire sem! Hagyj fel minden zúgolódással, és engedd, hogy Isten dicsérete töltse be a szívedet!

Ne hidd, hogy az elmélet bizonyítja, hogy Isten elfogadott! A te bizonyosságod Isten Igéjében van. Hidd el, hogy az Úr azonosítja magát a szenvedő emberiséggel, hogy ismeri terheidet, és veled együtt hordozza azokat, ha bízol Benne. Nem hordozhatja veled együtt az igát, amíg nyugtalankodsz és panaszkodsz testvéreid ellen. De győztes leszel, ha Krisztust társaddá teszed, ha úgy élsz és szólsz, mintha a mennyei angyalok jelenlétében volnál.

Ó, micsoda diadalt aratna Sátán, ha elbuknál vagy elcsüggednél! Beszélj a világosságról! Beszélj a reménységről! Ne érezd úgy, hogy bárki bűnét neked kell hordoznod! Krisztus a bűnhordozó. Minden lélek az Ő tulajdona. Megszomorított Isten Lelkét, amikor hibát találsz másokban és nyugtalankodsz. Ez megsebzí a te lelkedet, és megszomorítja Krisztus Lelkét is.

Néhány éjszakával ezelőtt álmomban beszéltem veled. Aggódó és ideges voltál. Előbb a testvéreddel, majd valaki mással beszélgettél, és a szavaid nem voltak olyan kedvesek és igazságosak, mint amilyeneknek lenniük kellett volna. Úgy szóltam hozzád, mint ifjúkorodban: „John, meggondolatlanul beszélsz. Hogyan menthetnéd Willie lelkét? Olyan gyengéden kell őrködnöd a lelke felett, ahogyan betegeid beteg teste felett őrködsz. Willie-nek lehetőséget kell kapnia arra, hogy biztosítsa lelkét az örök életre Isten országában. Jézus szereti őt, meghalt érte. Légy nagyon gyengéd Willie-hez! Az Úr megkönyörül rajta, és eltörli minden vétkét, ha Hozzá fordul. Lelke értékes.”^[1159]

Minden keresztény orvosnak van orvossága a lelkek számára, akár használja, akár nem. Nagy áldás lehet, és az Úr Jézus követője. Csakhogy nagy kísértések érik az orvost, mert gyakran túlterhelt, kimerült és nagyon aggódó. Ha azonban lelkét hű Teremtőjére bízva, békességet és nyugalmat talál. Jézustól nyugtató befolyás árad majd rá.

Sok a hitetlen az orvosok között. Elutasítják a világosságot, amely másokra ragyog. Felmagasztalják önmagukat, és elveszítik lelki és örök előnyeiket. De a gyakorló orvosok, akiknek értelmében és szívében az igazság munkálkodik, jártasak a gyógymódok alkalmazásában, nemcsak a bűntől beteg lélek számára, hanem a test számára is. A menny bölcsessége révén olyan szavakat tudnak szólni, amelyek a lelki növekedés nyomán dallamot fakasztanak a lélekben.

Te nemcsak a test orvosa vagy, hanem a lélek pásztorja is. Isteni segítségre van szükséged, és meg is kapod, ha kisgyermekként járulsz az Úrhoz. Ezáltal gazdag tapasztalatokat szerezhetsz. De nem szabad túlzott aggodalmakkal és erőfeszítésekkel kimerítened magad. Ha a Szentlélek kiegyensúlyozottá tesz, akkor először Isten országát és az Ő igazságát fogod keresni. Akkor oda helyezed magad, ahol

a jelen időre szóló igazság tiszta, világos sugarakban érkezhetsz hozzád. Úgy fogod látni az igazságot, ahogyan az a jelen időre szól, és tapasztalatod teljes összhangban lesz a harmadik angyal üzenetével.

„És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől.^[1160] És kiálta teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé. Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak.”

Miközben ez az üzenet hangzik, miközben az igazság hirdetése végzi szétválasztó munkáját, nekünk, mint Isten hűséges őrállóinak, fel kell ismernünk, mi a valóságos helyzetünk. Nem szabad a világiakkal szövetkeznünk, nehogy átjárjon minket a szellemiségük, nehogy zavarossá váljon lelki ítélőképességünk, és azokat, akik birtokolják az igazságot és az Úr üzenetét hirdetik, a névleges keresztyén egyházak szemszögéből ítéljük meg. Ugyanakkor nem lehetünk olyanok sem, mint a farizeusok, és távol tartanunk magunkat tőlük. Krisztus a menny Felsége, a világ Megváltója, látta, hogy csak úgy érheti el az emberiséget, ha kisebbé tétetik egy rövid időre az angyaloknál.

Hogy senkibe se alakuljon rossz benyomás Krisztussal kapcsolatban, az apostol kijelenti: „Kisebbé tetted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted kezeid munkáin, Mindent lábai alá vetted. Mert azzal, hogy neki mindent alávetted, semmit sem hagyott alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy neki minden alávetett. Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetted az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált. Mert illendő vala, hogy akiért minden és aki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni, Mondván: Hirdetem a te nevedet az én atyámfiainak, az anyaszentegyháznak közepette dicséretet mondok neked.”^[1161] „Nagy a kegyesség titka” – amelyet csak azok értenek meg hit által, akik Mózeshoz hasonlóan kitaranak, és látják a Láthatatlant.

Kedves testvérem és testvérnőm, nem szegezhetjük tekintetünket a láthatókra, és közben értékeljük az örök valóságokat is. Szükséges – és különösen neked testvérem, aki olyan szorosán kapcsolódsz az emberiség szenvedéseivel és szükségleteivel –, hogy hit szemeid az Örökkévalót és a Láthatatlant szemlélje, hogy egyre értelmesebbé váljal Isten nagy tervét illetően, amely ezeket a szenvedőket a lélek értékének felismerésére vezeti. Krisztus gyalázatát nagyobb gazdagságnak kell tartanod, mint Egyiptom kincseit.

Tudom, hogy csüggedések érnek téged, hogy megpróbáltatások nehezdednek a lelkedre, és majdnem elfeleded, hogy Jézus a te Segítőd, és hogy az Ő szeme minden pillanatban rajtad van. Amikor terveidet készíted az emberiség áldására és enyhítésére, mindig emlékezzél arra, hogy nem te vagy az, aki a munkát végzi.

Krisztus arra hív, hogy vedd magadra az Ő igáját, és hordozd az Ő terheit! Krisztus nagy és együtt érző szíve mindig azonosul a szenvedő emberiséggel. Önmagadtól semmit sem tehetsz. Úgy tekints magadra, mint eszközre Isten kezében, és engedd, hogy az Ő gondolata, békessége és kegyelme uralkodjék szívedben és életedben!

Legyél az a fonal, amellyel Isten szövi a maga munkáját. Egyedül nem boldogulsz. Soha nem állhatsz meg sikeresen önmagad erejéből. Olyan munkásként kell dolgoznod, aki együttműködik Istennel. „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket; Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” Itt együtt látjuk a két tényezőt: Istent és az emberi eszközt, akik összhangban munkálkodnak. ^[1162]

Az Úr kegyelmesen megkímélte életedet, hogy az Ő művében munkálkodj. Nem azt akarja, hogy egyedül munkálkodj, attól az egyetlen hatalomtól függetlenül, amely egyedül képes sikerre vinni az Ő terveit. Ne nyugtalankodj tehát, hanem bízzál, és tekints Jézusra, hited fejedelmére és bevezetőjére! Ne siess túlságosan! Tedd meg, amit megtehetsz anélkül, hogy túlzottan igénybe vennéd testi és szellemi erőidet! Ne vállalj annyi munkát és terhet, hogy közben ne tudj megőrizni saját lelkedet Isten szeretetében!

A szőlő az Úré. A munka minden részében az Övé, és azt akarja, hogy úgy dolgozz, hogy közben megóvjad a testi, szellemi és erkölcsi erőidet. Tartsd szem előtt, hogy mennyei eszközökkel együtt munkálkodsz! Ne engedd, hogy az elenség akár a legkisebb részt is birtokolja ebben a vállalkozásban! Kövessed Isten utasításait, és ne csüggedj azért, hogy csak véges eszközként tudsz munkálkodni!

A végtelen Isten munkálkodni fog az Ő hatalma által, hogy hatékonyságot biztosítson neked. Ne gondold, hogy egyedül kell lehetetlen dolgokat véghez vinned! És ne várj lehetetlent másoktól sem! „Pál plántált, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést”. „Régente fundáltad a földet, s az egek is a te kezdednek munkája. Azok elvesznek, de te megmaradsz; mindazok elavulnak, mint a ruha; mint az öltözetet, elváltoztatod azokat, és elváltoznak. De te ugyanaz vagy, és a te esztendeid el nem fogynak.” ^[1163]

44. levél, 1893. – A.T. Jonesnak címzett levél

Napier, Új-Zéland, 1893. április 9.

Kedves Testvérem!

Van egy téma, ami nagyon nyugtalanít engem. Miközben nem tartom sem igazságosnak, sem helyesnek, hogy törvénnyel kényszerítsék a Biblia olvasását az állami iskolákban, mégis vannak dolgok, amelyek nyomasztanak amiatt, hogy népünk hangsúlyossá teszi nézeteit ebben a kérdésben. Biztos vagyok benne, hogy ezek a dolgok rossz színben tüntetnek fel minket a világ előtt. Figyelmeztetéseket kaptam ezzel a témával kapcsolatban. Az Úr megmutatott nekem néhány dolgot Krisztus szavaival kapcsolatban: „Adjátok meg azért, ami a császáré a császárnak; és ami az Istené, az Istennek”. Ez leszögezi, hogy az egyháznak nincs joga semmi-féle vallási jellegű dolgot a világra kényszeríteni.

Mindazonáltal ezzel kapcsolatban figyelmeztető szavakat kaptam. Ha egy ilyen törvény életbe lépne, az Úr akkor is jóra fordítaná azt, hogy érvet adjon a szombatünneplők kezébe, hogy a Biblia alapjára állva képviseljék a negyedik parancsolat szombatját. És vajon az a könyv, amelyet az állam és a keresztény világ az emberek figyelmébe kényszerített, hogy az iskolákban olvassák, nem fog-e beszélni, és szavai nem pontosan úgy lesznek-e értelmezve, ahogyan hangzanak?

Testvérem, az ellenállás egy olyan törvény elfogadásával szemben, amely kötelezővé tenné a Biblia olvasását az iskolákban, ellenünk fog fordulni, azok ellen, akik azonos hitűek velünk, és akiknek a Biblia oly sokat jelent. Egy évvel ezelőtt az Úr elém tárt valamit ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, és nekünk a Bibliát kell majd használnunk hitünk alapjának bizonyítására.

Rendkívül elővigyázatosaknak kell lennünk minden részletben, nehogy a világosság akár egyetlen sugarát is feltartsuk azoktól, akik sötétségben vannak. Különösen erre a pontra emlékszem: „Semmi ne legyen akadálya annak, hogy megismerjék Istent és Jézus Krisztust, akit Ő elküldött.” Bizonyos részleteket nem tudok éles vonásokkal ecsetelni, de számomra elég világos az ügy, és szeretném, ha nagyon vigyáznál, milyen területre lépsz, mert ellenségeink határozottan érvelni fognak ellenünk, ha akár a lehetőség látszatát is megadjuk nekik. Úgy vélem, hogy a törvényhozók, ha nem is most, de hamarosan érvényre juttatják álláspontjukat ebben a kérdésben. És nagyon fontos, hogy mi, mint nép, a legnagyobb gondot fordítsuk arra, hogy ellenségeinknek ne adjunk semmilyen ürügyet, amelyet elle-

nünk, mint nép ellen felhasználhatnának a közelgő válságban, abban a kérdésben, hogy ellenzünk egy olyan jó munkát, mint a Biblia bevezetése az állami iskolákban.

Bárcsak megtalálnám, amit erről a témáról írtam a legutóbbi Generál Konferencián, amelyen részt vettem. De nem tudom előkeríteni. Remélem, az Úr segít, hogy ne tegyünk egyetlen hibás lépést sem, de kérlek, légy óvatos ebben a dologban! ^[1164] Jones testvér, szeretném felhívni a figyelmedet egy másik dologra is. Álomban részt vettem egy összejövetelen, ahol nagy sokaság volt jelen. Te a hitről és Krisztus tulajdonított igazságáról beszéltél. Többször is megismételted, hogy a cselekedetek semmit sem jelentenek, hogy az Úr nem állított feltételeket. A témát úgy mutattad be, hogy tudtam, az elmék összezavarodnak, és nem kapnak helyes benyomást hitről és cselekedetéről, és elhatároztam, hogy írok neked. Túlhangsúlyoztad ezt a pontot. Vannak feltételek, amelyek révén elnyerjük a megigazítást, a megszentelődést és Krisztus igazságát. Értem én, mit akarsz mondani, de sokakban téves benyomást keltesz. Míg a jó cselekedetek egyetlen lelket sem mentenek meg, lehetetlen, hogy bárki is üdvözüljön jó cselekedetek nélkül. Isten egy törvény szerint üdvözít minket, mely alapján kérnünk kell, ha kapni akarunk, keresnünk kell, ha találni akarunk, és zörgetnünk kell, ha szeretnénk, hogy megnyíljon előttünk az ajtó. Krisztus felajánlja magát, és a legteljesebb mértékben üdvözíteni kívánja mindazokat, akik Hozzá jönnek. Mindenkit hív, hogy jöjjenek Hozzá, „aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem”. Valójában te úgy látod ezeket a témákat, ahogyan én, de a kifejezéseiddel zavart okozol az elmékben. Miután erőteljesen kifejezted nézetedet a cselekedetéről, amikor kérdéseket tesznek fel neked erről, ez nincs olyan világos vonalakban megalapozva a saját elmédben, hogy meg tudd határozni mások számára a helyes elveket, és te magad sem tudod kijelentéseidet összhangba hozni a hiteddel és saját elveiddel.

Annak az ifjúnak, aki ezzel a kérdéssel jött Jézushoz: „Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?”, Krisztus így válaszolt: „Miért mondasz engem jónak? Nincs senki jó, csak egy, az Isten. A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanúbizonyságot ne tégy; tiszteld atyádat és anyádat. Az pedig monda: Mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam. Jézus ezeket hallván, monda neki: Még egy fogyatkozás van benned: Add el mindenedet, amid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban; és jer, kövess engem.” Itt feltételek vannak, és a Biblia tele van feltételekkel.

„Az pedig ezeket hallván, igen megszomorodék; mert igen gazdag vala.” Amikor azt mondod, hogy nincsenek feltételek - és egyes kifejezések eléggé általánosak - megterheled az elméket, és egyesek nem látják következetesnek kijelentéseidet. Nem látják, miként egyeztethető össze ezek a kifejezések Isten Igéjének világos kijelentéseivel. Kérlek, légy óvatos ezekben a dolgokban! Ezek az erős ténymegállapítások soha nem fogják megerősíteni az álláspontunkat. A megfogalmazások gyengítik helyzetünket, mert sokan szélsőségesnek fognak tartani,

és elveszítik a gazdag tanításokat, amelyeket számukra tartogatsz, éppen azokból a témákból, amelyeket ismerniük kellene.

Krisztus azt mondta: „Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” Szívemen hordom azt, hogy minden lélek meglássa, megértse és magával ragadja az igazság következetessége. Krisztus iránti szeretetünk bizonyítéka nem a pusztá hangoztatás, hanem a gyakorlat. Testvérem, nehéz az elmének megértenie ezt a témát, ezért ne zavarj össze senkit olyan gondolatokkal, amelyek nincsenek összhangban az Igével.

[1165] Kérlek, tartsd szem előtt, hogy bár Krisztus tanította őket, sok tanítványa siralmasan tudatlan volt. De, amikor Jézus által megígért Szentlélek kiáradt rájuk, az ingadozó Pétert a hit bajnokává tette. Micsoda jellembeli átalakulás! De ne helyezd el egyetlen kavicsot sem, amelyen a hitben gyenge lélek megbotolhatna, a kimerítő előadások vagy kifejezések miatt. Légy mindig következetes, nyugodt, mély és alapos! Semmiben ne menj a végletekbe, hanem tartsd lábad a szilárd sziklán! Ó, szeretett, szeretett Megváltó! „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.”

Ez az igazi próba – Krisztus szavainak betöltése. A Jézus iránti szeretetnek a bizonyítéka ez az emberi eszköz, és aki az Ő akaratát cselekszi, az a világnak gyakorlati bizonyítékát adja azoknak a gyümölcsöknek, amelyek engedelmeségben, tisztaságban és jellembeli szentségben nyilvánulnak meg. „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.” „Mi – vagyis az Atya, a Fiú és a Szentlélek – nála fogunk lakozni.” Ó, testvérem, járj Isten félelmében! Sohase feledd, hogy vannak, akik éles szemmel figyelnek, várva, hogy átlépd a határt, megbotolj és eless. De ha alázatban Jézus közelében maradsz, minden rendben lesz.

2Pét 1:1-11. Ez az a hit, amivel rendelkezniünk kell, amely szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a lelket. Krisztus iskolájában nincs olyan hely, ahol azt mondhatnád, hogy már elvégezted. Az összegyűjtés tervén kell munkálkodnunk, és az Úr a megsokszorozás tervén fog munkálkodni. Állandó szorgalommal, Krisztus kegyelme által, az összegyűjtés tervén munkálkodjatok, bizonyossá téve elhívásokat és kiválasztásokat; és így „a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet, A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. ... mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd nektek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel.”

Ellen G. White

Másolatokat küldtem Olsen, Jones, Daniells és L.J. Rousseau testvéreknek.

80. kézirat, 1893. - Naplójegyzetek

Wellington, Új-Zéland, 1893. ápr. 18., kedd

Az idő ködös és nagyon enyhe. Ezt a helyet rendszerint szelesnek mondják, de most nincs szél. Itt nagyon meg vagyunk elégedve ideiglenes otthonunkkal. Két kiváló, teljesen berendezett szobám van. Tuxford testvérnő minden szükséges bútorral berendezte a házat. Bőven vannak könnyű székek és egy jó kanapé, asztalok és sok tetszetős holmi. Tuxford testvérnő egyedül dolgozik és viseli a felelősségeket - amelyek sem nem könnyűek, sem nem kicsik - ezen a misszióátlomáson. Ő kellemes modorú, rátermett és tevékeny üzletasszony.

Úgy döntöttünk, hogy a legjobb, ha nem terheljük meg Israel testvért és feleségét azzal, hogy rólunk gondoskodjanak. Felfogadjuk Brown testvérnőt, hogy főzzön számunkra, és Tuxford testvérnő velünk fog étkezni. Mi biztosítunk mindent, ami a főzéshez szükséges. Így azt ehetünk, amit választunk. Emilynek így nem kell a háztartással foglalkoznia, hanem leírhatja a gyorsírással feljegyzett beszédek, és intézheti a könyvelést. Ezt tartjuk most ésszerűnek. Willie és Brown testvérnő az Israel testvér által bérelt házban laknak, mi pedig legalább egy hónapra jól berendezkedtünk itt. Most következik a munkánk megterhelő része - a felkészülés nemcsak az amerikai postára, amely csütörtökön zárul, hanem a Melbourne-be menő levelezésre is, amely minden héten indul.

Wellington, Új-Zéland, 1893. ápr. 19., szerda

Korán keltem és írtam. Sok mindent szeretnék közölni több testvérral Amerikában, de az idő rövid és a hátralévő három nap alatt csak keveset tudok írni. Willie cikketek ír, amelyekhez én adom a vázlatot az utazásainkról és munkánkról. Írásai is figyelmet igényelnek.^[1167]

Wellington, Új-Zéland, 1893. ápr. 20., csütörtök

Ma nagyon kimerültem és a nyugtalan vagyok, de nem tudom mitévő lenygyek, hiszen a levelek elkészítése elengedhetetlennek tűnik. Ó, az Úrban bízom erőért! Ezek a levelek megjelennek majd az újságokban, és megkímélnék attól, hogy több embernek külön kelljen írnom.

Wellington, Új-Zéland, 1893. ápr. 21., péntek

Ez a nap nagyon fárasztó volt számomra a fontos levelek befejezésére tett folyamatos erőfeszítés miatt, de az Úr megsegített. Meg fog erősíteni, hogy elvégezhessem a szükséges munkát. Előkészületeket teszünk, hogy szombaton Mentone-ba menjünk, ami hat mérföldre van innen. Ma süt a nap, és talán holnap kellemes idő lesz. Eddig nem volt napsütésünk, hanem sok felhő borította az eget, mint valami vastag takaró, ezért nagy örömmel fogadtuk a napot.

Wellington, Új-Zéland, 1893. ápr. 22., szombat

Tegnap este a csillagok gyémántként ragyogtak az égen, ma reggel azonban borús az ég, és esős az idő. Israel testvér, Willie C.W és Brown testvérnő kilenc óra körül indulnak Mentone-ba. Tuxford testvérnő, Israel testvérnő és én délután megyünk, miután korán megebédeltünk. De eső, eső, eső - ez jellemzi a napot. A kocsis azt gondolta, hogy nem merészkedünk ki. Küldött egy embert, hogy megtudja, valóban el akarunk-e elindulni. Mondtuk neki, hogy megyünk, és hamarosan úton is voltunk. Simpson testvér, aki az összejövetelekért felel, amikor otthon van, azt mondta Willie-nek: „Nem hiszem, hogy édesanyád eljön.” Willie így felelt: „Majd meglátjuk. Szokatlan volna, ha anyám nem jönne el az összejövetelre.” Amikor az összejövetel helyszínére értünk, mintegy tucatnyian voltak jelen, de amikor a kocsink végiggördült a falun, és tudomást szereztek érkezésünkről, a ház megtelt, és a mennyei Vendég is jelen volt, ami a legfontosabb volt. Az Úr szavakat adott nekem, hogy szóljak az emberekhez János 14. fejezetéből. Magam is meglepődtem a kapott szavakon.^[1168]

Wellington, Új-Zéland, 1893. ápr. 23., vasárnap

Korán keltem – fél négykor –, és nekiláttam a Melbourne-i posta előkészítésének, amelyről azt mondták, hogy hétfőn indul. Kora reggel hozzák a postát, és nagyon izgatottan várjuk, hogy kinyissuk a táskát, és megnézzük, milyen levelek vannak benne, de ezt csak a reggeli áhítat után tesszük meg. Azután kinyitottuk a táskát, és sok újságot találtunk benne, de sem Melbourne-ből, sem Amerikából nem érkezett levél. Arra a következtetésre jutottunk, hogy a leveleink eljutottak Melbourne-be, és két hetet kell várnunk, hogy visszaérjenek Új-Zélandra. Nos, megtesszük a tőlünk telhető legjobbat, és egy percig sem szomorkodunk.

Délben örömmel fogadtuk Starr testvér és testvérnő érkezését. Csak egy hete váltunk el tőlük Palmerstonban. Ott maradtak, hogy meglátogassák és személyes munkával segítsék az ottani néhány hívőt. Most meglegéssel érzik, hogy a jelen időre nézve mindent megtettek, ami tőlük telt. Folyamatos összejöveteleket

kellene tartani azon a helyen, mert a lakosok száma megduplázódott a négy évvel ezelőtti, Robert Hare testvér által vezetett összejövetelek óta.

Késő délután kellemes meglepetés ért bennünket, mert meglehetősen nagy levélsomagot kaptunk. Willie C.W Olsen testvértől hosszú beszámolót kapott a konferencia eseményeiről. Én két fontos levelet kaptam, egyet Olsen testvértől és egy másikat Leroy Nicola testvértől, aki részletes bűnvallomást tett arról, miként hibázott Minneapolisban. Bűnvallomása mély volt, és dicsérem az Urat a győzelemért, amelyet azon ellenség felett aratott, aki négy éven át visszatartotta őt attól, hogy a világosságra jöjjön. Ó, milyen nehéz meggyógyítani a lázadást! Milyen nagy Sátán megtévesztő hatalma!^[1169]

Wellington, Új-Zéland, 1893. ápr. 24., hétfő.

Sok álmatlan órát töltöttem az éjszaka folyamán. Az Amerikából érkező jó hírek ébren tartottak. Ó, mennyire örül a szívem annak, hogy az Úr munkálkodik népéért! Az Olsen testvértől kapott hosszú levél beszámolója szerint, az Úr Szentleke által munkálkodott azok szívében, akik nagymértékben meg voltak győződve Isten előtti valódi állapotukról, de eddig nem alázták meg szívüket, hogy bűnvallomást tegyenek. Ezen a konferencián az Úr Lelke a cél felé indította őket. Morrison testvér, aki olyan sokáig volt az iowai konferencia elnöke, teljes bűnvallomást tett. Madison Miller, aki ugyanazon megtévesztő ellenséges hatalom alatt állt, szintén bűnvallomást tett, és így az Úr igen irgalmasnak és kegyelmesnek mutatja magát gyermekei iránt, akik nem fogadták be a világosságot, amelyet adott nekik, hanem sötétségben jártak és dolgoztak.

Wellington, Új-Zéland 1893. ápr. 25., kedd

Starr testvér, Israel testvér, Willie C.W és jómagam szántunk némi időt annak megvitatására, hogy mit lehetne tenni Wellingtonban. Történtek már próbálkozások, de nem vezettek kézzelfogható eredményre. Mivel itt terjesztették Canright könyveit, ennek a hazug hitehagyottnak a hamis tanításai elterjedtek, és akik olvasták gőgös állításait, félre lettek vezetve. Ha minden körülmény ismert lett volna, a vakok szemei megnyílhattak volna. Másrészt *A Nagy Küzdelem* széles körben terjesztették ebben az országban, és azt mondták nekem, hogy az olvasóknak jó véleményük van róla. Most, hogy White testvérnő itt van, az emberek várják, hogy hallják őt. Ha erőfeszítést teszünk, az körülbelül kétszáz dollárba kerül. Kibérelhetjük a korcsolyacsarnokot. Ez ezer embert is befogad. A színháztermek nem tekinthetők megfelelő helyeknek. Ekkor úgy döntöttünk, hogy az Úr nevében előre megyünk, és vállaljuk a kockázatot.^[1170]

79. levél, 1893. - Harmon Lindsay-hez címzett levél

Wellington, Új-Zéland, 1893. április 24.

Kedves Testvérem!

Az Amerikából érkezett levelezés tegnap jutott el hozzánk. Olsen testvér hosszú levelet küldött nekünk, beszámolva a Generál Konferencián történekről. Hálás vagyok, hogy az Úr munkálkodott az Ő népéért.

Nagyon részletes, szívből jövő vallomást kaptam Leroy Nicolától. Tudtam, hogy ha a világosságban akar járni, akkor ezt meg kell tennie. Tudtam, hogy az Úr rendezte a beszélgetést vele azon a minneapolis-i összejövetelen, és az a lelkület, ami benne és másokban is volt, világosan ki lett nyilatkoztatva nekem. Szívem ujjong, hogy engedett a Szentlélek befolyásának. Négy évnyi küzdelem kellett ahhoz, hogy Isten Lelke erre vezesse őt. Megértettem, hogy Morrison testvér, Madison Miller és mások a világosságra jönnek, ahol áldássá lehetnek más lelkek számára. „Mert nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét; hanem mint akik szemlélői voltunk az ő nagyságának.”

Hálás és boldog vagyok, hogy helyről helyre járhatok, és elvihetem az üzenetet, amelyet az Úr adott nekem. Gyengeségeimre való tekintettel nem kis dolognak tartottam, hogy Új-Zélandra jöjjenek. Az év legjobb időszakában érkezünk, és arra számítunk, hogy csak három hónapig maradunk. Kellemesnek találtuk az itteni éghajlatot, és hisszük, hogy egészséges is. Most őszi van, a tél júniusban kezdődik. Amióta ezekre a telepekre jöttem, egy csepp havat sem láttam. Sokkal inkább el vagyok ragadtatva attól, amit ebben az országban és az éghajlatban láttam, mint attól, amit Ausztráliában láttam.^[1171] Napier, ahol a táborig összejövetelünket tartottuk, egy nagyon szép hely, szinte teljes egészében víz veszi körül. Dombok, hegyek és néhány síkság is található itt. Sokan közvetlenül a hegyekben laknak. Némelyek a mieink közül a dombok csúcsain laknak, gyümölcsfáik vannak, és lakhelyeiket a legszebb örökzöldek, többnyire fenyők díszítik.

Táborig összejövetelünk Napierben az elejétől a végéig kiváló volt. Többen elhatározták, hogy először fogják megtartani a szombatot, és némelyek, akik elhagyták a gyülekezetet, visszatértek. Egy Anderson nevű férfi ezt mondta: „White

testvérnő bizonyágtételei miatt hagytam el a gyülekezetet. Három évig voltam elszakadva a gyülekezettől. Áldom Istent, hogy eljöttem erre az összejövetelre, mert hallottam a bizonyágtételeket, és hiszem, hogy azok Istentől vannak! A bizonyágtételek hoztak vissza a gyülekezetbe.” Kérte a keresztséget, és ugyanolyan boldog volt, mint az összejövetel egész ideje alatt.

Az Úr megerősített, hogy tizenhét alkalommal beszéljek, egyszer a Theatre Royalban (Királyi színházban), kellemes közönség előtt, ami nagyrészt eloszlatta az előítéleteket, és kívülállók is jó sokan eljöttek. Miután a sátrat lebontották, kétszer beszéltem az adventista gyülekezetben, egy gondozott, tágas épületben. Vasárnap a tábori összejövetel után meghívtak Hastingsbe, egy városba mintegy tizennégy mérföldre Napiertől. Hastings egy kis város, Új-Zéland egyik legjobb mezőgazdasági körzetében fekszik. Kissé beljebb található, és jobban védett a tengeri szellőtől, mint Napier. Amikor először a tábori összejövetel helyszínének Új-Zélandot javasolták, Hastingsre gondoltak, de végül úgy döntöttek, hogy Napierben legyen, mert ott többen laknak a mieink közül. Az utazás Napierből Hastingsbe nagyon kellemes volt, az út olyan sima volt, mint a padló, amely néhány mérföldön át a tenger partja mellett haladt. Nagy hallgatóság előtt beszéltem egy bérelt színházteremben. Mély érdeklődéssel hallgatták, és a beszédet jól fogadták. Nagyon kevés szombatünnepelő van ott, azt hiszem, négyen.^[1172]

Egy évvel ezelőtt Glass testvér Napierből Hastingsbe költöztette a családját, keresve, hogyan tehetne jót az igazság zászlójának kibontásával. Ilyen helyeken sátoros összejöveteleket kell tartani, hogy felrázzuk a közösségben a gondtalanok és érdektelenek figyelmét. Hastings nagyon szép hely, és ha ott imaházat lehetne építeni, az megerősítené a Napierben már megszervezett gyülekezetet. Napier környékén más kisvárosok is vannak, ahol még semmit sem tettünk.

Április 13-án, csütörtökön elhagytuk Napiert, és Palmerstonba mentünk. Hat órát utaztunk vonattal. Palmerstonban néhány szombatünnepelő van. Négy évvel ezelőtt Robert Hare testvér előadásokat tartott, és az emberek csodálatos módon eljöttek, hogy meghallgassák őt. Ha ott jó tervek készültek volna, sok lélek jutott volna el az igazságra. Hare testvér nem jó irányban dolgozott. Fő célja az volt, hogy minél nagyobb hallgatóságot gyűjtsön össze hangzatos prédikációkkal, amelyek nagyon különböztek Keresztelő János, Krisztus előfutárának igehirdetésétől. Sokan szövetséget kötöttek, de amikor ő elment, kiderült, hogy Robert Hare-ben hittek, hogy az ember vonzotta őket, nem Jézus Krisztus. Sokan azok közül, akik szövetséget kötöttek, megtéretlenek voltak, és amikor magukra maradtak, töröltették a nevüket. Az utóbbi négy évben azonban a lakosság megkétszereződött. Újabb erőfeszítést kell tenni, és gyülekezetet kell építeni. Erre az ország legtöbb részén szükség van.

Szombaton a szombatünnepelőkhöz beszéltem, és igyekeztem megvigasztalni a kis nyáját; szóltam a gyermekekhez is; közölük néhányan nem a mi hitünkhöz

tartoztak. Éreztem Isten áldását, miközben másokat próbáltam megáldani. Vasárnap a Theatre Royalban (Királyi színház) beszéltem egy jó hallgatósághoz, és úgy tűnt, érdeklődnek. Az Úr megerősített és megáldott. Hétfőn Willie White, Emily és én vonattal mentünk Wellingtonba. Starr testvér és felesége még egy hétig maradtak, hogy munkálkodjanak a népünkkel. Palmerstonban szép, napsütéses időnk volt, de nem sokkal azután, hogy felszálltunk a vonatra, esni kezdett, és azóta is esik.^[1173] Most április 24-e van. Wellingtonban kellemes otthont találtunk a misszióállomáson. Arra számítunk, hogy egy hónap múlva visszatérünk Napierbe, és talán útközben Palmerstonba és egy másik kis helyre is elhívnak bennünket.

Szombaton kocsival hat mérföldet utaztunk Petone-ba, Tuxford testvérnő, az Új-Zélandi Tract Society (Traktátus Társaság) titkára, valamint Israel testvérnő és családja kíséretében. Israel testvér és Willie White vonattal jöttek. Esett az eső, és amikor megérkeztünk, a teremben csak néhány ember volt, de amikor látták a kocsit megállni az épület ajtajánál összesereglettek, és szép szombati összejövetelünk volt. Beszéd közben a legkomolyabb, legbuzgóbb lelkülettel szoltam hozzájuk. Utóbb megtudtam, hogy négy olyan ember is jelen volt, akik valamikor megtartották a szombatot. Petone ipari falu. Van egy gyapjúgyáruk, ahol többféle minőségű gyapjúszövetet, takarókat és vállkendőket, valamint közönséges flaneleket gyártanak. Kisebb vasúti kocsiműhelyeik is vannak. A fagyasztóüzemek azonban nagy jelentőséggel bírnak, ahol nagy mennyiségben birkahúst fagyasztanak. A fagyasztott birkahús Új-Zéland egyik alapvető exportcikke. Kedden mentünk Petone-ba, és este egy nagy teremben beszéltem a közönséghez. Népes hallgatóság volt jelen.

Starr testvér és Starr testvérnő két hete van nálunk, de jövő héten már úton lesznek Melbourne-be, hogy az iskolakezdésre ott legyenek.

Nehéz tudni, mi a legjobb módja a munkának sok olyan helyen, amelyet meglátogatunk, különösen ott, ahol már végeztek ugyan munkát, de az nagyon kevésnek bizonyult. Sok akadállyal kellett szembenéznünk és leküzdenünk azokat, amit saját véges erőnkkel vagy bölcsességünkkel nem tudtunk volna megtenni. Egyáltalán nem csüggedünk - miért is tennénk? Az Úr nagy és gazdag ígéreteket adott nekünk, minden helyzethez és alkalomhoz illőket. Íme egy ezek közül: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány.”^[1174] Ez a munka, és nekünk meg kell tennünk a magunk részét. És megvan Isten biztos szava, hogy Ő el fogja végezni a maga részét a mi szükségleteink tekintetében. „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” „Mert nektek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik messze vannak, valakiket

csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” Azt találtuk, hogy Palmerstonban és Wellingtonban gyenge munkát végeztek.

A gyülekezetekben olyan kevés a lelkeség, hogy egyesek vágyakoznak valamilyen erő után, amelyről homályosan érzik, hogy nekik szól, de nem tudják, hogyan találhatná meg.

Sátán megszállt egy McCalpin nevű férfit, aki azt állította, hogy hisz az igazságban. Elment Palmerstonba, arra az ígéretes misszióterületre, ahol dr. Terrynek adta ki magát, és valamilyen színpadias előadást akart tartani. Miután az emberek kifizették a belépődíjat, felismerték, hogy ő nem dr. Terry, hanem McCalpin, és a tömeg majdnem agyonverte. Beszédéről ismerték fel, mert kissé dadogott. A csalást úgy tekintették, mint amelyet egy adventista követett el az emberek ellen, és ez rossz hírbe hozta az egész közösséget.

Ezután jött egy másik, szívében romlott ember, aki azt állította, hogy megtartja a szombatot, és megpróbálta becsapni az embereket – nőcsábász volt. Ugyanazt az utat járta, mint George Ballow, és ezzel ismét gyalázatot hozott az ügyre. Azok, akik elfogadták az igazságot, igen kifogásolható csoportot alkotnak, de az igazságba vetett hit csodálatos munkát végez bennük, megváltoztatva jellemüket. Starr testvérek egy Morice nevű családnál találtak otthonra.^[1175] Morice felesége megtartja a szombatot, de Morice úr ezt mondta: „Én nem tudom megtartani Isten parancsolatait. Az ötödik parancsolat megköveteli, hogy tiszteljem apámat és anyámat. Én ezt nem tudom megtenni. Apám nem adott a gyermekeinek semmi lehetőséget a tanulásra. Nem tudok olvasni (pedig egy nagy cipőbolt tulajdonosa). Anyám most halott, de alkoholista volt, és tőle örököltem az ital utáni vágyat, és ezzel az idegremegéssel születtem (kezei és feje folyamatosan remegtek), tehát - kérdezte - hogyan tisztelhetném apámat vagy anyámat?” Okos és értelmes gyermekei vannak.

Ez a férfi és a felesége részt vett a napieri tábori összejövetelünkön, és napról napra hallották az igazságot, amely csodálatos hatással volt rájuk. Az asszony megtartotta a szombatot, de rájött, hogy mindent meg kell tanulnia, és a létra legelső fokán kell kezdenie.

Egy másik férfi és felesége szintén jelen volt a napieri összejövetelen. Magas beosztású rendőrtisztként dolgozott. Meggyőződött és elfogadta a szombat tanát, de szolgálati kötelességeit szombaton is el kellett végeznie, ugyanúgy, mint bármely más napon. Most tehát az a kérdés, hogy mit tegyen ez az ember? Felesége a palmerstoni kis nyáj oszlopos tagja. A férj művelt, értelmes ember, könyvtárában a legjobb történelmi művek és a legkiválóbb szerzők írásai találhatók. De kártyás és szerencsejátékos volt, és amikor felesége már biztonságban érezte magát, ő és öt gyermekük fedél nélkül maradtak, vagyonuk elveszett a szerencsejátékban, és férje számlái minden negyedévben fizetésre érkeztek. Felhagyott a szerencsejátékkal és az itallal. Heti huszonöt dollár fizetést kapott, de ezt tizenhárom dollárra

csökkentették, és felmondott, mert nem tudta egyszerre megtartani a szombatot és fenntartani az állását. Semmit sem tudott az adósság terheinek borzalmairól. Nem tudták, mi az a takarékoság, és most ezt a különleges esetet a világ figyelemmel kíséri, hogy lássa, mit tesz az igazság egy ilyen emberrel. Mit lehet vele kezdeni?^[1176] A könyvevangélista-munka nyitva áll előtte; ez az egyetlen lehetőség, amelyet látunk. Ez a helyzet és sok más hasonló, amelyet elmondhatnánk, beszennyezte a missziómunkát. Mi azt fogjuk tenni, amit az isteni bölcsesség mutat nekünk. Szükségünk van erre a bölcsességre, különben semmit sem tehetünk.

Látom, hogy Sátán ilyen látható akadályokat állít az útba, hogy ez a misszióterület az ő uralma és ellenőrzése alatt maradjon. Most ki kell vennünk a kezéből.

Krisztus szavai az önelégült farizeusokhoz ezek voltak: „Bizony mondom nektek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek neki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek neki; ti pedig, akik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna neki.” Nem tértetek meg még akkor sem, amikor látták a nagy változásokat, amelyek a betegek gyógyításában és az igazság emberi jellemekre gyakorolt átalakító erejében nyilvánultak meg. Az említett nehézségek majdnem minden helyen megtalálhatók, de nem olyan nyilvánvaló formában, mint Palmerstonban. Hisszük, hogy Sátán ott telepedett meg, hogy elvégezze munkáját, és hogy elcsüggesse és feladásra készítse a munkásokat.

Palmerston egy nagy vasúti csomópont. Isten bölcsességét kell keresnünk, mert hit által egy erős gyülekezetet látok abban a városban. A mi feladatunk az, hogy virrasszunk, imádkozzunk és kérjük a nagy és hatalmas Isten tanácsát. Csak Egyvalaki, aki erősebb a pokol legerősebb erőinél, tudja elvenni a zsákmányt Sátántól, és az Ő vezetése alatt a mennyei angyalok megvívják a csatát a sötétség minden hatalmasságai ellen, és kitűzik az igazság és az igazságosság zászlaját abban a városban.

Egy szinttel lejjebb meglátogattam az International Tract Society (Nemzetközi Traktátus Társaság) számára fenntartott szobát. Jelen voltak Starr testvér, Willie White, Israel testvér, Tuxford testvérnő és Starr testvérnő. Tanácskoztunk arról, mit lehet tenni ezért a városért. Ez fontos központ, és alig akad benne lélek, aki szereti az igazságot. Petone-ban van egy kis nyáj, tizenegy ember, akik megtartják a szombatot.^[1177] Módszereket és eszközöket dolgoztunk ki, hogy elérjük ezt a helyet. Testvéreink helyet kerestek az összejövetelek megtartására. A színházak és más termek annyira elfogadhatatlanok, hogy talán a korcsolyapályát fogjuk kibérelni, amelyet az utóbbi időben vallási és mértékletességi összejövetelekre is használtak. Ki tudjuk bérelni három fontért és tíz shillingért (körülbelül 17,5 dollárért). Megpróbálunk alkudni, ha lehet. Ha helyet szerzünk, ahol az élet beszédét továbbadhatjuk, az pénzbe kerül. Isten helyet fog biztosítani, hogy az igazsága eljusson az emberekhez, mert Ő így munkálkodott.

Alapos hirdetést végeztünk. Én vasárnap délutánonként fogok beszélni a korcsolyapálya épületében, Starr testvér pedig esténként bibliatanulmányokat tart. Mennyire nagy szükségünk van munkásokra! Ha ebben a városban egy vagy két ember a családjával letelepedne, és úgy dolgozna, ahogyan Shireman testvér tette, hogy jelentősebb kiadások nélkül kitűzve az igazság zászlaját, és csendben munkálkodva különböző területeken, sok-sok lelket menthetnénk meg. Sok itt a munka, és az előítéletek óriásiak. Canright könyveit széles körben terjesztették, és ez akadályozta az utat, de most én vagyok itt a misszióterületen, és az Úr megadja nekem az üzenetet, amelyet el kell vinnem azokhoz az emberekhez, akik sötétségben járnak és nincs világosságuk. Az igazság diadalmasan fog, Isten él és uralkodik. Van egy élő Megváltónk, aki diadalmasan hirdette József kölcsönvett sírja felett: „Én vagyok a feltámadás és az élet.”

Anderson testvér és testvérnő Ormondville-ben dolgoztak, körülbelül száz mérföldre innen, jó eredménnyel. Ő a skandinávok között munkálkodik. Ha az Úr akarja, eltöltök velük egy kis időt. Tegnap este levelet kaptunk tőlük. Anderson testvérnő azt írta, hogy férje nagyon szenved a reumától, és azt fontolgatja, hogy rövid időre rábízza a munkát, amíg ő elmegy a meleg gyógyforrásokhoz. Az erdőben lett reumás. Ahol most lakik, ott nedvesség van, és emiatt sokat szenved. Kiváló munkás. Napierben találkoztam vele, és azt mondta, én küldtem el őt a healdsburgi iskolába, és kifizettem a tanulmányai költségeit. Nagyon hálás voltam, amikor láttam e befektetés eredményét.

Nagyon hívnak bennünket Kaikourába. ^[1178] Nincs ott egyetlen munkásunk sem. Paap testvér a vezetőjük. Megkért, hogy küldjek nekik olvasnivalót, valamint az általam Napierben elmondott beszédeket. Adtam nekik néhányat, amit most használhatnak. Nem érzem kötelességemnek, hogy meglátogassam őket, mert csak egy kis hajóval lehet odajutni, amely néha kénytelen egy-két hétre ott horgonyozni, míg a tenger lecsendesedik, mert Kaikoura kikötője nem biztonságos. De nem szeretek nemet mondani ilyen sürgető meghívásokra. Van néhány fiuk és azt hiszem két lányuk. Két fiúk a healdsburgi főiskolán van, és kettőt várhatóan a melbourne-i iskolába küldenek. Ezek a fiúk majdnem óriások természetben és erős testalkatúak. Azt mondják, Kaikoura egészséges és szép hely. Ha nem tudok odamenni, elküldik a gyermekeiket, hogy itt találkozzanak velünk. Építettek egy kicsiny, gondozott gyülekezetet, és huszonöt tagjuk van. Annyi meglátogatandó helyet látunk, hogy nem tudjuk, mit tegyünk. Minden helyre eljutni hónapokig tartana. Akárhol beszélek, Canright munkája mindenütt megsemmisül. Komoly felelősséget érzek ezért a területért. Majd kiderül, mennyi ideig kell itt maradnunk. Ha mindent megteszünk, amit szükségesnek látunk a munka helyes irányba állításához, nem fogjuk egyhamar látni Amerikát. Csak most kezdtük el.

Múlt télen, amikor láttam, hogy iskolára van szükségünk, hogy megfeleljünk az ügy követelményeinek, nem tudtam honnan szerezhetünk pénzt. Akkoriban

idegkimerülésben és reumában szenvedtem. A lakbérünk havi 23 dollár volt a vízdíjon és egyéb kiadásokon, valamint az élelmiszervásárláson kívül. Egy kocsit kellett vennem, és bár használt volt, 200 dollárba került.^[1179] Akkoriban semmi más nem felelt volna meg nekem, csak, amely könnyű és kényelmes, hiszen még egy rövid távolság megtétele is néha majdnem lehetetlen volt. A csípőm és a gerincem olyan éles fájdalmat okozott, ami szinte elviselhetetlen volt. A lótartás és a betegség megnövelte háztartási kiadásainkat, úgyhogy nem is mertük azokat számolni. De térjünk vissza az iskola ügyére. Egyesek úgy gondolták, hogy nem lehet megvalósítani, de mi tudtuk, hogy 1892-ben el kell indítani a tanévet. Egyesek úgy gondolták, hogy mindössze rövid szemináriumokat lehet tartani a munkásoknak.

Tudtam, hogy sok fiatalnak szüksége van az iskola előnyeire. Miközben olyan mély tanácsalanságban voltunk afelől, hogyan tudnánk elkezdni, ugyanaz a terv jutott Willie eszébe, amely az enyémben is, mégpedig ugyanazon az éjszakán. Reggel, amikor eljött, hogy elmondja tervét, megkértem, várjon, amíg én elmondom az enyémet: hogy használjuk fel az Amerikában eladott külföldi könyvek szerzői jogdíjait. Bár szenvedtem, gondolataimat erre a témára kényszerítettem, buzgón imádkoztam az Úrhoz világosságért, és meg is érkezett. Tudod, hogy nem tudtam volna jól felhasználni a más célokra félretett pénzt. A fent említett szerzői jog ügyében ezer dollárt fektettem be, hogy akkor használják fel, amikor a legnagyobb szükség lesz rá. De ötszáz dollárt alapként kell felhasználni, hogy olyan tanulókat hozzanak az iskolába, akik nem tudnak és nem is jönnének, ha nem kapnának segítséget. Willie azt mondta, hogy ha ezt a javaslatot a bizottság elé terjesztjük, és megnyerjük a támogatásukat. Így indult el az iskolánk.

Ez egy áldott és hasznos iskola volt. Kifejezetten sikernek bizonyult. Akiknek az első évfolyamba kellett volna küldeniük gyermekeiket, vártak, hogy lássák, sikeres lesz-e. Nekünk el kellett fogadnunk a helyzetet, és hagynunk kellett testvéreinket, hogy látás szerint járjanak, nem hit szerint. Ezzel értékes tapasztalatot veszítettek el. Ha hitüket kifejezték volna ebben a mozgalomban, és eszközeiket befektették volna a munka előmozdítására, gazdag tapasztalatot és drága áldást nyertek volna, hogy előrehaladjanak, amint Isten segítséget küldött nekik a terjeszkedéshez, az építéshez és a munka megszilárdításához ezekben az országokban.^[1180]

Sokan jönnek majd iskolába Új-Zélandról a következő félévben. Bárcsak több pénzem lenne, amelyet felhasználhatnék arra, hogy olyan fiatalokat küldjek iskolába, akik nagyon vágnak rá. Néhálynak tudok segíteni, a többieknek azonban várniuk kell. Nagyon sajnálom, hogy csak ennyit tehetek, de az Úr mindent tud erről. Hiszem, hogy szolgálai szívében vágyat ébreszt, hogy elküldjék nekünk azt, amire szükségünk van, munkásokat és pénzt, hogy az ügy minden ágazata előrehaladjon. De különleges terhem az, hogy az ország fiataljai részesüljenek

bibliatanításban és vallásos nevelésben, hogy jellemük átalakuljon. Soha nem volt még olyan idő, amikor jobban kellett volna takarékoskodni, mint most. Közben azok az emberek, akiknek éber őrszemeknek kellene lenniük, alszanak, Sátán viszont nagyon éber. Most van itt az ideje, hogy úgy dolgozzunk, mint még soha. Christchurch nagy és szép város, amelybe még nem misszióztunk. Ugyanez igaz Új-Zéland több kisebb településére is. Mindazonáltal reméljük, hogy ezekre a helyekre nem lépnek be addig, amíg a munkát megfontoltan és alaposan nem lehet elvégezni. Az Úr bizonyosan munkálkodni fog népéért Új-Zélandon.

Örvendezek Jézus Krisztus jellemének tökéletességében. Ő irgalmas és könyörületes Főpap. „Annak okáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” „Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon.” Ó, gondoljunk csak bele, milyen könnyen eluralkodik rajtunk a szív keménysége! Jézusnak, az emberiség példájának, fájdalmas tapasztalat által kellett megismernie mindent a megsebzett lélekről és az összetört szívről, a zavart és megkísértett elméről.^[1181]

Ebben az iskolában neveltetett Krisztus. Ebben az iskolában kell nekünk figyelmeztetve és tanítva lennünk, és meg kell tanulnunk együttérezni a szenvedőkkel. Ha személyes megpróbáltatásainkat elmondjuk barátainknak, a hideg válaszból és figyelmetlenségükből tudjuk, hogy nem értik, miről beszélünk. Nem voltak ilyen módon próbára téve. Életük talán önző és mértéktelen volt. Az aggodalom, a fáradt homlokot beárnyékoló bizonytalanság nem érintette meg őket barátként, a lelket emésztő bánat soha nem érintette meg lelküket. Így nincs meg bennük az az együttérzés, amely a körülmények azonos átéléséből fakad. Jézus azonban mindent tud a kísértés erejéről, a bánatról és a fájdalomról. Mondjunk el tehát mindig mindent Jézusnak!^[1182]

41a. levél, 1893. - S.N. Haskell-nek címzett levél

Wellington, Új-Zéland, 1893. május 12.

Kedves Haskell Testvér!

Örömmel vettük leveledet, és jó volt hallani olyan részletekről, amelyek nem jutottak el hozzánk. A *Közlöny* legutóbbi számait nem kaptuk meg. Örülök, hogy ilyen jó konferenciátok volt. Nagyon örülök, hogy van bátorságod, és hogy hittel és erővel ki tudsz állni a nép elé. Dicsérem mennyei Atyámat, hogy világosságod tiszta és állandó sugarakban ragyoghat, és hogy a trombitának tiszta hangot adhatsz. A kapott levelekből semmit sem tudtam meg Smith testvérről.

Miért hallgat mindenki ennyire erről az ügyről? Milyen utat választott? Szívemen viselem Smith testvért, és nagyon szeretném, ha tiszta világosságban állna. Miért tette azt, amit tett? Miért tette nyilvánvalóvá véleménykülönbségét Jones testvérről szemben? Milyen indítékok készítették őt, hogy ezt tegye? Igazolta magát? Mit lehet mondani arról, hogy a véleménykülönbségeket a világ elé tárják? Miért tette közzé Jones testvért az azt a cikket? Ha tudod, kérlek, világosíts fel engem is, mert nem értem, mit jelent mindez! Azt akarom, hogy Smith testvér Isten gyermekeinek szabadságába álljon, és ha ezt nem teszi meg, akkor a sötétség csatornája lesz, amelyen keresztül Sátán összezavarhat és elbátortalaníthat más lelkeket.

Köszönöm kedvességedet, hogy elfogadtad Fulton testvért az azt a jegyzetét. Tedd, amit akarsz e tekintetben, és imádságom az, hogy az Úr vezessen, áldjon meg és irányítson minden utadon!

Amíg Isten megtartja neked a feleségedet, valószínűleg a közelében kell maradnod. Amikor véget ér az élete, nagy örömmel látunk majd itt, ha ez az Úr akarata. Nem látjuk a legcsekélyebb esélyt sem arra, hogy elköltözzünk innen a két év elteltével, bármennyire örülnénk is ennek, de örömlenket leljük abban, hogy az Úr akarata tesszük mindenben, amit teszünk.^[1183]

Gazdag lakomákon volt részünk, amikor elolvastuk a *Közlönyt*, és nagyon örültünk, hogy ilyen aktívan részt tudtál venni az összejöveteleken. Nagyon szeretnénk, ha az idős kezek magasra emelhetnék a zászlót, rendíthetetlen erővel kibontva tartva azt. Ez a mi mennyei Atyánk akarata. Szerettem volna, hogy Butler testvér kilépjen a halál árnyékából, és belépjen a világosság és ragyogás

csarnokába. Willie-re vonatkozó jóslata éppoly hamis volt, mint amilyen igazságtalan és kegyetlen. Egyetlen szót sem vont vissza a Willie ellen felhozott vádjából.

Semmi indíttatásom nincs arra, hogy írjak neki. Szegény ember, annyira sajnálom őt! De miért nem próbálnak segíteni neki azok, akik ebbe nehéz helyzetbe sodorták, és miért nem ismerik el előtte, hogy ez az út helytelen, eltávolítva a botlasköveket az útból? Az Úr őrizzen attól, hogy a sírba szálljon, összetört csontok felett gyászolva. A nagy Helyreállító meggyógyítja őt, ha érzi a gyógyulás szükségét. Ha azonban egészségesnek érzi magát, és nincs szüksége orvosra, akkor gyógyulás és helyreállítás nélkül marad.

A postás hamarosan felveszi ezt a levelet. Nagy tisztelettel üdvözlöm Haskell testvérnőt és téged! Legyetek bátrak az Úrban! Örüljete mindenkor az Úrban, ismét mondom, örüljete!

Üdvözlettel: Ellen G. White [1884]

9. levél, 1893. - F.E. Beldennek és feleségének címzett levél

Wellington, Új-Zéland, 1893

Kedves unokaöcsém és kedves unokahúgom!

Mély érdeklődéssel olvastam leveledet, abban a reményben, hogy fogok találni benne egy jó hang rezdülését, de ha ott is van, én nem tudom felismerni. Nagyon aggaszt a lelki állapototok. Több éve nem jártok világosságban. Sokat aggódtam értetek, de amikor tapasztalatból megtudtam, hogy szavaimnak nincs súlya előttetek, valóban fáj, de nem tudtam változtatni a dolgok menetén.

Korábban - és különösen a minneapolis-i összejövétel után - nem volt egység és összhang közöttünk. Amikor néhány vallomást tettél azokban a levelekben, amelyeket Adelaide-ben kaptam tőled, örültem, mert reméltem, hogy elkezdődött egy munka benned, amely addig halad előre, amíg világosságban nem jársz, amint Krisztus is a világosságban van. Reszkettem érted, nehogy magadra öltsd saját igazságod ruháját, és nem törekszel tovább az Úr megismerésére, aki tudodra akarja adni, hogy az Ő kijövele bizonyos, mint a hajnal. Az Úr megmutatta nekem, hogy Eldridge kapitánnyal való kapcsolatod sem az ő, sem a te javadra nem szolgált. Úgy tűnik, némi keserűséget érzel irántam, amikor azt mondod, hogy önzőnek neveztelek. Most nem tudom felidézni, milyen összefüggésben állíthatam ezt. Sok igaz dolgot is mondhattam volna, amit nem mondtam el, mert az Úr elém tárta ügyedet. Tudtam, hogy lábaid botladoznak, és bármit tartam volna eléd, nem értetted volna helyesen, és nem vált volna hasznodra. Amióta megkaptam a leveled, hallgattam. Gondosan átnéztem írásaimat, keresve azt, amelyet egy alkalommal olvastam fel, amikor te és még sokan mások is jelen voltak.^[1185] Tizenegy hónapos betegségem alatt többször kerestem őket, de nem találtam. Elküldtem, amit megtaláltam, majd arra a következtetésre jutottam, hogy azt a bizonyágtételt Battle Creekben hagytam. Az utolsó keresés alkalmával azonban megoldódott a rejtély: az első két-három oldal össze volt fűzve. Amikor ezeket megfordítottam, megtaláltam éppen azt a cikket, amelyet legalább harmincszor olvastam el. Megkönnyebbültem, hogy megtaláltam, és amint lehet lemásolom, hogy te és mások is kaphassatok belőle egy példányt.

Igen, kedves unokaöcsém, a dolgok világosak és egyértelműek. Közvetlenül a fogműtétem után találtam meg a cikket. Múlt szerdán húzták ki a fogaimat, és még most sem vagyok abban az állapotban, hogy sokat írjak.

Bár te és Eldridge kapitány szoros kapcsolatban álltatok, egyikőtök befolyása sem volt jó a másakra. A te igazságismeretteddel, és azoknak az elveknek az ismeretével, amelyek Isten munkáját és ügyét irányították, segíthetél volna neki. De ismét mondom: az énedet és az önzést annyira belekeverted a munkádba, életedbe és cselekedeteidbe, amikor kapcsolatban álltál a kiadóval, hogy az Úr Lelke keveset tehetett érted, és még kevesebbet Eldridge kapitányért. Jelen voltam bizottsági üléseken, és a kísérom azt mondta, hogy nézzem és jegyezzem fel azt a lelkületet, amely ezeket a bizottságokat irányította, és amelybe teljes betekintést nyertem. Ezeken a bizottságokon senkinek a hangja nem hallatszott jobban a javaslatokban, tervekben és döntésekben, mint unokaöcsémé, Frank Beldené. Önelégültség uralkodott és az ügyek nem teljesen Isten akarata szerint alakultak. A számítás és az elvek keveréke volt napirenden, oly módon összeszöve, és úgy elrendezve, hogy félrevezesse az elméket, és hamis utakra vezesse őket. Láttam a dolgok alakulásából és abból a lelkületből, amely az eseményeket irányította, hogy az ellenség teret nyer és félrevezeti az elméket, te azonban érzéketlen voltál ezzel szemben.^[1186] Kénytelen voltam állandó figyelmeztetéseket küldenem Battle Creekbe, mivel felismertem a rájuk leselkedő veszélyt, de az írásban és szóban adott intéseknek kevés hatásuk volt. Nem vették figyelembe őket, mert az elmék annyira el voltak vakítva, hogy úgy gondolták a figyelmeztetések nem rájuk vonatkoznak. Az Úr indított arra, hogy határozott bizonyosságot tegyek a kiadóval kapcsolatban is; de úgy érezték, hogy az nem megfelelő. Ez az írás azonban előttem van, és nem kevesebb mint harmincszor lett felolvasva. Lemásolom, hogy te és mások is láthassátok, mennyire alkalmasak az ilyen bizonyosságtételek a meglévő problémák orvoslására. Azok, akikre a kiadó vezetésének komoly felelősségét bízták, önelégültek és önmagukban bizakodók voltak, mivel tapasztalatlanok voltak a szent dolgokban. Azt gondolták, túl bölcssek ahhoz, hogy tanítva legyenek, és túl biztosak ahhoz, hogy óvatosságra szoruljanak. Csodálkozni fogok, ha közülük senki sem bukik el a hitben és nem veszíti el a jó lelkiismeretét. Láttam, hogy hibák fognak bekövetkezni, és hogy azok az emberek, akik szent dolgokkal foglalkoztak, nem engedik, hogy irányítva legyenek. Vajon bizalommal támaszkodtak a felülről való bölcsességre? Nem, hanem saját, vélt bölcsességükre és körültekintésükre hagytakoztak. Ó, milyen szomorú látni a kevés tapasztalattal rendelkező embereket, amint fontosságot tulajdonítanak maguknak, és úgy tesznek, mintha ítélőképességük és munkájuk tévedhetetlen volna. Tudom, hogy a kiadónál nincsenek rendben a dolgok.

Henry Kelloggot említetted. Tudom, hogy Henry Kellogg nem olyan iskolában tanulta a leckéket, amelyek alkalmassá tennék arra, hogy a szelídség és az Istentől való függés lelkületébe öltözve bölcs vezetőként álljon a kiadóban. Ha érezted volna gyengeségedet, és megaláztad volna szívedet Isten előtt, helyett, hogy a magad értelmére támaszkodtál volna, akkor sokkal jobb lett volna számodra és Eldridge kapitány számára is, akinek mindent meg kellett tanulnia a

vallásos életben. Ha Eldridge testvér növekedni akar a kegyelemben és az igazság ismeretében, néhány fontos leckét kell megtanulnia.^[1187] Minél hamarabb megtanulja ezeket a leckeiket, annál jobb lesz neki és családjának. Amikor az emberek önelégültek – még ha hosszú ideig parancsnokként vezettek is másokat –, ha nem jutnak el Isten akaratához való teljes engedelmességre, hogy irányítás alatt legyenek, és naponta tanulják az Isten iránti engedelmisséget, nem válnak a királyi család tagjaivá, a mennyei Király gyermekeivé.

Istenünkből nem lehet gúnyt úzni. A lelked érdekében kérlek, ne veszteged az időt! Elég sokáig voltál langymeleg. Méltó dolog-e, hogy neheztelést táplálj irántam azért, mert egyesek szerint azt állítottam, hogy önző voltál? Lehetetlen volna ez, kedves testvérem Krisztus Jézusban? Ismétlem: az Úr megmutatta nekem, hogy önző voltál, és úgy kell látnod magadat, ahogyan eddig nem láttad, különben bizonyos lehets benne, hogy hajótörést szenvedsz a hitedben. Mikor, ó mikor volt a kegyességed és az Isten iránti buzgóságod mélysége összhangban azzal a tisztséggel, amelyet betöltöttél? Ha most elhatározod, hogy teljes szívvel, önzetlenül és állhatatosan szolgálod az Urat, és egyedül az Ő dicsőségét tartod szem előtt, minden kötelességedet teljesítve és minden kegyelmi alkalmat megragadva, akkor elfelejted az elmúlt években tanult leckék egy részét, és belépsz Krisztus iskolájába, hogy Jézustól tanulj. Ha szorgalmas tanítvány leszel, jellemed átalakul, Krisztus képmását hordozod majd, és tökéletessé leszel Krisztus Jézusban. Része se leszel az isteni természetnek, miután kikerülted a romlottságot, mely a kívánság által van e világon. Az Úr akkor a világosság csatornájává tesz téged.

Ami téged illet, messze voltál attól, hogy olyan életet élj, amely megfelel Isten követelményeinek. És ha hirtelen halál érne, nagyon aggódnék jövődet illetően. Nem mondhatnám azt, hogy jó Franknak, mert Jézusban nyugszik, hanem attól tartok, hogy ama nagy napon meg leszel mérve és könnyűnek találják majd. Pedig jobb, ha mindent elveszítesz a földön, mint hogy elveszítsd a mennyet. Senki sem tudhatja, mit jelent Istennek megszenteltnek lenni, ha előbb nem keresi Isten országát és az Ő igazságát.^[1188] Meg kell aláznia lelkét Isten előtt, és késznek kell lennie mindent feláldozni, semhogy Isten kegyét elveszítse. Ápold a szeretetet és a ragaszkodást a vallásos odaadás iránt! Inkább mondj le a földről, mint a mennyről! Gondosan figyelned kell most az utadra, hogy lábad meg ne csússzon. Minden vágy és minden szándék jellege olyan világos Isten előtt – amint jól tudod –, mint a nap az égen.

Te, kedves testvérem Krisztusban, nem ápoltad a lelkiséget, és nem növekedtél a kegyelemben. Az énednek meg kell halnia. Az önteltségnek porba kell hullnia. Ó, ne feledd, hogy Isten jelenlévő Isten, és hacsak Jézus Krisztus engesztelő vére le nem mossa bűneidet, rettenetes számadást kell adnod az Ő ítélőszéke előtt. El kellene tudnod mondani: „Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.”

Meg kell újulnod, át kell alakulnod, meg kell térned, és egész életedet Krisztus hasonlatosságára kell formálnod és rendezned. Isten képességeket és talentumokat adott neked, hogy azokat az Ő dicsőségére használd. Isten nem fogad el megosztott szolgálatot. Elhalványodott benned a lelki dolgok felfogása, és a néhány évnyi tapasztalat nem tett fogékonyabbá a szent befolyások iránt. Gondolataid, vágyaid és cselekedeteid csatornái elmélyültek és kiszélesedtek az elkülönülés és a szokások miatt, és a jellem merevsége felé tartanak; és ha ez az irány hamarosan meg nem változik, hacsak tapasztalatod nem emelkedik magasabb és önzetlenebb szintre, akkor így fogod folytatni amíg az életed tart. Nagy összetöretésnek kell végbemennie benned, és olyan szokásokat kell kialakítanod, amelyek összhangban vannak Isten gondolatával és akaratával. Krisztusért kérek, láss munkához! Sikeres leszel keresztényi felelősségeid betöltésében hűséggel és következetességgel, ha meghalsz az ének, és az engedelmesség szokásoddá válik. Tanulmányozni fogod Bibliádat. Sok időt fogsz tölteni Istennel imádságban. Az összejöveteleken alázatos és megtört szívvel teszel bizonyosságot.^[1189] Mindenütt alázatos leszel, mint egy kisgyermek. Munkálkodni fogsz a lelkek megmentéséért Jézus Krisztus számára. Kerülni fogod a rossz látszatát, és állandóan azon fogsz fáradozni, hogy építsd Jézus Krisztus országát.

Hamarosan színről színre találkozunk Vele, és neked nincsenek kévék, amelyeket a Mester elé vihetnél. Időd és talentumaid Istenéi; használd őket az Ő dicsőségére. Ezt szeretném lelkedbe vésni; nincs vesztegetni való időd. Élet-halál kérdés ez számodra. Ellen White nénéd túlságosan szereti lelkedet ahhoz, hogy közömbösen elmenjen jelen állapotod mellett. Isten egy munkát tartogat számodra, és el is végezheted, ha valóban megtérsz. Ne légy ingadozó és bizonytalan, mint olykor voltál, pislákoló, tévelygő és félrevezető fényt hordozva ahelyett, hogy biztos ösvényeken vezetnél! Ó, másfajta tapasztalatra van szükséged! Isten segítsen téged, kedves testvérem Krisztusban! Isten segítsen téged és Hattie-t, hogy ne fordítsatok hátat - ahogy eddig tettétek - a nektek adott bizonyágtételeknek, hanem világosságban járjatok! Öltsetek magatokra Krisztus igazságának palástját! Készüljete a mennyre azáltal, hogy lelketeket, testeteket és szellemeteket Istennek adjátok át! Jézus áron vásárolt meg benneteket, Isten szeret mindkettőtöket, és engem a Jézus és a lelketek iránti szeretet kényszerít, hogy figyelmeztesselek benneteket: ne késlekedjete! Keressétek Istent éjjel és nappal, míg meg nem találjátok Őt lelketek örömeire!

Komolyan munkálkodtam Byronért. Remélem, hogy a Mester munkása lesz majd. Elküldtem neked is a levél másolatát, amit neki írtam. Iskolába jár. Mondtam neki, hogy szeretném látni őt ebben az időben. Minden világosságra és az Ige minden ismeretére szüksége van, amelyet csak megszerezhet.

Apád nehéz helyzetben van. Írtam Willie-nek, hogy vegyen ki hetente két dollárt az Echo kiadótól, és egészítse ki a keresetét, hogy eltarthassa magát, ha

szüksége lesz rá. Nem fog szorult, kényelmetlen helyzetbe kerülni, még ha teljesen nekem kell is őt támogatnom. Ő keres valamennyit azzal is, hogy a diákokat iskolába viszi és onnan hazahozza.^[1190] Vinnie mos a diákoknak és keres valamennyit, apád pedig az iskola földjén dolgozik, és ezért is kap valamit, amit - úgy gondoljuk - továbbra is megkap. Byron nagyon sokat segített neki, olyannyira, hogy amikor elvesztette állását a kiadónál, semmije sem maradt, amiből iskolába járhatott volna. Byron azonban nemesen viselkedett apáddal, állandóan segítette, teljes öltözeteket vásárolt neki, és sokféleképpen támogatta. Byron önzetlen, nagylelkű és jószívű volt; az Úr áldja meg őt, és adjon neki bölcsességet és értelmet.

Vétkesek vagyunk minden óráért, amelyben halogatjuk és elhanyagoljuk ezt a nagy üdvösséget; mert a világ, az angyalok és az emberek előtt viselkedésünk által ezt mondjuk: „nem akarjuk, hogy ez az ember, Krisztus Jézus uralkodjon felettünk.” Ellenállunk Isten jellemátalakító és kegyelmi módszereinek. Az emberek haragot gyűjtenek maguknak a harag napjára. Az Isten akaratának való folyamatos ellenállás megkeményíti a szívet, és végül Isten hagyja az embert a maga választott útján. A lélek egyre érzéketlenebbé válik, és egyre kevésbé fogékony a Lélek figyelmeztetéseire, kéréseire és vonzására. Az ember vonakodik vallásos lelkületre hajlítani a szívet. Nem hajlandó egy lépést sem tenni, hogy kilépjen Sátán soraiból, és Krisztus keresztségének vérrel áztatott zászlaja alá álljon, hanem szálnalmas ellenállás látványa marad a világ, az angyalok és az emberek előtt.

„És mikor közeledett, látván a várost, sírt azon, és azt mondta: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik neked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid előtt.” Miért nem ismerte meg a bűnös nemzet ezeket a dolgokat? Mert nem ismerhették meg őket? Nem, hanem azért, mert nem akarták. „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöled a prófétákat és megköved azokat, akik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad.”

Sok szeretettel, Ellen G. White nénétek ^[1191]

69. levél, 1893. - Leroy Nicola számára címzett levél

Wellington, Új-Zéland, 1893. július 19.

Kedves Testvérem!

Kérlek, bocsáss meg, hogy nem válaszoltam kedves leveledre. Olyan időben kaptam meg, amikor nem tudtam úgy válaszolni, ahogyan szerettem volna, és csak azokat a leveleket írtam meg, amelyekről éreztem, hogy meg kell írnom. Azt gondoltam, hogy képes leszek választ küldeni a múlt csütörtökön induló postával, de nem tudtam. Elnézést kérek a késedelemért.

Két héttel ezelőtt kihúzták az utolsó fogaimat. Caro testvérnő, aki fogorvos, Napierből jött, és elvégezte a beavatkozást. Úgy éreztem, hogy nem szabad fokozni a fejemben a vérkeringést, és rendkívül óvatosnak kellett lennem, nehogy megfázzon az ínyem. Az ínyem lassan gyógyult. Örömmel mondhatom, hogy szokatlanul jó egészségnek örvendek. Ezért mennyei Atyámnak tartozom hálával. Az utóbbi időben sokkal jobban alszom, de nem azért, mert bármilyen idegnyugtatót szedtem volna. Nem vettem be semmit, amikor kihúzták a fogaimat. A beavatkozás kevesebb mint öt percig tartott. Nem számítok arra, hogy képes leszek beszédet tartani, amíg teljesen fel nem épülök, ami körülbelül nyolc hét múlva lesz. Nagyon hálás vagyok az Úrnak az Ő jóságáért. Az elmúlt öt hétben nem hagytam el a házat. Az időjárás nagyon változékonny volt, azzal a különbséggel, hogy az idő nagy részében esett az eső. Nem vagyok képes sétálni, csak nagyon rövid távolságra. A jobb csípőm akadályoz. A házban azonban elég jól tudok mozogni. A szobám az emeleten van, és elég gyakran megyek fel és le. De egyszerre csak egy kis mozgást tudok elviselni. Legtöbbször egy nyugágyon ülök, mert számomra a legkönnyebb helyzet az, amikor kinyújthatom a végtagjaimat, sőt az egész testemet. Nem fáj semmi, kivéve a csípőm, és ha nem ilyen helyzetben ülök, szinte tehetetlenné válok. Körülbelül négy héten át erős fájdalom volt a csípőmben, amelyet az okozott, hogy gyalog jártam az összejövetelek helyszínére.

Volt egy összejöveteleünk Patone-ban, hét mérföldre Wellingtontól, és nagyon féltem az utazástól. Kényelmes lovaskocsin mentünk, és jól viseltem az utazást. Felálltam, hogy beszéljek, de nem tudtam arról a témáról beszélni, amelyet elterveztem, mert egy másik témát adott nekem az Úr. Ez volt a témám: „Amiképpen pedig a Noé napjaiban vala, akképpen lesz az ember Fiának eljövedele is”. A beszéd figyelmeztetés volt e föld történelmének záró jeleneteire vonatkozóan. Isten ereje

szállt rám. Éreztem, amint minden idegszálamon áthatolt, és az emberek tudták, hogy a szavak az Isten Lelkének és hatalmának megnyilvánulásából hangzottak el. Attól kezdve az egészségem nagymértékben javult. Az Úr megtisztelte hitemet, és megkönyörült rajtam.

Drága testvérem, teljes szívemből megbocsátok neked, ahogy kérted, és anynyira hálás vagyok, hogy belátod és megérted a múlt tévedését. Nincs olyan tévedés, amely az igazságból származna, és egyetlen tévedés sem gyakorol megszentelő hatást a lélekre. Nagyon hálás vagyok, hogy még nincs túl késő helyrehozni a hibákat. Bűnbocsátó Megváltónk van, aki mindig megindul gyengeségeinken. Éjjel-nappal mélyen aggódom a nyájtól eltévedt juhokért.^[1192] Amikor Urunk példázatát olvasom, csodálkozom, hogy ez nem gyakorol nagyobb hatást minden lélekre, aki komolyan igyekszik mennyei Atyánk akarátát cselekedni. A nekem adott világosságból tudom, hogy sokan azok közül, akik most közömbösek, gondatlanok, és meggondolatlanok, akik eltávolodtak a nyájtól, valamint azok, akiket meggondolatlanul és szívtelenül kizártak a nyájból, el főgnak veszni a pusztában. Ó, mennyire fáj a szívem, amikor látom, hogy milyen kevesen keresik az elveszett juhokat. Minden munkás feladata, hogy ezt különleges munkájává tegye, az elveszett juhok megkeresését és megtalálását, és ne várja, hogy azok találják meg a Pásztort. Az egész menny figyeli a munkának ezt a szakaszát, készen arra, hogy együttműködjön az emberi eszközzel, aki azon gondolkodik, kik azok, és hol vannak az elveszett juhok, akik egykor szerették az igazságot, de eltávolodtak a nyájtól.

Jézus beszél a pásztorról, aki a pusztában keresi az elveszett bárányt, és az isteni örömről a mennyei udvarokban, amikor megtalálja azt. A jó Pásztor otthagyja a kilencvenkilencet, és nehézségeken és akadályokon át lelkiismeretesen, elszántan és kitartóan folytatja a keresést, amíg meg nem találja az elveszett bárányt. Azután egyetlen szemrehányó szó sem hagyja el az ajkát, hanem csak örömét fejezi ki, és a bárányt örömének énekével és szeretettel, épségben és biztonságban hozza vissza. A szomszédok mindannyian osztoznak az örömben, amikor ezt mondja: „Megtaláltam az elveszett juhomat.” Vajon azok, akik azt állítják, hogy szeretik Jézust, olyanok lesznek-e, mint Isten, végezve az Ő munkáját, hogy visszahozzák az eltévedt juhokat? Osztozunk-e a mennyei seregnek és magának Istennek az örömében? Akkor egyénileg ragadjuk meg ezt az lehetőséget, és menjünk el megkeresni és megmenteni azt, ami elveszett! Ne vegyétek figyelembe a nehézségeket, ne engedjétek, hogy Sátán eltúlazza az akadályokat! Az igyekezet valóban kellemtelen lesz, és önmehtagadást fog igényelni. De nem éri-e meg? Olvassátok el a példázatot! A végtelen Isten Fia elhagyta az angyalokat és magasztos parancsnoki helyét a mennyei udvarokban, és eljött ebbe a sivár világba, amelyet a romlás és az átok megsebzett és eltorzított, hogy megmentse a nyájtól eltévedt juhok, az egyetlen elesett világot. És hogyan bántak vele? Szégyenletesen! Ó, micsoda méltatlanság

és milyen bántalmazás zúdult a Pásztorra, aki kereste juhait, hogy megtalálja őket, és örömmel visszavezesse a nyájhoz, Isten iránti hűségre. Ezért mindazok, akik értékelik az üdvösséget, menjenek buzgón munkálkodni Krisztus érdekében, és Isten angyalai velük mennek; az isteni erő egyesül az emberi erőfeszítéssel, és az eredmény nagy siker lesz.

Ó, visszahozhatjuk az elveszetteket és a pusztulás felé tartókat, és visszadhathatjuk a megmentett lelkeket Annak, aki meghalt helyreállításukért. Krisztus tanítványai vagyunk? Nem azért adta ezt a példázatot, hogy megértsük és gyakoroljuk? Ha hűek vagyunk megbízatásunkhoz, nem kellene-e elmennünk, hogy megkeressük és megmentjük az elveszett bárányokat komoly és kitartó személyes erőfeszítéssel? A példázat világossága ellenére, miért tesznek olyan keveset ezen a téren? Miért nem elmélkednek és miért nem veszik fontolóra ezt a témát? ^[1193]

Kik azok az eltévedtek, akik visszaestek, akik eltávolodtak a nyájtól, és belekerültek Sátán csapdájába? Nem feddi-e meg ez a példázat azt a hidegszívű, közömbös hanyagságot, amely azok iránt mutatkozik, akik halófélben vannak? A figyelmeztetés az időközön át szól hozzánk: „A sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, akinél van az isteni hét lélek és a hét csillag: Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseznek.”

Az Úr segítsen bennünket, hogy ne kerüljük ki, és ne hagyjuk a lelket megsebesítve, összetörve és kifosztva anélkül, hogy segítséget nyújtanánk neki. Azt szeretném testvérem, hogy legyen részed ebben a munkában, bárhol is legyél, és bármilyen felelősségteljes pozíciót töltesz is be. Tanácskozz másokkal, és lásd meg, nem lehet-e felébreszteni az érdeklődést, hogy megkeressék és személyes erőfeszítéseket tegyenek azoknak a lelkeknek a helyreállítására, akik lelkileg halófélben vannak, és azoknak a lelkeknek, akik már lelkileg halottak. Megtört, érzékeny, gyengéd szívekre van szükség. Az isteni együttműködéssel megszentelt emberi együttérzésre van szükség. Olvasd el a példázatot! Imádkozz felette! Lásd meg a jelképes ábrázolást, és fejtsd meg a jelkép értelmét! Tedd élő valósággá! Ébressztek másokat is, hogy bölcs, jól irányított erőfeszítéseket tegyenek! „Atyámfiaim, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.”

Sok szeretettel üdvözlöm a feleségedet és a kicsiket. ^[1194]

81. kézirat, 1893. - Naplójegyzetek

1893. július 19., szerda

Két órányi alvást vesztettem az éjszaka folyamán. Reggel fél ötkor ébredtem fel. Hálát adok mennyei Atyámnak, hogy testileg és szellemileg is felfrissültem. Minden reggel alárendelem magamat az Úrnak, őszinte imában kérve, hogy Ő irányítsa gondolataimat a nap folyamán. Könyörögtem Istenhez, hogy Krisztus részesített kegyelme által minden gondolatom foglyul ejtse Jézus Krisztus iránti engedelmségre.^[1195]

Ma megérkezett a levelezés Melbourne-ből. Levelek érkeztek Willie C. White-től, Starr testvértől és testvérnőtől, Marian Davistól, valamint két nagy csomag a kézirat másolataival, amelyeket az amerikai postának küldtek cikkek és folyóiratok számára. Willie C. White-nek négy oldalt küldtem, Mariannak és Fannynak négy oldalt, Starr testvérnek és testvérnőnek két és fél oldalt. Nem tudtam enni, amíg ezt a levelezést el nem küldtem. Örültem volna, ha több időm lett volna, de nem volt, mégis hálás vagyok, hogy ennyit is el tudtam küldeni.

Érkezett egy levél Wilson testvértől Tuxford testvérnő számára, amelyet ő megengedett, hogy továbbítsak Willie C. White-nek. Felkerestem Israel testvérnőt. Találkoztam Hamilton testvérnővel, Brennanból. Rövid időre meglátogattam.

Ma este lámpafénynél levelet írtam Leroy Nicolának, válaszul egy két hónappal ezelőtt küldött alázatos bűnvallomására. Megvallotta bűnét, hogy Minneapolisban téves álláspontot fogadott el, és oly sokáig kitarzott mellette anélkül, hogy bűnvallomást tett volna. Teljesen beismerte, és én örültem neki. Dicsérem az Urat ezért a győzelemért a sötétség hatalmai felett. Tudomásom szerint Morrison testvér teljes, mély, nyilvános bűnvallomást tett, és ismét szabad ember. Írtam egy négyoldalas levelet Leroy Nicolának, majd egy megható felhívást írtam az elveszett juh példázatával kapcsolatban. Ez a nagyszerű ábrázolás általában kevés benyomást tett Isten népére. Nem végezték el azt a munkát, amelyről ez a példázat világosan megmutatja, hogy el kell végezni a tévelygő juhok megmentésére és örömmel való visszavezetésére az akolba.^[1196]

60. levél, 1893. - I.D. Van Hornhoz címzett levél

Wellington, Új-Zéland, 1893. július 20.

Kedves Testvér!

Hallgatásomat talán félreérted, és azt gondolod, hogy nem fogadom el a bűnvallomásos leveledet, de szeretett testvérem, ez nem így van. Teljes mértékben elfogadom leveledet, és nagyon, nagyon hálás vagyok, hogy szemeidet mennyei szemgyógyító írral kente meg az Úr, hogy tisztán láthass, és Isten nyájának a megfelelő időben adhass megfelelő eledelt, amelyre oly nagy szüksége van.

Sátán csábító és megtévesztő hatalma igen erős, csalásai pedig számtalanok, ezért most minden őrállónak tiszta hangon kell megfújnia a trombitát. Most nem térhetünk el attól a világosságtól, amelyet Isten a jelen időre ad. A világosság most folyamatosan sokakra ragyog, és éppen erre van szükség ebben az időben. Ha megbecsüljük a világosságot, akkor a régi igazságok új, soha nem látott megvilágításban tárulnak fel előttünk, és mivel Isten gondviselése kétségtelenül azon munkálkodik, hogy válságot idézzon elő e föld történelmének zárójeleneteiben, olyan erő fog megnyilvánulni a Szentlélek munkálkodása által, amely felébreszti a felelősségteljes pozícióban lévő emberek szívét, hogy rendíthetetlenül és egyességben álljanak kötelességük őrhelyén. „Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmának erejében.” Ez mindig vonatkozott Isten népére minden korszakban, de még inkább vonatkozik a maradék egyházra, amelynek ebben a végidőben kell szembe szállnia a sötétség hatalmának legerősebb és legkitartóbb cselszövéseivel. Az apostol szavai a jelen időre szólnak: „Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” ^[1197]

Ezek az Istentől ihletett szavak ránk vonatkoznak. Különösen azokra illenek, akik Isten parancsolatait törekednek megtartani egy elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, akik között fénylenek, mint világítók e világban. Ó, milyen ünnepélyes, milyen félelmetesen ünnepélyes ez az idő a közöttünk levő fiatalok

számára, akik nagy világosságot kaptak, és Sion falain álló őrállók számára, hogy szavaik, lelkületük és jellemük ne tévessze meg azokat, akikkel kapcsolatban állnak és akikkel érintkeznek! Az ihletett apostol így folytatja: Mivel tehát nem „vér és test ellen” van tusakodásunk, hanem az álruhában fellépő sátáni eszközök ellen, „vegyétek föl az Istennek minden fegyverét”. Legyen útmutatótok az Ige! Öltsetek magatokra! Az egész fegyverzet, amelyet az Írás kínál, számotokra van előkészítve, hogy felöltsetek. „Annak okáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel!”

Kitalált történeteket, az Írások hamis magyarázatait és mesékből összeállított tanításokat tárnak elénk mindenütt, hogy elfogadjuk őket. Erős éleslátásra van szükség ahhoz, hogy derekatok az igazság aranyláncával legyen körülövezve, „felöltöztvén az igazságnak mellvasába”, nem a saját igazságotokba, hanem Krisztus igazságába. Ez a lélek erődítménye. Ha Krisztus igazsága jár előttünk, akkor ellenállhatunk az erkölcsi sötétségnek és elkerülhetjük a sátáni eszközök fondorlatait. „Saruzzátok fel lábaitokat a békesség evangéliumának készségével!” A mélységből felindított emberi eszközök következetlenségei és ésszerűtlen cselekedetei szent felháborodást keltenek az istenfélő emberekben, amikor látják, hogy Isten igazságát megvetik, és annak támogatóit hamis színben tüntetik fel, hamis vádakkal öltöztetve fel őket a sötétség ruhájába. Akkor jön el az idő, amikor a Szentlélek hatalmába veszi az emberi elmét, és nyilvánvalóvá teszi, hogy Krisztus, a dicsőség ama reménysége, benne lakozik.^[1198] Miközben az embereket egy mélységből jövő hatalom mozgatja, és a sátáni eszközök látszólag csaknem teljes uralmat gyakorolnak a világ felett - kiemelkedő szerepet játszva közvetlenül Urunk második megjelenése előtt, amikor átveszi a királyságot, és birtokolja azt örökkön örökké - a két csoport, amely az utolsó nap ünnepélyes eseményeiben vesz részt, megkülönböztethető lesz: az egyik Isten parancsolatait megtartó nép, a másik a törvényszegők, akiket az ördög és angyalai ihletnek. Olyan lesz, mintha a pokol kormányzását a földre helyezték volna át. Az Úr Jézus megnyitja mindazok szemét, akik világosságban jártak, hogy ne tévessze meg őket azoknak a gőgös lelkülete, akik nagy szentséget színlelve ezt mondják: „Uram, Uram”, miközben makacsul megtagadják Isten akarátának cselekvését. Krisztus fejedelmi címeiken nevezte Sátánt, mert ismeri munkáit és bitorolt hatalmát. Krisztus olyan figyelemzetéseket adott, amelyeket komolyan kell vennünk, mert rámutatnak Sátán trónjára, fejedelemségére és hatalmasságára, a magasságban levő gonosz lelkekre.

A magát kereszténynek valló világ Sátán befolyása alatt áll. Krisztus e világ fejedelmének, Belzebubnak, hazugság atyának, kezdettől fogva embergyilkosnak, gonosznak és ravasznak nevezi Sátánt, aki állandóan az istentelenekkel és az engedetlenekkel együttműködve, lábbal tiporja Jehova törvényeit. Sátán törvényhozóként vétkéssé vált abban, hogy rendelettel kényszeríti ki Isten törvényének

áthágását. A magát kereszténynek valló világ az ő zászlaja alá sorakozik, teljes mértékben az ő szolgálatát választva, és a bukott ellenség cselekedeteit követve. A lázadók fejedelme azt állítja, hogy joga van olyan törvényeket alkotni, amelyek teljesen ellentétesek Jehova, az élő és egyedül igaz Isten, a menny és a föld legfőbb Uralkodójának törvényeivel. Amikor ezt a megtévesztő hatalmat fogadják el Isten ígéjében adott tiszta világosság helyett, Sátán lesz az uralkodójuk. A lázadás vakmerő vezérének az emberek elsőbbséget adnak Istennel szemben, és a sötétség fejedelmét legfőbb tekintélyüknek ismerik el.^[1199] Angyalainak számát nem tudjuk felmérni, de működési területe a világ, és emberi eszközei által megsokszorozza magát az egész világon, egyetértésben és tevékenyen ösztönözve a lelkeseket, hogy hatékony munkásai legyenek Isten törvényének érvénytelenítésében, emlékművének - az Ő tiszteletének, fennhatóságának és felsőbbrendűségének - lerombolásában. A sátáni eszközökből nincs hiány.

Mindazok a lelkek, akik most álokoskodásukban térnek ki az egyértelmű „Így szól az Úr” kijelentés alól, akik félremagyarázzák és megkerülik az ihletett Írás legvilágosabb következtetéseit, a kísértés és a kényszerítés eszközeivé válnak, és sátáni szellemtől indítatva azon fognak munkálkodni, hogy megsomorítsák, elnyomják és rákényszerítsék az embereket Isten törvényének meggyalázására, Sátán törvényhozásának elfogadására és támogatására, döntéseik megváltoztatására. Ezt olyan buzgalommal teszik, amely arányban áll a tévelygéssel, amely elvakítja őket. Urunk kijelenti, hogy Sátán „nem maradt meg az igazságban”. Egykor Isten és Jézus Krisztus fennhatósága alatt állt, és minden ragyogó és gyönyörű volt. „És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! mondd Tírus fejedelmének: Ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy felfuvalkodott szíved és ezt mondtad: Isten vagyok én, Isten székében ülök a tengerek szívében, holott csak ember vagyok és nem Isten, mégis olyá tevéd szíved, minő az Isten szíve, Lám, hát bölcsebb volnál te Dánielnél! Semmi elrejtett dolog nem homályos neked!” (Ez 28:1-3) „És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! kezdj gyásznéket Tírus királyáról, és mondd neki: Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel: karniollal, topázzal és jáspissal, társiskővel és onixsal, berillussal, zaffírral, gránáttal és smaragddal; és karikáid mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtetél. Valál felkent oltalmazó kerub; és [úgy] állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál utaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned. Kereskedésed bősége miatt belső erőszakossággal telt meg és vétkezél; azért levetélek téged az Isten hegyéről, és elvesztélek, te oltalmazó kerub, a tüzes kövek közül. Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére. Vétkeid sokaságával

kereskedésed hamisságában megfertőztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, akik reád néznek. Mindnyájan, akik ismertek a népek közt, elborzadnak miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!”^[1200]

Itt látjuk, hogy van egy bukott angyal, akinek ravaszságával szembe kell néznünk, és akik nem Istent teszik erősségükké, képtelenek lesznek ellenállni ennek a sátáni hatalomnak.

A világ alszik. Az őrállók is alszanak, és békét és biztonságot kiáltanak ahelyett, hogy erővel munkálkodnának, szorgalmasan kutatva az Írásokat, hogy megértsék, mit jelent ez a rettenetes arányokban növekvő gonoszság. Azt mondják a törvényszegőknek, akik lábbal tiporják Isten törvényét: „Jól lesz dolgod”. Mivel az Úr a gonosz cselekedetek elleni ítéletet nem hajtja végre azonnal, az emberek fiainak szíve teljesen elszánt a rosszra. Ahelyett, hogy Isten hosszútűrése megérintené szívüket, éppen az Ő türelme bátorítja őket további ellenállásra. Bűnösségükben és megtéretlenségükben hízelegnek maguknak, azt gondolva, hogy mivel a gonoszságot nem éri utol rögtön a büntető ítélet, még egy ideig meg fogja őket kímélni. Így becsvágyóan és makacsul a maguk útját követhetik, anélkül, hogy bármi közbelépne vagy megzavarná őket terveikben, és majd valamikor a jövőben megtérnek.^[1201]

Ó, mit mondhatnánk, hogy felrázzuk a lelkeket, hogy ne kössenek semmi-féle alkut Sátánnal, hanem alapos bűnbánatot tartsanak, mielőtt örökre túl késő lesz? Hogyan tudnánk rávezetni őket arra, hogy Isten türelmének vannak határai, és hogy lehetséges, hogy átlépik ezt a határt, ahogy Júdás és Saul is tette? Isten bizonyos próbaidőt ad a nemzeteknek, de van egy pont, amelyen túl már nincs irgalom, és ahol a felhalmozódott gonoszság nem irgalmat és türelmet talál, hanem Isten felháborodásának kitörését, és olyan büntetést, amelyben nincs irgalom. Isten nagy hatalommal felkel, és megmutatja, hogy bár késedelmes a haragra, a bűnöst nem hagyja büntetlenül. Egyetlen nemzedék gonoszsága sem merül feledésbe. Minden évszázad növekvő romlottsága haragot halmozott fel. Krisztus így szólt azokhoz, akik ellenálltak minden irgalmának és minden áldásának, amelyet felkínált nekik: „Töltsétek be atyáitoknak mértékét!” Az összes próféta vére, amely a világ megalapítása óta kiontatott, attól a nemzettől lesz számon kérve, amelyhez beszélt. Féltékenységükben, gyűlöletükben, a nekik küldött figyelmeztetések és üzenetek megvetésében, valamint Isten büntetésében, amely kegyetlenségük miatt érte őket - ott volt az intő jel; de mindezek ellenére azok, akik elszakadtak Istentől, megismételték atyáik történetét, és így van ez napjainkban is.

Ó, bárcsak fél lehetne rázni az embereket és elmenekülnének az eljövendő harag elől! De a most lejátszódó események nagyon megtévesztők; előrehaladásuk annyira fokozatos, saját romlásuk pedig annyira növekszik, hogy a mai nap éppen olyan, mint a tegnapi. Amint a régi világ víz általi pusztulása előtt, és ahogyan

Sodoma is tűz által pusztult el, úgy most is egyre inkább megkeményednek a saját emberi találmányaikban, tisztátalan és romlott szívük gondolatai szüntelenül gonoszak, úgyhogy már nincs valódi bűnértetük.^[1202]

Ki állhat meg ezekkel a bűvös és megtévesztő csalásokkal szemben? Bizonyítékunk van arra, hogy Isten számontartja a nemzeteket, hogy a bűnnek van egy összegződő mértéke. Bár az emberi értelem számára lehetetlen meghatározni azt a határt, amelyet Isten nem enged átlépni, amikor azonban a törvényszegés teljes mértéke betelik, és Isten törvényét érvénytelenné teszik, Isten számba veszi a kormányzatát ért gyalázatot, és az egyik nemzedéket felelőssé teszi az előző nemzedék bűneiért, ha ugyanazon a gonosz úton járnak. A te világosságod pedig egyre növekszik.

Mit mondhatnék, ami megérintené a lelkedet? Mit mondhatnék, ami komoly elmélkedésre és igazi áhítatra ébresztené népünket? Micsoda kísértések jelentenek állandó veszélyeket ifjúságunkra! Az elbizakodottság, az istentelenség, az önzés és a függetlenedés annyira elterjedt, hogy az igazság mércéje nagyon alacsonyra süllyedt, és minden dolgok vége oly közel van.

Képtelen vagyok leírni neked az érzéseim valódi állapotát. Igyekszem mindent megtenni, amit tudok, de látom, hogy pénz és munkások nélkül nagyon kevés valósítható meg.

Sok szeretettel köszöntöm Adeliát és gyermekeiteket! Az Úr vezesse és irányítsa őket!

Ellen G. White ^[1203]

40. levél, 1893. - S. McCullagh-nak és feleségének címzett levél

1893. szeptember 7., Hastings, Új-Zéland

A feleségek messzemenő befolyása

Szomorúan vallom meg, hogy értesültem a fájdalmatokról. Együtt érzek lányotok betegségében, és mindannyian imádkozunk értetek. De testvérem és testvérnőm, van egy munka, amelyet el kell végezni, mind magatokért, mind pedig a gyermeketekért, és remélem, hogy meg fogjátok tenni. Hadd mondjam azonban el nektek, hogy ha nem vagytok hajlandók tanulni, nem fogjátok elnyerni, nem fogjátok tudni elnyerni azt a keresztény tapasztalatot, amely mindnyájunk számára elengedhetetlen.

Nagyon elszomorított, amikor a családokra gondoltam; a szívem fáj minden alkalommal, amikor rátok gondolok. McCullagh testvérnő, te nem rendelkez az a keresztény tapasztalattal, amely Jézus nyomdokain való mindennapi járás által nyerhető el. Egész életedben a saját akarodat és utadat követted, és nem rendelkez az a jellemerővel, amely csak az elvből fakadó kitartó cselekvés által alakul ki. Vannak jó késztetéseid, és helyes szavakat tudsz mondani, de gyakran elveszíted a kapcsolatot Krisztussal, mert nem Isten Lelke vezet és irányít. Keresztényi tapasztalatod szeszélyes, mert indíttatásaid belekeveredtek vallásos életedbe, és a lelkedet körülvevő légkör inkább földi, mint mennyei.

Uralkodó befolyással bírsz a férjed felett, és ha a szíved Isten Igéjével megtöltött kincsház lenne, ha az elméd olyan csatorna lenne, amelyen keresztül Isten munkálkodhatna, akkor nagy áldás lehetnél számára.^[1204] De ez nem így van, és nem is volt így. Nem szerezted meg azokat a nélkülözhetetlen tulajdonságokat, amelyekkel Isten választott szolgálja feleségének rendelkeznie kellene. Ezért nem tudsz lelki segítséget és bölcs tanácsot adni a férjednek. Szavaiddal gyanakvást ültettél az elméjébe. Olyan gondolatokat sugalltál neki hittestvéreivel kapcsolatban, amelyek soha nem jutottak volna eszébe, ha te nem sugalltad volna neki. Így olyan magokat vetettél el, amelyek minden kedvező alkalommal készek kicsírázni.

Testvérnőm, Krisztus átalakító kegyelmét be kell vinned a szívedbe és az elmédbe. Amikor ennek a kegyelemnek a befolyása láthatóvá válik az életedben, nem leszel többé akadály és botránkozás oka a férjed számára azáltal, hogy elé

hozod azokat a dolgokat, amelyeket mások mondtak vagy tettek, és amelyekről te úgy gondolod, hogy az ő szolgálatára vetnek árnyékot. A hittestvéreiddel kapcsolatos ingerlékeny elégedetlenséged, valamint az a mód, ahogyan róluk beszélsz, nem ösztönzi a Szentlelket arra, hogy vezessen téged. Nem serkentik az elmét a helyes cselekvésre, hanem lehangoló befolyást gyakorolnak rá, és hajlamosak lehúzni azt.

McCullagh testvér néha arra gondol, hogy feladja a téves nézeteket, amelyeket átvett tőled, de a szavaid méregként hatnak az elméjére. Az ellenség továbbra is elé állítja a te véleményeidet különböző kérdésekben, McCullagh testvér pedig azt mondja: „Úgy van, ahogy a feleségem mondja!” Ő pedig elhiszi ezt, másokat megszól, és ezzel együtt eszi a tudás fájáról gyűjtött gyümölcsöket, amelyeket Isten megtiltott.^[1205]

Egyik lelkészünk felesége hasonló célzásokkal gyötörte a férjét, aki igen érzékeny lelkületű ember volt. Mások szavaira és cselekedeteire valótlán gyanúsításokat vetett, és nézeteit olyan erős megvilágításba helyezte, hogy férje azt hitte, különleges éleslátással rendelkezik a jellem megítélésében. Az Úr üzenetet adott nekem a testvér és testvérnő számára, de egyikük sem fogadta el. A férfi helyesnek tartotta azt a gondolatot, hogy a felesége kiváló megkülönböztető képességgel bír, és úgy hitte, hogy a javaslatai teljesen helytállóak. Minden erőfeszítést, amelyet azért tettek, hogy világosságot adjanak neki vagy hogy eltávolítsák a téves benyomásokat, amelyeket elfogadott, úgy tekintett, mintha az a megtévesztésére irányulna. Feleségének fékezetlen nyelve állandóan munkában volt. Minden törekvést, amely arra irányult, hogy megmentse a férjét az összeomlástól, ő úgy értelmezett, mint egy kísérletet arra, hogy másvalakit tegyenek a férje helyére. Testvérei minden erejükkel azon dolgoztak, hogy megmentse, de törekvéseiket úgy értelmezték, mint ravaszul kigondolt terveket, amelyek az ő befolyását akarták tönkretenni. Így az otthoni befolyás ellensúlyozta Isten munkáját.

Láttam, hogy Isten kezébe fogja venni ezt az ügyet, mert semmi más, csak Isten beavatkozása mentheti meg ezt az embert, és oszlathatja el a másokra nehezédő vakságot, amelyet a téves benyomások okoztak. Egészen váratlan módon Lentha Butler testvérnő megbénult. A nyelve örökre elnémult, mert egy-két szónál többet nem képes kimondani. Ma tehetetlen rokkant, akit egyik helyről a másokra kell vinni. Él, de olyan, mint egy halott ember, azzal a különbséggel, hogy teher és gond a körülötte lévők számára. Az elméje, amely egykor tevékenyen munkálkodott a bizalmatlanság keltésében, most olyan, mint egy gyermek elméje. Így egy olyan tehetség, amely - ha helyesen lett volna használva - jót tehetett volna az egyháznak és a világnak, romlásba jutott. Most mind a férj, mind a feleség haszontalanok az Úr munkájában.^[1206]

Azért írom ezeket a dolgokat, hogy megmutassam, mire képes az ember, amikor az ellenség vezeti. G.I. Butler testvér tapasztalatára szükség volt Isten

ügyében és munkájában, és ha engedte volna, hogy a Szentlélek befolyásolja őt, hatalmas eszköz lett volna Isten kezében. De Sátán diadalmaskodott, és a felesége Isten nemtetszésének emlékműveként maradt meg.

Butler testvér lelki és szellemi képességei erősek és élénkek lehettek volna. De nem így lett, mert egy fekély emésztette lelki életét. Amikor testvérei tanácsot adtak neki - olyan tanácsot, amely segíthetett volna rajta -, gyanakvása azonnal felébredt. A bizalmatlanság kovásza munkálkodni kezdett. Azt gyanítva, hogy egy terv készült ellene, hogy befolyását akarják megrontani és az állásából kiszorítani, elutasította azt a tanácsot, amelyet hálásan kellett volna fogadnia. Azokra, akik segíteni próbáltak neki, olyan bizalmatlansággal tekintett, amelynek semmi igaz alapja nem volt. Azokat a terveket, amelyeket azért készítettek, hogy megtartsák őt Isten ügyében és munkájában, bírálat érte, és úgy tekintett azokra, mintha kitalált eszközök lennének az eltávolítására.

Sem ő, sem a felesége nem fogadták el az egészségreform alapelveit, különösen a feleség célzásai és téves magyarázatai miatt. Teljesen felvértezve, hogy ellenálljon a világosságnak, nyílt vitába bocsátkozott dr. Kellogg az egészség kérdésében, sőt odáig ment, hogy gúnyolta az étrendi reformot. Mind ő, mind a felesége olyan élelmiszereket fogyasztottak, amelyek csak betegséget hozhattak rájuk.

Egy bizonyos sátoros összejövetelel elhatározták, hogy a jelenlevőknek nem adnak el sajtot. Amikor azonban dr. Kellogg odaérkezett, meglepetéssel tapasztalta, hogy nagy mennyiségű sajtot vásároltak, hogy árulják az ottani élelmiszerboltban. Kellogg és mások tiltakoztak ez ellen, de a boltért felelős személyek azt mondták, hogy a sajtot Butler testvér beleegyezésével vásárolták, és nem engedhetik meg maguknak, hogy elveszítsék a befektetett pénzt.^[1207] Erre dr. Kellogg megkérdezte a sajt árát, és az egész mennyiséget megvásárolta tőlük. Kellogg az okoktól az okozatig követte nyomon az ügyet és tudta, hogy bizonyos ételek, amelyeket általában egészségesnek tartanak, nagyon károsak. De képzeljük el azok meglepetését, akik tanulmányozták az egészséges életmód kérdését, amikor azt látták, hogy testvéreik a helyes elvekkel ellentétesen dolgoznak. Ez volt a helyzet egészen a minneapolis-i Generál Konferenciáig. Közel három évig álltam a harcmezőn, de ezalatt az idő alatt határozott változások történtek népünk között, és Isten kegyelme által biztos győzelmeket arattunk.

Kaliforniában ugyanebben a tapasztalatban volt részem E.P. Daniells testvérrel. Nagy szónok volt, és minden jel szerint nagy befolyása volt az összejöveteleinkben. Felesége rendkívüli képességekkel és befolyással rendelkezett, és mindketten a Konferencia szolgálatában álltak, mivel a feleségének befolyása vetekedett az övével. De cselekedeteik nem voltak összhangban az igazság elveivel. Egy időben Daniells testvér határozottan kiállt az egészségügyi reform mellett. De nagyon ideges természetű ember volt, és miután elvesztette a helyes elvek feletti uralmát, minden korlátot lerombolt, és gyakorlatában az ellenkező úton járt, mint amely

mellett tanításában olyan határozottan érvelt. A felesége ezen a ponton sokat segíthetett volna neki, de nem tette.

Mindketten intéseket és figyelmeztetéseket kaptak, és ő mindig elfogadta azokat. Látszólag a felesége is elfogadta, de továbbra is úgy terítette meg az asztalt, ahogyan ő akarta, az elveket figyelmen kívül hagyva.^[1208] Gyermekük közben felnőttek körülöttük, és látták, hogy szüleik igazsággyakorlása nincs összhangban hitvallásukkal. Az anya olyan ételekkel töltötte meg az asztalt, amelyek kielégítették ugyan az étvágyat, de nem táplálták kellőképpen a testet. Az apa nagyon liberális volt, sőt bizonyos dolgokban túlságosan is az, de úgy tűnt, nem érti meg, hogy elvnek kell uralkodnia rajta.

Ez a kényeztetés és a helytelen vezetés szomorú következményekhez vezetett. Egy ideig az apa megpróbálta fenntartani a megfelelő fegyelmet, de az anya az általa megfogalmazott követelményekkel szemben, ellentétes cselekedetekkel ellensúlyozta a munkáját. Az anya elkényeztette a gyermekeket, és azzal a kifogással engedett meg dolgokat, hogy az apjuk túl szigorú, túl aprólékos, majd a gyermekek lelkére kötötte, hogy ne mondják el az apjuknak. Így a gyerekeket csalásra nevelte, hogy elkerüljék a fegyelmezést.

Ma ez a család semmilyen kapcsolatban nincs az igazsággal. A helytelen vezetés következtében az apa, az anya és a gyermekek elvesztek Isten ügye számára. Azt aratják, amit vetettek.^[1209]

58. levél, 1893. - U. Smith-hez címzett levél

Wellington, Új-Zéland, 1893. november 30.

A Szentlélek munkájának fanatizmussal való összetévesztésének veszélye

Uriah Smith testvér!

Jelenleg annyira elfoglalt vagyok a munkával, hogy nem tudok annyit írni, amennyit szeretnék. Írtak nekem néhány dolgot Isten Lelkének megmozdulásáról az utolsó konferencián és a főiskolán, amelyek világosan jelzik, hogy mivel nem éltek megfelelően ezekkel az áldásokkal, az elmék összezavarodtak, és azt, ami a mennyből jövő világosság volt, vallási lelkesedésnek nevezték. Szomorú voltam, hogy ezt ilyen világosságban látták. Nagyon óvatosnak kell lennünk, nehogy megszorítsuk Isten Szentlelkét azzal, hogy az Ő munkáját valamiféle fanatizmusnak nevezzük! Hogyan érthették volna meg Isten Lelkének munkáját, ha az nem lett volna világosan és félreérthetetlenül kinyilatkoztatva, nemcsak Battle Creekben, hanem sok más helyen is?

Nem lep meg, hogy egyeseket összezavart az ebből következő eredmény. De az elmúlt negyvenkilenc évben a tapasztalataim során sok ilyet láttam, és tudom, hogy Isten határozott módon munkálkodott, és senki se merje azt állítani, hogy ez nem Isten Lelke volt. Pontosán ez az, amire fel vagyunk hatalmazva, hogy higgyünk benne és imádkozzunk érte, mert Isten készségesebben adja a Szentlelket azoknak, akik könyörögnek érte, mint ahogy a szülők képesek jó ajándékokat adni gyermekeiknek. De a Szentlélek nem azért adatik, hogy az emberi eszközök együtt dolgozzanak vele, hanem hogy Ő munkálkodjon és használja az emberi eszközt. Semmi kétségem nincs afelől, hogy Isten bőségesen megáldotta a gyülekezetet és az iskolák hallgatóit, de a nagy világosság és a Lélek kiáradásának idejét rendszerint nagy sötétség ideje követi. Miért? Mert az ellenség minden megtévesztő erejével azon munkálkodik, hogy hatástalanná tegye Isten Lelkének mély munkáját az emberi lényekben.^[1210]

Amikor az iskola tanulói belemerültek a játékokba és futballmérkőzésekbe kezdtek, amikor a szórakozások foglalták le őket, Sátán jó alkalmat látott arra, hogy előrenyomuljon, és hatástalanná tegye Isten Szentlelkének munkáját az ember formálásában és a szolgálatba állításában. Ha tanáraik megtették volna kötelességüket, ha felismerték volna felelősségüket, ha erkölcsi függetlenségben

álltak volna Isten előtt, ha az Istentől kapott képességeiket az igazság szeretete által megszentelt lélek szerint használták volna, akkor lelki erővel és isteni megvilágosodással rendelkeztek volna ahhoz, hogy előre és felfelé haladjanak a fejlődés létráján, a mennyország felé. Nyilvánvaló, hogy nem értékelték a világosságot, nem jártak a világosságban, és nem követték a világ Világosságát. Könnyű eltékozolni a Szentlélek befolyását, és attól távol járni és cselekedni. Világosságban járni azt jelenti, hogy a világosság irányában haladunk előre. Ha az, aki áldásban részesült, hanyaggá válik, figyelmetlen lesz, nem virraszt imában, ha nem veszi fel a keresztet és nem hordozza Krisztus igáját, ha a szórakozás szeretete és az elsőbbségért való küzdelem köti le képességeinek erejét, akkor Isten nem lesz számára az első, az utolsó és a legjobb mindenben, és Sátán jön, hogy elvégezze a maga munkáját, játszva az élet játszóját a lelkéért. Ő sokkal komolyabban tud játszani, mint ők, és szövevényes terveket tud szőni a lélek romlására.

Sátáni fensége minden előkészületet megtett, hogy a neki adott sok alkalmat felhasználva kísértésbe vigyen mindenkit, akit csak lehet, hogy sok elmének azt sugallhassa: a mennyből küldött világosság csupán fanatizmus és izgalom volt, mert a későbbi eredmények nem hozták meg azokat a gyümölcsöket, amelyek a legjobbak közé tartoznak. Sátán csaló érveléseit fogja sugallni azoknak, akik bár áldásban részesültek, nem becsülték és nem értékelték az isteni megvilágosítást, és szívük nem telt meg tisztelettel és szeretettel amiatt, hogy Isten megáldotta és az igazság által megszentelte őket. Ahelyett, hogy Istentől kapott képességeiket arra használták volna, hogy azon gondolkodjanak, miként vihetnék véghez a jót, és miként adhatnák tovább azt, amit kaptak – Istent imádvá lélekben és igazságban –, ettek és ittak, és felkeltek játszani.^[1211]

Megrontották és helytelenül alkalmazták Isten gazdag kegyelmét, és lelkük erőit egy bálvány imadására hajtották meg, éppen úgy, ahogyan Sátán eltervezte, amikor újramezték játékaikat és szórakozásaikat, amelyek elterelték őket az éberségtől és az imádságtól.

Ha ezek a diákok hagyták volna, hogy a Szentlélek használja őket, akkor felálltak volna, hogy élő misszionáriusok legyenek Krisztus soraiban. Nem vették figyelembe egyéni felelősségüket, hogy minden lehetséges módon a Példaképükkel, Krisztussal összhangban munkálkodjanak a pusztuló lelkek megmentésén. Ahelyett, hogy Jézus Krisztus hűséges órállói lettek volna, hogy az ellenség ne szerezhessen előnyt velük szemben, és lelkük templomát ne változtathassa meggyalázott oltárrá, ők szélesre tárták a kapukat, és behívták az ellenséget. Az Úr a szív osztatlan hódolatát követelte, a teljes szívből jövő szolgálatot és készséges engedelmességet az elme és a lélek minden erejéből. Lelkek pusztulnak el Krisztustól távol. Munka vár ránk, hogy világosságot vigyünk és figyelmeztessünk. Szent jellemeket kell a világ elé tárni, amelyek bizonyítják, mire képes Isten igazságának ereje az emberi szívben. Isten felhívásai a bűnöshöz komolyak és határozottak. Így

könyörög: „Térjetek meg, térjetek meg gonosz utaitokról, hiszen miért halnátok meg!?” Ki akar most Krisztussal együtt hívogatni? Szívem szenved, mert Isten neve nincs megdicsőítve és felmagasztalva a földön. Ha elküldi Szentlelkét, ott állnak azok, akik nem értik a Lélek munkáját, és nem tudják értékelni az Isten rájuk ragyogó dicsőségét. Ha pedig nem ismerik fel Isten Lelkének munkáját, a világosságot sötétségnek nevezik, és inkább a sötétséget választják, mint a világosságot. Félttem, nagyon félttem attól, hogy azok, akik érezték az Igazság Napjának ragyogó sugarait – mert nem kételkedem abban, hogy kaptak Szentlelket –, arra a következtetésre jutnak, hogy a menny Istenétől küldött áldások csupán illúziók. Amikor Isten ismét felragyogtatja világosságát, hányan fognak ellene állni, hányan fogják elutasítani amiatt az ítélet miatt, amelyet sokan kimondtak a korábbi világosság felett? Ha a mennyből jövő világosságot nem becsülik meg, elutasítják majd a nagyobb bizonyítékot, a nagyobb világosságot is. Ne feledjétek, hogy szent földön állunk!^[1212]

Isten Lelkének munkája nyomán létrejött eredmények Battle Creekben nem a fanatizusból fakadnak, hanem abból, hogy azok, akik áldásban részesültek, nem dicsőítették Istent, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta őket. Amikor pedig Isten dicsősége beragyogja az egész földet, lesznek olyanok, akik nem fogják tudni, mi az és honnan jön, mert rosszul alkalmazták és félreértelmezték a rájuk kiárasztott Lelket. Isten féltékeny a maga dicsőségére. Nem fogja megtisztelni azokat, akik Őt megszegyenítik. Vannak, akik világosságban élnek, és kötelesek lettek volna oktatni ezeket a tapasztalatlan fiatal lelkeket, hogy a világosságban járjanak, miután megkapták a világosságot. Bárcsak lenne időm részletesebben írni, de attól tartok, nincs.

Ellen G. White^[1213]

76. levél, 1894. - Rousseau testvérnőnek címzett levél

Tanácsok férjeknek és feleségeknek – Útmutató tanulóknak és hallgatóknak

Rousseau testvérnőnek!

Szeretnék rámutatni néhány dologra benned, amelyek annak a szomorúságnak és csalódásnak az alapját képezték, amelyet igazságtalanul másokra hárítottál. Gyakran olvastam ezeket a szavakat: „A házasság szerencsejáték.” Egyesek úgy élnek, mintha hinnének ebben az állításban, és a házasságuk tanúsítja, hogy számukra valóban az. De az igazi házasság nem szerencsejáték. A házasságot Isten alapította meg Édenben. Ádám megteremtése után az Úr ezt mondta: „Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt.” Amikor az Úr Ádámhoz vezette Évát, az angyalok tanúi voltak a szertartásnak. De kevés olyan házaspár van, akik teljesen egyek lennének, amikor a házasságkötési szertartás megtörténik. A házassági szövetséget megkötő két félhez intézett szavak rituáléja nem teszi őket eggyé. A későbbi házasesetükben történik meg a kettőjük összeforrása. Az egyesülés akkor lehet igazán boldog, ha mindketten szívük őszinte szeretetét adják a másiknak.

Az idő múlása azonban megfosztja a házasságot attól a romantikától, amellyel a képzelet felöltöztette, majd Sátán sugallatai révén belopódzik az elmébe az a gondolat, hogy „Mi nem szeretjük egymást úgy, ahogyan gondoltuk”. Űzd ki ezt a gondolatot az elmédből! Ne időzz rajta! Mindketten megfélemlítve önmagatokról, utasítsátok vissza azokat a gondolatokat, amelyeket Sátán örömmel táplálna bennetek. Azon fog munkálkodni, hogy gyanakvókká tegyen benneteket, és hogy minden apró dolgot észrevegyetek, ami a legkisebb alkalmat is arra szolgáltathatja, hogy a szeretetetek elforduljon egymástól.^[1214] Az élet komoly dolog, és a férj vagy a feleség elviselhetetlenné teheti azt. Amikor a romantika elmúlik, mindegyik fél gondolkodjon – nem érzélgősen – azon, hogyan tehetné a házasesetet olyanná, amilyennek Isten szeretné.

Az élet Isten drága ajándéka, és nem szabad önző megbánásokra, közönyre vagy nyílt elégedetlenségre pazarolni. A férj és a feleség beszéljék meg a dolgokat egymással. Újítsátok meg egymás iránt azt a figyelmet, amely megvolt kezdetben; ismerjétek el az egymás ellen elkövetett hibákat. De amikor ezt teszitek, nagyon vigyázzatok, nehogy a férj magára vállalja a feleség hibáinak megvallását, vagy a

feleség a férjéét. Határozzátok el, hogy mindazok lesztek egymás számára, amik csak lehettek, és a házasság kötelékei a legkívánatosabb kötelékké válnak. Egy pillanatig se tápláljátok azt a gondolatot, hogy visszavonhatatlan fogadalmak kötnék benneteket valakihez, akit nem tudtok szeretni. Szörnyű rémálom, ha két ember egész életében csak látszólag él úgy, mintha egy test volnának, miközben valójában két külön test marad.

A meglévő rossz mindig növekedik, amikor a feleség vagy a férj találva valakit, aki rokon lelkűnek tűnik, elsuttogja bizalmasának a házasesetük titkait. Már maga a titok elmondása egy olyan állapot létezését bizonyítja, amely egyáltalán nem létezne, ha a férj és a feleség mindenekfelett Istent szeretnék.

Az igazság azonban az, hogy sok esetben, amikor ezeket a nehézségeket feltételezik, azok valójában csak képzelgések. Történnék hibák tudatlanságból, és a biztos következményük a félreértés és az elidegenedés. Ha a férj és a feleség Krisztus lelkületével beszélnek meg nyíltan egymással a problémát, a nehézség megszűnne.^[1215] Mégis túl gyakran távol maradnak egymástól, és magukban rágódnak a problémán, amely így folyton sebzi őket. Ha Istent szeretnék mindenekfelett, szívük annyira betelne és megelégedne az Ő szeretetével, hogy nem vágnának állandóan arra, hogy a másik fél tetteiben mutassa ki irántuk a szeretetét.

Sokan félreértették a feleség valódi kötelességét a férje iránt, és a férj valódi kötelességét a felesége iránt. Az énközpontúság mindent magába szív és Sátán úgy irányíthatja a problémát, ahogyan neki tetszik. Hálója készen áll, hogy rávesse a lélekre, és úgy belegabalyítsa azt az emberi képzelet által, hogy az emberi bölcsesség számára szinte lehetetlennek tűnik kibozni a finoman szőtt háló fonalait.

De, amit az emberi bölcsesség nem tud megtenni, azt Isten bölcsessége meg tudja tenni azáltal, hogy az ember akaratát, elméjét, lelkét, erejét és egész lényét aláveti Neki. Gondviselése képes a szíveket mennyei eredetű kötelékekben egyesíteni. De ennek eredménye nem csupán a szeretet külső kicserélése lesz lágy és hízelgő szavakban. Új tapasztalat születik; a menny szövőszéke finomabb, mégis erősebb szálakból szövi a kötelékeket, mint a földiek. Az anyag nem csak egyszerű szövet, hanem olyan, amely kiállja az idő kopását és a próba megterhelését; a szív a valódi szeretet aranyláncával kapcsolódik a szívhez. Van olyan szeretet, amelynek táplálása vagy szabadjára engedése kegyetlenség. Nagyon finomnak és magasztosnak tartják, mégis annyira leköt, hogy Isten nem dicsőülhet meg azok életében, akiket Krisztus megváltott az Ő életének feláldozása árán, hogy Magával egyesítse őket.

A férjeknek és a feleségeknek érezniük kell, hogy kiváltságuk és kötelességük egymás társaságának meghitt körében tartani a köztük lévő szeretet megnyilvánulásait.^[1216] Mert bár az egymás iránti szeretet kimutatása jó a maga helyén, mégis mind a házások, mind a nem házások kárára válhat. Vannak olyan személyek, akik gondolkodásmódjukban és jellemükben egészen különböznek egymástól, és neveltetésük és képzésük is eltérő, mégis ugyanolyan odaadóan és egészségesen

szeretik egymást, mint azok, akik megtanulták, hogy szeretetüket szabadon kifejezzék; és fennáll a veszély, hogy az összehasonlítás miatt az ilyen, visszafogottabb természetű embereket félreértik, és hátrányos helyzetbe hozzák.

Miközben a feleség tisztelettel és megbecsüléssel támaszkodik férjére, egészséges és helyes módon fejezheti ki erős szeretetét és bizalmát a férfi iránt, akit társául választott. Valódi, őszinte bizonyítékát adja szeretetének, és nem gondolja, hogy az érzelgősség kimutatása szükséges egy boldog egység bizonyítékaként.

A keresztények nagy kiváltsága és komoly kötelessége, hogy házasságukban boldoggá tegyék egymást; de valóságos veszély rejlik abban, ha az énjük válik mindent elnyelő középponttá, ha szeretetük minden gazdagságát egymásra árasztják, és túlságosan is megelégednek egy ilyen étellel. Mindez önzéshez vezethet. Ahelyett, hogy szeretetüket és együttérzésüket csupán egymás között zárnák be, minden alkalmat meg kell ragadniuk, hogy mások javát szolgálják, megosztva érzelmeik gazdagságát tiszta és megszentelt szeretetben azokkal a lelkekkel, akik Isten szemében éppen olyan értékesek, mint ők maguk, mert az Ő egyszülött Fiának végtelen áldozata által lettek megváltva.

Kedves szavak, együttérző tekintetek és a megbecsülés kifejezései sok küzdő és magányos ember számára olyanok lennének, mint egy pohár hideg víz a szomjazó léleknek.^[1217] Egy együttérző szó, egy kedves cselekedet felemelné a terheket, amelyek súlyosan nehezedenek egyesek vállára. A szeretet által megszentelt szívből jövő tanács, feddés és figyelmeztetés szavai ugyanolyan fontosak, mint a szeretet érzéseinek és az elismerés kifejezéseinek kiáradása. Minden kedves szó vagy önzetlen cselekedet azok iránt, akikkel kapcsolatba kerülünk, annak a szeretetnek a kifejezése, amelyet Jézus az egész emberi család iránt tanúsított. Ezt a szeretetet maga Krisztus mutatta be szépen. [Jn 4:10,13,14 verseket idézi.]

Túl gyakran fordul elő, hogy a házasságot kellő megfontolás nélkül kötik meg; senkinek sem szabad bizonytalanságban házasodnia. De ha ebben a dologban nem voltak kellően körültekintők, és a házasságkötés után azt tapasztalják, hogy jellemükben nem illenek össze, és valószínűleg öröm helyett boldogtalanság vár rájuk, akkor egyikük se ültesse a másik elméjébe azt a gondolatot, hogy a házasságuk meggondolatlan volt. Harmadik személyt ne vonjanak be a problémáikba, hanem mindegyikük Isten félelmében igyekezzen megérteni és segíteni a másikat. Tapasztalataim során sok olyan eset került elém, amelyekkel nagyon nehéz volt foglalkozni. A regények olvasása összezavarta az elméjüket, melyek hamis színbe mutatták be a házasságot. Keresztényekként el kell vetnünk az ilyen jellegű írásokat, amelyek annyi boldogtalanságot okoznak a házáséletben. Ezek miatt a házastársak csalódnak várakozásaikban, és semmi sem tetszik nekik abból, amit a házastársuk tesz. Aki ebben a veszélyes helyzetben van, fordítsa érzéseit Isten felé, és igyon abból a vízből, amelyet Krisztus ad neki, amely „örök életre buzgó víznek kútfeje” lesz.^[1218]

Milyen vágyakozva figyeltem a sátoros összejövetel idején, hogy ki fog engedelmeskedni a Megváltó hívásának, ki keresi Nála az élet vizét. Figyeltem, ki fog a Kősziklára esni és összetörni. Néhány testvérnőnk, akiket segíteni és megáldani lehetett volna, nem kaptak segítséget, mert nagyon hasonló állapotban voltak, mint a minneapoliszi összejövetelen résztvevők. Ugyanaz a lelkület volt bennük, és hasonló munkát végeztek, igyekezve foltokat és hibákat találni másokban. Szerettem volna látni, hogy Isten Lelke munkálkodik a szívükben. De semmilyen észrevehető változás nem történt. Tudtam, hogy amikor az isteni világosság eljut hozzájuk, az ének olyan kiüresedése következik be, hogy az így keletkezett űrt a Szentlélek tölti majd be, aki üdvözítő erővel munkálkodik az emberi szívben.

Amikor a sátoros összejövetel után Isten Lelke rám helyezte egy bizonyágtétel elmondásának és egy kellemetlen munka elvégzésének a terhét, félttem magamra venni ezt a feladatot. Miután egy személy esete szóba került, és mindent megtettem, amit csak tudtam, hogy megváltoztassam a dolgok állását, Starr testvér ezt mondta nekem: „Remélem, most már leteheted ezt a terhet, és megpihenhetsz. Nem folytathatod tovább az álmatlan éjszakákat és ezt a lelki szenvedést anélkül, hogy az egészséged ne károsodna.” Azt mondtam neki: „Ó, Starr testvér, a munka még csak most kezdődik! Te nem ismered a dolgok valódi állapotát.” Rousseau és Daniells testvérnő esetét tartottam a legnehezebbnek. Ha merném, elutaznék Új-Dél-Walesbe, de nagyon félek és reszketek hozzányúlni egy olyan dologhoz, amely Sátán megtévesztő útmutatása alatt egyre mélyebbé vált, amíg hálójának szálai bele nem gabalyították ezeket a lelkeket egy megtévesztő önigazultságba és sátáni csalásba, amely a hamisságot igazságnak, az igazságot pedig hamisságnak tünteti fel. Nem könnyű dolog megtörni a ravasz csaló megtévesztését.^[1219]

Starr testvér és testvérnő nem hozták elélem ezeket a dolgokat. Itt is úgy történt, mint Minneapolisban. A feltételezést valóságnak tekintették, mert testvérnőink nem Isten igéjének világosságában jártak, és nem voltak annak cselekvői. Sátán befurakodott szörnyű, megtévesztő sugalmazásaival, és ők a hazugságnak hittek. Nem nyitották meg elméjüket azok előtt, akikkel beszélniük kellett volna, hanem rosszindulatú bizalmatlanságuk hagyta, hogy tévutakra vezesse őket. Sátán erre az alapra épített, és ők nem ismerik fel az igazságot. Beteges légkör vette körül a lelkeket.

Milyen hatalmas lett volna Isten Lelkének megnyilvánulása az iskola munkájában, ha a légkör tiszta és szent lett volna. Ha mindazok, akik az iskolába jöttek, tiszta misszionárius lelkületet ápoltak volna, hűségesen ragaszkodva annak az érdekéhez, aki a munkát a kezükbe adta, a Szentlélek munkálkodhatott volna ezekkel a testvérnőkkel. Mennyi időt pazaroltak el hamis együttérzésre, önsajnálatra, gonosz feltételezésekre és gonosz beszédre – olyan idő, amelyet hasznosan lehetett volna eltölteni a gondolatok megtisztítására és a szív megnyitására az igazság Napjának világító sugarai előtt. Milyen nagy öröm lenne minden értelmes

mennyei lény számára látni, hogy a munkások feleségei, akik már régóta rendelkeznek ismerettel, világossággal és tapasztalattal, szorosán egyesülnek, válaszolva Krisztus imájára, hogy egyek legyenek szívben és célban. Ha Istent szerették volna mindenkinek felett, akkor úgy szerették volna felebarátaikat, mint önmagukat.^[1220]

Az iskolában testvérnőinket tevékeny, kutató elmék vették körül, amelyek éleslátóak voltak és gyorsan vontak le következtetéseket. Az elme állapota könnyen kiolvasható a kis cselekedetekből, egy-egy időnként elejtett szóból, amely magként hull el. Nyilvánvalóvá válik, hogy valaki a rend és a szabályok iránti engedelmség oldalán áll-e vagy sem. Ha ezeket a szabályokat nem tisztelik és nem tartják meg, az iskola hamarosan erkölcsileg romlottá válna. Amikor azok, akik a felelősség terhét hordozzák, szükségesnek látják a helyes magatartás, a tisztelet és az engedelmség megkövetelését, szomorú dolog, hogy Rousseau testvérnő a rossz oldalon áll, és úgy gondolja, hogy azokkal, akik nem tartják be a szabályokat, úgy kell bánni, mintha a szabályok semmit se jelentenének számukra. Rousseau testvérnő nem így látja a szavait és a magatartását, de az Úr így látja.

Az iskola fegyelmén nem szabad enyhíteni, hanem mindazoktól, akik bármilyen szerepet töltenek be az iskola életében, meg kell követelni, hogy megfeleljenek a helyes mércének. Minden tekintetben megfelelő magatartást kell tanúsítaniuk, és vállvetve kell helytállniuk. Akik Krisztus követőinek vallják magukat, minden erejükkel ugyanazon az oldalon kell munkálkodniuk. Az iskola minden munkásának naponta tanulnia kell a nagy Tanító, Jézus Krisztus iskolájában, hogyan uralkodjon az érzésein és hogyan fékezze szenvedélyeit. Krisztus szavainak engedelmségében kell élnünk, szigorúan ragaszkodva szabályaihoz, betű szerint figyelembe véve parancsolatait. Lehet valakinek kifinomult érzékenysége, de ha ezt nem egyensúlyozza a megszentelt józan ész, akkor minden tanácskozáson fárasztó teherré válik. Olyan, mint egy kormány nélküli hajó.^[1221]

Ilyen befolyás alatt a tanulók hamar semmibe fogják venni az egész vezetést, és az iskola nem fogja betölteni azt a célt, amelyért alapították. Nem lesz képes felemelkedni és nemesedni, erőt adni a jelenvaló igazság munkájának, megmutatva, mit tehet az igazság a diákokért azáltal, hogy megismerik és engedelmeskednek elveinek. A diákok elméjébe tudatosítani kell, hogy helyesen használják fel az idejüket, és tartsák magukat távol minden olyan hatástól, amely elterelheti figyelmüket tanulmányaikról. Akik az iskola érdekében dolgoznak és elhanyagolják ezt a kérdést, azok hűtlen sáfárok. A szülők és a barátok fizetnek azért, hogy támogassák a tanulók iskoláztatását. Ezt azért teszik, mert nagy reményeket fűznek ahhoz, hogy a tanulók, akiknek ilyen nagy kiváltságokat biztosítottak, mindent megtesznek a lehető legjobb eredmény érdekében.

Az iskolát nem szabad az udvarlás vagy a házasság helyének tekinteni, hanem olyan helynek, ahol a fiatalokat a gyakorlati életre nevelik és fegyelmezik. A kacérkodás nem engedhető meg az iskolában, és a fiatalok ne tanúsítsanak egymás iránt

különös figyelmet. Ha a szabályok olyan lazák lennének, hogy ezt megengednék, sokak otthoni nevelése és képzése – amely oly gyakran távol áll attól, amilyennek lennie kellene – elvtelenné tenné az iskolát, és a szülők nem éreznék biztonságosnak, hogy gyermekeiket ilyen iskolába küldjék.

A nevelés mindazt magában foglalja, amit ez a szó jelent; nem lehet megszerezni fáradtságos erőfeszítés és kitartó szorgalom nélkül. Megköveteli, hogy az emberi értelem minden képessége kutasson a drága kincs után, és kitartó erőfeszítéssel őrizze meg mindazt, amit megszerzett.^[1222] A tudás minden morzsáját nagy értékűnek kell tekinteni, mert lehetővé teszi a tanuló számára, hogy jobban megértse saját képességeit, és erejét Isten dicsőségére használja. Az iskolai élet időszaka tele van nagyszerű lehetőségekkel és kiváltságokkal. A tanulóknak minden pillanatot ki kell használniuk tudásuk gyarapítására, hogy Isten munkatársaiként azt embertársaik javára és áldására a gyakorlatban alkalmazhassák.

A nevelésnek nincs különösebb haszna, hacsak végső célja nem az igazi jószág és tisztaság, amely a tanulót az Úr szolgálatára készíti fel. Aki azért tanul, hogy jó legyen, hogy jót cselekedhessen, az - Dánielhez hasonlóan - a tudás leggazdagabb kincseinek birtokába jut. Senki se elégedjen meg a felszínes tudással, és ne próbálja az élvezetek keresését a tanulói étellel összekötni, mert nagy veszteséget szenvedhet el.

A talentumok példázatát azért kaptuk, hogy komolyan tanulmányozzuk azt, hiszen nagyon hasznos a lélek számára. Az Úr félelme a bölcsesség kezdete. A menny igen nagy ajándékokat áraszt ránk, amikor lehetőségeket nyit előttünk. Azok, akik mindig nagyobb lehetőségekre vágynak, ritkán mutatják meg, hogy értékelik azokat a lehetőségeket, amelyekkel már rendelkeznek. Az értékes alkalmak akkor vannak megbecsülve, amikor a kisebb lehetőségeket buzgón megragadják és hasznosítják. Az idő talentuma a menny drága ajándéka. A beszéd képessége is Istentől ránk bízott talentum, amelyet bölcsen kell felhasználnunk, amikor az Úr javaival sáfárkodunk. Ezt azonban csak akkor tehetjük meg, ha szoros kapcsolatban vagyunk Krisztussal. Akiket az Ő isteni természete éltet, azok Krisztus soraiban tudnak és fognak munkálkodni.^[1223]

A megfeszített Krisztusban szemléljük Isten bölcsességének és hatalmának megnyilvánulását, amely naponta megtéríti a lelket, és isteni módon felkészíti arra, hogy szembenézzen mindazokkal az akadályokkal és próbákkal, amely mindannyiunkat ér a mindennapi tapasztalataink során. Nagyon kevés az igazi hit egy személyes Megváltóban, aki minden válságos körülményben segíteni tud a léleknek. Krisztus azért feszített meg, hogy elvegye bűneinket. A halálból való feltámadás által Ő a mi Közbenjárónk lett, Isten által rendelt Szószólónk, Helyettesünk és Kezesünk Isten színe előtt. Az Ő vére által minden lélek Isten elé járulhat. Benne az emberi és az isteni természet egyesül. Ez elegendő; minden, amire szükség van, biztosítva van minden lélek számára. Krisztus követője készen

áll minden munkára és minden megpróbáltatásra. Amikor erényre és szentségre törekszik, akkor Sátán zsinagógájának ellenállásába ütközik, és személyes, lelki küzdelembe kell bocsátkoznia. „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Ef 6:12)

[1224]

RH, 1894. március 20. – Krisztus, az üzenet középpontja

A harmadik angyal üzenete megköveteli, hogy hirdessük a negyedik parancsolat szombatját. Ezt az igazságot a világ elé kell tárni, de a vonzás nagy középpontját, Jézus Krisztust nem szabad kihagyni a harmadik angyal üzenetéből. Sokan, akik részt vettek a jelen időre szóló munkában, háttérbe szorították Krisztust, és az elméleteket és az érveket tették az első helyre. Az Isten dicsősége, amely Mózesnek lett kijelentve az isteni jellemmel kapcsolatban, nem lett kellőképpen előtérbe állítva. Az Úr ezt mondta Mózesnek: „Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orcád előtt menjen el.” „És az Úr elvonula őelőtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízíglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedízíglen.”

Sokak szemére, akik az ügyért fáradoztak, mintha lepel borult volna; amikor a törvényt mutatták be, nem látták Jézust, és nem hirdették, hogy ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik. A Golgota keresztyje az a hely, ahol az irgalom és az igazságosság találkozik, az igazság és a békesség csókolgatják egymást. A bűnösnek mindenkor a Golgotára kell tekintenie, és egy kisgyermek egyszerű hitével Krisztus érdemeiben kell megnyugodnia, elfogadva az Ő igazságát és bízva az Ő irgalmában. Az igazság ügyéért munkálkodóknak Krisztus igazságát nem új világosságként, hanem értékes világosságként kell bemutatniuk, amely egy időre elveszett az emberek szeme elől. El kell fogadnunk Krisztust személyes Megváltónknak, és Ő nekünk tulajdonítja Isten igazságát Krisztusban. Ismételjük el és hangsúlyozzuk azt az igazságot, amelyet János mondott: „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.”

Isten szeretetében megnyílt a drága igazság legcsodálatosabb forrása; Krisztus kegyelmének kincsei nyitva állnak az egyház és a világ előtt. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Micsoda szeretet ez – micsoda csodálatos, kifürkészhetetlen szeretet –, amely Krisztust arra készítette, hogy meghaljon értünk, amikor mi még bűnösök voltunk! Micsoda veszteség annak a léleknek, amely megérti a törvény komoly követelményeit, mégsem érti Krisztus kegyelmét, amely sokkal inkább bővülködik. Isten törvénye kinyilatkoztatja Isten szeretetét, amikor

Jézusban való igazságként hirdetik, ezért Krisztus ajándékáról, amelyet e bűnös világnak adott, minden prédikációban hosszasan kellene beszélni. Nem csoda, hogy a szívek nem olvadtak meg az igazság hatása alatt, ha hideg, élettelen módon mutatták be. Nem csoda, hogy a hit kételkedett Isten ígéreteiben, ha a lelkészek és a munkások nem mutatták be Jézust Isten törvényével összefüggésben. Sokszor kellett volna biztosítaniuk az embereket arról, hogy „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?”

Sátán eltökélt szándéka, hogy az emberek ne lássák Isten szeretetét, amely arra indította, hogy egyszülött Fiát adja az elveszett emberiség megmentéséért, mert Isten jósága az, ami bűnbánatra vezet az embereket. Ó, hogyan is tudnánk a világ elé tárni Isten mély, drága szeretetét? Nem tehetjük másképp, mint hogy felkiáltunk: „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” Mondjuk hát a bűnösöknek: „Íme az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” Azzal, hogy Jézust az Atya képviselőjeként mutatjuk be, képessé válunk eloszlatni az árnyékot, amelyet Sátán vetett az utunkra, hogy ne lássuk Isten kimondhatatlan szeretetének irgalmát és nagyságát, ahogyan az Jézus Krisztusban nyilvánult meg.

Tekintsetek a Golgota keresztyére! Ez a mennyei Atya végtelen szeretetének és mérhetetlen irgalmának állandó bizonyítéka. Ó, milyen jó lenne, ha mindenki megbánná bűneit és visszatérne az első cselekedeteihez! Amikor a gyülekezetek ezt teszik, Istent és embertársaikat önmaguknál jobban fogják szeretni. Efraim nem fogja irigyelni Júdát, és Júda nem fog haragudni Efraimra. A megosztottság begyógyul, a viszálykodás erőszakos hangjai többé nem hallatszanak Izrael határain belül. Isten ingyen kegyelme által mindenki törekedni fog Krisztus imájára felelni, hogy tanítványai egyek legyenek, miként Ő és az Atya egyek. A béke, a szeretet, az irgalom és a jóindulat a lélek szilárd elveivé válnak. Krisztus szeretete lesz minden nyelv témája, és az Igaz Tanú többé nem mondja: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” Isten népe Krisztusban fog lakozni, Jézus szeretete megnyilvánul, és egyetlen Lélek fog minden szívet éltetni, mindent újjáteremtve és megújítva Krisztus képére, minden szívet az Ő szívének hasonlatosságára formálva. Mint az igaz Szőlőtő élő vesszői, mindnyájan Krisztussal, az élő Fővel egyesülnek majd. Krisztus minden szívben lakozik majd, vezet, vigasztal, megszentel, és a világ elé tárja az Ő követőinek egységét, így téve bizonyosságot arról, hogy a mennyei gondviselés a maradék gyülekezet rendelkezésre áll. Krisztus egyházának egysége bizonyítja majd, hogy Isten elküldte egyszülött Fiát a világba.

Amikor Isten népe eggyé válik a Lélek egységében, minden farizeusság és minden önigazultság – amelyek a zsidó nép bűnei voltak – eltűnik minden szívből. Akkor Krisztus lenyomata rajta lesz testének minden egyes tagján, és

népe olyan lesz, mint az új tömlők, amelyekbe Ő beleöntheti új borát anélkül, hogy az új bor szétrepesztené a tömlőket. Isten kinyilatkoztatja azt a titkot, amely öröktől fogva rejtve volt. Ismertté teszi, hogy „milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége: Akit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban; Amire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely énbennem hatalmasan munkálkodik.”

Jézus azért jött, hogy a Szentlélek által kitöltse Isten szeretetét az ember lelkében; de lehetetlen, hogy Szentlelket adjon azoknak az embereknek, akik mereven ragaszkodnak saját elképzeléseikhez, akiknek tanításai változhatatlan sablonokká merevedtek, és akik az emberek hagyományai és parancsolatai szerint járnak, mint ahogy Krisztus idejében a zsidók tették. Ők nagyon aprólékosak voltak az egyházi szertartások tekintetében, nagyon pontosan követték a külsőségeket, de hiányzott belőlük az élet és a vallásos odaadás. Krisztus kiszáradt tömlőként írta le őket. Krisztus evangéliumát nem lehetett a szívükbe ültetni, mert nem volt benne hely számára. Nem lehettek új tömlők, amelyekbe az új bort tölthette volna. Krisztus kénytelen volt máshol keresni tömlőket az igazság és az élet tanításához, nem az írástudók és a farizeusok között. Olyan embereket kellett találnia, akik hajlandók voltak megújulni szívükben. Azért jött, hogy új szívet adjon az embereknek. Azt mondta: „adok nektek új szívet”. De azok, akik akkor és most a saját igazságukban bíznak, nem érzik szükségét annak, hogy új szívük legyen. Jézus elhaladt az írástudók és farizeusok mellett, mert a Megváltó szükségét nem érezték. Formákhoz és szertartásokhoz ragaszkodtak. Ezeket a szertartásokat Krisztus rendelte el; tele voltak lelki étellel és szépséggel, de a zsidók elvesztették a lelki életet a szertartásaikból, és halott formákhoz ragaszkodtak.^[1225] Miután eltávolodtak Isten követelményeitől és parancsolataitól, saját követelményeik megsokszorozásával próbálták pótolni azt, amit elvesztettek, és sokkal szigorúbb követeléseket támasztottak, mint amilyeneket Isten valaha is támasztott. Minél merevebbek lettek, annál kevésbé nyilvánult meg bennük Isten szeretete és Lelke. Krisztus ezt mondta a népnek: „Az írástudók és a farizeusok a Mózes székében ülnek: Annak okáért, amit parancsolnak nektek, mindazt megtartsátok és megcselekedjétek; de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjétek. Mert ők mondják, de nem cselekszik. Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik; de ők az ujjukkal sem akarják azokat illetni. Minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: mert megszélesítik az ő homlokszíjjaikat; és megnagyobbítják az ő köntöseik peremét; És szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az előlülést. És a piacokon való köszöntéseket, és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester! ... Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a

kaprot és a köményt, és elhagyjátok, amik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni!”

A maradék egyháznak a zsidókéhoz hasonló tapasztalaton kell keresztülmennie. Az Igaz Tanú, aki a hét arany gyertyatartó között jár, ünnepélyes üzenetet tartogat népe számára. Így szól „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagyta. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” Az egyházban megfigyelt az Isten iránti szeretet, és ennek következtében az önszeretet új erőre kapott. Az Isten iránti szeretet elvesztésével együtt járt a testvérek iránti szeretet elvesztése is. Az egyház megfelelhet mindazoknak a jellemzőknek, amelyeket az efézusi gyülekezetről szóló leírás tartalmaz, és mégis hiányozhat belőle az élő kegyesség. Az ilyen állapotban levőkről Jézus ezt mondta: „Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és tűrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; És terhet viseltél, és béketűró vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagyta.”

A törvényeskedő vallást sokan éppen a legalkalmasabb vallásnak tartották erre az időre. De ez tévedés. Krisztusnak a farizeusokhoz intézett feddése azokra vonatkozik, akik elvesztették szívükből az első szeretetet. A hideg, törvényeskedő vallás nem tudja a lelkeket Krisztushoz vezetni, mert szeretet nélküli, Krisztus nélküli vallás. Amikor a böjtöt és az imádkozást öngazult lelkületben gyakorolják, az utálatos Isten előtt. Az ünnepélyes istentiszteleti összejövetel, a vallási szertartások folyamatos körforgása, a külső megalázkodás, a kikényszerített áldozathozatal – mind azt hirdeti a világnak, hogy aki ezeket cselekszi, igaz embernek tartja önmagát. Mindez a szigorú köteleességek teljesítőjére hívja fel a figyelmet, mintha ezt mondaná: „Ez az ember méltó a mennyországra.” De mindez megtévesztés. A cselekedetek nem biztosítják számunkra a mennybe való belépést. Az egyetlen nagy áldozat, amelyet Krisztus hozott, elégséges mindazok számára, akik hisznek. Krisztus szeretete új élettel tölti meg a hívőt. Aki az élet forrásából iszik, az Isten országának új borával telik meg. A Krisztusba vetett hit lesz az az eszköz, amely által a helyes lelkület és indíték vezeti a hívőt, és minden jószág és mennyei lelkület abból árad, aki Jézusra tekint, hitének szerzőjére és bevezetőjére. Istenre tekintsetek, ne emberekre! Isten a ti mennyei Atyátok, aki kész türelemmel hordozni gyengeségeiteket, megbocsátani és meggyógyítani azokat. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Ha Krisztusra tekintetek megváltoztok, míg végül meggyűlölitek korábbi büszkeségeiteket, hiúságotokat és önbecsüléseiteket,

saját igazságotokba vetett bizalmatokat és hitetlenségeket. Ezeket a bűnöket félre fogjátok vetni, mint értéktelen terhet, és alázatosan, szelíden és bizalommal jártok majd Isten előtt. Gyakorolni fogjátok a szeretetet, a türelmet, a szelídséget, a jóságot, az irgalmasságot és minden kegyelmet, amely Isten gyermekében lakozik, és végül helyet találtok a szentek és tiszták között.^[1126]

20. levél, 1894. - C. Eldridge-nek és feleségének címzett levél

Kedves Eldridge testvér és testvérnő!

Az Úr figyelmembe hozta az eseteteket - a lelki állapototokat úgy, amilyen az igazság elfogadása után volt és amilyen jelenleg van. Az elveitek most nem olyanok, amilyeneknek lenniük kellene, vagy amilyenek lettek volna, ha értékeltétek volna az Igazság Napjának világosságát, és az Ő sugaraiban jártatok volna, amelyek az ösvényetekre ragyogtak. Eldridge testvér, az Úr kapcsolatba hozott téged az általa alapított intézményekkel, mert olyan talentumokkal áldott meg, melyek, ha meg lennének szentelve, áldást jelentenének az Ő ügye és munkája számára. De Isten Szentlelke nélkül, amely megáldaná és bátorítaná előrehaladásodat mint tanulóét, nem szerezheted meg azt a számodra nélkülözhetetlen tapasztalatot, amely szükséges ahhoz, hogy bölcs vezető légy egy olyan munkaterületen, amely minden tekintetben hűséget követel. Ha nem veted alá magadat annak, hogy Isten neveljen és tanítson, nem leszel képes sikeresen betölteni azt a tisztséget, amelyre az Úr elhívott. A munkások közül senki se kössön szövetséget senkivel saját céljai megvalósítása érdekében; mert egyikük bizonyosan félrevezetné a másikat.

A közted és Frank Belden közötti kapcsolat egyikőtöknek sem segített abban, hogy megszerezzétek azt a tapasztalatot, amely mindkettőtök számára nélkülözhetetlen volt. Mindkettőtökre szent felelősségeket bízta. Isten mindkettőtöket próbára tett. Ez a felelősségteljes tisztség megkövetelte a napról napra és óráról órára szerzett tapasztalatot a lelki életben és az Isten iránti odaadásban. Isten részéről nem volt hiány; mindent megadott, ami szükséges volt ahhoz, hogy személyesen elnyerhessétek a keresztyén jellem tökéletesítéséhez elengedhetetlen erőt.^[1227] Az Úr nem kívánja, hogy egyéniségünk megsemmisüljön; nem az a célja, hogy két ember ízlésben és hajlamban egyforma legyen. Mindenkinek megvannak a sajátos jellemvonásai, és ezeket nem megsemmisíteni kell, hanem képezni, formálni és Krisztus hasonlatosságára alakítani.

Az Úr a természetes adottságokat és képességeket hasznos csatornába tereli. Az Istentől kapott képességek használása során a tehetségek és a képességek fejlődni fognak, ha az emberi eszköz felismeri, hogy minden ereje Isten ajándéka, amelyet nem önző célokra kell felhasználni, nem azért, hogy nevet szerezzen magának vagy magas fizetést biztosítson önmagának, hanem Isten dicsőségére és ember-

társaink javára. Isten nevelése alatt az értelem nyitottá válik Isten befolyásának befogadására. Az igazság világossága munkálkodó eszközzé válik, mert az igaz hit szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. Minden önző célt ki kell űzni a lélekből. Az igazság, ha teljes mértékben elfogadják, több mint elegendőnek bizonyul arra, hogy meglágyítsa a szív talaját, alkalmassá téve azt arra, hogy a Magvető folyamatosan elvetesse benne az értékes magot, hogy termést hozzon a Mester számára. Mennyei befolyások munkálkodnak az értelem építésén és fejlesztésén, képessé téve azt a magasabb és szentebb érdekek megbecsülésére. Az az értelem, amely szüntelen a mennyei dolgok felé emelkedik, helyesen fogja értékelni az embereket és a munkával kapcsolatos dolgokat. A Szentlélek vezetése alatt minden oldalról megvizsgálja a témát, és képes lesz helyesen ítélni.

A Battle Creek-i kiadó irodáiban, miként a minneapolis-i konferencián is, különféle befolyások mutatkoztak meg. Isten gondviselésében ezek a jellem próbái. Vajon az emberek mások befolyása alá kerülnek, vagy Isten félelmét és az Ő dicsőségét tartják szem előtt?^[1228] Valódi, mély istenfélelmet tanúsítanak-e, imádkozva és keresve Istent, hogy helyesen tudják mérlegelni az embereket és az eszméket, magukévá téve mindazt, ami jó, és elutasítva a pelyvát?

Isten erőteljesen akart munkálkodni a Szentlélek által azon a minneapolis-i összejövetelen mindazokért, akik átadták volna neki útjaikat és saját akarataikat. Szándékában állt, hogy az az alkalom a legértékesebb iskolává váljon mindazok számára, akiket tanítani lehet. Bármilyen gyengék és tökéletlenek voltak is önmagukban, ha felismerték volna gyengeségüket és lelki tudatlanságukat, isteni erőt és megvilágosodást kaptak volna. Abban a zavarodottsággal teli időben, ha a könnyelműség, a tréfálkozás és a gúnyolódás helyett őszinte ima és erőfeszítés történt volna az összhang és az egység előmozdítására, a legértékesebb győzelmeket arathatták volna, amelyek a munkát nagymértékben előrevitték volna, és sok lelket megmenthettek volna. De Sátán cselszövéseinek való engedés és a sátáni tulajdonságok megnyilvánulása azon az alkalmon azt eredményezte, hogy a mennyei könyvekbe feljegyezték: „Nem méltó a bizalomra, amikor fontos érdekek forognak kockán.”

Isten azt akarja, hogy népe minden időben bölcs legyen, tudja, hogyan kell cselekedni az egész mennyei világegyetem szeme előtt. Amikor véleménykülönbségek merülnek fel, akkor minden lélekre ránehezedik a felelősség terhe. Az Isten félelme komolysághoz, gondossághoz és kitartó imához vezet, nem könnyelműséghez és gúnyolódáshoz, nem szójátékokhoz, nem tréfákhoz és iróniához. Mindenki érezni fogja az egyéni cselekedetekből és döntésekből fakadó következmények súlyát. Ha Minneapolisban minden testvér alázatos szívvel kereste volna az Urat, nem lett volna konfliktus, nem lett volna véleménykülönbség, nem lett volna udvariatlan szó, semmi meggondolatlanság.^[1229] De azok az férfiak, akik nagy felelősségek hordozására voltak hivatva, meg akarták mutatni vezetői képes-

ségüket, hogy képesek a hajót a zátonyok között a kikötőbe vezetni. Nem várták meg az isteni útmutatást.

Miután elhagytuk Minneapolist, újra és újra meg kellett vívnunk a csatát. Idő veszett el, lelkek veszttek el, életek kerültek veszélybe – mindez azért, mert az emberek önelégültté váltak, és nem voltak figyelmesek arra, hogy az Úr útját kövessék. A próba folyamata minden egyes emberrel folytatódik. Minden lépés az egész mennyei világegyetem előtt történik. Bármilyen tisztséget töltsenek is be az emberek, amint hiúságban emelik fel lelküket, magukra hagyatnak, hogy saját útjukat járják, Isten segítségével nélkül. Ő nem tud velük együtt munkálkodni.

Az Úr terhet helyezett rám a Battle Creek-i kiadóval kapcsolatban. A tabernákulum tanácsstermében egy üzenetet olvastam fel sok ember előtt. Ugyanezeket a szavakat később a kiadó vezetőinek is megismételtem. Mindent megtettem, amit csak tudtam. Voltak másolataim az anyagról, és azokat a felelős személyek kezébe adtam, hogy így az Úr akarata teljesedjék. De az idő telt, és a szükséges változtatások nem történtek meg. Az üzenet világosan bemutatta az elveket, amelyeknek mindenkor irányítaniuk kell a kiadó működését. Ki lett jelentve, hogy ha az önzés alakul ki, ha a hivatalban dolgozók magas fizetéseket fogadnak el, az intézmény nem részesül az Úr áldásában mindaddig, amíg ezek a dolgok helyre nem lesznek hozva. Isten nem helyeselte a bizottságokban megnyilvánuló lelkületet. Szentségtelen szövetségek alakultak, egyik munkás támogatta és fenntartotta a másikat. Isten elégedetlen volt ezzel. „Jaj annak, aki alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi cserepeivel!”^[1230]

Az Úr megvizsgálta és próbára tette az embereket. Ó, ha megszabadultak volna az éntől, ha elszakították volna magukat az önzés átkától, és Isten különleges népeként úgy döntöttek volna, hogy elérik az Ő bölcsességének és kegyelmének céljait! Micsoda áldásban részesültek volna nemcsak egyéenként, hanem a családjaik, a gyülekezetek és az Isten által alapított intézmények is! De sajnós ahelyett, hogy Isten szavára hallgattak volna, ahelyett, hogy megfogadták volna az általa adott figyelmeztetéseket és feddéseket, saját szívük tanácsát és az emberek ajkáról származó szavakat követték. Így nemcsak saját lelküket, hanem mások lelkét is veszélyeztették befolyásukkal.

Ó, bárcsak megalázták volna szívüket bűnbánatban és bánkódásban! Akkor az isteni Sekina kiárasztotta volna drága, dicsőséges világosságát az Úr eszközeire, és minden szív örvendezett volna. Ha az Ő útján jártak volna, és megtartották volna parancsolatait, az Úr megerősítette volna őket a helyükön, és megadta volna nekik kegyelmét és bölcsességét. Jólét kísérte volna őket mindaddig, amíg alázatban járnak, Krisztusra tekintve, mint Példaképükre. Jólétük nem lett volna olyan, mint az emberi erő ingadozása. Ó, miért nem tekintenek az emberek Isten Igéjének tükrébe, és miért nem olvassák ki belőle jellemüket? Miért nem hallgatnak az isteni tanításra a barátaik megválasztásával és a kapcsolataik kialakításával

kapcsolatban, amelyek formálják és alakítják a jellemet?^[1231]

Az Úr gyengéd irgalommal tekint Eldridge testvérrre. Olyan régóta vezető, hogy nagyon nehéz számára alávetni magát Isten fegyelmezésének. Útjai jónak tűnnek a saját szemében, de nem lehet vezető azokban az intézményekben, amelyekben Isten uralkodik, addig, amíg előbb meg nem tanul engedelmeskedni.

Ellen G. White ^[1232]

41. levél, 1894. - C.H. Joneshoz címzett levél

Granville, 1894. május 6.

Kedves Testvérem!

Néhány hónappal ezelőtt írtam Haskell testvérnek az ausztráliai ügy szükségleteiről, arról, hogy városainkban imaházakat kell építeni, hogy legyen hely, ahol összegyűlhetnek azok, akik elfogadják az igazságot. Rámutattam arra is, hogy szükséges belépnünk új területekre, és felállítanunk az igazság zászlaját ott, ahol eddig még semmiféle erőfeszítést nem tettünk. Haskell testvér felolvasta ezt a levelet néhány kaliforniai testvérünknek, és az Úr arra indította két ember szívét, hogy fejenként 5.000 dollárt adjanak az ausztráliai munkára. Az utolsó előtti levelében Haskell testvér írt nekem erről a pénzről, és azt mondta, hogy ugyanazzal a postával ezer dollárt küldenek el nekünk, ha lehetséges, ha pedig nem, akkor a következő postával érkezik meg. Felolvastam ezt a jó hírt testvéreink egyik bizottságának, és nagyon felbátorodtunk, mert munkaterületek nyíltak meg a városokban és más helységekből, ahová korábban még soha nem léptünk be.

Queenslandben pusztán az olvasás nyomán harminc szombatünnepelő jutott el az igazságra, akik soha nem látták személyesen a lelkészt. Segítségért folyamodnak, de területi konferenciáinkban olyan nagy a pénzhiány, hogy alig tudunk válaszolni a kérésükre. Starr testvér azt tervezi, hogy hamarosan elmegy erre a területre, ha megszerzik a szükséges anyagiakat. Mi teljesen megbénultunk a pénzhiány miatt, kölcsönt kellett felvennünk, és a munkának sürgősen pénzre van szüksége.^[1233] Nos, az a terv, hogy Starr testvér egyedül menjen erre az új területre. Én kértem, hogy ne így legyen, mert ez ellentétes az Úr akaratával. Krisztus kettésével küldte ki tanítványait, és ezt a tervet kell követni. Eredetileg úgy volt a terv, hogy Hickox és Starr testvér együtt mennek erre a területre, de ez nem lehetséges, egyrészt azért, mert nincs pénz a kettőjük költségeinek fedezésére, másrészt pedig azért, mert Hickox testvér egy egyre növekvő munka közepén áll, amelyet addig, amíg ide nem jöttünk, egyedül végzett. Starr testvér kész egyedül elmenni Queenslandbe, hogy felmérje a misszióterületet, és egy későbbi időpontban Hickox testvér követni fogja őt.

Ebben az országban az emberek lassan mozdulnak, de Seven Hillsben, ahol H. testvér munkálkodott, tizenkét ember foglalt állást a Biblia igazsága mellett, és az érdeklődés nem csökkent. Három egymást követő vasárnapon beszéltem ott

egy nagy sátorban, igen nagy könnyedséggel; a jelenlevők száma meglepő volt. Három egymást követő szombaton újabb és újabb család foglalt állást az igazság mellett, amiről holnap, vasárnap, ismét beszélni fogok Seven Hillsben.

Amikor megkaptam Haskell testvér levelét, amelyben elmagyarázta, hogy visszatartottad a pénzt, amelyre olyan nagy szükségünk van, meg akartam kérdezni tőled, testvérem, milyen jogon tetted ezt. Van fogalmad arról, mennyire szükség van erre a pénzre, és mekkora terhet ró Isten munkájára ebben az országban, hogy visszatartottad azt a *Pacific Press* számára? Amerikában olyan források vannak, amelyek nekünk ebben az országban nem állnak rendelkezésünkre. Az *Echo* irodája még azt a pénzt sem tudta visszaadni, amelyet letétbe helyeztem náluk, anélkül, hogy megbénult volna az ottani munka. Testvéreink több helyen is hirdetik az igazságot Melbourne városa körül. Daniells testvér azt mondja, hogy nem a legjobb ebben a nagyvárosban dolgozni, de én tudom, hogy a városnak lehetőséget kell kapnia arra, hogy hallja az üzenetet, és hogy Istennek vannak emberei és eszközei. A tábori összejövetel csodákat tett az előítéletek lebontásában, és most itt az ideje annak, hogy dolgozzunk. Ehhez munkások és pénz szükséges a munka fenntartására, de úgy tűnik, hogy minden forrás, ahonnan pénzt szerezhettünk volna, el van vágva. A pénztárok kiürültek; most nem tudtak segítséget nyújtani, mert az utóbbi időben nagy összegeket vettek ki belőlük.

Az iskola elhelyezésének kérdése hamarosan eldől, ha elfogadják a földterületre tett ajánlatunkat; várjuk a választ. Ha az kedvező lesz, azonnal több ezer dollárra lesz szükségünk, és az az ezer dollár sem juthatott el arra a célra, amelyre felajánlották, mert te visszatartottad a *Pacific Press* számára. Ki volt a tanácsadód ebben az ügyben? Vajon nem felelősek-e Isten előtt azok, akik a pénzt felajánlották? Nem kellene az embert szabadon hagyni, amikor Isten Lelke indítja, hogy oda helyezze a pénzét, ahová jónak látja? Nincs nekünk Istenünk, aki azt mondja, hogy az arany és az ezüst az Övé, akárcsak a hegyek állatai? Nem tehet Ő bármit azzal, ami az Övé? Vajon ráteheti-e az ember a kezét arra a pénzre, amelyet Isten e rászoruló területekre szánt, hogy folytassa azt a munkát, amelyet Ő parancsolt elvégezni?

[1235]

Egy pillanatig sem feltételezem, hogy Olsen testvér volt a tanácsadód ebben az ügyben; hiszen ő már járt a területen, és ismeri a szükségleteinket. Nem akarok kételkedni az ő bölcsességében, nem hiszem, hogy egyetlen dollárt is elvonna ettől a területtől. Az Úr nem adott utasítást senkinek, hogy másfele terelje a pénzt attól az iránytól, amerre mennie kellene. Kié az emberek, a Generál Konferencia, a *Pacific Press*? Ki hallotta Isten hangját azt mondani, hogy ezeket a javakat más irányba kell terelni? Ha vezető testvéreink így cselekszenek, milyen bizalommal követhetik az emberek meggyőződésüket, amikor adományokat adnak Isten ügyére? Az a pénz, amely azoktól érkezik, akiket Isten sáfáiraivá tett, legyen elfogadva és szent áldozatként tekintve rá, és arra a célra legyen felhasználva, amelyre

szánták; ez bizalmat fog ébreszteni és bátorítani fogja az adakozást azokban, akiket Isten sáfáraivá tett. De ha az emberek, véges ítélőképességükkel szabadnak érzik magukat arra, hogy ezeket az ajándékokat saját belátásuk szerint használják fel, zavart keltenek azokban, akik indítatva lettek arra, hogy javaikat Isten munkájának valamelyik ágára fordítsák. Amikor testvéreink a saját elképzeléseik szerint kezdenek el dolgozni, nagy kárt okoznak a lelkeknek, kételyeket ébresztenek, és kérdéseket vetnek fel. Miért akarnak az emberek a saját útjaik és elképzeléseik szerint cselekedni, hogy lerombolják Isten szándékait?

Szívem belebetegedett abba, ahogyan ezt az ügyet kezelték. Szeretném hinni, hogy nem tetted volna ezt, ha ismerted volna a helyzetet. Most már jobban megértem azt a világosságot, amelyet akkor kaptam, amikor a férjem olyan gyenge volt Greenville-ben. Ez volt a kezdete annak az isteni útmutatásnak, amely az anyagi eszközökre vonatkozott. Az Úr megmutatta nekem az Ő akaratát, hogy férjemmel együtt pénzügyi tekintetben függetlenek legyünk minden intézményunktől. Testvéreink sokféle tervet készíthetnek arra, hogy megszerezzék a könyveinkből és egyéb kiadványainkból származó nyereség feletti ellenőrzést, de nekünk meg kellett tartanunk az eszközöket, hogy azokat úgy használjuk fel, ahogyan az Úr vezet bennünket.^[1236] Mi jobban megérthettük az ügy szükségleteit, mint mások; Isten megtanított minket arra, hogyan rendelkezünk a javakkal. Ő a birtokunkba adta azokat, hogy az Ő nevének dicsőségére használjuk fel. Később ismét figyelmeztetést kaptam, hogy férjem halála után javaslatok fognak születni könyveinkkel és kiadványainkkal kapcsolatban, hogy a nyereség egyetlen szervezet irányítása alá kerüljön. De figyelmeztetve lettem, hogy ne ruhazzam át javaim kezelésének felelősségét egyik intézményre vagy szervezetre sem; amikor látom az ügy különböző ágainak szükségleteit, akkor cselekednem kell, még ha testvéreim nem is látják ugyanúgy a szükségleteket, ahogy én.

Ha a felelős tisztségben lévő emberektől pénzt kérnék - akár csak azt a pénzt, amit Isten rám bízott - ezek a testvérek azt tanácsolnák, hogy ezeket a forrásokat más csatornába tereljék, hacsak ők maguk nem lennének olyan állapotban, hogy megértsék az ügy szükségleteit úgy, ahogyan azokat nekem bemutatta és hangsúlyozta az Úr. Ezért nem éreztem magam szabadnak arra, hogy elfogadjam a javaslatot, miszerint lemondjak könyveim szerzői jogdíjáról; ezt nem tehettem meg lelkiismeretem szerint. Amikor a minneapolis-i összejövetel után a terepen dolgozó könyvevangélisták úgy irányították a munkát, hogy könyveim mintegy halottként kerültek ki a nyomdából, és amikor megpróbáltam pénzt kivenni a Battle Creek-i kiadótól, és azt a választ kaptam, hogy túlléptem a számlám keretét, és nem kaphatok több pénzt, akkor fájdalmasan megéreztem, milyen kevés biztonság lenne abban, ha testvéreimre bíznom a felelősségemet. Isten mindent tud erről a dologról. Elég tapasztalatom van ahhoz, hogy megtanuljam, mennyire támaszkodhatom testvéreimre.^[1237]

Amikor Európából hazatértem 1600 dollárt adományoztam a chicagói miszióknak és más projekteknek. Amióta ebbe az országba jöttem, szinte folyamatosan adományozok. Az az összeg, amelyet a konferencia fizet a munkámért, minden, amit hajlandó vagyok elfogadni, de ez nem fedezi az éves kiadásaimat. Mivel utaznom kell, magammal viszem a segítőket, akikre szükségem van, és adományokat adok szinte minden helyen, ahol összejövetelek vannak. Azonkívül ígértem 1.000 dollárt az iskola területének megvásárlására. Willie hasonló helyzetben van, mint én az adományozás terén; szinte mindenhol ahová megyünk pénzületi adományokat ad. Folyamatosan találkozunk olyan emberekkel, akiknek segítségre van szükségük, és ha kizárólag arra támaszkodnék, amit a konferenciától kapok, a legnehezebb helyzetbe kerülnék. De hálát adok Istennek a világosságért, amit adott nekem; megfogadom azt, és igyekszem hűséges sáfár lenni.

Amikor a nagy intézményeinkkel kapcsolatban álló testvérek tanácsomat kérték arra nézve, hogy épülethez épületet adjanak, igyekeztem őket visszatartani. Beszéltem nekik az ügy szükségleteiről a már megnyitott misszióterületekről ezekben az új országokban, és a pénz iránti igényről az új területek számára a távoli vidékeken. Írtam, könyörögtem teljes erőmmel, hogy testvéreim tekintsenek messzebbre, és ne érezzék különleges kötelességüknek azt, hogy korlátozzák a munkát ezeken az új területeken. Igaz, hogy könyveket adományoztak az ausztráliai munkára, és ezek jobban fognak, mint vártuk ezekben a nehéz időkben, amikor a pénz kérdése annyira nyomasztó. De a könyvek nem elegendők, nem szabad bennünket arra hagyni, hogy csak a könyvek eladásából származó pénzre támaszkodjunk.^[1238] Azzal segítettem ezeket a könyvadományokat, hogy lemondtam a szerzői jogdíjaimról; de kezdek kételkedni testvéreim bölcsességében, akik erre kértek, mivel én önmagamért, és mindazt, amim van és ami vagyok, Isten munkájának adtam. Remélem, testvéreim nem fognak úgy viselkedni, hogy lerombolják a bölcsességükbe és ítélőképességükbe vetett bizalmunkat. Ha nem tudnak bízni a mi ítélőképességünkben az ügy szükségleteit illetően ebben az országban, akkor ezt a felelősséget bölcsőbb emberekre fogjuk bízni.

Azt írtam le, amit kötelességemnek éreztem leírni, hogy megértsed, miként látom ezt a kérdést. Willie-től egyetlen szót sem hallottam ezekről a dolgokról. Senkivel sem tanácskoztam, amikor ezt a levelet írtam; kötelességtudatból írtam, hogy megismerd őszinte véleményemet.^[1239]

27. levél, 1894. - S.N. Haskellnek címzett levél

Granville, 1894. június 1.

Kedves Haskell testvér!

Múlt csütörtökön megkaptam a leveledet, és nagy érdeklődéssel olvastam el. Ma kaptam egy rövid levelet Olsen testvértől és tőled, amelyet felolvastam Daniells, McCullagh testvéreinek és Willie-nek. Nagyon szeretném jobban megérteni Anna Phillips valódi helyzetét. Sajnálom őt! Sajnálom, hogy testvéreink ennyi kárt okoztak neki azzal, hogy bátorították őt abban a munkában, amelyet végzett. Sajnálom, hogy Rice testvér nem követte Isten tanácsát. Csak pozitív érzéseim vannak Anna Rice iránt. Őszintén sajnálom Prescott testvért és Jones testvért is. Nagyon aggódtam értük, különösen Jones testvéért, aki túlbuzgó a hitében, és nem tanúsítja azt az óvatosságot, amelyet írásbeli és szóbeli kijelentéseiben tanúsítania kellene. Imádkoztam, hogy ezek a kedves testvérek olyannyira el legyenek rejtve Krisztus Jézusban, hogy egyetlen helytelen lépést se tegyenek. Ma nagyobb bizalmam van bennük, mint korábban volt, és teljes mértékben hiszem, hogy Isten lesz a segítségük, vigasztalásuk és reménységük. Amint az apa könnyörül a fiain, úgy könnyörül az Úr azokon, akik Őt szeretik és félik. Ó, mennyire szorgos Sátán a rombolásban; ő soha nem azért dolgozik, hogy építsen, hanem hogy le-
döntse, gyengítse és megfossza a lelkeket erejüktől. Amikor sikerül megfosztania a lelkeket erejüktől, olyanokban talál segítőkész eszközöket munkájához, akik azok testvéreinek vallják magukat, akiket ő buktatott meg. Ahelyett, hogy a testvérek a saját gyengeségükre és arra a hajlamukra gondolnának, hogy engednek a kísértésnek, ahelyett, hogy alázatos véleménnyel lennének önmagukról, nehogy ők is elessenek, felfuvalkodnak hiúságukban, és diadalmaskodnak azok felett, akik hibát követtek el, pedig inkább őrködniük kellene, imádkozniuk és félniük attól, hogy az ő lábuk is meg ne csússzon.^[1240]

Sok minden fog történni Isten előkészületének napján, olyan dolgok, amelyeket nehéz lesz megérteni. Az Úr megmutatta nekem, hogy a munkások nyilvánvalóvá teszik majd, milyen lélek indítja őket cselekvésre. Akik a testvéreik hibái felett diadalmaskodnak, ahelyett, hogy bátorítanak, gyógyítanak és erősítnek azokat, akik tévedtek, ők lelkiületükkel azt bizonyítják, hogy elszakadva járnak Jézustól, és a gonosz angyalok társaságát keresik. Kötelességünk, hogy azok mellé

álljunk, akik hibát követtek el, de felismerik és megvallják azt. Az indítékok, amelyek az Úr Jézus Krisztus tisztának és szentnek ismer el, ilyen álláspontra készítet bennünket. Ha Isten Lelke lakik bennünk, igaz dolgokat fogunk gondolni, igaz szavakat fogunk szólni, és teljes igyekezettel őrizzük szívünket, nehogy valamilyen oktalan készítés miatt megszorítsuk és szenvedést okozzunk az Úr választott hírnökeinek. „Meg ne illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártsatok!”

A leggyengédebb érzéseket táplálom azok iránt a testvéreink iránt, akik elkövelték ezt a hibát, és azt mondom, hogy azok, akik megvetik a feddés elfogadóit, olyan próbákon fognak keresztül menni, amelyek napvilágra hozzák saját gyengeségeiket és jellemhibáikat. Jones és Prescott testvér az Úr választott követői, Isten szeretett szolgálói. Együtt munkálkodtak Istennel a jelen időre szóló munkában. Bár hibáikat nem hagyhatom jóvá, általános munkájukban egyetérttek velük.^[1241] Az Úr látja, hogy nekik szelídségben és alázatos értelemmel kell előtte járniuk, és olyan leckéket kell megtanulniuk, amelyek körültekintőbbé teszik őket minden kimondott szavukkal és minden megtett lépésükkel kapcsolatban. Ezek a testvérek Isten követői. Ők gyorsan elfogadták az Igazság Napjának ragyogó sugarait, és válaszul megosztották másokkal is a mennyei világosságot.

Ha féltek visszautasítani azt, ami világosságnak látszott, ha túlságosan készségesen ragadták meg azt, ami félrevezető volt, azt gondolva, hogy ez Isten útmutatása, vajon helyes-e bárkinek hibát keresni bennük, bírálni őket vagy panaszkodni rájuk most, amikor beismerik, hogy nem voltak eléggé körültekintők annak megítélésében, hogy egy olyan bizonyosság, amely isteni eredetűnek látszott, valójában milyen irányba mutat? Vajon azok, akik nyíltan elutasították az igazi világosságot, akik elutasították a Szentlélek erejének befogadását, megerősödjenek-e a világossággal szembeni ellenállásukban, és mentetetözzenek-e szívük megkeményedéseért, amely csak sötétséget és Isten nemtetszését hozta rájuk, csupán azért, mert más testvérek, akik befogadták Isten Szentlelkének világosságát, hibát követtek el? Minden lélek, aki elfogadta az igazság elméletét, most arra figyeljen, hogyan bánik Isten hírnökeivel. Senki se találtassék Sátán oldalán, mint testvérvádoló. Minden zúzóadás és seb gyógyíttassék meg. Mindenki, aki Krisztus nevét vallja, járjon teljes alázatosságban, és ne tápláljon a szívében olyan érzéseket, amelyek nem krisztusi, hanem sátáni jellemvonásokká fejlődnek. A mostani körülmény próbára teszi azokat, akik nem állnak szoros kapcsolatban Istennel, és Ő megvizsgálja, hogy vajon felmagasztalják-e lelküket hiúságban és önbizalomban, mondván: „Tudtam, hogy így lesz!”^[1242]

Ha a félrevezetett testvéreink most megfelelő lelkiületet tanúsítanak, és megalázzák szívüket Isten előtt, tévedésük nagy áldássá válhat számukra. Testvéreink közül egyesek ezekre a lelkészetre tekintettek, és oda helyezték őket, ahol egyedül Istennek kellene lennie. Minden szót befogadtak ajkukról anélkül, hogy

ők maguk gondosan keresték volna Isten igazságát. Teljes szívemből hálát adok az Úrnak, hogy a próba olyan emberekre esett, akik valóban szerették Istent és félték Őt, akik hajlandóak voltak elfogadni Isten figyelmeztetését és feddését, akik nem utasították vissza Isten helyreigazítását, mint makacs gyermekek, és nem álltak hosszú ideig ellen, mint azok, akik a fontos minneapolis-i összejöveteleken meg lettek dorgálva. Jones és Prescott testvérek megmutatták, hogy valóban hallják Isten hangját, és elfogadják azt.

Azt mondom kedves testvéreinknek, akik olyan gyorsak voltak elfogadni mindazt, ami látomások és álmok formájában érkezik, hogy vigyázzanak, nehogy csapdába essenek. Olvassátok el a figyelmeztetéseket, amelyeket a világ Megváltója adott tanítványainak, hogy ők továbbadják azokat a világnak! Isten ígéje szilárd kőszikla, és biztonságosan állhatunk rajta. Minden lelket meg kell próbálni, minden hitet és tanítást meg kell vizsgálni a törvény és a bizonyágtételek alapján. Vigyázzatok, hogy senki ne tévessen meg benneteket! Krisztus figyelmeztetései e tekintetben különösen szükségesek a jelen időben, mert tévelygéseket és megtévesztéseket hoznak közénk, és megsokasodnak, ahogy közeledünk a véghez. „Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják. Azért vigyázzatok!” Ne feledjétek: az ilyenfajta megpróbáltatások nemcsak kívülről, hanem belülről, saját sorainkból is érnek minket. Személyes biztonságunk az Istennek való teljes odaadásban rejlik.

[1243] Akik szeretetben és a Szentlélek erejének megnyilvánulásában hirdetik az igazságot, azok annak a veszélynek vannak kitéve, hogy bizakodónak és önteltnek tartják őket. Egyedül Isten óvhatja meg népét az önbizalom csapdájától és attól, hogy nem érzik pillanatról pillanatra az Őtől való függést. Vannak férfiak és nők, akik a hírnököt a hirdetett üzenet fölé emelik, akik dicsérik és magasztalják a hírnököt, elfeledve, hogy Isten az, aki csodálatosan munkálkodik általa az Ő nevének dicsőségére. Inkább Istent kellene dicsőíteniük azért, hogy általuk sokan olyan tanítást kapnak, amely bölcsé teszi őket az üdvösségre. Istent kellene dicsőíteniük azért is, mert a hírnök ajkáról elhangzó igemagyarázata által csodálatos dolgokat látnak meg az élő Igében. Csodálattal telnek meg, és szívük gerjedezik, mint a tanítványok szíve, amikor Jeruzsálemből Emmaus felé mentek, a megfeszített, de feltámadt Megváltóval együtt, aki megvigasztalta szívüket, miközben megértette velük az Írásokat. Megmutatta nekik, hogy csalódásuk az Ő küldetésével és munkájával kapcsolatban le volt írva a próféciákba, és hogy azok minden részletében beteljesedtek. Amikor felismerték, hogy aki velük járt és beszélt, a názáreti Jézus, Isten Fia volt, ezt mondták egymásnak: „Avagy nem gerjedezett-e a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az írásokat?”

Egyesek ezt kérdezik majd: „Miért van az, hogy ezek a hírnökök, akik mennyei kenyérrel tápláltak bennünket, tévedtek? Miért fogadtunk el tőlük bizonyos dolgokat, amelyekre szükségünk volt, és miért fogadtunk el olyanokat,

amit el kellett volna kerülnünk? Miért nem lettünk figyelmeztetve?”^[1244] Ez a veszély már évek óta fennáll. Azok a férfiak, akiket Isten különleges munkára választott ki, veszélyben vannak, mert a nép Isten helyett emberekre tekint. Amikor Butler testvér volt a Generál Konferencia elnöke, a lelkészek olyan helyre emelték Butler és Smith testvéreket, valamint másokat is, amely egyedül Istent illeti meg. A testvérek súlyos hibákat követtek el, és az Úr az igazság hírnökeit küldte, hogy kijavítsák tévedéseiket, és biztonságos ösvényre vezessék őket. De a néphez intézett feddés ellenére még mindig emberekben bíznak, és az emberi eszközt magasztalják és dicsőítik. Ez a súlyos hiba újra és újra megismétlődik. Az Úr férfiakat választott, hogy világosságot és nagyon fontos üzeneteket vigyenek az embereknek ezekben az utolsó napokban. Hosszú éveken át tartó, nehézségek közepette tanúsított kitartás után az Úr győzelemre vezette igazságát; mindenfelől felhangzott: „Íme itt van, íme amott van!”, mégis az üzenetet tovább hirdettük. A jelen időre szóló üzenet hirdetése során minden talpalatnyi földért meg kellett küzdenünk, és egyesek nem tudtak megbékélni Isten gondviselésével abban, hogy éppen azokat a férfiakat választotta ki e különleges üzenet hordozására. Azt kérdezik: „Miért nem olyan férfiakat választott, akik már régóta szolgálatban vannak?” Ennek az az oka, hogy Isten tudta, azok a férfiak, akik nagy tapasztalattal rendelkeznek, nem Isten módszere és terve szerint végeznék a munkát. Isten éppen azokat a férfiakat választotta, akiket akart, és van okunk hálát adni Neki, hogy ezek a férfiak hűségesen vitték előre a munkát, és Isten szócsövei voltak. Nos, mivel nem láttak mindent tisztán, és amiért veszélyben voltak, az Úr figyelmeztetést küldött nekik, és minden lélek, aki szereti Istent, adjon hálát az Úrnak az Ő irgalmáért. „Hogyan? Hálát adjunk Istennek azért, hogy ezek az emberek elhamarkodottan cselekedtek, és olyan dolgokat helyezeltek, amelyek nem mennyei eredetűek voltak?”^[1245] Nem! Azért adjunk hálát az Úrnak, hogy a hírnökök nem álltak ellen Isten figyelmeztetésének, így nem ismételték meg azt a súlyos hibát, amelyet egyesek évek óta elkövetnek, ellenállva Isten Lelkének. Adjatok hálát Istennek, hogy a hírnökök meghallották Isten hangját, és azonnal engedelmeskedtek Neki. Engedelmeségükben a gyülekezetek a legnagyobb bizonyítékát kapták annak, hogy ezek a férfiak az Úr választottjai. Az Úr egy üzenetet bízott rájuk, és munkálkodott általuk, mert ők felismerték azt a hangot, amely a mennyből tanácsolta őket, és engedelmeskedtek neki. Figyelmeztetések, tanácsok és utasítások hangzottak azokhoz a férfiakhoz is, akikre az Úr szent kötelességeket bízott és akik súlyos felelősségeket hordoztak a *Review and Herald* kiadóban. Mindazonáltal, bár Isten alkalmas és alkalmatlan időben figyelmeztette őket, hogy bizonyos dolgokat tegyenek meg, másokat pedig arra, hogy ne tegyenek meg, nem mindenki hallotta meg Isten hangját és engedelmeskedett Neki. Vajon azok, akik így lettek figyelmeztetve, gyorsan ráléptek arra az útra, amelyet az Úr mutatott nekik, mint ahogyan ez a két testvér tette? Nem, ők nem ezt tették!

Úgy döntöttek, hogy saját önző tanácsaikat követik, és ezáltal másokat is téves ösvényekre vezettek. Egyesek azok közül, akik figyelmeztetve lettek, veszélybe sodorták lelküket, mások pedig soha többé nem látják meg a helyes utat, mert sötétség borult rájuk, és lényegében ezt mondták: „Uram, nem a te utadon, hanem a saját utunkon akarunk járni!”

Ha az Isten igéjével megbízott emberek félelemmel és rettegéssel jártak volna Előtte, nem pedig szívük képzelgése szerint, akkor az Úr megdicsőült volna, és lelkeket mentettek volna meg az örök életre. Vizsgálják meg most alaposan szívüket; vizsgálják meg magukat égő lámpással, mert az utolsó napok veszélyei leselkednek ránk.^[1246] Azok, akik elmulasztották a világosság és az igazság befogadását, ne használják ki testvéreink tévedéseit, ne mutogassanak ujjal és ne szóljanak büszke szavakat, amiért Isten választottjai túl buzgók voltak eszméikben, és bizonyos dolgokat túl élesen adtak elő. Szükségünk van ezekre a buzgó emberekre, mert a mi munkánk nem tétlen munka, hanem energikus munka. Azok az emberek, akik nem fogadták el a betlehemi kútból merített és eléjük helyezett vizet, gondolják meg, mennyi veszett el amiatt, hogy nem találták meg a helyüket, és nem végezték el azt a munkát, amelyet Isten el akart végeztetni általuk. Ha ezek a tapasztalt emberek, akik elmulasztották megtenni a részüket, megmaradtak volna az Isten által választott úton, és nem az emberek, hanem Isten tanácsát követték volna, akkor egyesültek volna azokkal a férfiakkal, akiket az Úr kiválasztott, hogy elvigyék azt az üzenetet, amelyre az embereknek szükségük van ezekben az utolsó napokban. Isten általuk munkálkodott volna, és a munka sokkal gyorsabban és alaposabban haladt volna előre, mint ahogy történt. Nagyon értékes munkát végezhettek volna, ha nem tápláltak volna olyan lelkületet, amely nem volt kedves Isten előtt, és amely bezárta szívüket a Szentlélek munkája előtt. Kísértésbe estek, és nem engedtek a bizonyítékoknak, hanem kérdéseket kezdtek feltenni, hibákat keresni és szembeszegülni. Ez volt a magatartásuk, és hitelenségük miatt Isten nem tudta őket felhasználni neve dicsőségére. Újra és újra megszorították Isten Lelkét. Ha engedelmeskedtek volna a mennyből küldött világosságnak, akkor a harmadik angyal üzenetének felemelkedésében és előrehaladásában szerzett tapasztalatuk nagy értéket jelentett volna abban, hogy teljessé tegyék a jelen időre szóló munkát. Ők azonban nem voltak hajlandók elfoglalni azt a helyet, amelyre alkalmasak voltak, és nem végezték el azt a munkát, amelyre Isten felkészítette őket, hanem bírálókként álltak, és sok hibát véltek felfedezni azokban a férfiakban, akiket Isten használt.

Isten kiválasztott hírnökei örömmel egyesültek volna azokkal a férfiakkal, akik távol maradtak tőlük, kérdéseket tettek fel, bíráltak és szembeszegültek velük.^[1247] Ha meg lett volna e testvérek között az az egység, amelyet Krisztus tanításaiban tanítványainak meghagyott, néhány hiba és tévedés elkerülhető lett volna. De ha azok a férfiak, akiknek tapasztalatukat a munka előmozdítására kel-

lett volna felhasználniuk, azon fáradoztak, hogy azt akadályozzák, és ezért olyan hibák történtek, amelyek nem történtek volna meg, ha ők a kötelességük örhélyén álltak volna, kit fog Isten felelősségre vonni ezekért a későbbi tévedésekért? Azokat az embereket fogja felelősségre vonni, akiknek világosságot kellett volna gyűjteniük, és egyesülniük a hűséges őrállókkal ezekben a veszélyes napokban. De hol voltak ők? Azok táborában álltak, akik nem fogadták be a világosságot, sőt, feltartóztatták azt a világosságot is, amelyet Isten másokhoz akart eljuttatni. Isten és a világosság közé álltak, és elvesztették a drága világosságot és békességet, amellyel korábban rendelkeztek, majd elvesztették azt a vizet is, amely a világosság és az élet drága forrásából fakad. Olyan helyzetbe kerültek, amely miatt többé nem lehet rájuk úgy támaszkodni, mint Isten alkalmas embereire.

Isten egészen más állapotot akar. Azt akarja, hogy ezek az emberek, akik kötelességüknek tartják az akadékoskodást, álljanak oda az igazság szekeréhez, és tolják azt felfelé az emelkedőn. Emlékezzenek arra, amit Krisztus mondott tanítványainak: „Mindnyájan testvérek vagytok.” Akik megvetették azokat a férfiakat, akik Isten üzenetét hozták, nem embereket vetettek meg, hanem az Urat, aki rájuk bízta az üzenetet és a munkát. Isten mindezt számon fogja kérni tőlük. Az Úr munkájának szüksége volt minden egyes tapasztalatra, amelyet Butler testvérnek és Smith testvérnek adott; de bizonyos dolgokban a maguk útját követték, figyelmen kívül hagyva azt a világosságot, amelyet Isten adott nekik. Ha Littlejohn testvér a világosságban járt volna, sok szempontból nagy áldás lett volna; de az önzés nagymértékben bezárta a lelkét, és azoknak az embereknek a magatartását nézte és bírálta, akiknek Isten az igazság üzenetét adta, hogy ebben az időben hirdessék a világnak.^[1248] Az Úr gondviselésében megengedte, hogy ezek a testvérek, akik az Ő munkáját végzik, bizonyos hibákat kövessenek el. Miért? Hogy nyilvánvalóvá váljon, mi van azoknak az embereknek a szívében, akik szintén hibákat követtek el, és amiket az Úr ismételten, irgalmasan megbocsátott. Isten megpróbálja őket, és nyilvánvalóvá teszi, milyen lelkület van bennük. Nem hagyja jóvá azt, hogy elzárkóznak a világosságtól és Isten Szentlelkétől. Nem kapnak jutalmat azért, hogy lelkületükben szembeszegülnek Isten munkájával.

Azoknak a férfiaknak, akiknek már évekkel előbbre kellene tartaniuk annál, ahol most vannak, akiknek Istentől kellett volna tanulniuk, szívüket megalázva előtte, Krisztus Lelkét befogadva, hangjukat figyelmeztetésben felemelve és tiszta hangon megfújniuk a trombitát, most nincs okuk a diadalra. Isten felelősségre fogja vonni őket azért a jóért, amelyet megtehettek volna, ha lépést tartottak volna az Istentől kapott üzenetekkel, de amelyet nem tettek meg. Ha napról napra beteltek volna az Ő Lelkével, elvégezhetnék volna azt a munkát, amelyet azok a testvéreik végeztek el, akiket ők bíráltak és elítéltek. Az igazság hirdetéséhez elengedhetetlenül szükséges a Szentlélek ajándéka, amelynek vezetnie, irányítania és megóvnia kell a lelket Sátán megtévesztő hatalmától ezekben az utolsó napok-

ban, amely tele van csapdákkal és csalásokkal. A Szentléleknek olyan munkát kell elvégeznie az emberi értelem javára, amelyet az ember alig ért meg. Az igazság új aspektusai fognak megnyílni előttünk. Ó, milyen kevésbé értékelik Isten Igéjének gazdagságát! Ha a Szentlélek nem végzi el a maga munkáját az ember szívében, a jellem nem fog az isteni hasonlatosság szerint kifejlődni.^[1249]

Az Úr gazdagítani fogja azok értelmét, akik az igazság rejtett kincseit keresik. Mit ígéret Jézus tanítványainak vigasztalásul mielőtt eltávozott közülük? Isten Szentlelkét ígérte nekik. A Szentlélek isteni befolyása együtt munkálkodik az emberi értelemmel, és eszükbe juttatja mindazt, amit Krisztus mondott nekik. E veszélyes idő legnagyobb szüksége a Szentlélek, mert minden más áldást is magával hoz. A befogadott igazság átalakítja a jellemet. A napjainkban fénylő igazság világosságában meg vagyunk dorgálva, ha nélkülözzük a Szentlelket. Ez a hiány annak a bizonyítéka, hogy nem bővelkedünk abban a hitben, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. Amíg az emberek megelégednek az igazság elméletével, de hiányzik Isten Lelkének mindennapi munkája a szívükön, amely külsőleg a jellem átalakulásában nyilvánul meg, addig kizárják magukat attól a képesítéstől, amely eredményessé tenné őket a Mester munkájában. Akik nélkülözik a Szentlelket, nem lehetnek hűséges őrállók Sion falain, mert vakok arra a munkára, amelyet el kellene végezniük, és nem fújják tiszta hangon a trombitájukat.

A Szentlélek keresztsége, akárcsak pünkösdi napján, az igaz vallás megújulásához, az angyalok segítségének elnyeréséhez és sok csodálatos cselekedet véghezviteléhez vezet. Mennyei értelmes lények jönnek közénk, és az emberek úgy szólnak majd, amint Isten Szentlelke indítja őket. De ha az Úr úgy munkálkodik az embereken, mint pünkösdi napján és azt követően, sokan azok közül, akik most azt állítják, hogy hisznek az igazságban, olyan keveset tudnak a Szentlélek munkájáról, hogy így kiáltanak: „Óvakodjatok a fanatizmustól!” Azt mondanák azokról, akik beteltek Szentlélekkel, hogy „Édes bortól részegedtek meg”.^[1250] Nincs messze az idő, amikor az emberek sokkal szorosabb kapcsolatot fognak kívánni Krisztussal, sokkal bensőségesebb egyesülést a Szentlélekkel, mint amilyen eddig volt, de amelyben soha nem lesz részük, ha nem mondanak le saját akaratukról és útjukról, és nem követik Isten akaratát és az Ő útját. A magukat kereszténynek vallók nagy bűne az, hogy nem nyitják meg szívüket a Szentlélek befogadására. Amikor a lelkek Krisztus után vágyakoznak, és arra töreksenek, hogy eggyé legyenek Vele, akkor azok, akik megelégednek a kegyesség látszatával, így kiáltanak: „Vigyázzatok, ne essetek végletekbe!” Amikor a mennyei angyalok közénk jönnek és emberi eszközök által munkálkodnak, akkor szilárd és valódi megtérések történnek, a pünkösdi utáni megtérésekhez hasonlóan. Most pedig, testvéreim, legyetek óvatosak: ne engedjétek az emberi izgalomnak, és ne is próbáljatok ilyet előidézni! De miközben vigyázunk, hogy ne sodródjunk emberi ér-

zelmekkel, ne legyünk azok között sem, akik kérdéseket vetnek fel és kételkednek Isten Lelkének munkájában; mert lesznek olyanok, akik kérdéseket tesznek fel és bírálják, amikor Isten Lelke férfiakat és nőket vesz birtokba, mivel az ő szívüket nem indítja meg, hanem hideg és érzéketlen marad.

Látnunk kell igazi megtérést az emberek között, mielőtt képesek lennének megállni Isten nagy napján. Az igazság mindig tevékeny; nem passzív, élettelen elem, hanem ható erő, amely munkálkodik a hívők szívében. Az Úr soha nem tiszteli a hideg farizeizmust és a hitetlenséget. Minden testvérünk olvassa el az Apostolok cselekedetei első fejezeteit, és lássa, hogyan munkálkodott az Úr, és hogyan fog munkálkodik, ha a hitet táplálja az Ő népe szívében. Semmi se történjen viszálykodásból vagy hiábavaló dicsekedésből, hanem mindenki tiszta, önzetlen szívvel szolgáljon Istennek, tekintetét egyedül Isten dicsőségére irányítva. Felülről származó erőre van szükségünk, egy halandónál nagyobb hatalomra, amely a kegyelem utolsó üzenetének hirdetését kíséri világunk számára.^[1251] Ezzel a hatalommal olyan győzelmeket érhetünk el, amelyek világosan megmutatják, hogy az isteni hatalom együtt munkálkodik azokkal az emberi eszközökkel, akiket Isten felhasznál, hogy legyőzzék ennek a romlott korszaknak a hazug csodáit.

Isten képességeket bízott ránk, hogy azokat a lehető legteljesebben használjuk fel az Ő dicsőségére. Krisztus azt mondta: „Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket”. Az értelem fejleszthető, és képességeink összehangolt használata által, a Szentlélek irányítása alatt erős, rendíthetetlen jellemet fejleszthetünk ki. A Krisztus jellemének hasonlatosságára formált igaz jellem értékesebb az aranyból és a drágaköveknél. Akik együttműködnek az Úr Jézus Krisztussal az igaz jellem formálásában, Isten munkatársaivá válnak. Emberi közvetítőkként teszik majd a maguk részét, akiken keresztül Isten eléri a bűn által tőle elválasztott férfiak és nők szívét és elméjét, és megnyerik őket Krisztusnak. Senki sem másolhatja Jézus Krisztus példáját anélkül, hogy a világosság csatornájává válna, amely másokra is hatással van. Senki sem él önmagának. Istennek igényei vannak velünk szemben egyénileg, és rövid próbaidőnk alatt megköveteli, hogy használatba vegyük azokat a képességeket, amelyeket adott nekünk, és hogy szeressük egymást, amint Ő szeretett minket. Nem csupán úgy kell munkálkodnunk, hogy ezt a rövid életet tartjuk szem előtt; hanem úgy kell cselekednünk, mintha az örökkévalóság volna a szemünk előtt. Úgy kell élnünk, mintha a köztünk és a mennyei világ közötti függöny félre lenne vonva, és a hit szemével láthatnánk Krisztust, amint ránk tekint, és bátorít bennünket munkánkban. Tanulmányozzuk szorgalmasan a tanítványainak adott leckéket: „A beszédek, amelyeket én szólok nektek, lélek és élet.” Ezekben a leckékben velő és kövérség van. Krisztus így imádkozott az Atyához tanítványaiért: „De nemcsak ő értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem.”^[1252]

Testvéreim, hirdessétek Krisztust! Őt kell magasztalnunk a világ előtt, hogy az emberek megláthassák irgalmát és igazságát. Elmélkedjete azokon a tanításon, amelyeket Krisztus adott tanítványainak, hogy azokat továbbadhassátok a világnak. Ez az Ige, aki testté lett, és közöttünk lakozott. A világ örök érdeke egy dologtól függ – hogy az emberek megismerjék Krisztust, mint személyes Megváltójukat. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Az ihletett toll feljegyezte Krisztus szavait, hogy akik hisznek benne, továbbadhassák másoknak mindazokat a szavakat, amelyeket Ő adott nekik. A lelkészeknek az emberek elé kell tárniuk azokat a tanításokat, amelyeket a családi életben kell megvalósítanunk. A szülőket meg kell tanítani arra, hogy érezzék annak az ünnepélyes felelősségét, hogy gyermekeiket megtanítsák azokra a tanításokra, amelyeket Krisztus adott mind az Ó-, mind az Újszövetségben. A gyermekek különös módon el lettek hanyagolva, és az embereket fel kell világosítani a családi vallásosság tekintetében.

A Szentlélek elénk tárja Krisztust és az Ő igazságának csodálatos és nemesítő témáját, és sokak szeme megkenetik, hogy felismerjék a lelki dolgokat. Sokan mélyebb megértésre jutnak a Bibliában foglalt tanítások tekintetében, mint korábban, és egy magasabb kegyességi mércét ismernek fel. Látják, hogy van egy munka, amelyet el kell végezni a világért, és amely komoly buzgóságot és erőfeszítést, önmegtágadást és önfeláldozást kíván Krisztusért. Egy magasabb és szentebb kereszténység fog megnyilatkozni, mint amilyenek sok éve tanúi voltunk. Oly nagy szükségünk van az isteni érintésre, hogy többé ne a mi kényelmet szerető, közömbös, alacsony mércénk szerint munkálkodjunk. De, amikor a gyülekezet helyesen lesz tanítva, és tagjai bölcsen lesznek oktattva, mind az idősek, mind a fiatalok egy szívvel-lélekkel fognak munkálkodni.^[1253] Az a nagy vállalkozás, hogy világ minden részébe eljuttassuk a világosságot sokkal több misszionáriust igényel majd, mint amennyit eddig kiküldtünk. A gyermekeket nem nevelték, nem figyelmezték és nem képezték úgy, ahogyan Isten akarta volna, hogy a munkások nagy serege legyenek ők az Ő ügye előmozdítására.

Krisztus első eljövetelkor az angyalok dicsőítő kiáltásokkal törték meg az éjszaka csendjét: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” Ő hamarosan ismét eljön, nagy hatalommal és dicsőséggel. Azok, akik nem egyesültek a világgal, felismerik majd, hogy ez az idő többet kíván gyenge, erőtlen és pusztán módszeres fejtegetéseknél. Megértik, hogy buzgóságnak és hatalomnak kell kísérnie az Igét, amely felébreszti a pokol erőit, hogy szembeszálljanak azokkal a figyelmeztetésekkel, amelyeket Isten azért ad a népének, hogy felrázza az embereket természetes biztonságérzetükből, és felkészítsék őket a közvetlenül előttünk álló nagy eseményre. Az ígélet így szól: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind

végső határáig.” Isten ebben az időben nem fogad el langyos, erőtlén üzenetet. A régi időkben „a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei”, és ma is hasonló tanításra számíthatunk. Tudom, hogy az Úr hatalma munkálkodott Battle Creekben. Senki ne próbálja ezt tagadni, mert ezzel a Szentlélek ellen vétkezne. Bár szükséges mindenkit figyelmeztetni, hogy óatosan és imádságos szívvel járjon, nehogy az ellenség megtévesztése eltérítse a Bibliától, senki se gondolja, hogy Isten nem nyilvánítja meg hatalmát hívő népe között; mert Ő munkálkodik, és senki sem akadályozhatja ebben. ^[1254] Az Ő neve dicséret lesz a földön. „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől.” Egyesek meglátják és befogadják a világosságot, de azok, akik hosszú ideig ellenállnak a világosságnak, mert az nem az elképzeléseik szerint érkezett, abba a veszélybe kerülnek, hogy a világosságot sötétségnek, a sötétséget pedig világosságnak nevezik; de Isten hatalma elsöpri a hamisság menedékét, és az Ő dicsősége meg fog nyilvánulni. Ne álljatok ellen a világosság egyetlen sugarának sem, Isten Lelkének egyetlen munkáját se tekintsétek sötétségnek! Isten nem hagyja népét magára, hogy mennyei angyalok együttműködése nélkül harcoljon a fejedelemségek, a hatalmasságok, e sötétség világbírói és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a magasságban vannak. Isten hatalma meg fog nyilvánulni, hogy kordában tartsa az ellenség hatalmát. Isten győzelmet ad az igazságnak.

Ellen G. White ^[1255]

57. levél, 1894. – O.A. Olsennek címzett levél

Granville, 1894. június 10.

Kedves Olsen testvér!

Nagyon nyugtalanít Willie helyzete. Túl sok teher nehezedik rá. El kell készítenie azokat az anyagokat, amelyeket Amerikába és Ausztrália különböző misszióterületeire kell küldeni; tanácsot kell adnia a külföldi munkával kapcsolatban; tanácsot kell adnia az itteni fontos tevékenységekkel kapcsolatban, késő éjszakáig bizottsági üléseken kell részt vennie; kénytelen elhanyagolni az írásait, majd éjfélig fennmaradnia gépelni, miközben a munka állandóan és sürgetően nehezedik rá. Nos, ha azt szeretnéd, hogy Isten ügyében megmaradjon, kérlek küldj neki egy embert, aki segít neki. Ha az Isten ügye ezt nem tudja lehetővé tenni, akkor anyaként kérni fogom őt, hogy határozottan változtasson a munkamódszerén. Sokkal kevesebbet kell végeznie, de ő nem gondol önmagára.

Most olyan állapotban van, amely nagyon megrémít engem. Az agya túlterhelt. Úgy gondolom, ha készségesebb lettél volna kifejezni megbecsülésedet munkája iránt, amelyet tudom, hogy megérdemel, az semmiképpen nem tette volna őt önteltté, és semmi kárt nem okozott volna neki. Nem hagyja el ajkát egyetlen elégedetlen szó sem emberrel, sem dologgal szemben. Egész lelkét Isten munkájának szenteli, de tudom, hogy nem folytathatja úgy, ahogyan eddig tette. Kimondhatatlanul szenvedek emiatt a helyzet miatt. A legkellemetlenebb helyzetbe fogja hozni magát azért, hogy segítsen valakinek, akiről azt gondolja, hogy segítségre szorul.

Amikor látom, hogy önző, megszenvedett emberekkel társulsz, akiknek útja Isten folyamatos rosszállása alatt áll, úgy érzem, hogy te magad is veszélyben vagy, hogy befolyásuk alá kerülsz, és olyan döntéseket hozol, amelyeket Isten nem szeretne, hogy meghozz.

Nem merem Willie-nek elmondani, amit neked írtam. Starr testvér és felesége Queenslandbe mentek, hogy megnyissák ott a misszióterületet. Starr testvér elkísér minket Afrikába, de én nem szándékozom elhagyni ezt a területet, míg világosabban nem látom magam előtt az utat.^[1256] Willie-nek túl kevés ideje volt, hogy segítsen a könyvemmel. Néhány napja egy-egy órát szánt arra, hogy meghallgassa néhány fejezet felolvasását a *Jézus élete* című könyvből, de mivel még nem

tudtam semmi újat írni, nincs sok tennivalója ebben a tekintetben. A gyülekezetek segítségért kiáltanak; sok látogatást kell tennem, és sok személyes bizonyágtételt kell írnom. Nem merem elhanyagolni ezt a munkát, és hagyni, hogy férfiak és nők becsapják magukat, azt gondolva magukról, hogy igazak, holott én tudom, hogy tévednek. Ha valamilyen baleset érné őket és bűneikben halnának meg, úgy érezném, hogy lelkük vére rám tapadna.

Június 15.

A legutóbbi postával kapott levelekből és beszámolókból látom, hogy Willie fizetését csökkentették. Ha Amerikában lenne a családjával, ez nem lenne következtelen döntés, de ausztráliai és új-zélandi látogatásodnak bizonyára meg kellett volna értetnie veled a helyzetet, hogy a korlátozott anyagi eszközök milyen nehézségeket okoznak a vezető beosztású munkásokra, ami messze meghalad mindent, ami Amerikában egyáltalán lehetséges. Itt folyamatosan pénzre van szükség a munka különböző ágazatainak fenntartására, és szükséges, hogy adományokkal támogassuk azokat a vállalkozásokat, amelyek pénzt igényelnek. Azok, akik családjukkal együtt maradnak Amerikában, és intézményeinkben töltenek be állást, sokkal könnyebben boldogulnak jóval kisebb fizetésből is, mint azok, akiket olyan területeken hívnak munkára, mint amilyeneken mi most dolgozunk. Azoknak, akik ezeken az új és rászoruló területeken dolgoznak, rendelkezniük kell eszközökkel a munka megkezdéséhez; különben azt kell majd látniuk, hogy a munka elakad, és tehetetlennek érzik magukat, amikor a helyzet javításáról lesz szó. Tudom miről beszélek, mert munkánk nagy részében évek óta úttörők vagyunk.

Nincs egyetlen lélek sem, akitől a nehéz időkben bármelyikünk akár csak egy dollárt is várhatna a helyzet enyhítésére. Mind Melbourne-ben, mind Sydneyben üres a kincstár. Két havi számlánk rendezetlen maradt az élelmiszerboltban, és amióta ezen a helyen vagyunk, folyamatosan a pénzügyi problémát vizsgáljuk. Nem látod, milyen helyzetben van Willie? Amellett, hogy eltart egy családot Battle Creekben, fizeti a lakbérét és az ellátását, valamint fedezi az itt felmerülő egyéb kiadásokat, így nem marad semmi tartaléka, amelyet felhasználhatna – pedig ez elengedhetetlen lenne a munka különböző ágazataiban. ^[1257] Így folyamatos anyagi nehézségben van. Amerikában kölcsönt kellett felvennie a háza megvásárlásához, és még mindig fizeti rá a törlesztést és a kamatot. A vezetői tisztség, amelyet betölt, szükségessé teszi, hogy példát mutasson a különböző munkák támogatásában. A sok pénzbeli igény arra készítette őt, hogy 1200 dollárt kérjen tőlem kölcsön, amit meg is adtam neki.

Ezen felül 1200 dollárt én is kölcsön kaptam, és megígértem, hogy visszafizetem, amikor kérni fogják. Ennek a pénznek minden egyes dollárját a munkára fordítottam, így láthatod, hogy ez több, mint az egyéves fizetésem. Tudod, hogy

az elmúlt évben kapott teljes fizetésemet annak a teleknek a megvásárlására adtam, amelyen az iskola fel fog épülni. Egy szót sem szóltam azért, hogy a fizetésemből levontatok heti 2 dollárt; ez csak néhány olyan lehetőségtől foszt meg, hogy az Isten ügyére adakoznék, amint látom, hogy nagy szükség van rá, így ebben korlátoz engem. Mégis szeretném, ha gondosan megvizsgálnád a munkások helyzetét, és látnád, hogy kik azok a férfiak, akiknek folyamatosan a pénzüket kell felhasználniuk a munka érdekében és új területek megnyitására, és akik semmilyen önző megfontolásból nem tartják vissza javaikat. Bátorító, hogy az ilyen emberek nem válnak önzővé. Willie sem fog önzővé válni, semmilyen körülmények között sem. De tudom, mennyire gyötri és nyugtalanítja az, hogy meg van kötve a keze, és nem adakozhat.

Amikor először Granville-be jöttem, 50 dollárt kellett kölcsönkérnem Hughes testvérnőtől, és most visszakéri a pénzt, de nem tudom visszaadni, amíg pénzhez nem jutok. Nagy költséggel járt, hogy minden holminkkal együtt Melbourne-ből ide költöztünk. De Willie adakozni fog, és elmarad a kifizetésekkel, és nekem kell majd a saját pénzemmel hozzájárulni családjá fenntartásához, mert ő ezt nem tudja megtenni, amíg ennyi más kiadása van.^[1258] Amerikában kisebb fizetésekből is meg tudunk volna élni, mint amekkorára itt szükségünk van. Így tisztességes, hogy pontosan tudd, hogyan állnak a dolgok. Azért írom ezt, hogy a vezetők tudomására hozhasd a valós állapotot, mert abban a tisztségben, amelyben vagy, kiváltságod és kötelességed ezt megtenni.

Amint szerzek némi pénzt, aminek néhány napon belül meg kell érkeznie, 50 dollárt fektetek be a Seven Hills-en épülő kis gyülekezetbe. Jelenleg húszan tartják a szombatot; a szülők a gyermekekkel együtt körülbelül negyvenen vannak. Amikor a sátort lebontják, nincs helyük, ahol összejöhetnének istentiszteletre. Csodálatos emberek, de túl szegények ahhoz, hogy többet tehessenek; megteszik, amit tudnak, és nekünk segítenünk kell őket.

Most látom milyen fontosak voltak az Úrtól kapott figyelmeztetések, hogy ne adjuk ki kezünkben azokat az eszközöket, amelyekről Isten azt kívánta, hogy mi kezeljük; mert férjemmel együtt olyan eszközökké akart tenni, akik által az igazság zászlaja sok helyen felemelkedhet. Willie apja helyét tölti be. Láttam, hogy a mi munkánk olyan jellegű, hogy nem szabad függenünk sem testvéreinktől, sem valamely intézménytől, sem ember vagy embercsoport döntéseitől; mert ha ők nincsenek megszentelve, akkor ellene fognak állni Isten munkájának. Láttam, hogy az Úr különleges munkát bízott ránk. Olyan emberek, akiket nem Isten tanított, akik nem álltak az Ő Lelkének befolyása alatt, tisztánlátás hiányában bizalmi állásokba lettek helyezve, ahonnan befolyásuk irányító hatalommá válik, és sok döntés születik, amelyek rossz irányba viszik a dolgokat. Nemcsak a munkát veszélyeztetik azok az emberek, akik nem hajlandók engedelmeskedni Isten parancsolatainak és elfogadni azokat, hanem még közülünk is egyesek, akikkel

részt vettünk a munka tervezésében és végrehajtásában, nem álltak szoros kapcsolatban Istennel. Mégis ezeknek az embereknek az ítélőképességét megbízhatónak tekintették. Ha képesek lettek volna megkülönböztetni a szent dolgokat a közönségestől, akkor Istennek szentelték volna talentumaikat és képességeiket, és üzlet-emberi adottságaikat szent megbízatásként használták volna fel.^[1259] Csakhogy ők soha nem tértek meg, és nem teszik Istent a félelmük és bizalmuk tárgyává. Mégis, döntéseik megkötnék vagy feloldanak Isten munkájában, mintha megszenteltek lennének a Szentlélek által.

Férjem halála óta ismételten olyan figyelmeztetéseket kaptam, mint ezek: „Óvakodj a magas pozícióban levő emberektől! Ne helyezd magad emberek hatalma vagy irányítása alá, mert egyesek nem értik, hogyan munkálkodik Isten! Neked nem szabad megkötnözve lenned olyan határozatok által, amelyek meghozatalával nyomást gyakorolnak rád! Túl gyakran az önzés fogja irányítani az emberek gondolkodását és ítélőképességét! Világos bizonyágtételeket adok, amelyeket el kell mondanod, de azok az emberek, akik nem ismerik Istent és az Ő Lelkének megszentelését, félrevezetik a többieket. Nem fogadják el az igazság bizonyágtételeit, sem a feddést. Féltékenységet fognak táplálni. Irigységből, Isten Lelkével szembeni ellenállásból hallgatni fognak Sátán sugallataira, és megnehezítik azt a munkát, amelyet rád bízam. Olyan helyzetbe állítottalak, hogy befolyással és eszközökkel rendelkez, hogy erősítsd az Én munkámat, előmozdítsd országom érdekeit, és ne akadályozzon azok ítélete és döntései, akik nem teszik tanulmányuk tárgyává Isten gondolatainak és akaratának megismerését.”

Az Úr megmutatta nekem, hogy te, kedves testvérem, időnként megengeded, hogy olyan emberek ítélete, akiket nem Isten Lelke irányít, arra indítson téged, hogy olyan terveket és javaslatokat támogass, amelyek nem tetszettek Istennek. Egyes tanácskozással kapcsolatban az Úr szava újra és újra feltárta előttem azokat a rossz dolgokat, amelyeket ki kell javítani; de ha láttad is a rosszat, nem mertél szilárdan és bátran kiállni a helyes dolgok mellett. Az a veszély fenyeget, hogy eltorzul az ítélőképességed. Ennek tudata még nagyobb terhet helyezett rám. Ezek a dolgok nem tetszenek Istennek.^[1260] Ami Eldridge kapitányt illeti, újra és újra feddő szavakat kellett írnom neki. Bár láttad az ott munkálkodó rosszat, mégsem tetted azt, amit a te helyzeted megkívánt volna, hogy megtedd. Azoknál, akiket meg kellett fednem, az Úr szava nem érte el azt a hatást, amelyet elért volna, ha te világosabban felismerted volna a rosszat és határozottan cselekedtél volna. Ezeket a szavakat akkor mondták el nekem, amikor a bizottságokban uralkodó helyzet a legelfogadhatatlanabb lett az Úr előtt: „És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be. És a hűség hiányzik, és aki a gonoszt kerüli, prédává lesz. És látta ezt az Úr és nem tetszik szemeinek, hogy jogosság nincsen.”

Régóta gonoszság uralkodik a Battle Creek-i kiadóban. Az Istentől kapott

üzenetek nem bírtak kellő súllyal azok számára, akik vezető pozíciókat töltöttek be, a jelenlegi helyzet megváltoztatására. Láttam, hogy Sátán ujjongott, amikor emberek önzése kifosztotta Isten kincstárát. Vannak, akik rosszindulattal vannak irántam, mert csökkentették a túlzott fizetésüket. Ilyen érzéseket táplált Eldridge kapitány, Henry testvér, Frank Belden és mások. Ezek a férfiak soha nem lesznek tiszták Isten előtt, mindaddig, amíg vissza nem adják az Úr ügyének azt, amit az önző és kapzsi lelkületük elrabolt a munkából. Az Úr megmutatta nekem, hogy az ilyen túlzott fizetések következménye az lesz, hogy a valóban lelkiismeretes munkások elnyomva lesznek. Azok, akik minden dollárt megragadnának, amit csak megszerezhetnek, hogy saját hasznukra fordítsák, a maguk tetszése szerint irányítanák a dolgokat, ha lehetőségük lenne rá.

Fájdalommal telt meg a szívem, amikor láttam, milyen nagy igényt tartasz Henry testvérré. Nem látok ebben semmi világosságot. Isten önzetlen, igaz embereket akar, akiknek ítélőképességét nem befolyásolják az érzelmek, olyan embereket, akik nem hoznak döntéseket rossz lélek befolyása alatt. „Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek” – mondja az Úr.^[1261]

Ami engem illet, nem törődöm a fizetéssel; de törődöm a szigorú elvekkel és az igazsággal. Törődök a józan ítélettel, amikor olyan emberek, akik szövetségre léptek egymással, nagy fizetéseket vettek el Isten kincstárából, amelyeket nem érdemeltek meg jobban, mint mások, akik a kiadóban vagy a munka más ágazataiban dolgoznak, akik alacsony fizetést kaptak, mégis lelkiismeretesen, becsületesen, teljes szívvel és tisztasággal végezték munkájukat; súlyos hiba történt, egy olyan hiba, amely felett Isten nem huny szemet. Amikor ezek az emberek megtérnek, minden egyes dollárt, amelyet azon felül kaptak, mint ami járt volna nekik, vissza fognak adni a kincstárba. Krisztussal van dolgunk az Ő szentjeinek személyében. Nem igazságos és nem helyes, hogy az egyiket felmagasztalják, a másik pedig, aki hűségesebb és igazabb, nehéz helyzetbe kerüljön. Isten bizonyosan megfizet ezekért a dolgokért.

Egyre inkább meg vagyok győződve arról, hogy az én munkám ebben az országban van. Nem merjük elhagyni az ausztráliai és új-zélandi munkát jelenlegi állapotában. Látod, milyen helyzetben van Willie, és nem tudom elfogadni, hogy továbbra is úgy dolgozzon, mint eddig. Ha senki más nem látja a helyzet megváltoztatásának szükségességét, akkor határozottan fel fogom használni a befolyásomat a fiam érdekében.

Bárcsak látnék egy határozott reformot Henry testvérben, hogy elégedetten tekinthessek arra a bizalomra, amelyet láthatóan íránta tanúsítasz. Ismerem azt a lelkületet, amely nagymértékben uralta ezt az embert, és nagyon nyomaszt a gondolat, hogy hozzá leszel kötve, mint társadhoz azon az európai utazáson. Mennyi hitetlenséget vet el még az Isten által adott üzenetekkel kapcsolatban? Mennyi torzítást és elferdítést fog a munkára ráerőltetni hangjával és befolyásával, Isten

szándékával és akaratával ellentétben? Nagyon meglepődöm és nagyon aggódom érted. Nem érzem azt a bizonyosságot veled kapcsolatban, amelyet szeretnék érezni. Nem szeretném, ha rossz döntést hoznál. Nem akarom, hogy megbántsd Istent. Egyetlen szót sem akarok mondani, ami elbátortalanítana, de figyelmeztetnem kell téged.^[1262]

Olsen testvér, szeretném elmondani neked, hogy ne számolj velem Afrika ügyében; semmiféle világosságot és semmiféle értelmet nem látok egy ilyen lépésben. Ideje, hogy egy visszavonult helyet találjak, ahol békére és lelki nyugalomra lelhetek. Ötven éve a harc sűrűjében vagyok, és nem kívánok addig aktív szolgálatban maradni, amíg már nem tudom, mikor kell abbahagynom. Úgy gondolom, eljött az ideje, hogy félretegyem az új területeken felmerülő gondokat és problémákat. Már csak kevés erőm maradt.

Nincs szükség arra, hogy bárki Afrikáról beszéljen nekem. Nagyon jól tudom, mi várna ott rám, ahogyan azt is tudom, mit tesznek a testvéreim; számomra az lenne a legnehezebb misszióterület, amelyen valaha is próbáltam volna dolgozni. Mindenről tudomásom van, mert az Úr világosan elém tárta a dolgokat. Még kevésbé hajlok arra, hogy Afrikába menjek azóta, hogy a Wessels testvérek birtokba vették azt a tulajdont, amelyet kaptak. Tudom, hogy ez nagyon megnehezítené a munkámat. Ha az Úr bizonyágtételt küldene általam számukra, attól tartok, nem fogadnák el; tudom, hogy nagy veszélyben vannak azóta, hogy megkapták azt a tulajdont, és ha elutasítják Isten figyelmeztetéseit, elveszítik lelküket. Tudom, hogy az ellenség készen áll arra, hogy félremagyarázza mindazt, amit mondanék vagy írnék nekik; Phillip Wessels testvér határozottan kijelentette nekem, hogy többé nem akar leveleket kapni tőlem.

Egyáltalán nem vágyom arra, hogy Európába menjek, vagy Afrikába látogassak, és egyetlenegy sugár világosságot sem látok arra, hogy mennem kellene. Kész vagyok oda menni, ahová az Úr megmutatja, hogy kötelességem menni, de nem vagyok hajlandó a konferencia hangjára hallgatni, ha nem mutatja az Úr, hogy ezt kell tennem. Tudom, hogy a konferencia sem kívánná, hogy akkor is megtegyem. Egyelőre nem érzek késztetést arra, hogy Amerikába menjek, mert olyan nagy erőfeszítést igényelne az odautazás, hogy nem lenne bölcs dolog a részemről. Itt maradok, amíg további utasításokat nem kapok az Úrtól, amelyek megmutatják, mit kell tennem. Úgy gondoltam, jobb, ha ezt megírom neked, hogy ne számolj azzal, hogy elmegyek, amikor valójában nem érzem kötelességemnek. Álljanak most már a fiatalabbak a küzdelemben!^[1263]

Több héten át olyan lelki gyötrelmen mentem keresztül, hogy nem tudtam, jobb-e életben maradnom, vagy meghalnom. Starr testvér és testvérnő Queenslandbe mentek, és az imám az, hogy az Úr legyen velük. Nem hiszem, hogy Starr testvérnő bármiféle könnyebbséget jelentene számomra, mint házvezetőnő az otthonomban. Nem rendelkezik azokkal a tulajdonságokkal, amelyek egy ilyen

pozícióhoz elengedhetetlenek. A súlyos küzdelem után, amelyen Melbourne-ben kellett átmennem a hibák megfeddésével kapcsolatban – olyan küzdelem, amely mintegy kiszívja az életemet és a bátorságomat –, képtelen voltam aludni vagy lelki nyugalmat találni. Teljesen kimerülten érkeztem Granville-be. Anyagi eszközök híján voltunk. Nekem jó szobám volt, Starr testvérnek és testvérnőnek is, de Willie-nek egy kis dobozszerű, nyirkos és egészségtelen szoba jutott. Aztán megérkezett Lawrence testvér és testvérnő Mattie-val együtt, azt gondolva, hogy csak néhány napig maradnak, de hat hétig maradtak nálunk, amíg az iskola telkének kérdése rendeződött. Házunk szállodává vált mindazok számára, akik jöttek-mentek, és nehéz volt megoldani minden vendég ellátását. Családunk létszáma tizennégy fő volt. A pénzügyek kezelése fejtörést okozott, de igyekeztünk a kiadásokat a lehető legjobban csökkenteni. Tanácskoztam a családdal, és beleegyezésükkel lemondtunk a vajról, majd teljesen elhagytuk a húst is. Amióta Granville-be jöttünk, egy falat húst sem ettünk. Mindazt, amit a ház berendezésére vásároltunk, árveréseken vettük meg; figyeltük az alkalmakat, hogy olcsón jussunk hozzá a szükséges tárgyakhoz. Amikor Daniells és Smith testvér az *Echo* kiadóból Melbourne-ből jöttek, egy sátrat állítottunk fel, hogy több helyünk legyen. Egy kályhával tettük kényelmessé, testvéreink a sátorban voltak elszállásolva, és ez volt az egyetlen helyük a tanácskozásokra. Tudtam, hogy nincs más hely, ahol ezeket az embereket kényelmesen el lehetne szállásolni. Reekie testvér és mások is gyakran voltak itt a munkával kapcsolatos tanácskozásokon. A Firth testvérek elleni eljárás olyan vitát váltott ki, és annyi cikk jelent meg mellette és ellene a világi lapokban, hogy nagyon megerhelő volt az egész ügyet követni.^[1264]

Nos, sok és igen kellemetlen dolog nyugtalanít engem. Számítottam arra a pénzre, amelyről Haskell testvér írta, hogy Amerikából érkezik. Éppen, amikor már nem volt mit kivenni az itteni pénztárból, azt írta, hogy a pénz a következő postával érkezik. De pénz helyett azt a hírt kaptuk, hogy Haskell testvér az első 20 000 dolláros részletet a Pacific Presshez vitte, hogy onnan küldjék tovább ide, de C.H Jones testvér azt mondta, hogy a nyomdának szüksége van a pénzre, és a pénz belekerült az általános alapba. Nemcsak elszomorított ez, hanem fel is háborított. Néhány éjszakával azelőtt, hogy ez a levél megérkezett, álmodtam erről az egész ügyről. Úgy tűnt, mintha egy szigeten lennénk, és a távolban láttuk, hogy egy csónak közeledik felénk, és az egyik ember a fedélzeten kinyújtotta a kezét egy pénztárcával. Még mielőtt a csónak elindult volna, tudtuk, hogy segítség érkezik; de egy ember odalépett, elvette a pénztárcát, a zsebébe tette, és a felénk nyújtott kéz üres maradt.

Volt még néhány más nyomasztó tapasztalatom is abban az időben, és összességében úgy voltam terhelve, mint a kék alatt roskadozó szekér. Fájdalom volt a szívemben és a fejemben, amit zsibbadás követett. Soha azelőtt nem értettem meg úgy a Krisztusról feljegyzett szavakat: „haláltusában lévén, buzgóságo-

sabban imádkozék”. A jelen szükség kényszerített arra, hogy kiálljak és szóljak népünkhöz, de ó, a szívem annyira fáj! Nem tudtam aludni, és fájdalommal és gyötrellemmel telve járkáltam a szobában. Tudtam, hogy egyetlen élő lélek sem tud segíteni rajtam.

Egy reggel, hajnali egy óra körül a naplómat írtam; már egy ideig imádkoztam, mielőtt felkeltem volna az ágyból, amikor hirtelen az egész teher eltávozott rólam, és a békesség, mint egy folyó, betöltötte a lelkemet. Ezután Daniells testvérrel és néhány más személlyel elmentünk megnézni az iskola telkét. Másnap reggel, miközben mindannyian imádkoztunk, az Úr arra indított, hogy imádkozzak McCullagh testvérért, hogy áldásban, erőben és gyógyulásban részesüljön.

[1265] Nagyon áldott pillanatok voltak, és McCullagh testvér azt mondta, hogy a nehézség eltávozott a torkából, és azóta folyamatosan gyógyul.

Az ideérkezésünk szükségessé tette, hogy súlyos terheket hordozzunk. Tudtuk, hogy a földeket vizsgáló bizottság számára költséges lenne a szállodában étkezni, és nincs erre pénz, ezért megkértem Mayt, hogy főzzön a testvérek számára, amit majd elküldünk Dora Creekbe. Két hónapig adósok voltunk az élelmiszerboltosnak, én pedig kölcsönkértem egy kis pénzt a saját szükségleteimre, valamint néhány fontot, hogy segítséget nyújtsak egy bajban levő testvérnek.

De, amikor megérkezett a *Review*, benne Littlejohn testvér két cikkével, a lelkem ismét gyötrődni kezdett. Úgy éreztem, meg fogok halni. Nem tudtam írni. Napokig semmit sem tudtam tenni. Nagy sötétség borzalma nehezedett rám. Mélyen megrendített a gondolat, hogy a kiadó vezető beosztású emberei nem megbízhatók, hogy annyira kevés bennük a megkülönböztető képesség, hogy engedélyezték egy ilyen cikk kinyomtatását és terjesztését, kiszolgáltatta bennünket, mint népet, ellenségeink kezébe. Az esetemet imádság tárgyává tették, és az éjszaka folyamán úgy tűnt, Jézus közel jön hozzám. Azt mondta: „Hadd vegyem le rólad a terhedet; mert nem tudod hordozni.” Úgy éreztem, Jézus karja körülölelt, és azt mondta, hogy olvassam el Ézsaiás 54. fejezetét; majd megismételte a negyediktől a nyolcadikig tartó verseket. Azt mondta: „Sátán el akar pusztítani téged, de Én vagyok a te helyreállítód. Tedd rám a terhedet! Én nyugalmat adok neked.” Teljesen megkönnyebbültem, de a helyreállítás lassan jön. A fejem és a szívem még mindig szenved.

Azért írom le ezeket a részleteket, mert szeretném, ha megértenéd, miért nem merek Afrikába menni. Nagy bizonytalanságban vagyok, hol található nyugalmat és lehetőséget az írásra. Eddig azt gondoltam, hogy a nyugalom a sírban való alvást jelenti, bár bizonyos dolgok ezt kétségessé tették. Most inkább arra hajlok, hogy egy olyan helyre kellene mennem, ahol otthont teremthetek magamnak, és ahol többé nem fogadok el anyagi támogatást a Generál Konferenciától, hanem teljesen mentes leszek minden felelősségtől, és minden embertől és hatalomtól függetlenül élek. Ez az egyetlen világosság, amelyet jelenleg látok. [1266]

Úgy érzem, olyan helyre kell vonulnom, ahol nem érnek ilyen csalódások és a szívemet sújtó megrázkódtatások. Nem látok más utat, mint hogy ebben a korban Isten nyugalmat adjon nekem.

De a *Review*-ban megjelent cikkek, amelyeket a világ elé tártak, számomra a mi ügyünk és a munkánk legsúlyosabb elárulásának tűnik, amely egyenesen ellenségeink kezébe adnak bennünket. Népünk közül egyesek nem Isten Lelke irányítása alatt cselekszenek. Az egyetlen biztonságos út az, ha olyanokat állítanak a helyükre, akik tisztán tudják szólaltatni a trombitát, és nem fújnak hamis riadót, amely meggyengíti, zavarba hozza és félrevezeti Isten népét ezekben az utolsó napokban. Most minden erejükre és tiszta előrelátásukra szükségük van, hogy felismerjék Sátán ravaszságait, határozottan és szilárdan szembeszálljanak vele, és bátran megvívják az Úr harcát. Ha a *Review and Herald* kiadóban dolgozók megengedik, hogy ilyen írások, mint Littlejohn testvére nyilvánosságra kerüljenek, akkor bocsássák el őket, bárkik is legyenek. A szívem beteg, fájdalommal teli és tehetetlen. ^[1267]

34. kézirat, 1894.

Granville, 1894. augusztus 3.

Cím nélkül

Levelet kaptam J.R. Ruster testvértől Chicago-ból. Röviden leírta a könyvevangélistaként átélt küzdelmeit és megpróbáltatásait, valamint azt, hogy nem képes sikerrel járni ebben a munkában és eltartani a családját. Azt írja, hogy mély meggyőződése volt, hogy kötelessége a saját népe (színesbőrűek) között munkálkodni, de adósságba keveredett, és a testvérek, akikkel tanácskozott, azt tanácsolták neki, hogy maradjon a könyvevangélista munkában, amíg ki nem jut az adósságból.

Ez kétségkívül nagyon jó tanács, ha van bármilyen valószínűsége annak, hogy képes lesz elérni ezt a kívánatos célt. De szem előtt kell tartanotok, hogy volt idő, amikor fehér testvéreink jelentős segítséget kaptak, valami többet, mint a puszta szavak: „melegedjete meg és lakjatok jól”. Többet kellett tennünk annál, mint hogy megáldjuk és újukra bocsátjuk őket, hogy a szegénységgel és nyomorúsággal küzdjenek meg. Nem mindig tekintettük alkalmatlanság jelének, hogy a kedvezőtlen körülmények miatt a szorító szükség arra kényszerített egy testvért, hogy adósságba keveredjen, vagy nélkülözze az élelmet és a ruházatot, még akkor sem, ha minden erejével küzdött, de képtelen volt megszabadulni ezektől az adósságoktól. Az ilyenek felé segítő kezet nyújtottunk, hogy talpra állítsuk őket, megszabadítva a szorongattatástól, hogy végezdhessék munkájukat az Úr szőlőjében, és ne nyomja őket annak gondolata, hogy az adósság lebeg felettük.

Tudod, hogy minden ilyen eset mennyire érdekelte a férjemet. Ha talált egy testvért, aki kész volt munkálkodni Isten ügyében, mindig kész volt segíteni neki. Most pedig az a kérdés, hogy jelenleg mennyit tesznek az ilyen esetekért? ^[1268] A legjobb beszámolókat kaptam erről a testvérről, ami az őszinteségét és a jó munkavégző képességét illeti. Gondolj a minneapolis-i összejövetelem előterjesztett javaslatára! Egyesek, akik nem fogadták meg Isten tanácsát, egy határozatot készítettek elő, amelyet el is fogadtak, hogy senki ne munkálkodjon lelkészként, hacsak előbb nem bizonyult sikeresnek a könyvevangélista munkában. Nem az Úr Lelke ihlette ezt a határozatot! Olyan elmékből származott, amelyek szűk látókörrrel tekintettek Isten szőlőjére és munkásaira. Egyetlen embernek sem feladata előírni egy másik

ember munkáját, annak saját kötelességére vonatkozó meggyőződésével ellentétben. Tanácsolni és útbaigazítani kell őt, de a vezetést csak Istentől kell kérnie, aki ő, és akit szolgál. Ha valaki vállalkozik a könyvevangélista-munkára, és nem tudja eltartani magát és a családját, akkor testvéreinek kötelessége, – amennyire hatalmukban áll – segíteni neki kijutni a nehézségből, és önzetlenül nyissák meg előtte az utakat, amelyeken ez a testvér képessége szerint dolgozhat, és becsületesen megszerezheti a családjá eltartásához szükséges pénzt.

Amikor egy ember becsületos igyekezettel küzd azért, hogy elartsa magát és a családját, és mégis képtelen ezt megtenni, úgyhogy nélkülözniük kell a szükséges élelmet és ruházatot, az Úr nem fogja ártatlannak tartani lelkészeinket, ha közömbösen szemlélik ezt, vagy olyan feltételeket szabnak ennek a testvérnek, amelyek gyakorlatilag teljesíthetetlenek. Olyan sok ilyen esetet hozott tudomásomra az Úr, hogy nem merek elmenni mellettük, és átmenni az út másik oldalára, ahogyan a pap és a lévita tették, anélkül, hogy határozott erőfeszítést tennék a helyzet megváltoztatására.^[1269] A mi Urunktól kapott utasítások nagyon fontosak minden keresztény számára, hogy azokat ne csak prédikálják, hanem gyakorolják is: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” A szerencsétlen testvér helyzetét magunkénak kell tekintenünk.

Minden elhanyagolás azok részéről, akik Krisztus követőinek vallják magukat, amikor elmulasztják enyhíteni egy testvér vagy testvérnő szükségét, aki a szegénység és az elnyomás igáját hordozza, a menny könyveiben úgy van feljegyezve, mint amit Krisztussal tettek az Ő szentjeinek személyében. Micsoda számadást fog kérni az Úr sokaktól, igen sokaktól, akik Krisztus szavait mások elé tárják, de elmulasztják az együttérzést és azt, hogy figyelmet tanúsítsanak egy hitbeli testvér iránt, aki kevésbé szerencsés és sikeres, mint ők maguk! Sokan hagyják, hogy valamely testvér segítség nélkül, kedvezőtlen körülmények között tovább küzdjön, és így azt a benyomást keltik ebben az értékes lélelben, hogy ők Krisztust képviselik. Pedig ez nem így van; Jézus, aki gazdag volt, szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk. Ahhoz, hogy a bűnöst megmentse, nem kímélte a saját életét sem. Krisztus szívét mindig megindítja az emberi nyomorúság.

Te és a feleséged meglátogattátok-e ezt a családot? Gondosan megvizsgáltad-e ezt az ügyet? Beszélgettél-e ennek a testvérnek a feleségével? Megismerkedtél-e velük a levélváltáson kívül? Magatokévá tettétek-e az ő helyzetüket? Kértél-e tanácsot Attól, akinek szíve tele van gyengéd könyörülettel és önzetlen szeretettel?

Isten igaz ügye igen nagy és igen bőkezű. Krisztus tanításaiban a szegények nincsenek kizárva. A szegények iránti kötelességünk Krisztus szavainak gyakorlati megélésében nyilvánul meg.^[1270] Vajon Isten ügyének munkásai követeljenek-e a szegényektől olyat, amit nincs erejük megadni sem szolgálatban, sem pénzben? Isten Igéje így szól hozzájuk, legyenek akár lelkészek, akár laikusok: „Gyűlölöm a

rablást az égőáldozatért”. Valahányszor pénzt követelnek Isten ügye számára olyan módszerekkel, amelyek éhezést vagy a ruházat hiányát idézik elő, Isten megtéli azt, aki ezt teszi, és mindazok, akik megengedik, hogy ez megtörténjen, az Úr feddése alá esnek.

Ha ismerted ennek a testvérnek a körülményeit, és nem tettél komoly erőfeszítéseket helyzetének enyhítésére, hogy kiszabadítsd az elnyomásból, akkor nem Krisztus munkáját végzed, és bűnös vagy Isten előtt. Nyíltan írok, mert az Istentől kapott világosság szerint tudom, hogy van egy munkaterület, amely el van hanyagolva. Talán nagy az érdeklődés az élelmiszerkiosztás iránt a szegénységben élő, nélkülöző emberek számára; nincs is kifogásom ez ellen, de helytelenül irányított buzgóság az, ha elmegyünk azok esetei mellett, akik a hitünkhöz tartoznak, és hagyjuk, hogy szenvedésük kiáltása Istenhez szálljon fel, olyan nyomorúság miatt, amelyet enyhíthetnénk, és ezáltal együttérzésben és szeretetben képviselhetnénk Jézus Krisztust. Az Úrnak pere van velünk hanyagságunk miatt. Nem mondhatja egyetlen férfinak vagy nőnek sem: „Jól van, jó és hű szolgám”, hacsak nem cselekedték a jót abban, hogy Krisztus jellemvonásait – a jóságot, az együttérzést és a szeretetet – képviselték embertársaik felé.

Mindketten szeretnénk hallani a Mester szavait: „Éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.”^[1271] A kérdésre: „Mikor láttunk téged így?”, a válasz így hangzik: „amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg”. Krisztus azonosítja az Ő érdekét a szenvedő emberiség érdekével.

Szükség van Krisztus gyengéd együttérzésére az emberi szívekben – szeretetre az emberek iránt, akiket Krisztus oly nagyra becsült, hogy saját életét adta, hogy megmentse őket a pusztulástól. Becsesek ők, értékesebbek minden aranynál, amelyet a kincstárba hozhattok. Minden dollárt és minden centet „az ügyre” fordítani, miközben a nélkülözőket megfosztják attól, amiből kenyeret adhatnának családjuknak, nem olyan hűség, amely Isten tetszésére van. Talán mondta nektek Isten, hogy ez a testvér továbbra is könyvevangélistaként dolgozzon, amíg megszabadul az adósságoktól? Nem inkább azt kötötte-e lelketekre, mint Krisztus szolgálóira, hogy lássátok meg, miként segíthetnétek ki őt a nyomorúságából, és bátorítsatok másokat is, hogy segítsenek megszabadítani őt az adósságtól, majd engedjétek, hogy Istentől vegye a meggyőződését arra nézve, milyen munkát adott neki, amelyet képessége szerint végezhet? Tartogat-e az Úr munkát e testvér számára, amelyet a színes bőrű testvérei között végezhet? Ha az Úr azt akarja, hogy a testvérei között munkálkodjon, hogyan merészelheti bárki is korlátok közé szorítani őt vagy elzárni az útját? Ruster testvér azt mondja, hogy egy testvérnő felajánlotta, hogy megszabadítja őt az adósságától, de ezt nem engedték meg neki.

Miből gondoljátok, hogy nem az Úr indította annak a testvérnőnek a szívét erre a cselekedetre? Engedjétek szabadon az elnyomottakat! Jézus kijelentette, hogy ez az Ő munkája; honnan tudjátok, hogy nem ez a testvérnő munkája is? A legjobb számunkra az, ha ragaszkodunk Jézushoz, ápoljuk az Ő jellemvonásait, és azt tesszük, amit Ő tenne, ha a mi helyünkön lenne. Kereszténynek lenni, úgy élni, mint Krisztus, Krisztust képviselni – sok mindent magában foglal.^[1272]

Az igazságnak, a drága igazságnak megszentelő hatása van. A lélek megszentelődése a Szentlélek munkája által, annyi, mint Krisztus természetének beoltása az emberi természetbe. Ez a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme, amely a jellemben nyilvánul meg, és Krisztus kegyelme, jó cselekedetekben válik aktívvá. Így a jellem egyre tökéletesebben átalakul Krisztus képmására, igazságban és valódi szentségben. Az isteni igazságnak széles követelményei vannak, egymás után tárva elénk a jó cselekedeteket. Az evangélium igazságai nem elszigeteltek; összekapcsolódva mennyei drágakövek füzérét alkotják, akárcsak Krisztus személyes munkájában, és aranyszálakként húzódnak végig az egész keresztény munkán és tapasztalatán.

Krisztus az igazság teljes rendszerét képviseli. Ő mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Minden igaz hívő Krisztus köré gyűlik, jellemük Krisztus által világosodik meg, mindnyájan Krisztusban találkoznak, és Krisztus körül forognak. Az igazság a mennyből jön, hogy megtisztítsa és szabadabbá tegye az embert minden erkölcsi szennytől. Ez jóindulatú cselekvésre vezet, kedves, gyengéd, figyelmes szeretetre a szükségét szenvedők, a nyomorultak és a szenvedők iránt. Ez a gyakorlati engedelmesség Krisztus szavai iránt.

Minden lelkész törekedhet arra, hogy a nagy bevételeket vagy a kisebb összegeket Isten kincstárába irányítsa. A kérdés azonban az, hogy vajon ezt úgy teszi-e, hogy közben bármilyen módon figyelmen kívül hagyja a rászorulókat és elnyomottak szükségleteit, a szenvedő emberiség valós igényeit, miközben aprólékosan ügyel arra, hogy meglegyen a tized a mentából, kaporból, ánízsból és köményből, de elhanyagolja azt, ami a törvényben nehezebb?^[1273] Ezeket kell cselekednetek, és kinyilvánítani Jézus szeretetét a rászorulókat, a nyomorultak és a szenvedők megsegítésében. Vésődjék mélyen az elmébe, hogy az irgalmasságot és Isten szeretetét az Ő gyermekei iránt kell kifejezni. Kutassátok végig az eget és a földet, és nem találtok olyan kinyilatkoztatott igazságot, amely erőteljesebb lenne annál, mint amely az irgalmasságban nyilvánul meg éppen azok iránt, akiknek együttérzésre és segítségre van szükségük, az iga megtörésében és az elnyomottak szabadon bocsátásában. Ily módon éljük az igazságot, ily módon engedelmessé válnak az igazságnak, így hirdetjük az igazságot, ahogyan Jézusban van.

Az igazságot megvallják, de annak az igazságnak van nagy hatása, amely embertársaink terheinek enyhítésében nyilvánul meg – felér az égig, és áthat az örökkévalóságban. Világunkban minden lélek próba alatt áll. Minden ember tapasztalata, a mindennapi élettörténete félreérthetetlen nyelven tanúskodik arról, hogy vajon cselekvője Krisztus szavainak és az Ő tetteinek, vagy sem. Számos apró

dolog ismétlődik meg időszakosan, és ha ezekben a dolgokban az igazság elveit éljük meg, az értékes jutalmat hoz. A nagy és fontos dolgokat szinte mindenki felismeri, de ezeknek az élet látszólag kisebb dolgaival való összekapcsolása, és egy egységként való kezelése túl ritkán valósul meg a magukat kereszténynek vallók életében. A vallás túl sokszor csupán megvallás, és kevésbé valóság.

Az isteni igazságnak csekély hatása van embertársainkra, pedig a mi életgyakorlatunk által nagy hatást kellene gyakorolnia. Az igazság, a drága igazság azt jelenti, hogy Jézus jelen van az életünkben. Ez egy élő, tevékeny elv. „Egymást szeressétek – mondja Krisztus –, amint én szerettelek titeket.” Nem engedhetitek, hogy a keresztény éberség kialudjon, miközben átsiklotok testvéreitek esetei felett, akik nyomorúságos körülmények között vannak.^[1274] Gondolhatjátok azt, hogy Isten szolgálatát végzitek, miközben az elnyomás igáját a nyakukon hagyjátok, és sürgetitek, hogy minden lehetséges cent a nagy kincstárba kerüljön be. Lehet, hogy jó szándék vezérel titeket, de téves az az elmélet, miszerint Isten ügyének előmozdítása érdekében megengedhető a nélkülözés és a szűkösség. A menny dicsősége abban van, hogy felemeljük az elesettet, békességet hirdet a fájdalomtól gyötört, szorongó szíveknek, amelyek Istenhez kiáltanak segítségért, miközben embertársaik, akik segíthetnének rajtuk – a pap és a lévita – elmennek mellettük.

Egy kiegyensúlyozott életben a nagy elvek nem választhatók szét az apró cselekedetektől. Az ilyen szétválasztás eltorzítja Krisztus vallását és megrontja a jellemet. A munka egyik területe nagy dolgokból áll, és Isten törvénye szabályozza azt, míg a másik, az úgynevezett kis dolgokból álló területen Isten törvénye – „Szeresd felebarátodat” – figyelmen kívül marad. Ez a cselekvési terület a szeszélyre van bízva, az érzések változásának, a természetes és kialakított hajlamoknak van alárendelve. Hadd mondjam el, hogy ezeket az apró dolgokat, amelyek az ösztönre vannak bízva, gyakran szégyenletesen elhanyagolják, sokat jelentenek azonban azok számára, akiket valóban érint ez az elhanyagolás. Ezek a hanyagságok nagymértékben elzárják Isten életét a lélekből, mivel az ember nem működik együtt Istennel, és így sok dicséret és hálaadás akadályozva van, ahelyett, hogy az emberek szívéből és ajkáról szállna Istenhez. Isten meg van fosztva attól a dicsőségtől, amely Őt illeti. A mi vallásunk áldás lesz, ahol csak tevékenyen munkálkodik. Engedjétek, hogy a keresztény vallás tevékenyen munkálkodjon, és áldássá lesz. Ahol munkálkodik, ott világosság van.^[1275]

Szomorúan látom, hogy azok a szegény lelkek, akik nem találják segítséget, White testvérnőhöz fordulnak. Azt szeretném, ha bíznanak abban, hogy a nyáj pásztorai gondoskodni fognak Isten nyájáról. Krisztus minden szolgája, akinek szívében nincs ott Jézus drága szeretete, ezt nyilvánvalóvá fogja tenni. Az Úr Jézus mindenkinek értékes tanításokat adott az Ő szent Igéjében. Jézus a mi példaképünk. Krisztus képmásának lenyomata meg fog jelenni mindazok jellemében, akik átadják magukat Neki. Akkor a szellemi és testi erők napról napra megújulnak; az igaz hívő számára ez azt jelenti, hogy naponta eszi az Isten Fiának testét és issza az

Ő vérét. Jézus azt mondja: „A test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok nektek, lélek és élet.”

A hidegség és az önzés hatalmába keríti a lelket, ha bármilyen módon teret engedünk neki. Semmiben sem akarjuk Sátán tulajdonságait megtestesíteni. Az isteni természet részeseivé akarunk lenni, lélekben és szellemben felfrissülni az élő vízből való ivás által, amely megörvendezteti Isten városát. Beszéljetekek róla, imádkozzatok érte, és éljétekek meg Jézus szeretetét a bukott emberiség iránt. Legyen minden lélek csordulásig megtelve Isten Igéjével, az Ő Lelkével és szeretetével, hogy eszköz lehessen, amely által világosság és áldás árad a világra. Tisztuljon meg minden keresztyén szívéből és életéből a formáság és szertartások, a szeretet nélküli és farizeusi vallásosság, és Isten Lelkének édes befolyása uralkodjék minden lélek felett. Ti vagytok a világ világossága, hogy ragyogjatok a világ erkölcsi sötétségében. Jézus szeretetével kell betöltekeznünk; gyökerestül ki kell irtanunk a testvérek iránti önző lelkületet.^[1276]

Gondoskodjatok róla, hogy mindenki a megfelelő munkába legyen irányítva, hogy kezeik ne fáradjanak és ne nehezedjenek el. Az emberek kapcsolódjanak egymáshoz a szeretet láncának aranykötelékeivel. „A szeretet képmutatás nélkül való legyen. A rosszat gyűlöljétekek, a jóhoz ragaszkodjatok!” Bizony mondom nektek, nagy tévedések vannak abban, hogy mi számít hűségnek Isten ügyében. Azok a kötelességek, amelyek mindazokra hárulnak, akik részt vesznek a munkában, hogy gondját viseljék Isten nyájának, el vannak hanyagolva. Vannak, akik különös figyelmet igényelnek, akiknek gyengéd szavakra, kedves törődésre, kézzelfogható segítségre van szükségük; tanácsra van szükségük, olyan tanácsra, amely nem oltja ki a bátorság utolsó szikráját is a lelkükben.

Legyetek óvatosak, testvéreim, hogyan képviselítekek Krisztus jellemét a világ előtt! Segítséget kell nyújtanoatok Isten ügyének fenntartására, de ez nem minden; más dolgokat is figyelembe kell vennetek. Nemrég Sydneyben beszéltem a 2Kor 9:6–15 versekről. Olvassátok el figyelmesen ezt az ígerészt! Az Isten ügyét támogatnunk kell, de nem szabad bátorítanunk bűnös magatartást testvéreinkkel szemben, azt a benyomást keltve, hogy valaki igazolva van, ha elmulasztja megadni azt a figyelmet és segítséget, amely szükséges a szenvedés enyhítéséhez és az elnyomás igájának megtöréséhez, amikor ez a tudomásunkra jut.^[1277] Egyesek az ügy iránti buzgalmukat mentséggként használják arra, hogy elhanyagolják a férfiak és nők sürgető szükségleteit; pedig ők a testvéreink. Az önzés megnyilvánult és meg is fog nyilvánulni az Isten ügye iránti nagy buzgóság látszata alatt, de Isten ügye a szegények és az elnyomottak ügye. Az Úr elvárja pásztoraitól, hogy gondoskodjanak legelőjének juhairól, és személyes érdeklődést tanúsítsanak az elnyomottak iránt; táplálniuk kell az éhezőket. Ha egyetlen olyan esetről is megfélekedeznek, amely tudomásukra jutott, ahol valódi hiány van élelemben és ruházatban, Isten számon fogja kérni ezt; nem mond áldást azokra, akik elmulasztják a személyes szolgálatot a szegények iránt.

„Azt mondom pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.” (lásd 2Kor 9:6–15) Itt azokról a jó cselekedetekről van szó, amelyek elmélyítik a szívben az Isten iránti szeretetet, a szegények és az elnyomottak iránt tanúsított kedvesség és szeretet által. Hálaadás és dicséret ébred a rászorulóknak szívében, és ez visszazár Istenre, az angyalok pedig csatlakoznak az emberek dicsérő énekeihez, amelyek dicsőítik Istent. „Ha tehát kitartotok a jótékonykodásban, Istent magasztalják érte, mivel készségesen vallomást tettetek Krisztus evangéliumáról, és bőkezűségekkel kifejezésre juttattátok a velük és a többiekkel való közösséget”. (2Kor 9:13)

Miközben szükséges, hogy minden férfi és minden nő hűséges legyen a tized és adományok tekintetében, „hogy legyen ennivaló az én házámban” – mondja az Úr –, ez nem foglalja magában teljes köteletségünket. Akik olyan buzgók abban, hogy mindent, ami csak lehetséges, a kincstárba gyűjtsenek, azok inkább azokra támaszkodjanak, akik képesek adni, és ne kényszerítsenek embereket szolgálatra a könyvevangélista munkában vagy a munka bármely ágazatában, ahol többet követelnek tőlük, mint amire képesek. Az elnyomottak imái és könnyei eljutnak a Seregek Urának fülébe, és Ő meghallgatja imáikat, de elfordítja arcát azoktól a lelkészekről, akik nem válaszoltak kéréseikre, akik elvették tőlük azt a pénzt, amelynek kenyeret kellett volna biztosítani éhező családjuknak. ^[1278]

„Irgalmasságot akarok és nem áldozatot”, mondja az Úr. Egyetlen özvegy elnyomása, egyetlen apa kérésének figyelmen kívül hagyása, aki méltányosságért esedezik, fel van jegyezve az ellen, aki ezt cselekszi. Isten ügye megengedheti magának, hogy igazságos legyen. Szükségünk van mennyei szemgyógyító írta, hogy minden oldalról lássuk a dolgokat. Nem egyoldalú vallásunk van, hanem minden tekintetben teljes Krisztus Jézusban.

„Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni; Tanuljatok jót tenni; törekedjétek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét.” Ez az üzenet minden intézményünk vezetőihez szól, minden lelkészhez, aki a nyáját legelteti, mindazokhoz, akik bármilyen kapcsolatban állnak Isten ügyével. Vegyétek ezt komolyan; akkor az Úr megszenteli, megtisztítja és megáldja őket, és a munkások munkáját siker kíséri.

„Van bűn az én népem között” – mondja az Úr – ez pedig Krisztuséhoz hasonló szeretet hiánya Isten gyermekei iránt, akiknek együttérzésre és bátorításra van szükségük, akiknek Krisztus kegyelmének gazdagságára van szükségük, hogy kiáradjon a lelkükbe. Isten segítsen minket, hogy gondot viseljünk azokról, akik iránt köteletségünk van, hogy gondoskodjunk róluk és megáldjuk őket. Segítsen az Úr mindnyájunknak, hogy Krisztust képviseljük a világban!

55. levél, 1894. – O.A. Olsennek címzett levél

Granville, 1894. augusztus

Kedves Olsen Testvér!

Nagyon gyengéd érzéseim vannak irántad. Megértem a munkádhoz fűződő kapcsolatodat, imádkozom érted, és hiszem, hogy Isten vezetni és irányítani fog téged; de úgy éreztem, eljött az ideje, hogy Istenben és egyedül Őbenne horgonyozzak le. A Battle Creek-i bizottság tagjai a saját elképzeléseik szerint bánnak velem, ahogyan másokkal is bántak, és ezt továbbra is tenni fogják, amíg meg nem térnek; és az ellenség ujjongana, ha az ő magatartásuk által lehangolhatna és elcsüggeszthetne engem. Nem tapasztaltam együttérzést, hitet és bizalmat a bizottságaitok egyes tagjaitól, ezért nem érzem kötelességemnek betartani azokat a korlátozásokat, amelyeket rám akarnak kényszeríteni. Ha a dolgokat a megfelelő világosságban látnák, megértenék, hogy olyan kapcsolatom és tapasztalatom van a munkával, amivel egyikük sem rendelkezik. Állandó gyanakvásuk, irigységük és gonosz feltételezéseik a saját lelki fejlődésüket akadályozzák, ugyanakkor határozott akadályt jelentenek számomra is.

Most bánkodom, hogy nem végeztem el azt a munkát, amit kellett volna, amikor unokaöcsém Frank Belden és Eldridge kapitány felelős beosztásban voltak, és nem értékelték *A nagy küzdelem* című könyv IV. kötetét, amivel a népnek már akkor kellett volna rendelkeznie, ahogy most. Mennyit ért mindaz, amit nehéz szívvel mondtam nekik, amikor ezeket a dolgokat eléjük tártam? Annyit ért, mintha egy kőhöz beszéltem volna. Terhemet, szorongásomat önző indítékoknak tulajdonították. Saját maguk szemüvegén keresztül ítélték meg engem. Önmagukra hallgattak, maguk álltak az útjába annak, hogy az a könyv, amelyet a népnek meg kellett volna kapnia, és az Úr azt akarta, hogy megkapják, szinte haszontalanná vált, és gyakorlatilag meghalt már akkor, amikor kikerült a nyomdából. Mennyiből jövő világosság volt ebben a könyvben, de milyen számadást adnak majd ezek az emberek Istennek azért a csekély hitért és bizalomért, amelyet e könyv iránt tanúsítottak, hogy a figyelmeztetések nem juthattak el az emberekhez, holott el kellett volna jutniuk?^[1280] Annyira örülök, hogy az emberek most végre megvehetik a könyvet. A késelem Sátán műve volt. Szorgalmasan munkálkodott, és olyan állapotot hozott létre, hogy a munka ne haladjon úgy,

ahogyan haladhatott volna, és elvégezetlenül maradjon, pedig az Úr megmutatta nekem, hogy már akkor el kellett volna végezni. Azok, akik akadályozták a munkát, számot fognak adni ezért Isten előtt.

Mit tehettem volna én – a pozícióm és a munkához való kapcsolatom ellenére – hogy megváltoztassam a helyzetet a Battle Creekben hozott bizottsági döntésekben, olyan férfiak által, akik szilárdak, megátalkodottak, és eltökéltek voltak abban, hogy a saját útjukat járják? Bizony semmi hatalmam nem volt. Van Valaki, aki azt mondja: „Tudom a te dolgaidat.” Milyen okom lenne arra, hogy teljes bizalommal legyek e bizottságok döntései iránt, amelyek úgy bántak az üzenettel és a hírnökkel, ahogyan tették? Vajon nincs minden okom azt hinni, hogy ha módjuk lenne rá, hogy nehéz helyzetbe hozzanak engem, akkor megtennék? Már megtették! Arra gondoltam, hogy le kellene írnom minden kiadásomat, amelyeket saját költségemen kellett fedeznem, mióta Ausztráliába jöttem – a kalligrafikus munkáért és a cikkek előkészítéséért, hogy kiadhassam azokat az anyagokat, amelyek befejezéséhez éjszaka fent voltam, hogy elkészítsem őket – és elküldeném ezeket az összegeket a ti bizottságaitok tagjainak; de nem akarom ezzel is tovább terhelni magamat. Isten ismeri az egész történetet. Beteg vagyok és undorodom attól, ahogyan ezeket a dolgokat intézik.

Ha nem töltöttem volna elég hosszú időt a missziómunkában, és ha feddhetlenségem, tisztaságom, munkám jellege és romlottságtól mentes tevékenységem eddig nem bizonyult volna minden ilyen bírálaton felül, akkor ezután sem fog. Nyilvánvaló, hogy Sátán hatalmat gyakorol az emberi elme felett, hogy a dolgoknak a saját értelmezését adja azoknak az embereknek, akik nincsenek teljesen Isten Lelkének megszentelő befolyása alatt, így semmi sem fog megváltozni. Bármit teszek, lesznek, akik félreértik a tényeket, ezért nem fogom magamat gyötörni, és a munkatársaimat sem fogom feleslegesen terhelni azzal, hogy minden apró részletet bizonygassunk, csak azért, hogy megelőzzük a gyanakvást — mert azok, akik gyanakodni akarnak, úgyis találnak rá okot. Nem alázom meg magamat ilyen elmék előtt. Eljött az ideje, hogy Istenben horgonyozzak le, egyedül Őbenne.

Amikor lélekben jelen voltam a ti bizottságaitokban, és hallottam a döntéseiteket, valamint azt, ahogyan egyes esetekben döntöttetek, a bizottságaitok tagjaiba vetett bizalmam a legcsekélyebb mértékben sem növekedett; és ha függővé tenném magam attól, hogy ők irányítsanak engem, azt csak akkor engedném, ha határozott bizonyítékom lenne arra, hogy a tanácsaitok vasakarátú emberei – akik döntéseket hoznak és terveket készítenek – megtértek. Az én álláspontom az, hogy Istenért fogok dolgozni. Az Istentől kapott minden képességemet arra fogom felhasználni, hogy a saját kezemben tartsak minden pénzt, amelyet tisztességes módon, Isten tanácsa szerint megszerezhetek, és azokat úgy használjam fel, ahogyan Isten irányítja a szükségét szenvedő területeken. Nincs semmiféle terhem, sem tanácsom az Úrtól arra, hogy az egészségemet és az életemet kockára

tegyem azért, hogy költségeket takarítsak meg a konferencia számára, amikor tudom, hogy nem fogok többé úgy tenni, mint eddig. Nem fogom magamat olyan önmegtágadó helyzetekbe hozni, amely káros az egészségemre, és nem fogok többé utazási költségeket megtakarítani a konferencia számára úgy, hogy azzal veszélybe sodrom magamat, ami több alkalommal majdnem az életembe került. Willie ezt olyan sokáig tette, hogy a jövőben már nem folytathatja, mert az egészségi állapota nagyon megromlott; és azok, akik kívül állnak, akik távol vannak, nem fogják értékelni a munkáját, még akkor sem, ha az életébe kerülne. Eljött az ideje, hogy Istenre tekintsünk, és egyedül Őrá, szemünket kizárólag Isten dicsőségére irányítva, hogy Neki szolgáljunk; Izrael Ura, az Isten az, akit imádunk, szolgálunk és tisztelünk teljes erőnkből. Ő az én váram és menedékem. Isten pénzének önző kisajátítása fel lett jegyezve, és még most is feljegyzésre kerül a menny könyveiben. Ez az állapot elnyomást jelent más munkások számára.^[1282]

Egy dologban eltökélt vagyok – Willie élete többé nem lesz olyan, mint eddig volt. Isten azt akarja, hogy más legyen. Azért írok, mert ideje írni, és mert mindent meg kell tennem, amit csak tudok, hogy megváltoztassam azt az állapotot, amely nem volt bölcs, amely nem volt összhangban Isten gondolatával és akaratával. Ez nem viseli az Ő jóváhagyásának pecsétjét. Isten útján fogunk járni, és összhangban leszünk testvéreinkkel, ha ők a helyes oldalon állnak, összhangban Isten gondolatával és akaratával; de tisztelni fogjuk azokat, akiket Isten tisztel, tekintet nélkül a helyzetükre vagy tehetségükre.

Ma reggel Ézsaiás könyvében olvastam, hogy az Úr Jézus azért jött, hogy az evangéliumot hirdesse a szegényeknek. Vágyom Krisztus szelídségére, mégis, amikor látom, hogy emberek megszenvedetlen döntéseikkel közbeavatkoznak az Úr munkájába, nem maradhatok csendben. Határozottan fogok szólni; nem hallgathatok, még ha bizottságaitokban egyesek nem ismerik el küldetésemet és az Istentől kapott munkámat. De nem merek csendben maradni, akár hallgatnak rám az emberek, akár nem. Ez a megbízatásom: „Kiálts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házána vétkeit.” Sok olyan dolog történik Battle Creekben, amelyet Isten nem hagy jóvá, mégis elfogadott gyakorlatként mennek tovább.

Ó, milyen jó lenne, ha minden férfi és minden nő, aki szent dolgokkal foglalkozik vagy kapcsolatban áll azokkal, tiszta szívű lenne, és egyenes az összes eljárásában minden emberrel, akár szenttel, akár bűnössel! A kemény, kíméletlen bánásmód gyakorlása miatt az ilyenek mindig gyanakvók másokkal szemben, és önmagukból kiindulva ítélik meg őket. Régóta szem előtt tartom ezt az ígét: „Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem, gyűlölöm a gazsággal szerzett ragado-mányt; és megadom híven jutalmukat, és örök szövetséget szerzek velük.”

Hiábavaló remény azt gondolni, hogy a *Review and Herald* kiadó jólétét biztosíthatjuk úgy, hogy Isten elveivel és jellemével ellentétesen dolgozunk.^[1283] Az

Úr sokkal gyorsabban elszór mindent, mint ahogyan bármilyen emberi erőfeszítés gazdagítani tudna. Istennek pere van azokkal a férfiakkal, akik kiemelkedő pozíciókban álltak, és úgy alakították a dolgokat, hogy önmaguknak kedvezzenek, de nem adtak Isten egyes szolgálóinak – lelkészeknek és a különböző területeken dolgozó munkásoknak – szolgálatukhoz mértén igazságos és megfelelő juttatást. Mindez fel van jegyezve a menny könyveiben, és ha nem ismerik fel, és nem bánják meg bűneiket az Istentől kapott világosság szerint, akkor az ítéletkor vádként fogják felhozni ezt ellenük.

Az Úr alkalmas és alkalmatlan időben figyelmeztető bizonyágtételeket küldött, de hogyan fogadták ezeket a felhívásokat, feddéseket és figyelmeztetéseket? Az Úr napja majd feltárja ezt. Igyekeztem nem elhallgatni, hanem népünk elé tárni Isten teljes tanácsát, de olykor el kellett halasztanom annak közlését, mert határozott meggyőződésemm volt, hogy most még nem tudják elhordozni. Még az igazság sem tárható fel teljességében olyan elmék előtt, amelyek nincsenek lelkileg felkészülve annak befogadására. Sok mondanivalóm van, de azok, akikre az üzenetek vonatkoznak, jelenlegi, megszenetetlen állapotukban nem tudják azokat elhordozni. Volt egy írásom, amelyet már június 3-án írtam Littlejohn testvér számára, de nem éreztem, hogy elküldhetem, mert nagyon tartok attól, hogy határozottan szembe fog helyezkedni minden olyan feddással vagy tanáccsal, amely nem egyezik az ő elgondolásával. De ez a posta most elviszi hozzá az üzenetet. Ez az ügy azonban nem irgalmasan, nem kedvesen és nem nagylelkűen van kezelve.

Elmondom, hogy Willie-nek nem volt ideje elolvasni egyetlen általam írt cikket sem. Erről a cikkről sem tud semmit. Miért? Mert úgy kell robotolnia, ahogy csak tud, és gyakran félbeszakítják, hogy tanácsot adjon a lelkészeknek, a testvéreknek és a munkásoknak. Ritkán van velem. Annyira kimerült, hogy hetek és hónapok óta lassú láz gyötri, és az agya is túlterhelt. Ki segítsen nekem, kinek olvassam fel ezeket a fontos dolgokat? Senkinek, csak alkalmanként Mariannek. Mégis azt gondolhatja a konferencia, hogy bőséges segítségem van. A bizottság úgy határozott, hogy a *Krisztus élete* című könyvet kellene folytatnom, de hogyan tudnám ezt jobban megtenni, mint eddig? Közben az itteni és az ottani problémák és helyzetek nyomasztanak; írok, de nincs időm arra, hogy a legfontosabb dolgokat felolvassam neki, amelyek Isten munkáját érintik. Az ő ideje teljesen le van kötve, és nincs alkalmam elé vinni sem a jó és bátorító dolgokat, sem azokat a problémákat, amelyeket most neked írok. Gyakran segítek neki a levelek fogalmazásában és leírásában, de ezért a munkáért nem számítok fel semmit. Nem habozom kimondani, hogy túl van terhelve felelőségekkel. Könnyű döntéseket hozni arról, hogy „Willie segítsen az édesanyjának”, amikor nem értik meg, hogy nincs ideje elvégezni azt a sűrű, rendkívül fontos munkát, amely felhalmozódik körülötte. Ha nekem segítené, akkor az ő munkája szenvedne hátrányt.

Eddig szinte semmit sem tudtam haladni a *Krisztus élete* című könyvvel, ezért

gyakran Marian segítségére szorultam, miközben ő maga is nehézségek között dolgozik rajta, az írásaimból innen-onnan összegyűjtve részeket, hogy azokat a lehető legjobban összeállítsa. Marian jól felkészült erre a munkára, és készen áll rá, ha én végre teljes figyelmemet ennek szentelhetném. Az ő elméje ki van képezve és fel van készítve erre a munkára, és most, miután százszor átgondoltam, úgy vélem, hogy e posta elmenetele után elő kellene vennem a *Krisztus élete* című könyvet, és folytatnom kellene, ha az Úr is akarja.

Amióta ezeket a beszámolókat írom, amelyeket már korábban meg kellett volna írnom, megkönnyebbülés költözött a lelkembe. Nagymértékben éreztem Isten jóváhagyását, és most attól tartok, hogy nincs időm kijavítani ezt a levelet, ezért úgy küldöm el, ahogy van.

Krisztusban testvéred és munkatársad,

Ellen G. White ^[1285]

2. levél, 1894. – A Generál Konferencián összegyűlt testvéreknek (1895. 02. 15. - 03. 4.)

New South Wales, 1894. október 21.

Egy teher nyomja a lelkemet, amelytől nem tudok szabadulni. A hazai miszióterületeknek bölcs emberekre van szüksége a bizottságaiban. „Nálam nélkül – mondta Krisztus – semmit sem cselekedhettek.” Megkímélhetnénk Isten művét azoktól az emberektől, akik nem rendelkeznek az Istentől kapott bölcsességgel, és minél hamarabb megtörténik ez, annál jobb lesz a Generál Konferencia elnöke és a Konferencia többi tagja számára, akiknek egyenes vonalak mentén kell munkálkodniuk, tiszta feljegyzéseket és igazságos szabályokat alkotva a többi konferenciák módszerei és tervei számára. A Generál Konferenciának jól meg kell fontolnia, hogy kit helyez tanácsadónak és tervkészítőnek a bizottságaiba, mert azoknak a hangja és befolyása, nagy mértékben hozzájárul majd a munka alakításához. Évről évre olyan embereket helyeznek vezető pozíciókba, akik nem állnak kapcsolatban a tévedhetetlen és bölcs Tanácsadóval. Túl sokáig bízták ezeket az embereket a szent érdekek hordozását. Nem növekedtek együtt az igazság előrehaladásával és fejlődésével; nem erősödtek meg lélekben, nem teltek meg Isten bölcsességével és kegyelmével. Önzők és véleményükhöz ragaszkodók, és úgy kezdtek tekinteni Isten ügyében betöltött pozíciójukra, mint egy közönséges üzleti foglalkozásra. Elvesztették a munka szent voltának érzékét.^[1286]

A Generál Konferencia úgy van megszervezve, hogy kapcsolatban álljon a világ minden részén folyó munkával, és bizottságaiban nem volna szabad emberi véleményeknek és önző gondolatoknak hallatszaniuk. A részrehajlásnak és az indulatból való cselekvésnek nem volna szabad helyet adni, mégis nagymértékben jelen van.

Szívemben a leggyöngédebb együttérzést táplálom elnökököt, Olsen testvér iránt. Tudom, hogy lelke terhek alatt roskadozik, és ha azok, akik vele kapcsolatban állnak, és nem a Szentlélek vezetése alatt lesznek, súlyos hibákat fognak elkövetni. Olyan terveket fognak összeállítani, amelyekben az emberi elemet a szent dolgokkal keverik, és az emberek elképzeléseit világosságként fogadják el, miközben azok károsak Isten ügyének előrehaladására és sikerére nézve.

Ezeket a dolgokat a lelkemben hordoztam, mígnem úgy tűnt, hogy felémészti a bátorságomat és az életemet. Most már nem hallgathatok tovább,

hanem szólnom kell. Ha tudtam volna valakiról, aki Olsen testvér mellett áll, és megadta volna neki azt a bölcsességet a tanácskozásban és azt a segítséget, amelyre annyira nagy szüksége van, már régen elküldtem volna ezt a levelet; de miután megírtam, haboztam elküldeni. Rejtély volt előttem, hogyan fogadhat el és hagyhat jóvá Olsen testvér két olyan embert, akiknek vallásos jelleme hasonló, noha nincs semmi bizonyítéka arra, hogy Istennek szentelték volna magukat. Olsen mégis összekapcsolta őket, és fontos, távoli misszióterületre küldte őket, hogy olyan fontos munkát végezzenek, amely tiszta és megszentelt embereket kíván, akik feltekinthetnek a mennyre, és ezt mondhatják: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!” Nem tudtam helyeselni Olsen testvér javaslatát, hogy A.R. Henry jöjjön ide Ausztráliába. Nem tudtam jóváhagyni. Kénytelen voltam azt mondani, hogy mi nem akarjuk őt. Isten elém tárta az ő esetét. A minneapolis-i konferencia után sohasem fogadta be teljesen azt a világosságot, amelyet Isten oly kegyelmesen adott ezekre az utolsó napokra. A másik testvér nem tisztelte meg a kiadóban betöltött tisztségét, mert ugyanaz a lelkület volt benne, mint A. R. Henry-ben. Benne semmi önmegtartózkodás nem volt. Isten kijelentette nekem, hogy az a tekintély, melyet ezekre a férfiakra ruháztak, akiknek szíve nem igaz Isten előtt, és nincsenek összhangban Istennel, végül átoknak fog bizonyulni áldás helyett. A nép bizalma nem tarthatja fenn ezeket a férfiakat, ha folytatják ezt az irányt.

Az Úr gyengéden tekint azokra, akiknek alázatos és bűnbánó szívük van. „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.” (Ézsa 57:15) Dicsőség az Úrnak! Áldom az Ő nevét, mert nem ítél igazságtalanul. „És az ő irgalmassága nemzetségről nemzetségre vagyon azokon, akik őt félik. Hatalmas dolgot cselekedék karjának ereje által, elszéleszté az ő szívük gondolatában felfuvalkodottakat. Hatalmasokat dönté le trónjaikról, és alázatosakat magasztalt fel. Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen.” (Luk 1:50-53) Olvassátok el a 62. és a 34. Zsoltár minden versét is, mert mindkettő fontos tanulságokat tartalmaz!^[1288]

„Ha cserélt-e valamely nemzet isteneket? noha azok nem istenek. Az én népem pedig felcserélte az ő dicsőségét tehetetlenséggel! Álmélkodjatok ezen, óh egek, és borzadjatok és rémüljete meg igen! azt mondja az Úr. Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak maguknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet.” „Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene: Jobbítsátok meg a ti utaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! Mert csak ha valóban megjobbítjátok a ti utaitokat és cselekedeteiteket; ha igazán ítélték az ember között és felebarátja között; Ha jövevényt, árvát és özvegyet meg nem

nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen istenek után sem jártok a magatok veszedelmére: Akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, amelyet a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindörökké. Íme, ti hisztek a hazug beszédeknek, haszon nélkül! Nemde loptok, öltök és paráználkodtok, hamisan esküsztok, a Baálnak áldoztok és idegen istenek után jártok, akiket nem ismertek! [...] És eljöttök, és megállotok előttem e házban, amely az én nevemről neveztetik, és ezt mondjátok: Megszabadultunk; hogy ugyanazokat az utálatosságokat cselekedhessétek! Vajon latrok barlangjává lett-e ez a ház ti előttetek, amely az én nevemről neveztetik? Íme, én is látok, azt mondja az Úr.” „Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bízik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve!^[1289] Mert olyanná lesz, mint a hangafa a pusztában, és nem látja, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön. Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, és akinek bizodalma az Úr; Mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad; és a száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől meg nem szűnik. Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek kinek-kinek az ő utai szerint és cselekedeteinek gyümölcse szerint. Most azért beszélj csak a Júda férfival és Jeruzsálem lakosaival, mondván: Ezt mondja az Úr: Íme, én veszedelmet készítetek ellenetek és tervet tervezek ellenetek! Nosza, térjete meg, ki-ki a maga gonosz útaról, és jobbítsátok meg utaitokat és cselekedeteiteket! Ők pedig azt mondják: Hagyd el! Mert mi a magunk gondolatai után megyünk, és mindnyájan a mi gonosz szívünk hamisságát cselekszük. Azért ezt mondja az Úr: Kérdezzétek csak meg a népeket: kicsoda hallott vala ilyeneket? Igen utálatosan cselekedett Izrael leánya. Elhagyja-e a mezőség szikláját a Libanon hava? Vajon kiszáríthatók-e a felfakadó, csörgedező, hullámozó vizek? Ám az én népem elfeledkezett rólam; a hiábavalónak áldozik; elcsábították őket az ő utaikról, az ősrégi nyomról, hogy ösvényeken, járatlan úton járjanak.”^[1290]

Ezek a szavak hangzottak el a fülem hallatára, és azt szeretném, hogy ti olvassátok fel azok előtt, akiknek szükségük van rájuk, és különösen azok előtt, akik nem jártak a világosságban. Nem sürgetném Olsen testvért, hogy vegye magára ezt a terhet. Azok a férfiak, akiknek támogatniuk kellene a kezeit, valójában gyengítik azokat, ezért hozzájuk intézem közvetlenül a felhívásomat. Adja az Úr, hogy történjen valami, mert Isten nem tudja megáldani az Ő egyházát, amíg olyan elvek, mint amelyek gyakorlatban voltak, továbbra is irányadó szabályként szolgálnak. Amikor az üzenetek eljutnak ezekhez az emberekhez, és ők nem válaszolnak, nem hatja meg őket, vagy túlságosan büszkék ahhoz, hogy elismerjék helytelen eljárásukat, és minden felhívással szemben ellenállásra erősítik meg magukat, lelkületük hasonlóvá válik Nádáb és Abihu lelkületéhez. Eltökéltek, hogy a maguk

választotta úton járnak, és az Úr a romlott képzeletük akaratára hagyja őket. Az Úrnak küzdelme van velük, mégis Olsen testvér úgy bánik velük, mint akik őt képviselik, ide-oda küldi őket, mintha megkülönböztető képességgel rendelkező emberek volnának, úgy támogatja őket, mintha megbízható és hűséges emberek lennének, akiknek a népnek engedelmeskednie kell és tiszteletet kell mutatnia irántuk, mintha Isten hangja lennének a konferencián. Mivel azonban félreérthetetlenül bizonyítják azt, hogy nem Isten tanítja vagy vezeti őket, nem szabad rájuk bízni ügyeket, hogy saját elképzelésük szerint végezzék azokat; mert nem Krisztus irányítása szerint fognak munkálkodni. Isten kiterjedt misszióterületének tervei nagy gondosságot és Istentől származó bölcsességet igényelnek; de az emberi elképzelések, önzéssel elegyítve, elegendők ahhoz, hogy elnyomják Isten hangját, amely nem hallatszik a hangok zűrzavarában. Így a misszióterület egyes részei elhanyagolva és rosszul igazgatva maradnak. Nem készülnek a misszióterülethez igazított intézkedések. ^[1291] Úgy kell elfogadnunk őket, amint vannak, még ha nehezek és kevésbé ígéretesek is. A munkában részt vevő embereknek ismerniük kell Istent és Jézus Krisztust, akit Ő küldött. Olyan embereknek kell lenniük, akiknek szíve Isten fegyelmző és formáló munkája alatt áll, akik bizonyítékát adják annak, hogy szeretik Istent és félik Őt, tudják, hogy felelősséggel tartoznak Neki; alázatos emberek kell lenniük, akik lelkiismeretesen és hűségesen végzik a munkát, úgy, ahogyan Isten akarja, hogy végezzék; olyan embereknek, akik nem önkényesek és nem önmagukat magasztalják, nem a saját elképzeléseiket akarják megvalósítani, hanem érzik, hogy a nagy Tanácsadóra támaszkodhatnak, és rá is támaszkodnak.

Kevés a Szentlélek a tanácskozásaitokban. A bizottság tagjai nem érzik szükségét annak, hogy elcsendesedjenek és elismerjék, hogy az Úr az Isten. A munka kiterjedt, és a gyülekezeteknek szükségük van Isten kegyelmének gazdagságára, Isten Lelkének megszentelő munkájára, hogy a tagok a munka helyes megosztása által képességeiket a jó cselekvésében fejleszthessék. Nincs ennél fontosabb kérdés, amelynek foglalkoztatnia kellene a Generál Konferencia tagjainak elméjét a tanácskozásaik során. Nem szabad, hogy ugyanazok az emberek évről évre ugyanazokat a bizottságokat alkossák. A változtatásokat már régen meg kellett volna tenni. Isten azt akarja, hogy az egyház levetkőzze gyalázatát, de ez nem történhet meg addig, amíg olyan emberek maradnak hivatalban évről évre, akik teljesen alkalmasnak érzik magukat arra, hogy Isten tanácsának elfogadása nélkül dolgozzanak. Ez az állapot megrontja a munka minden ágazatát, mert az emberek nem érzik szükségét annak, hogy a Szentlélek vezesse őket. Amikor az emberek alkalmasnak tartják magukat arra, hogy ítéletet mondjanak és elítéljék a Szentlelket, olyan munkát végeznek maguk ellen, amelyet nehéz lesz visszafordítani. Az egész fej beteggé válik, és az ítélőképesség annyira meggyengül, hogy hajlamos igazságtalanul ítélni. A Lélek továbbra is hív, de ők nem hallják, és nem is figyelnek Isten hívására. ^[1292]

„Aki azt mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli az ő atyjafiát, az még mindig a sötétségben van. Aki szereti az ő atyjafiát a világosságban marad, és nincs benne botránkozásra való.” „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból.” Isten hív; hallgassatok az Ő hívására! „Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek. Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad; és tartsd meg, és térj meg. De van Sárdisban egy kevés neved, azoké, akik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevére az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.” „Tudom a te dolgodat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: Azt tanácslom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözzél legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss.” [1293]

Akik ellenálltak a világosságnak és a bizonyítékoknak, most igen szánalmas állapotban vannak, mert botorkálnak, mint a vakok, és nem tudják, miben fognak megbotlani. Görbe ösvényeket készítenek lábaiknak, és a sánták letérnek az útról. A Szentlélek újra és újra fel lett kínálva a Battle Creek-i gyülekezetnek. A Szentlélek rálehel azokra a lelkekre, akikért Krisztus meghalt. Akkor lett volna ideje Isten tiszteletére, az Ő dicséretére, és hogy kegyelmére válaszoljanak a mennyei dolgok iránti szeretetet ápolásával, Jézus szemlélése által, hogy az Ő hasonlatossága visszatükröződjék örömteli, hálás dicséretükben az Ő szeretetének és kegyelmének megnyilvánulásáért. Csak egy lépés van a földtől a mennyig. Miért távozott el a mennyei kenet? Miért jött be a gonosz? Azért, mert nem nevelték lelküket a kegyesség gyakorlására, mert alig élt közöttük hit, mert azok az emberek, akik a szent dolgokkal foglalkoztak, kemények, bírálók és könyörtelenek voltak. [1294]

31a. levél, 1894. – A.R. Henrynek címzett levél

Ashfield, 1894. október 27.

Kedves Testvérem!

Ma reggel korán fel lettem ébresztve, hogy olyan dolgokról írjak, amelyeket közvetlenül eléd kell tárnom. Nagy teher nehezedik rám miattad. Reszketek Isten előtt, mert érzem azoknak a dolgoknak a súlyát, amelyeket évek óta mutattak meg nekem, és amelyek hosszú ideje fennállnak. Igazságtalanul bántál hittestvéreiddel. Sátán sokszor véghezvitte akaratát általad testvéreid kárára, akikkel nem voltál összhangban. Eldridge testvér is részt vett ezekben a dolgokban, és döntéseid másokat is arra befolyásoltak, hogy egyetértsenek a te embertársaiddal szembeni igazságtalanságoddal. Bizottságaitokban az emberekről és a dolgokról alkotott eltorzult, megszenyelt elképzeléseid, igazságtalan döntésekben öltöttek testet. A Generál Konferencia elnökének kötelessége lett volna határozottan fellépni az ilyen eljárások ellen, amikor felismerte, hogy helytelenül ítélnék meg embereket; de ezt nem mindig tette meg, mert félt tőled és Eldridge testvértől.^[1295]

Azért írom ezt neked, mert ezek a dolgok fel vannak jegyezve ellened a menny könyveiben. Amikor Olsen testvérnek tiltakoznia és feddnie kellett volna, inkább hallgatott. Nem volt elég hite Istenben ahhoz, hogy határozottan rámutasson arra, amiről a Szentlélek vezetése alatt tudta, hogy helytelen. És mivel semmi sem állt az utadba, akadály nélkül követted azt, a saját lelkületed szerint cselekedtél, a saját magad csiholta szikrák fényében jártál. Sok igazságtalanságot követtél el beszédben és írásban, jóváhagyta sok olyan dolgot, amellyel nem fogsz szívesen szembenézni az ítéletkor.

De van Valaki, aki mindent tud. Amikor az itt szolgáló testvéreim előtt álltam, az Úr Lelke súlyos terhet helyezett rám, hogy határozottan beszéljek olyan dolgokról, amit nem merek elhallgatni. Egy könyv nyílt meg előttem, és A.R. Henry neve állt egy hosszú lista élén, amely az embertársaival szemben elkövetett igazságtalanságait tartalmazta. Ezt azért hozom eléd, hogy gondolkodj el rajta. A szívem fáj és szomorú, de nem merem visszatartani a figyelmeztetést. Egy másik lista az elmulasztott alkalmakat sorolta fel, olyan alkalmakat, amikor segíthetél és áldás lehettél volna embertársaid számára, de éppen az ellenkezője voltál, mert személyes érzéseid és az a légkör, amely körülvette a lelket, elhomályosította

látásodat, és nem ismerted fel, hogy az igazságnak és a szentségnek kellett volna jellemeznie a kimondott szavaidat és mindazt, amit tolladdal leírtál. A rád bízott felelősségteljes tisztségek, amelyeket Isten ügyében betöltöttél, megkövetelték ezt a szavaidtól és az írásaidtól. De az engedetlen, meg nem szentelt éned, felülkerekedett. Nem jártál alázatosan Isten előtt.^[1296]

Aggódok a testvéreimért, akik súlyos felelősségeket hordoznak, mert az Úr megmutatta nekem, milyen nehéz az emberi természetnek Isten Lelkének uralma alatt állni és alázattal hordozni az Istentől kapott felelősségeket. Azok, akiket Isten az Ő képviselőivé, a jóban kiváló emberekké akar tenni, elrontják az életüket, mert nem teszik Istent félelmükké és állandó tanácsadójukká, és nem járnak alázatosan előtte, ahogyan Dániel járt. Teret adnak az önzésnek és az ön-felmagasztalásnak, és nem tanúsítanak szigorú hűséget, sem Krisztushoz hasonló lelkületet magatartásukban azok iránt, akik Isten megváltott tulajdonai, és akiket Krisztus testvéreinek nevez. Isten sok embert megvizsgált és próbára tett, akiket a Szentlélek különleges módon felhasználhatott volna, ha hűségesek lettek volna a kicsi és a nagy dolgokban, úgy munkálkodva, mintha az egész világegyetem előtt állnának. Akkor a világnak, az angyaloknak és az embereknek a jó cselekedetek olyan példáját mutatták volna, mint az isteni oltáron meggyújtott világosság, amely a világ felé sugárzik, nem szórványos sugarakban, hanem tiszta, állandó, egyre erősödő fényben; úgyhogy az emberek ezt látva, megdicsőítették volna a mi mennyei Atyánkat. Isten világos szavakkal jegyezte fel azokat az indítékokat, amelyek cselekvésre vezettek. Nem a tiszta és szeplőtelen vallás hatotta át a Battle Creek-i kiadót, és nem ez uralta a tanácskozásokat. Nem ez volt az, ami szomorúságot és elnyomást okozott, és nem ez készítette az embereket arra, hogy Istenhez kiáltsanak igazságért?

Isten nem fordítja el a fülét az elnyomottak kiáltása elől.^[1297] Minden cselekedetet, amely fájdalmat okozott azoknak, akiket az Ő vére árán váltott meg, számon fog kérni azoktól, akik elkövették, hacsak el nem fogadják Isten kegyelmét és meg nem térnek. Az Úr a legkisebb rosszal sem vállal közösséget. Nem hagyja jóvá a testvérek ellen hozott döntéseket. Mindezekért meg fogja büntetni a gonosztevőket. Azok számára, akik a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak, nehéz felismerni, hogy az nem szent, hanem közönséges tűz, egészen addig, míg fájdalomban nem fekszenek. Olvasd el Ézsaiás 50:10-11 verseit!

Itt áll előttem az „Így szól az Úr”, amelyet most eléd tárok. Félnünk kell Isten, mert Ő féltőn szerető Isten. Akiket az Ő gondviselése felelősségteljes tisztségekbe állított, hogy az Ő munkáját végezzék, azok előtt az egész mennyei világegyetem nyitva áll, amelyből meríthetnek. Isten megmutatta nekem, hogy az Ő munkája nagymértékben hátrányt szenvedett, mert lehetővé tették, hogy Sátán lelkülete és jelleme uralkodó hatalommá váljon. A hallgatás beleegyezést jelent, és amikor azok, akik Isten szent munkájában vesznek részt, megengedik, hogy saját tetszésük

vagy nemtetszésük uralkodjon, és maguk követnek el, vagy másnak engedik meg, hogy akár a legkisebb igazságtalanságot is elkövesse Krisztus testvéreivel szemben, azt úgy jegyzi fel, mintha magával Krisztussal tették volna meg az Ő követőinek személyében. Ezek az emberek tévedhetnek, hibázhatnak; de akik bizalmi tiszt-ségben vannak, vigyázzanak, hogyan bánnak velük; emlékezzenek arra, hogy ők maguk sem mentesek a tévedésektől és hibáktól.^[1298]

Ha valaki, akire Isten az Ő örökségét bízta, hogy vigyázzon a lelkekre, mint aki számot ad róluk, látja, hogy Isten legelőjének juhaival és bárányaival nem bánnak helyesen, és mégis hallgat és nem tiltakozik, akkor a bűn nemcsak az elkövetőnek róható fel, hanem annak is, aki tudott róla, és engedte megtörténni, amikor megakadályozhatta volna. Az ilyen fél attól, hogy elveszíti vagy meggyengíti befolyását a kemény és makacs lelkületű munkások felett, ezért inkább hallgat, amikor az igazság és az igazságosság érdekében hallatnia kellene a hangját. Hűtlen sáfárnak bizonyul. Ez a viselkedés eltorzíja az ítélőképességét, a méltányosság és az igazságosság tiszta felismerése összezavarodik, és Isten gondolata és akarata elhomályosul az ellenség uralma alatt álló emberek lelkülete és eszméi által.

Ézsaiás 29:9–24 versei határozott módon elém lettek tárva. Ez pontos leírása annak az útnak, amelyet Battle Creekben azok követtek, akiket megbízhatónak tartottak. Lélekben újra és újra jelen voltam a tanácskozásaitokon, és láttam, hogy az emberek megszegték a Tízparancsolat elveit. Nem szerették Istent mindenk felett, sem embertársaikat úgy, mint önmagukat. Aki megkérdőjelezte azt az irányt, amelyet ők jónak tartottak követni, azt rosszállással kezelték és szívből megvetették. Nem tisztelték azokat a hírnököket, akiket Isten bízott meg üzenetével az Ő népe számára; ha hatalom lett volna a kezükben, A.R. Henry-nek és azoknak, akik egyetértettek vele, nemcsak az üzenetet utasították volna el – ahogyan meg is tették –, hanem azokat a hírnököket is, akiket Isten küldött.

^[1299] A hírnökök feladatot kaptak a Mestertől, és ha elnémították volna őket, ha hangjukat elhallgattatták volna, Isten másokat támasztott volna, hogy elvégezzék ezt a munkát. Ha emberi hang nem szólhatott volna, a köveknek adott volna nyelvet, hogy hirdessék azt az üzenetet, amelyet az emberekhez akart eljuttatni.

Gondold át Henry testvér, milyen lelkületet ápoltál az üzenettel és a hírnökökkel szemben. Milyen keserű érzések voltak benned irántuk! Azt gondolod, hogy Isten vezetett téged? Ezek az érzések készen állnak arra, hogy újra felébredjenek. Ha a hírnökök életében, akik az evangélium üzenetét hordozzák, történe valami, ami azt bizonyítaná, hogy tévedhetnek, és éppoly tökéletlenek, mint ti magatok, nem a saját hibáitokra és tévedéseitekre tekintenél, hanem a legkeserűbb érzéseket tanúsítanád irántuk. Itt az ideje, hogy teljesen megtérj, hogy bűneid előremenjenek, és most, a kegyelem ideje alatt eltöröltessenek, nehogy végleg túl késő legyen a vétkek helyrehozására. Olvassátok el Ézsaiás 30:8–13!

Nem mertem neked hízalgő dolgokat mondani. Nem mertem csalárd pró-

féciákat szólani. Az Úr szavát mondtam el neked, de egyes dolgokat nem közöltem olyan világosan és élesen, amint a helyzet megkívánta. Nem fogadtad meg az Úr figyelmeztetéseit és feddéseit. Gyűlöletet érzel az Ő kiválasztott hírnökei által hirdetett üzenet iránt.^[1300] Úgy cselekedtél, és úgy adtál hangot szíved gyűlöletének, amennyire csak merted. Ha Jézus a földön lett volna, megtisztította volna templomának udvarát az eladóktól és a vevőktől, kiűzte volna a tisztességtelen kereskedőket, és ezt mondta volna: „Vigyétek el ezeket”, mert „meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek”.

Testvéreim, vannak dolgok, amelyeket meg kell bánnotok, és vannak dolgok, amelyeket – amennyire lehetséges – jóvá kell tennetek. Elítéltetek egy embert egy szóért. Ha Isten úgy bánt volna veletek, olyan keményen és irgalmatlanul, ahogyan ti bántatok azokkal, akik hozzátok fordultak és segítségre szorultak, most nem találnátok irgalmat vagy bocsánatot. Olyan munkát végeztetek, amelyet nem nevezek meg a valódi nevén. Ez mély bűnbánatot kíván. Azok, akiket megbántottatok, nem számíthattak igazságra, mert a tetszésetek vagy a nem tetszésetek átvette az irányítást. Azok, akiknek az igazságosság és a becsületesség mellett kellett volna kiállniuk, de engedték, hogy a ti döntéseitek érvényesüljenek a bizottsági üléseken, jól tudták, hogy nem lenne szabad annyiba hagyniuk a dolgokat, tudták, hogy tiltakozni kellene. Mégis újra és újra megengedték; lelkiismeretük eltorzult, értelmük összezavarodott és elsötétült, úgyhogy nem érzik annak bűnét és veszélyét, hogy eltűrik, hogy megtéretlen, megszenvedetlen emberek irányítsanak és döntsenek Isten munkájában.

„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé!” Az emberek rendelkezhetnek Istentől kapott képességekkel, de ha nem alázatosak, ha nem térnek meg naponta, ha nem a tisztesség edényei, akkor éppen a képességeik által okoznak nagyobb kárt.^[1301] Ha nem Krisztus tanítványai, ha nem imádkoznak, és nem tartják uralom alatt természetes, öröklött és kialakult hajlamaikat, akkor azok a jellemvonások, amelyeket Isten gyűlöl, elferdítik azok ítélőképességét, akik szövetkeznek velük.

Nem szólt-e Isten éveken át alkalmas és alkalmatlan időben? Ti mégsem hallottátok és nem engedelmességtettek az Ő hangjának! Mindazoknak, akik kapcsolatban állnak a kiadóval, a jóra való alkalmasságuk Jézus Krisztustól származik. A kegyelem üdvözítő ereje nem egy találomra véghezvitt munka, hanem valóságos kapcsolat a bűnös ember és mennyei Atyja között, a bűnös és isteni Szószólója között. Minden embernek, aki Isten munkájában részt vesz, megvan a maga felelősségi köre. Önmagától semmit sem tehet, de Isten az életető erő, és az embernek együtt kell munkálkodnia vele, felismerve személyes felelősségét, és használva az evezőket, amelyeket Isten a kezébe adott.

Henry testvér, a szíved ellenséges volt testvéreiddel szemben. Nagy világos-

ságot és bizonyítékot kaptál, és Isten Lelke sokszor meggyőzött téged, de önző és makacs lelked nem volt hajlandó alázatosan meghajolni Isten előtt, és megvallani a bűneidet. A szíved megkeményedett, és szomorúan mondom, hogy te és társaid annyi világosságot utasítottatok el, hogy nem kaptok több világosságot addig, amíg vissza nem tértek arról az útról, amelyre ráléptetek. Olyan sokáig könnyelműen bántatok Isten Szentlelkével és ellenálltok neki, mint a fáraó, hogy már a titeket fenyegető veszély sokkal nagyobb az övénél.^[1302] A hozzád hasonló gondolkodású emberek támogattak téged, és azoknak számot kell adniuk Istennek, akik ismerték a veszélyt, amelyben vagy, de mégsem tették azt nyilvánvalóvá előtted, mert továbbra is bizalmi tisztségekben hagytak téged, pedig, ha hatalmadban állt volna, bántottad és elpusztítottad volna a hírnököket és az üzenetet, amelyet Isten a népének küldött. Örömdre szolgálna hibákat találni bennük, hogy azokat felhasználva lejárasd őket és az egész munkájukat.

Az Úr úgy olvas a szívben, mint egy nyitott könyvben. Azok az emberek, akik nincsenek kapcsolatban Istennel, sok mindent a saját gonosz szívük képzelete szerint cselekednek. Az Úr ezt mondja róluk: „És háttal fordultak felém és nem arccal, és tanítottam őket jó reggel, és noha tanítottam őket, nem voltak készek az intés befogadására.” Az utolsó napok veszedelmei között élünk; hamarosan eljön az idő, amikor Ezékiel 9. fejezetének prófécijája beteljesedik. Ezt a prófécíát gondosan kell tanulmányozni, mert szó szerint fog beteljesedni. Tanulmányozd a 10. fejezetet is, amely Isten munkálkodását mutatja be, hogy tökéletes rendet és összhangot hoz minden munkájába állított eszköz működésébe. A 11. és 12. fejezet is komoly, alapos figyelmet érdemel. Térden állva tanulmányozd ezeket a prófécákat Isten előtt; ha nem távolítod el a botránkozás köveit, amelyeket saját romlott lelkületed szórt sokak útjába, akik kapcsolatban voltak veled, Isten teljesen elfordítja arcát tőled és azoktól, akik veled együtt járnak.

Az igazi vallás azt jelenti, hogy úgy élünk, ahogy Krisztus élt.^[1303] Azok, akik Krisztust követik, megtagadják önmagukat, felveszik keresztyüket, és az Ő nyomdokaiba járnak. Krisztust követni azt jelenti, hogy engedelmeskedünk minden parancsának. Egyetlen katonáról sem mondható, hogy követi a parancsnokát, ha nem engedelmeskedik a parancsainak. Krisztus a mi példaképünk. Ahhoz, hogy utánozzuk Jézust, aki tele van szeretettel, gyengédséggel és irgalommal, naponta közelednünk kell hozzá. Ó, mennyire meggyalázták Istent azok, akik az Ő képviselőinek vallják magukat! A Zsidókhoz írt levél első három fejezetét nagy jelentőségűnek mutatta be nekem az Úr, mint amelyek nagy fontossággal bírnak az értelem megvilágosítása és az élet vezetése szempontjából.

Az Úr, Izrael Istene sokkal mélyebb kegyességet kíván annál, mint amit azok tanúsítottak, akiket szent, bizalmi tisztségekbe helyeztek a *Review and Herald* kiadóban és az Isten ügyével kapcsolatos nagy munka irányításában. Ha ezek az emberek nem állnak Isten Lelkének különleges befolyása alatt, ha nem ismerik fel

az Ő hangját, akkor saját elképzeléseik szerint fognak cselekedni, és olyan terveket valósítanak meg, amelyek teljesen ellentétesek Isten gondolatával és Lelkével, és amelyek akadályozzák Isten munkáját.

A Zsidókhoz írt levél kijelenti Krisztusról, hogy felmagasztaltatott társai fölé, mert szerette az igazságot és gyűlölte a hamisságot. Az igazság egyszerűen azt jelenti, hogy szeretjük és cselekedjük azt, ami jó és helyes minden lélekkel szemben, akivel kapcsolatba kerülünk. A hamisság azt jelenti, hogy elferdítjük azt, ami helyes. Önző terveket és tisztességtelen módszereket alkalmaznak, hogy maguknak és néhány kiváltságosnak hasznot szerezzenek, miközben másokat elnyomnak. Mindez rablás Istennel és emberrel szemben.^[1304] Az igaz elveket elhagyják; az önzés kielégítése érdekében eltorzítják Isten útját. Ha pedig eltérítjük a dolgokat attól az egyenes úttól, amelyet Isten számukra kijelölt, akkor gonoszságokat követünk el. A csalás Isten parancsolatainak megszegése, és mindazok, akik kereszténynek vallják magukat, de nem engedelmeskednek Isten parancsolatainak, hamisan mutatják be Jézus jellemét. Azok, akik hisznek a jelen időre szóló igazságban, önként gyakorolják azt, bármilyen áldozatba is kerül nekik. Az egészséges tanításokat egészséges gyakorlatok képviselik.

Ó, milyen kevesen törődtek igazán lelkük érdekében azzal, hogy megértsék, mi az igazi istenfélelem. Az igazi istenfélelem Krisztus szavainak cselekvése, amelyet a Biblia előírásai irányítanak és szabályoznak. Krisztus kegyelme megtisztítja a szívet az önzés minden szennytől és a bűn minden formájától. Krisztusról ez áll: [hiányzó rész].

Azok, akik terveket készítettek és hajtottak végre arra, hogy az Isten által rájuk bízott pénzt nagy fizetések formájában maguknak juttassák, valójában egyetlen esetben sem nyertek abból hasznot, még ha úgy is képzelik, hogy igen. Amikor elfogadják ezt a pénzt, ezzel megmutatják, hogy nem voltak méltók arra, hogy az Úr javait kezeljék. Ez a cselekedet ellenük fog tanúskodni, feltárva azt, hogy olyan elvek szerint jártak el, amelyek bevezetésére Isten nem adott engedélyt.

Ez az eljárás, amelyet Battle Creek-ben vezettek be, megfosztotta Isten ügyét attól a pénztől, amelyet Ő arra fordított volna, hogy előmozdítsa a munkát ott, ahol az igazság zászlaja még nem lett felemelve. Az ilyen magas fizetések teljesen ellentétesek voltak Isten tervével az Ő munkájának bármely területén, és ellentétben áll Krisztus életének példájával. A legnagyobb Tanító, akit a világ valaha ismert, minden intézmény számára példát adott az önmehtagadó, önfeláldozó elvének megvalósítására.^[1305]

Azok, akik önző emberek tanácsát követve megváltoztatják Isten rendjét, készek lesznek csökkenteni azok fizetését, akiknek munkája Isten szemében olyan jellegű, hogy befolyásuk révén javakat hoznak a kincstárba az Ő ügyének fenntartására. Ez az eljárás feltárja a mennyei világegyetem és az emberek előtt azok jellemét és lelkületét, akik a szent dolgokat kezelik. És ugyanennek az önző

léleknek ihletésére ezek az emberek, ha alkalmat látnak rá, csökkenteni fogják az Úr szőlőjében dolgozók fizetését azok beleegyezése nélkül és anélkül, hogy megértenék helyzetüket. Sok esetben ez a lépés szorult helyzetbe hozza a családokat, és azok, akiknek a kezükben hatalom van, alig tudnak arról, hogy milyen következményekkel járhat a munkások bérének csökkentése. Joguk van azoknak, akik az Isten ügyében dolgoznak, hogy beleszóljanak az ilyen döntésekbe.

Isten ügye megengedheti magának, hogy igazságos és méltányos legyen; megengedheti magának, hogy helyes elvek alapján járjon el. Amikor felmerül a bérek csökkentésének kérdése, tegyenek közzé egy körlevelet, amely feltárja a valós helyzetet, majd kérdezzék meg az adott területi konferencia alkalmazottait, hogy a szűkös anyagi helyzet miatt tudnának-e boldogulni kevesebb fizetésből.

^[1306] Minden megállapodást azokkal, akik Isten szolgálatában állnak, úgy kell kezelni, mint szent ügyletet az ember és felebarátja között. Az embereknek nincs joguk úgy bánni Isten munkatársaival, mintha élettelen tárgyak lennének, amelyeket fel lehet használni anélkül, hogy megkérdéznék vagy figyelembe vennék akarataikat. Az Úr megmutatta nekem, hogy a számvizsgáló bizottságokban olyan emberek ültek, akiknek nincs meg a kellő megkülönböztető képességük és ítélőképességük. Olyan földművesek, akik nem értették a munkások helyzetét, újra és újra valós terheket és szükségét hoztak családokra. Irányításuk lehetőséget adott az ellenségnek, hogy megkísértse és elcsüggyessze a munkásokat, és egyes esetekben ki is szorította őket a misszióterületről. Nem igazságos és nem is helyes ilyen hűvös módon bánni ezzel a munkaterülettel. Isten nem dicsőül meg az ilyen intézkedések által. Az élet belső forrásának megtisztulásra van szüksége, az emberi akarataknak Isten Lelkének megszentelő befolyása alá kell kerülnie.

Sokan keveset tudnak arról, mit jelent „öltözzétek fel amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben”. A Szentlélek munkája az, hogy az embert Krisztus képmására formálja. Nem az embernek kell használnia a Szentlelket, hanem a Szentléleknek kell használnia az embert. Olvassátok el: 1Pét 3:8-12; Mt 5:7-9 és 3-16; 7:15-20.

„Vigyétek véghez a ti üdvösségeteket” – de talán fennhéjázó, gőgös, uralkodó lelkülettel? Ha ezt jelentené az ige cselekvése, akkor sokan, akik intézményeinkkel kapcsolatban állnak, jutalmat kapnának.^[1307] De az Úr szava így szól: „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket; Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből”. „De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járunk. Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.”

Isten minden cselekedetet lát; semmi sincs rejtve előtte. Túl sok felelősséget

vállalnak olyan emberek, akik nem ápolták magukban azt a szeretetet, együttérzést, részvétet és gyengédséget, amely Krisztus életét jellemezte. Amikor olyan testvérekkel van dolguk, akik nem követték a tanácsaikat, vagy megkérdőjelezték eljárásukat, vagy nem úgy viselkedtek velük, ahogyan azt ők elvárták volna, semmi szeretetet nem mutatnak irántuk, pedig ezek a lelkek Krisztus vére árán lettek megváltva, és talán becsesebbek Isten szemében egyszerűségük és feddhetetlenségük miatt, amellyel mindenáron ragaszkodnak ahhoz, ami helyes. Amikor alkalom adódik rá, azok a testvérek, akik valamilyen okból nem kedvelik ezeket a személyeket, inkább olyan lelkületet táplálnak, amely Sátán jellemével van összhangban, mintsem az élő Isten Lelkével. Olyan dolgokat tesznek, amelyek megbiznak ezeket a lelkeket, és úgy intézik az ügyeket, hogy megalázzák és elnyomják őket. Ezek a lelkek Isten tulajdonai, értékesek az Ő szemében, és az Úr meg fogja ítélni azokat, akik ilyen dolgokat tesznek.^[1308] Itt az ideje, hogy megbánják ezeket a cselekedeteket, ideje, hogy ezek a bűnök előre menjenek az ítéletre, hogy eltöröltessenek. Amikor a Szentlélek munkálkodik az emberek értelmén, és eszükbe juttatja ezeket a dolgokat, vajon megvallják-e bűneiket? Helyrehozzák-e azt, amit testvéreikkel szemben elkövettek?

Szálljon fel az imádság Istenhez: „Tiszta szívet teremts bennem”; mert a tiszta, megtisztított lélekben Krisztus lakozik, és a szív teljességéből fakad az élet. Az emberi akaratot Krisztusnak kell alárendelni. Ahelyett, hogy az ember tovább haladna, és önzésében bezárná a szívét, szükség van arra, hogy megnyissa azt Isten Lelkének édes befolyása előtt. A gyakorlati vallás mindenütt illatot áraszt. Életnek illata az életre.

Azok az ajkak, amelyek gonosz dolgokat szóltak Isten megbízott szolgáliról, és megvetették az általuk hozott üzenetet, a sötétséget világosságnak, a világosságot pedig sötétségnek nevezték. Ha ahelyett, hogy a farizeusokhoz hasonlóan lesték volna, hogy miben találhatnak kivetnivalót az üzenetben vagy a hírnökökben, mit gúnyolhatnak ki és neveltethetnek ki, ha megnyitották volna szívüket az Igazság Napjának ragyogó sugarai előtt, akkor hálát adtak volna, ahelyett hogy olyasmit kerestek volna, amit félremagyarázhatnak vagy kiforgathatnak, hogy hibát találjanak bennük. Ó, ha amikor a világosság első sugara rájuk ragyogott, és dicsőítették volna Istent azért, hogy a mennyből küldött üzenet az igazság volt, akkor még több és még tisztább világosság ragyogott volna be értelmük kamráiba és lelkük templomába.^[1309]

Krisztus igazságának üzenetét csak az ismeri igazán, aki személyesen befogadja; ez az egyetlen valódi próba, és ez az erőfeszítés életet ad az emberi léleknek. Gyarló, tévútra vezetett emberek tévedhetetlennek tarthatják az igazság hírnökét; az önmagukat bölcsnek tartó emberi elmék oda emelhetik őt, ahol egyedül Istennek kellene lennie, és ott megmutatkozhat, hogy nem tévedhetetlen. Ekkor azok, akik hibát kerestek, örülni fognak a gonoszságban, és akik felmagasztalták

az emberi eszközt, éppolyan készségesek lesznek ellene fordulni. De az üzenet ugyanaz marad, nem változik meg, nem rendül meg semmiféle megrázkódtatástól. Azok az emberek, akiket dicsértek és felmagasztaltak, nyilvánvalóvá tehetik az emberi természet gyengeségét, mert elkezdtek úgy gondolkodni, hogy többek a közönséges embereknél; de mi történik akkor? Vajon ragaszkodnak a tévedéshez? Itt van a próba. Ha veszélyt látnak, és elmenekülnek előle, megmutatják a világnak, az angyaloknak és az embereknek, hogy szívük vára a Szentlélek temploma, és semmiképpen sem egyeznek meg semmiféle önzéssel.

Amíg a szív nem adja át magát feltétel nélkül Istennek, az ember nem marad meg az igazi szőlőtőben, nem élhet abból, és nem teremhet bőszes gyümölcsöt. Isten a legkisebb mértékben sem köt alkut a bűnnel. Ha ezt megtehetette volna, Krisztusnak nem kellett volna eljönnie a mi világunkba, szenvednie és meghalnia. Egyetlen megtérés sem valódi, ha nem változtatja meg mind a jellemet, mind az életvitelt azokban, akik elfogadják az igazságot. Az igazság szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket.^[1310]

Amikor a jellem szövete – minden részében – értéktelen anyagból áll, gyakran megpróbálják azt foltozgatni; a jónak vélt indítékokat, készítetéseket és cselekedeteket meg akarják tartani, míg a jellem kifogásolhatóbb vonásait elvetnék. Így gondolkodott Nikodémus is, amíg meg nem hallgatta Krisztus tanításait. Ezek a tanítások komoly erővel hatottak a lelkére, feltárva, hogy kegyessége nem olyan volt, amilyenek Krisztus bemutatta. Nikodémus látta Krisztus csodáit, és éjjel ment a Mesterhez, mert nem volt bátorsága nyíltan közeledni hozzá, nehogy kíváltsa a papok és a farizeusok bírálatát. Amikor „Rabbi”-nak szólította Jézust, azt gondolta, hogy ezzel különleges tiszteletet tanúsít iránta. Azt mondta: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele.” Ez nagy lépés volt Nikodémus számára, de Jézus így válaszolt neki: „Bizony, bizony mondom neked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.”

Ezek a szavak nagyon illenek azokhoz, akik kapcsolatban álltak és állnak a *Review* kiadóval és sok más intézményünkkel. Az új posztóval nem lehet foltozni a régi ruhát. Le kell vetnünk a régi jellemet, és Krisztustól kell vennünk az új ruhát, amely a menny szövőszékén készült, az Ő igazságának ruháját. Amikor erre került a sor, a természetes szív fellázadt. Az ember inkább a farizeusi régi ruhát próbálja foltozgatni, semhogy levetné az önigazultságát, hogy felöltözzé Krisztus teljesen új igazságának ruháját.^[1311] Az ember tervei és módszerei sokkal inkább összhangban vannak a természetes hajlamokkal; az emberek azt választják, hogy legyen bennük egy rész önmagukból és egy rész Jézusból. Az egészen új szövet elfogadása nem ad elég teret az emberi természet érzéseinek és gondolatainak. Az a vallás, amelynek át kell formálnia az embert, és az egész jellemet meg kell változtatnia, nagyon nem kívánatos az ember számára; itt ütköznek össze az ember tervei és Isten tervei. A

látszólag jó cselekedetek egy olyan életben, amely nem Krisztushoz hasonló, ahol az igazság, az irgalom és Isten szeretete nem állandó alapelv, nem tesznek mást, mint hogy megtévesztenek; botránkozás kövévé válnak a világ számára.

Krisztus feltárta Nikodémusnak a gyógyírt: „Bizony, bizony mondom neked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” Ezek a szavak ebben a korban ezrekhez szólnak. „Bizony, bizony mondom neked, aki saját igazságodban bízol, de Isten előtt bűnös vagy, bár azt állítod, hogy ismered az igazságot: neked újonnan kell születned.” Az Úr azt mondja: „Íme mindent újjá teszek.” „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.” A foltozgatott vallás Isten előtt semmit sem ér. Ő az egész szívet kívánja. Egyetlen részét sem szabad fenntartani az örökölt vagy kialakult rossz hajlamok ápolására. Keménynek és szigorúnak lenni, önmagunkat nagyra tartani, önzőnek lenni, a saját érdekünket keresni, miközben másoktól önzetlenséget várunk, olyan vallás, amely utálatos Isten előtt. Sokan nap mint nap ilyen tapasztalatot élnek meg, de ez nem más, mint Krisztus jellemének eltorzítása.^[1312]

Isten feddésék és figyelmeztetések által szólt, de ezek alig hatottak. Egyeseknél nem történt határozott változás, ezért az Úr felemelte kezét, hogy más mederbe terelje a dolgokat. Az Úr gyűlöli a képmutatást és a kétszínűséget. A keménykezű uralkodást, a másokat leuraló magatartást, és a Krisztus példájával ellentétes mindennapi magatartást régóta megtűrik, és „mivel nem hajtják végre mindjárt az ítéletet a gonosz cselekedetek fölött, az emberek teljesen a gonosz cselekvésére adják szívüket.” Isten reformot kíván azoktól, akik felelős tisztségeket töltenek be Battle Creek-ben, akik folyamatosan hamisan képviselik Krisztust társaik előtt. Ha nem tértek meg, az Úr ítélettel közeledik hozzátok.

Egyetlen ember sem szolgálhat Istennek elfogadható módon, és nem világhíthat a világ előtt, ha nem hűséges és igaz azokhoz az elvekhez, amelyeket Isten szent Igéje adott életünk irányítására és szabályozására. Az emberi rendelkezések ellentétben állnak Isten törvényének alapelveivel, mind az első négy, mind az utolsó hat parancsolat tekintetében. Egyesek, akik részt vesznek Isten ügyében, nagyrészt félreteszik ezeket az elveket, és helyettük ember alkotta szabályokat és megoldásokat vezetnek be.

Ahelyett, hogy ott változtattak volna, ahol évekkel ezelőtt kellett volna – saját magukban –, ahelyett, hogy megalázták volna magukat, hogy megtérjenek, Krisztust felöltve, hogy minden körülmények között az elvek, az igazság és a méltányosság mellett álljanak ki, ők inkább az eszközöket akarják megváltoztatni; de ez a felforgatás egy jottányit sem oldja meg a problémát.^[1313] Bárcsak a hangom eljutna minden olyan lélekhez Amerikában, aki ilyen nagy világosságot kapott, és azt mondhatnám nekik: „Amikor a szívetek és jellemetek megváltozik, akkor Isten keze nyilvánvaló lesz minden munkában az Ő művében. Akkor a zűrzavarból tökéletes rend fog születni.”

De az embereknek kell megváltozniuk, azoknak az embereknek, akik gyengeséget és önzést vetettek a tanácskozásokba, és ebből hasznot húztak. Ez megmutatkozott abban, hogy magas fizetéseket fogadtak el, miközben másokat alacsonyabb fizetésekre szorítottak annál, ami járna nekik. Isten átka van minden ilyen eljárásom. A vallást minden üzleti ügyletben gyakorolni kell. „Ha engem szerettek, – mondta a szerető Megváltó –, az én parancsolataimat megtartsátok.” „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.” (lásd Jn 14:23-24).

Ezeket a szavakat tanulmányozni kell; világosak, és meghatározzák sok olyan ember vallásos életének jellegét, akik szent bizalmi tisztségekben állnak. Isten az Ő megbízottaivá tette volna őket, ha követték volna tanácsát, de saját módszereiket és mércéiket választották, és így elárulták az igazságosság és az igazság ügyét. A világ a maga mércéit emeli fel, hogy azok legyenek a mi mintáink, és azok, akik azt állítják, hogy hisznek az igazságban, vágyakozva törekedtek arra, hogy megfeleljenek a világ mércéjének. Ha Isten nem küldött volna újra és újra figyelmeztető üzeneteket, hol lennének ma azok, akik azt vallják, hogy az Ő népéhez tartoznak?

A világ nem lehet a mi tanítónk; olyan mércéket állít fel, amelyeket egyesek követendőnek tartanak, de ezek nem olyan szabályok számunkra, amelyeket nekünk követnünk kell. Isten kihozott minket a világból, ezért a világ nem ismer bennünket, mert Őt sem ismerte. Minden igaz keresztény jelmondata ez kell legyen: „Nem e világból valók, amint, hogy én sem e világból vagyok.” Nem szabad a világhoz igazodnunk. Az evangélium csak akkor fogja meggyőzni a világot, ha úgy beszélünk és cselekszünk, mint Krisztus képviselői, mint a királyi család tagjai, a mennyei Király gyermekei, idegenek és jövevények, akik egy jobb hazát, a mennyeit keresik. Kiváltságunk, hogy hirdessük Annak dicsőségét, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el minket. Soha nem szabad a legkisebb igazságtalanságot sem elkövetni Isten alattvalóival szemben, akiket az Ő vére váltott meg. Az Úr útját meg kell őrizni, és az Ő útja az igazságban magasatos. A keresztények életükkel, szavaikkal és jellemükkel mutassák meg mennyei eredetüket. Soha nem kell bocsánatot kérnünk a világtól azért, mert keresztények vagyunk, és mert merünk igazak lenni.^[1315]

58. levél, 1894. – O.A. Olsennek címzett levél

Granville, 1894. november 26.

Kedves Testvérem!

Az utóbbi időben nem írtam neked annyit, mint korábban, mert attól tartottam, hogy olyan felelősséget helyezek rád, amely teher lenne számodra. Amikor elhagytam Michigant, a kezedbe adtam a kiadóval kapcsolatos bizonyágtételeket. Ezek fontosak és világosak voltak, és a lelkedre kötöttem, hogy olvasd fel a bizonyágtételeket azok előtt, akiknek szólnak, azzal a céllal, hogy kijavítsák a meglévő hibákat. Te azonban nem követted az utasításomat, és a dolgok tovább halmozódtak, egyre kifogásolhatóbbá válva, míg végül az ügy ismét elém lett tárva súlyosabb formában, ezekkel a szavakkal a felelős pozícióban lévő számára: „Sem szolgálni nem fogok a ti bűneitekkel, sem veletek nem leszek többé, hacsak el nem távolítjátok magatok közül a gonoszást.”

A tőled kapott levelekből megértettem, hogy nem olvastad fel ezeket a bizonyágtételeket az érintetteknek, és nem mutattál rá határozottan a hibáikra. A Generál Konferencia elnökeként ebben a kérdésben nem teljesítetted kötelességedet. Látomásban láttalak téged a tanácsüléseken, ahol olyan makacs és keményszívű emberek kijelentéseit és döntéseit hallgattad, akik nem álltak Isten Lelke irányító befolyása alatt. Tudtad, hogy ezek a döntések nem Isten rendje szerint valók, mégsem tiltakoztál ellenük, és így hagytad, hogy úgy menjenek át, mintha a jóváhagyásodat nyerték volna.^[1316] Így, a dolgok olyan emberek akarata és készítményei szerint haladtak, akik Isten akaratával szemben állnak, és olyan helyzetet teremtenek, amelyet Isten nem fogadhat el és nem hagyhat jóvá.

Azt gondoltad, hogy majd a beszédeidben foglalkozol ezekkel a dolgokkal, az általános elveket hangsúlyozva, és azt remélted, hogy ez lesz a legjobb módszer a hibák kijavítására. De a tanácskozásokon és a bizottságban kellett volna megszólalnod. Nem kellett volna szabad teret adni a gyakorlatban a téves elveknek; de mivel te hallgattál, vagy csak gyengén tiltakoztál, azok, akik rossz úton jártak, azt gondolták, hogy az ő oldalukon állsz. A hallgatásoddal adott jóváhagyás megerősítette a kezüket a gonosz munkában.

Te magad sem voltál képes világosan felismerni az igazságot és a becsületességet, a szelídséget, az irgalmasságot és a feddhetetlenséget, amelyeknek minden

döntésedben érvényesülnie kellett volna. Ezek a kérdések többször is meg lettek mutatva neked, és nem merek hallgatni. Jobban tetted volna, ha kevesebbet prédikálsz, és az energiádat arra tartalékolod, hogy személyesen kiállj azok ellen, akik lelkületükben, gondolkodásukban, ítélőképességükben tévelyegtek, akik felsőbbre törekedtek, és akik nagymértékben el is érték azt, ami helytelen cselekedetekhez vezetett. Ha így álltál volna ki, tisztább lett volna a megítélésed, és képes lettél volna ítéletet mondani Isten öröksége elleni legkisebb igazságtalan cselekedet ellen is.^[1317] Azok, akik Isten akaratával ellentétesen munkálkodnak, és hamisan mutatják be az Ő jellemét, világosan megértették volna, hogy nem engedheted meg, hogy ezek a dolgok folytatódjanak, mert nem engedheted, hogy a mennyben a te cselekedeteidként legyenek számontartva. Kötelességed lett volna határozottan szólnod, de te inkább hallgattál.

Azért küldöm ezt a levelet, mert nem akarom, hogy azt gondold, hogy egyetérték a magatartásoddal ezekben a dolgokban. Kérlek téged, hogy szolgálj Istent teljes elméddel, erőddel és képességeddel, és egyenes ösvényeket készíts a lábaid számára, hogy a sánták le ne térjenek az útról. Mély, komoly érdeklődéssel és szeretettel vagyok irántad; annyira szeretném, hogy semmilyen formában ne add jóváhagyásodat semmi gonosz cselekedethez.

Nemrégiben igen komoly, határozott bizonyágtételeket küldtem olyan felelős tisztségekben lévő férfiaknak, akiknek nem lett volna szabad ezeket a tisztségeket betölteniük mindaddig, amíg jellemük teljes átalakulásának bizonyítékát nem adják. Bármilyen üzleti rátermettséggel is rendelkezzenek, ezeket az embereket - akik oly hosszú ideje nyilvánvalóan ellenállnak a világosságnak és a bizonyítékoknak, Istennel szemben harcolva - el kellett volna távolítanod a munkából, mind saját lelkük, mind az ügy érdekében. Mert amíg bizalmi tisztségekben maradnak, hangjuk és befolyásuk sok dolgot rossz irányba visz. Amikor a legfontosabb kérdésekről szavazni kellett, döntésük a pillanatnyi lelkiállapotuktól függött. Ők kemény, uralkodó természetű, makacs férfiak, és akaratuk, valamint befolyásuk nem Isten Lelkének irányítása alatt, hanem egy másik lélek befolyása alatt hozott döntéseket.^[1318]

Ha ezek az emberek tudatában lennének annak, mit tettek, és mivel kell majd szembenézniük azon a nagy napon, akkor olyan szívbeli fájdalmat és lelki gyötrelmet éreznének, amely valamelyest arányos az Isten ügyének okozott kárral. A kísértések néha elsöprő erővel sújtják ezeket az elméket, mert Sátán soha nem alszik, és soha nem pihen. Mindig keresi a lehetőséget, hogy beférkőzzön a fontos összejöveteleitekre, hogy a munkásokon keresztül kinyilvánítsa saját jellemét, és hogy hatástalanná tegye a prófétaág lelkét, amely éveken át szólt hozzájuk figyelmeztetések és feddések által.

Ezeknek a vasakarátú és kőszívű embereknek egyetlen reménysége az, hogy a Kősziklára essenek és összetörjenek. A Krisztussal való kapcsolat isteni erő

áramlatait hozza a lélekbe, így a természetes hajlamok, a régóta ápolt szokások és a gyakorlatok Isten Lelke által megváltoznak. Valódi megtérésre van szükségük. Amikor ezt megtapasztalják, ezek a gyenge, megkísértett lelkek Jézusra tekintenek, és ezt mondják: „Mindenre van eróm a Krisztusban, aki engem megerősít.” Értékelnük kell minden fénysugarat, amely Isten trónjától az útjukba érkezik. Meg kell ragadniuk Isten szent törvényének lelkületét és elvét, és életüket Krisztus jelleméhez kell igazítaniuk. Új erő veszi birtokba az új szívet. Az ember soha nem tudja ezt a változást önmagától véghezvinni. Ez egy természetfeletti munka, amely természetfeletti elemet visz be a gyenge és bűnös emberi természetbe. Ez az erő kiűzi a démonokat, akik az elmét és az akaratot irányítják, és amelyek hatalma még azoknak a szavaiban és tetteiben is megnyilvánul, akik Isten gyermekeinek vallják magukat.^[1319]

Isten igazságát megvetették, és lábbal tiporták azok az emberek, akik gyűlöltek annak tiszta, mennyei elveit. Az emberek a saját maguk csiholta szikrák fényében jártak. Isten azt akarja, hogy minden ember, aki kapcsolatban áll az Ő szent munkájával, olyan ember legyen, akivel kapcsolatba léphet, alázatos, tanítható lelkületű és töredelmes szívű. Az ilyen jellemű munkások nem fognak lealacsonyodni a világ szintjére, nem lesznek emberi vagy sátáni eszközöknek rabságában. Férfiakhoz méltóan viselkednek, és erősek lesznek. Arcukat az Igazság Napja felé fordítják, és minden alantas dolog fölé emelkednek, egy olyan légkörbe, amely mentes minden lelki és erkölcsi tisztátalanságtól.

Aki az isteni természet részese lett, az tudja, hogy állampolgársága odafent van, ihletét pedig Krisztus Lelkétől kapja. Lelke Krisztussal együtt Istenben van elrejtve. Sátán többé nem tud ilyen embert eszközként felhasználni, hogy behatoljon Isten szentélyébe és megfertőzze azt. Minden lépésnél győzelmet arat. Nemes gondolatok töltik be. Minden emberi lényt értékesnek tart, mert Krisztus minden lélekért meghalt.

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk.” Az az ember, aki az Úrra vár, erős lesz az Ő erejében, elég erős ahhoz, hogy nagy nyomás alatt is szilárdan megálljon. Ugyanakkor irgalmas és együttérző, ahogyan Krisztus is az. Az Istennek alárendelt lélek kész Isten akaratát cselekedni; szorgalmasan és alázatosan igyekszik megismerni ezt az akaratot. Elfogadja a fenyítést, és fél attól, hogy saját belátása szerint járjon. Közösségben van Istennel; társalog a mennyyel.^[1320]

Ő, mennyi rossz származott abból, hogy nagyra értékelték az emberi talentumot, még akkor is, ha annak birtokosa megszenvedett volt. Minden emberi képesség értéktelen Isten előtt addig, amíg Jézus rá nem teszi a pecsétjét. Akkor Krisztusban és Krisztus által, az ember hatékony eszközzé válik a jóra, mert élő kapcsolatban van Istennel. Amikor az igazság teljesen uralma alá vonja az ember lelkiismeretét, megszenteli a lelket. Minden érzéke felébred, együttérzése többé

nem ingadozó. Az Igazság Napjának világossága bevilágít a szívébe, és buzgó, élő képviselőjévé válik az igazságnak.

Nem a nagy szónokok vagy üzletemberek a fontosak, hanem azok, akiket talán kevés talentummal bírónak tartanak, mégis becsületesek, egyszerűek, alázatosak és nagyszívűek; ők nagyon hasznosak lehetnek, áldást hozva az emberiségre bárhol is legyenek. Jézus azt mondja: „Ti vagytok a földnek savai.” Bárcsak minden férfi a kiadóban gyakorolná ez a leckét, amelyet ez a jelkép tanít, és a sónak olyan képviselője lenne, amely ízesít. Istent nem lehet becsapni; Ő ismer minden egyes tiszta sókristályt.

„Hit által vitetett fel Énok, hogy ne lássson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt.” Az Úr azt akarja, hogy mi is Vele együtt járjunk. Ha az Úr irányítja a munkát, az az Ő saját útján halad, és az Isten saját pecsétjét viseli majd.

Ezt azért írom neked, mert nem merek másképp tenni. Nem akarom, hogy te hordozd az egész felelősséget, ezért ezt a levelet másoknak is elküldöm, akiknek meg kell érteniük a helyzetet, és segíteniük kell neked. Imádkozunk érted, hogy Isten adja meg neked támogató kegyelmét!

Őszinte vágygal, hogy teljesen és örökre az Úr oldalán állj, várni, figyelni és imádkozni fogok.^[1321]

57. levél, 1895. – O.A. Olsennek címzett levél

Tasmánia, 1895. május 1.

Súlyos teher nehezedik rám, de mit mondhatnék? Aggódok érted, igen tisztelt testvérem. Lelki fájdalom gyötör, mert a helyzet egyre inkább bonyolulttá válik. Hálót vetettek ki, hogy belekeverjék a konferenciát – olyan hálót, amelyről a nép nem tud, és amelynek létezését csak kevesen sejtik. A dolgok állapota megköti a kezedet, és akadályozza a munkát. A válság hamarosan elérkezik. Isten nem mutatta meg nekem a dolgok teljes állását, de egy dolgot biztosan tudok: a pénzügyek kezelése nagyrészt helytelen elvek alapján történt. Miközben látszólag minden virágzik, veszély fenyeget.

Olyan emberekkel szövetkeztél, akiknek nincs élő kapcsolatuk Istennel. Félsz állást foglalni, attól tartva, hogy feszültség robban ki. Ezért vagyok ennyire szomorú. Írtam néhány olyan üggyről, amit nem mertem elküldeni neked, amíg nem lesznek szilárd és határozott jellemű emberek, akik igazi társakként melletted állnak és támogatnak. Az a két férfi, akik különösen szoros kapcsolatban állnak veled – A.R. Henry és H. Lindsay –, jelenlegi lelki állapotukban semmiképpen sem vehetnek részt Isten munkájának sem a tervezésében, sem a megvalósításában, annak egyetlen területén sem. Ha úgy látnák önmagukat, ahogy Isten látja őket, ha a Kősziklára esnének és összetörnének, akkor határozott változás mutatkozna meg bennük. Akkor bűnvallomások hangoznának el, hogy lelküket megszabadítsák minden romboló befolyástól.^[1322]

Ezek az emberek azt mondják szívükben: „Halogatja még az én uram a hazajövetelt”, és ezt a gondolatot nemcsak szavakkal, hanem tettekkel is kifejezik. „Ne hagyjátok magatokat megtéveszteni Krisztus közeli megjelenését illetően!” – mondják ezek a hamis vezetők. „Békesség és biztonság! Még nem jött el az idő.” „Minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva.” Lelkükkel, cselekedeteikkel és szavaikkal tagadják az igazságot. Krisztus ítélete alá esnek: „Ha pedig ama gonosz szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; És az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene: Megjő annak a szolganak az ura, amely napon nem várja és amely órában nem gondolja, És ketté vágja őt, és a képmutatók sorsára juttatja; ott léssen sírás és fogcsikorgatás.” (Mt 24:48-51, lásd még: Lk 8:12-13; Mt 11:20-23)

Mivel a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. Sokan elhagyták a Krisztus váró hitüket. A világnak élnek, miközben szívükben azt mondják, amit igaznak szeretnének látni: „Halogatja még az én uram a haza-

jövetelt” –, verik a szolgatársaikat. Ugyanazért teszik ezt, amiért Káin megölte Ábelt. Ábel elhatározta, hogy Istent úgy imádja, ahogyan azt Ő meghagyta. Ez nem tetszett Káinnak. Úgy gondolta, hogy az ő tervei jobbak, és hogy az Úr majd az ő feltételeihez igazodik. Káin az ő áldozatában nem ismerte el a Krisztustól való függőségét. Úgy vélte, hogy az Úr keményen bánt apjával, Ádámmal, amikor kiűzte az Édenből. Gyötrelem volt Káin büszke lelkének az a gondolat, hogy ezt a bűnt mindig szem előtt kell tartani és hogy a megölt bárány vérének felajánlani annak beismeréseként, hogy teljes mértékben egy külső Hatalomtól függ.^[1323] Mint idősebb, úgy gondolta, hogy Ábelnek az ő példáját kellene követnie. Amikor Isten elfogadta Ábel áldozatát, és a szent tűz megemésztette azt, Káin haragja igen nagy lett. Az Úr lehajolt hozzá, hogy megmagyarázza a dolgokat, de ő nem akart megbékélni Istennel, és gyűlölte Ábelt, mert Isten kegyes volt hozzá. Haragja annyira fellángolt, hogy megölte testvérét.

Az Úrnak pere van mindazokkal, akik hitelenségük és kételkedésük által azt mondják: „Halogatja még az én uram a hazajövetelt, és veri szolgatársait, a részegesekkel pedig enni és inni kezd” (ugyanazon elvek szerint cselekedve, mint ők). Részegesek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól. Gondolkodásukat Sátán vette hatalmába, és nem tudják, miben botlanak meg.

Mihelyt az ember elszakad Istentől, és szíve már nem áll a Szentlélek szelídítő hatalma alatt, Sátán jellemvonásai nyilvánvalóvá válnak benne, és kezdi elnyomni embertársait. Olyan befolyás árad ki belőle, amely ellentétes az igazsággal, az igazságossággal és a jogossággal. Ez a lelkület intézményeinkben is megmutatkozik, nemcsak a munkások egymáshoz való viszonyában, hanem abban a törekvésben is, hogy egyik intézmény uralkodni akar a többi felett. Olyan emberek, akikre nagy felelősséget bízta, de nincs élő kapcsolatuk Istennel, a Szentlélek sugallataival ellentétesen cselekedtek és cselekszenek. Ugyanazt a lelkületet engedik meg maguknak, mint Kóré, Dátán és Abirám, valamint a zsidók Krisztus napjaiban. (lásd Mt 12:22-29; 31, 37) Isten újra és újra figyelmeztetéseket küldött ezeknek az embereknek, de ők tovább haladtak ugyanazon az úton.

Olvassátok el Krisztus szavait a Máté 23:23-ban: „Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdezsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok, amik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.”^[1324] Ezek a feddészek figyelmeztetésül szólnak mindazokhoz, akik külsőleg igazaknak látszanak az emberek előtt, belül pedig tele vannak képmutatással és törvénytelenességgel. Azt mondják: „Mi szabadok vagyunk, hogy mindezt megtegyük.” Azt is mondják: „Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében.” „Így hát magatok ellen tesztek bizonyosságot, – mondta Jézus –, hogy fiai vagytok azoknak, akik megölték a prófétákat.” Micsoda tanulságok vannak itt; milyen félelmetesek és határozottak! Jézus azt mondta:

„Annak okáért íme prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban megostoroztok és városról – városra üldöztök.” Ez a prófécia szó szerint beteljesedett a zsidóknál abban, ahogyan Krisztussal és az Isten által hozzájuk küldött hírnökökkel bántak. Vajon az emberek ezekben az utolsó napokban követni fogják azok példáját, akiket Krisztus elítélt?

Ezeket a megrendítő próféciaakat még nem teljesítették be egészen; de ha Isten megkíméli az életüket, és továbbra is ugyanazt a lelkiületet ápolják, mint a minneapolis-i Generál Konferencia előtt és után, akkor teljessé teszik azok tetteit, akiket Krisztus elítélt, amikor itt járt a földön.

Az utolsó napok veszélyei ránk nehezednek. Sátán uralma alá von minden elmét, amely nem áll szilárdan Isten Lelkének irányítása alatt. Egyesek gyűlöletet táplálnak azokkal az emberekkel szemben, akiket Isten arra rendelt, hogy különleges üzenetet vigyenek a világnak. E sátáni munkát Minneapolisban kezdték el. Később, amikor látták és érezték a Szentlélek bizonyítékait, hogy az üzenet Istentől van, annál inkább meggyűlöltek azt, mert bizonyosság volt ellenük.^[1325] Nem voltak hajlandók megalázni szívüket, hogy megtérjenek, dicsőséget adjanak Istennek és megvédjék az igazságot. Saját lelkiületük szerint haladtak tovább, irigységgel, féltékenységgel és gonosz gyanakvással telve, ahogyan a zsidók is tették. Megnyitották szívüket Isten és ember ellensége előtt. Mindezek ellenére ezek az emberek bizalmi pozíciókat töltöttek be, és amennyire csak hatalmukban állt a munkát a saját jellemükre formálták. Eldridge kapitány és Frank Belden kiemelkedő szerepet játszottak; később azonban szakítottak a kiadóval. Távozásuk után a munka ugyanúgy folytatódott. Ideje, hogy változás történjék!

Azok, akik most az elsők, de hűtlenek voltak Isten ügyéhez, hamarosan utolsók lesznek, hacsak meg nem térnek. Ha nem esnek a Kősziklára és nem törnek össze, ha nem születnek újjá, akkor az a lelkiület, amelyet ápoltak, továbbra is megmarad bennük, és nem fogják felismerni az irgalom szelíd hangját. A Biblia vallása, a magán és nyilvános életükben, számukra a múlté. Buzgón szónokoltak a lelkesedés és a fanatizmus ellen. Azt a hitet, amely Istenhez kiált az emberi szenvedés enyhítéséért, azt a hitet, amelyet Isten népének gyakorolnia kell, fanatizmusnak nevezik. Pedig, ha van valami ezen a földön, ami megszentelt buzgósággal kellene, hogy eltöltse az embereket, az az igazság, amint az Jézusban van; ez a megváltás hatalmas és dicsőséges műve; ez Krisztus, aki bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá lett számunkra.

Az Úr gondviselésében gyakran nyilvánvalóvá tette, hogy semmi más, csak a kinyilatkoztatott igazság, Isten Igéje képes visszavezetni az embert a bűnből, és megőrizni őt a törvényteleniségtől. Az az ige, amely feltárja a bűn vétkes voltát, helyreállító erővel hat az emberi szívre, és meg is tartja ebben az állapotban.^[1326] Az Úr az Ő Igéjéről azt mondta, hogy tanulmányozni kell azt, engedelmeskedni kell

neki, és gyakorlatba kell ültetni a mindennapokban. Az Ige éppoly változhatatlan, mint Isten jelleme – ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.

Ha van valami a világon, ami lelkesedésre kell, hogy indítson, az a Golgota keresztje. „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt.” „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Krisztust be kell fogadni, hinni kell Benne és magasztalni Őt. Minden beszélgetésnek erről kell szólnia – Krisztus értékes voltáról.

Battle Creekben van egy csoport, akiknek szívében el van ültetve az igazság. Számukra ez Isten ereje az üdvösségre. De hacsak az igazság nem trónol a szívükben, és nem lépnek át teljesen a sötétségből a világosságra, akkor azok, akik szent felelősséget hordoznak, a sötétség szolgálói lesznek, vak vezetői a vakoknak. „Víztelen, szelektől hányt-vetett fellegek; elhervadt, gyümölcstelen, kétszer meghalt és többől kiszaggatott fák.” Isten megköveteli minden lélektől, aki az Ő nevét vallja, hogy az igazságot a szíve trónjára helyezze. Az idő, amelyben élünk, ezt követeli. Az örökkévalóság ezt követeli. A tiszta vallás ezt követeli.

Világi szórakozások

Bár sokan attól tartottak, hogy az izgatottság és a túlbuzgóság megjelenhet Isten szolgálatában, egy másik területen mégis megnyilvánult egyfajta lelkesedés, amely sokak számára teljesen elfogadhatónak tűnik. Azokra a szórakoztató összejövetelekre gondolok, amelyek helyet kaptak népünk körében.^[1327] Ezek az alkalmak sok időt és figyelmet vettek el azoktól, akik Krisztus szolgálóinak vallják magukat, de vajon ezek az összejövetelek az Ő nevének dicsőségét szolgálták-e? Meghívták Jézust, hogy vezesse azokat? A társas összejövetelek akkor lehetnek hasznosak és építőek, ha azok, akik összegyűlnek, Isten szeretetét hordozzák szívükben, ha azért jönnek össze, hogy gondolatokat cseréljenek Isten Igéjéről, vagy hogy megvitassák, miként vihetik előre az Ő munkáját, és hogyan tehetnek jót embertársaikkal. Amikor semmi olyat nem mondanak vagy tesznek, ami megszorítaná Isten Szentlelkét, hanem Őt szívesen látott vendégnek tekintik, akkor Isten megdicsőül, és azok, akik összegyűlnek, felfrissülnek és megerősödnek. „Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték őelőtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét. És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nekik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt.”

De Battle Creekben egészen más jellegű társas összejöveteleket tartottak, olyan szórakoztató alkalmakat, amelyek szégyent hoztak intézményeinkre és az egyházunkra. Ezek erősítik a ruházkodásban megnyilvánuló hiúságot, a büszke-

séget, az önző vágyak kielégítését, a zajos vidámságot és a könnyelműséget. Sátánt tiszteletbeli vendégként fogadták, és ő hatalmába veszi azokat, akik részt vesznek ezeken az összejöveteleken.

Egy ilyen összejövetel képe tárult elém, ahol olyanok gyűltek össze, akik vallják, hogy hisznek az igazságban. Valaki leült a hangszerhez, és olyan énekek hangzottak fel, amelyek sírásra készítették a figyelő angyalokat. Volt ott vidámság, durva nevetés, bőséges lelkesedés és egyfajta „ihlet”; de ez az öröm olyan volt, amelyet csak Sátán képes előidézni.^[1328] Ez olyan lelkesedés és elragadtatás, amely miatt mindenki, aki szereti Istent, szégyenkezni fog, mert szentségtelen gondolatokra és cselekedetekre készítetik a résztvevőket. Okom van azt hinni, hogy a részvevők közül egyesek, teljes szívükből megbánták ezt a szégyenletes viselkedést.

Sok ilyen összejövetelt mutatott meg nekem az Úr. Láttam a multság léghörét, az öltözködés fitogtatását, az önmaguk ékesítését. Mindenki ragyogónak akart látszani, és átadták magukat a könnyelmű vidámságnak, az ostoba tréfálkozásnak, az olcsó, durva hízelgésnek és a zajos nevetésnek. A szemek csillognak, az arc kipirul, a lelkiismeret alszik. Evéssel, ivással és mulatozással igyekeznek elfelejteni Istent. A szórakozás színtere számukra a paradicsom. És a menny figyel, lát és hall mindent.

Tekintsünk egy másik jelenetre. A város utcáin egy csoport gyűlt össze egy kerékpárversenyre. Ebben a társaságban is vannak olyanok, akik azt vallják, hogy ismerik Istent és Jézus Krisztust, akit Ő küldött. De ki gondolná, amikor ezt az izgalmas versenyt nézi, hogy azok, akik így mutogatják magukat, Krisztus követői? Ki gondolná, hogy felismerik az idejüket és a testi erejüknek értékét, mint Istentől kapott ajándékot, amelyet az Ő szolgálatára kell megőrizni? Ki gondol a baleset veszélyére, vagy arra, hogy a vad hajszának halál lehet a következménye? Ki imádkozott Jézus jelenléteért és a szolgáló angyalok oltalmáért? Vajon Istent dicsőítik ezek a látványosságok? Sátán az élet játszóját játssza ezekkel a lelkekkel, és nagyon meg van elégedve azzal, amit lát és hall.

Az egykor komoly keresztény, aki belép ezekbe a szórakozásokba, hanyatlásnak indul. Elhagyja azt a területet, amelyet a menny életadó légköre hat át, és a köd és homály légkörébe merül. Előfordulhat, hogy az alázatos hívőt is ráveszik, hogy részt vegyen ezekben a szórakozásokban.^[1329] De ha megőrzi kapcsolatát Krisztussal, nem tud teljes szívvel részt venni ezekben az izgalmas eseményekben. A szavak, amelyeket ott hall, nem otthonosak számára, mert nem Kánaán nyelvét beszélik. Társalgásukban nem mutatják annak jelét, hogy szívükbe Istent dicsőítik. Kétségtelen bizonyíték van arra, hogy Istenről megfélemeztek. Ő nincs jelen minden gondolatukban. Ezek a szórakozás céljából történő összejövetel és rendezvények, amelyeken izgalmas versenyekre kerül sor, és amelyeken olyanok vesznek részt, akik kereszténynek vallják magukat, a vallás és Isten nevének meggyalázását jelentik.

A beszélgetés hangneme feltárja a szív kincsét. Az olcsó, közönséges beszéd,

a hízelgő szavak, a nevetést kiváltó ostoba megjegyzések Sátán portékái, és akik ilyen beszélgetésben vesznek részt, az ő árujával kereskednek. Azokra, akik ezeket hallgatják, hasonló benyomások nehezednek, mint Heródesre, amikor Heródiás leánya táncolt előtte. Mindezek a dolgok fel vannak jegyezve a menny könyveiben, és az utolsó nagy napon valódi világosságukban jelennek meg a vétkesek előtt. Akkor mindenki felismeri bennük az ördög csábító, megtévesztő munkáját, hogy a széles úton és a tágas kapun lépjenek be, amely a veszedelembé vezet.

Sátán megsokszorozta csapdáit Battle Creekben, és a névleges keresztények, akik jellemükben és vallásos tapasztalatukban felszínesek, a kísértő eszközeivé válnak. Ez a csoport mindig kész a szórakozásra vagy a versenyeket rendező összejövetelekre, és befolyásuk másokat is magával vonz.

Fiatal férfiakat és nőket, akik igyekeztek bibliai keresztények lenni, rávesznek, hogy csatlakozzanak ezekhez az alkalmakhoz, és bevonják őket ebbe a körbe. Nem fordulnak imádságban az isteni mércéhez, hogy megtudják, mit mondott Krisztus a keresztény fán termő gyümölcsről.^[1330] Nem ismerik fel, hogy ezek a szórakozások valójában Sátán lakomái, amelyeket azért készített, hogy megakadályozza a lelkeket abban, hogy elfogadják a Bárány menyegzőjére szóló meghívást, és hogy megkapják a jellem fehér ruháját, amely Krisztus igazsága. Összavarodnak abban, hogy mi a helyes számukra, mint keresztényeknek. Nem akarnak különncnek látszani, és természetüknél fogva hajlanak arra, hogy mások példáját kövessék. Így azok befolyása alá kerülnek, akiknek szívét és értelmét soha nem érintette meg az isteni érintés.

Ezeken az izgató összejöveteleken, az emberi befolyás csillogása és szenvedélye által sodortatva, olyan fiatalokat, akiket gondosan arra nevelték, hogy engedelmeskedjenek Isten törvényének, arra készítetik, hogy kapcsolatokat kössenek olyanokkal, akiknek neveltetése téves volt, vallásos tapasztalatuk pedig hamis. Eladják magukat, hogy egész életükben rabszolgák legyenek. Amíg élnek, össze lesznek kötve egy felszínes jellemű személlyel, aki a külsőségeknek él, de hiányzik belőle a belső ékesség, a szelíd és csendes lélek, amely Isten szemében igen becses. Amikor betegség és halál jön azokra, akik csak önmaguknak éltek, akkor ráébrednek, hogy nem gondoskodtak olajról a lámpásaik számára, és hogy teljesen felkészületlenek életük történetének lezárására. Így volt eddig, és így lesz ezután is.

Megkérdezzük azokat Battle Creekben, akik nagy világosságot kaptak: „Vajon Isten igazsága elvesztette-e hatalmát a lélek felett? Vajon elvesztette-e az értékét a drága arany? Mi volt az oka ennek a fanatizmusnak és lelkesedésnek?” Félelmetes felelősség nehezedik a világias, önző szülőkre, mert a bűn az ajtajuk előtt leselkedik. Mennyivel kedvezőbb lenne, ha a Battle Creekben lévő iskola-épületek távolabb lennének a várostól, elkülönítve attól a nagy közösségtől, akik szombatünneplőknek nevezik magukat.^[1331]

A világban egyre inkább terjed az a meggyőződés, hogy a hetednapí adven-

tisták bizonytalan hangon fújják a trombitát, és világi utakon járnak. Battle Creekben családok távolodnak el Istentől, amikor házassági kapcsolatokat terveznek olyanokkal, akik nem szeretik Istent, akik könnyelmű életet éltek, akik soha nem gyakorolták az önmegtagadást, és nem tudják tapasztalatból, mit jelent Isten munkatársának lenni. Különös dolgok történnek. A kereszténység hamis formáit fogadják el és tanítják, amelyek megtevesztésbe és téveszmébe kötik a lelkeket. Az emberek a saját maguk által csiholt szikrák fényében járnak. Akik szeretik és félik Istent, nem fognak leereszkedni a világ szintjére, hogy hiú és gúnyolódó emberek társaságát válasszák. Megtéretlen férfiak vagy nők nem bővölik el őket. Jézus oldalán kell állniuk, és akkor Jézus az ő oldalukon fog állni.

Egyesek, akik ismerik az igazságot, de nem gyakorolják azt, üzleti ügyeikben lábbal tapossák Isten törvényét. Nem szabad velük bensőséges kapcsolatot ápolnunk, nehogy átvegyük a lelkületüket és osztozzunk végzetükben. Jákób pátriárka, amikor fiai bizonyos cselekedeteiről beszélt, amelyeket borzalommal szemlélt, így kiáltott fel: „Tanácsukban ne légyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőségem”. Úgy érezte, hogy saját becsülete csorbát szenvedne, ha bűnösökkel társulna cselekedeteikben. Figyelmeztető jelzést ad, hogy távol tartson bennünket az ilyen kapcsolatoktól, nehogy részeseivé váljunk gonosz cselekedeteiknek. A Szentlélek Pál apostol által hasonló figyelmeztetést fogalmaz meg: „És ne legyen közösségetek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat.”^[1332]

Az örökkévaló Isten határvonalat húzott a szentek és a bűnösök, a megtértek és a megtéretlenek között. A két csoport nem olvadhat össze észrevétlenül, mint a szivárvány színei. Olyan élesen különböznek egymástól, mint a déli világosság és az éjféli sötétség.

Akik Krisztus igazságát keresik, a megváltás nagy témáin elmélkednek. A Biblia az a tárház, amely tápláló eledellel látja el lelküket. Elmélkednek Krisztus megtestesülésén, szemlélik azt a nagy áldozatot, amelyet azért hozott, hogy megmentse őket a kárhozattól, hogy bűnbocsánatot, békét és örök igazságot adjon nekik. A lélek lánggra lobban ezektől a nagy és magasztos témáktól. Szentség és igazság, kegyelem és igazságosság tölti be gondolataikat. Az énjük meghal, és Krisztus él az Ő szolgáiban. Az Ige szemlélése közben szívük lángol bennük, mint annak a két tanítványnak a szíve, amikor Emmaus felé mentek, és Krisztus velük járt az úton, és megnyitotta előttük az Írásokat, amelyek Őrá szólnak.

Milyen kevesen ismerik fel, hogy láthatatlanul mellettük jár Jézus! Milyen sokan szégyenkeznének, ha hallanák az Ő hangját, amint hozzájuk szól, és tudnák, hogy meghallotta minden balga, közönséges beszédüket! És hány szív lángolna szent örömmel, ha tudnák, hogy a Megváltó mellettük van, hogy jelenlétének szent légköre veszi őket körül, és az élet kenyerével táplálkoznak! Milyen örömmel hallaná a Megváltó, ha követői az Ő drága tanításairól beszélnének, és látná,

hogy örömeiket lelik ezekben a szent dolgokban! Amikor az igazság a szívben lakozik, nincs helye Isten szolgálói bírálgatásának vagy az Ő általa küldött üzenet hibáztatásának. A szívnek teljességéből szól a száj.^[1333] Ezeket a dolgokat nem lehet elfojtani. Amit Isten készített azoknak, akik Őt szeretik, az lesz beszélgetéseik tárgya. Krisztus szeretete a lélekben olyan, mint egy forrás, amely az örök életre buzog, és élő vizeket áraszt, amelyek életet és örömet visznek mindenhova, amerre folynak.

A világosság elutasítása

Isten ezt mondja szolgálóinak: „Kiáltst teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit!” De, amikor az egyenes, világos bizonyásgtétel elhangzik olyan ajkokról, amelyeket Isten Lelke indít, sokan megvetéssel fogadják. Vannak közöttünk olyanok, akik tetteikben – ha nem is szavaikban – ezt mondják a látóknak: „Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nekünk igazat, beszéljete kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdságokat! Hagyjátok el az utat, térjete le már ez ösvényről, vigyéte el előlünk Izraelnek Szentjét! Azért így szól Izrael Szentje: Mivel megtáltátok e beszédet, és bíztok a nyomorgatásban és a hamisságban, és ezekre támaszkodtok: Azért e bűn olyan lesz tinektek, mint a leesendő falhasadék, amely már kiáll a magas kőfalon, amelynek aztán nagy hirtelen jó el romlása; ... Mert így szól az Úr Isten, Izraelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségetek lett volna; de ti nem akarátok!”

Kérdezem azokat, akik felelős pozícióban vannak Battle Creekben: mit teszte? A hátatokat, és nem az arcotokat fordítottátok az Úr felé. Szükség van arra, hogy a szív, az érzelmek, az indulatok és a beszéd megtisztuljon, különösen abban, ahogyan az Istenről, az örökkévalóságról és az igazságról gondolkodunk és beszélünk. Mi az az üzenet, amelyet ebben az időben kell hirdetni? A harmadik angyal üzenete. De egyesek, akik azt állították, hogy hisznek a jelenvaló igazságban, megvetették azt a világosságot, amelynek dicsősége be kell, hogy töltsze az egész világot.^[1334] Vigyázzatok hogyan bántok vele! Oldjátok le saruitokat lábaitokról, mert szent földön álltok! Őrizkedjete attól, hogy Sátán jellemének teret adjatok, és megvetéssel illesséte a Szentlélek megnyilvánulásait! Némelyek már most is olyan messzire mentek, hogy aligha tudnak visszafordulni és megtérni.

Az igazat mondom nektek. Akik szeretik Istent, akik hisznek Krisztusban, és buzgón megragadnak minden fénysugarat, azok világosságot fognak látni, és örvendezni fognak az igazságban. Ők továbbadják a világosságot és növekedni fognak a szentségben. Akik befogadják a Szentlelket, érzékelné fogják azt a hideg légréteket, amely körülveszi azok lelkét, akik nem értékelik ezeket a nagy és ünneptélyes valóságokat, sőt ellene is szólnak. Úgy érzik, hogy az istentelenek tanácsá-

ban vannak, olyan emberek között, akik a bűnösök útján állnak, és a csúfolódók székében ülnek.

Isten Igéje igazságot szól, nem hazugságot. Nincs benne semmi erőltetett, semmi szélsőséges, semmi túlzás. Úgy kell elfogadnunk, mint az élő Isten szavát. Ennek az igének való engedelmségben az egyháznak olyan kötelességei vannak, amelyeket nem teljesített. Nem szabad elhagynunk a kötelesség őrhelyét; hanem a próba és a kísértés idején még inkább Istenre kell támaszkodnunk. Nehézségekkel kell szembenéznünk, de Isten népének egységesen kell felkészülnie a vészhelyzetekre. Vannak feladatok, amelyeket teljesíteni kell az egyház és Isten iránt.

Isten Lelke sokaktól eltávozik népünk között. Sokan sötét, titkos utakra léptek, és némelyek nem térnek vissza többé. Tovább botladoznak, saját romlásukra. Megkísértették Istent, elutasították a világosságot. Minden bizonyíték megadatott nekik, ami csak megadható volt, de nem vették figyelembe. Inkább a sötétséget választották a világosság helyett, és beszennyezték lelküket. Egyetlen ember vagy gyülekezet sem csatlakozhat az élvhajhász társasághoz, úgy, hogy közben értékelje azt a gazdag igazságot, amelyet az Úr azoknak adott, akik egyszerű hittel fogadják az Ő Igéjét.^[1335] A világ szennyezett, romlott, mint Noé napjaiban volt. Az egyetlen gyógymód az igazságba vetett hit, a világosság elfogadása. Azonban sokan hallották az igazságot, amely a Lélek erejének bizonyosságával hangzott el, de nemcsak, hogy nem fogadták el az üzenetet, hanem gyűlölték a világosságot. Ezek az emberek részesei a lelkek romlásában. A menny által küldött világosság és az emberek közé álltak. Lábbal taposták Isten Igéjét, és megvetően bántak az Ő Szentlelkével.

Felhívással fordulok Isten népéhez, hogy nyissák meg szemüket! Amikor jóváhagyjátok vagy végrehajjtátok olyan emberek döntéseit, akikről tudjátok, hogy nincsenek összhangban az igazsággal és az igazságossággal, meggyengítitek saját hiteteket, és csökkentitek az Istennel való közösség iránti vágyatokat. Mintha azt a hangot hallanátok, amely Józsúéhoz szólt: „Miért is borulsz te arca? Vétkezett Izrael, és általhágták szövetségemet is, amelyet rendeltem nekik, ... nem bírtak megállni Izrael fiai az ő ellenségeik előtt, hátat fordítottak ellenségeiknek, mert átkozottakká lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem vesztitek magatok közül azt a nekem szentelt dolgot.” Krisztus kijelenti: „Aki velem nem gyűjt, tékozol”.

Az Úr nagy kegyelmében igen értékes üzenetet közölt Waggoner és Jones testvérek által. Ennek az üzenetnek világosabban kellett a világ elé tárnia a fel-emelt Üdvözítőt, az egész világ bűneiért hozott áldozatot. Az üzenet a Kezesbe vetett hit általi megigazulást mutatta be; hívta az embereket arra, hogy fogadják el Krisztus igazságát, amely az Isten összes parancsolata iránti engedelmségben nyilvánul meg. Sokan szem elől vesztették Jézust.^[1336] Nekik arra volt szükségük, hogy isteni személyére, az Ő érdemeire és az emberi család iránti változhatatlan szeretetére irányítsák tekintetüket. Minden hatalom az Ő kezébe adatott, hogy

gazdag ajándékokat adjon az embereknek, hogy saját igazságának felbecsülhetetlen ajándékában részesítse a magatehetetlen embert. Ezt az üzenetet parancsolta nekünk Isten, hogy hirdessük a világnak. Ez a harmadik angyal üzenete, amelyet hangos szóval kell hirdetnünk, és amelyet Isten Lelkének nagymértékű kiáradása fog kísérni.

A felemelt Megváltót kell szemlélni hatalmas munkájában, mint megöletett Bárányt, aki a trónon ül, hogy kiossza a szövetség felbecsülhetetlen áldásait, azokat a javakat, amelyekért meghalt, hogy minden benne hívő lélek elnyerje azokat. János nem tudta szavakkal kifejezni ezt a szeretetet; túl mély, túl széles volt; ezért felszólítja az emberiséget, hogy szemlélje azt. Krisztus közbenjár az egyházért a mennyei udvarokban, közbenjár azokért, akikért saját életének vérével fizette meg a megváltás árát. Századok és korszakok sem csökkenthetik engesztelő áldozatának hatékonyságát. Az Ő kegyelme evangéliumának ezt az üzenetét világosan és egyértelműen kellett közvetíteni az egyháznak, hogy a világ többé ne mondhassa, hogy a hetednapi adventisták a törvényről beszélnek, de nem hirdetik Krisztust és nem hisznek benne.

Krisztus vérének hatékonyságát frissességgel és erővel kellett a nép elé tárni, hogy hitük megragadhassa annak érdemeit. Ahogyan a főpap a meleg vért a kegyelem trónjára hintette, miközben az illatos tömjénfelhő felszállt Isten elé, ugyanúgy, amikor megvalljuk bűneinket, és Krisztus engesztelő vérének erejére hivatkozunk, imáink a mennybe szállnak, Krisztus jellemének érdemeivel illatosítva.^[1337] Méltatlanságunk ellenére mindig szem előtt kell tartanunk, hogy van Valaki, aki eltörölheti a bűnt, aki megmentheti a bűnöst. Ő minden bűnt eltöröl, amelyet töredelmes szívvel Isten elé visznek. Ez a hit az egyház élete. Ahogy Mózes felemelte a kígyót a pusztában, és mindazoknak megparancsolta, akiket a mérges kígyók megmártak, hogy nézzenek fel rá és éljenek, úgy az Emberfiának is fel kell emeltetnie, „hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

Ha nem teszi élete céljává, hogy a felemelt Megváltóra tekintsen, ha hit által nem fogadja el azokat az érdemeket, amelyekre igényt tarthat, a bűnös nem üdvözülhet jobban, mint ahogyan Péter sem tudott volna a vízen járni, ha nem tartotta volna szilárdan tekintetét Jézuson. Sátán eltökélt szándéka az, hogy elfedje Jézus személyét, és arra készítse az embert, hogy emberre tekintsen, emberben bízson, és arra nevelje, hogy embertől várjon segítséget. Az egyház évek óta emberre tekintett, és sokat várt az embertől, de nem tekintett Jézusra, akiben az örök élet reménysége összpontosul. Ezért Isten egy üzenetet küldött hírnökei által, amely az igazságot úgy mutatta be, amint az Jézusban van, - ez a harmadik angyal üzenete világos, határozott vonalakban.

Isten népének János szavait kell hirdetnie, hogy mindenki felismerhesse a világosságot és abban járjon: „Aki felülről jött, feljebb való mindenkinél. Aki a földről való, földi az és földieket szól; aki a mennyből jött, feljebb való mindenki-

nél. És arról tesz bizonyosságot, amit látott és hallott; és az ő bizonyágtételét senki sem fogadja be. Aki az ő bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz. Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a Lelket. Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”^[1338]

Ez az a bizonyágtétel, amelynek el kell jutnia a világ minden részére. Bemutatja a törvényt és az evangéliumot, egyesítve őket egy tökéletes egységben. (lásd Róma 5. részét és 1János 3:9 versétől a fejezet végéig). Ezek az értékes igék minden szívet megérintenek, amely nyitott befogadásukra. „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket.” – az alázatos szívűeket. „Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.” Ezeknek nem csupán névleges hitük van, nem puszta elméletük az igazságról, nem törvényeskedő vallásuk, hanem céltudatosan hisznek, magukévá téve Isten leggazdagabb ajándékait. Könnyörögnek az ajándékért, hogy azt másoknak adhassák. Elmondhatják: „És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.”

„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet. Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk.”

Ez az a munka, amelyet az Úr minden ember szívében és elméjében el akar végezni az üzenet által, amelyet hírnökeinek adott. Az egyház állandó élete abban áll, hogy Istent mindenek felett szereti, és másokat úgy szeret, mint önmagát. Kevés szeretet volt Isten iránt és az emberek iránt, ezért Isten olyan üzenetet adott hírnökei által, amilyenre a népnek szüksége volt.^[1339] Akik befogadták az üzenetet, nagy áldásban részesültek, mert látták az Igazság Napjának fényes sugarait, és élet és reménység támadt a szívükben. Krisztusra tekintettek. „Ne félj!” – ez az Ő örök biztatása. „Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég ... pedig halott valék, és íme élek örökkön örökké.” „Mert én élek, ti is élni fogtok.” A hívők Isten szeplőtelen Bárányának vérért helyezik szívükre. Isten valóságos Bárányára tekintve elmondhatjuk: „Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is értünk!”

Az Igazság Napja ragyog a szívünkben, hogy megismertesse velünk Jézus Krisztus dicsőségét. A Szentlélek munkájáról ezt mondja: „Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjeleníti nektek.” A zsolttáros így imádkozik: „Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb

leszek a hónál... Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. Ne vess el engem a te orcád előtt, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. Add vissza nekem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. Hadd tanítsam a bűnösöket a te utaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád.”

Az Úr azt kívánja, hogy ezeket a nagyszerű témákat tanulmányozzuk gyülekezeteinkben; ha a gyülekezet minden tagja befogadja Isten szavát, az világosságot és megértést ad az egyszerű embereknek. „Ki féli közületek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? ő, aki sötétségben jár és nincs fényesség neki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenhez! Íme, ti mind, akik tüzet gyújtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettessetek tüzeteknek lángjába és a tüzes nyilakba, amelyeket meggyújtottatok! Kezemből jó ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni!”
^[1340] (Lásd Ézsa 29:13-16; 18-21.) „Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok a földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.”

Soha nem volt még idő, amikor az Úr teljesebben kinyilvánította volna nagy kegyelmét választottai iránt, mint ezekben az utolsó napokban, amikor törvényét semmibe veszik. „Igazságáért tetszett az Úrnak, hogy törvényét nagygyá és dicsőségessé tegye.” Mit mond Isten az Ő népéről? „De e nép kirabolgatott és eltapodtatott, bilincsbe verve tömlöcben mindnyájan, és fogházakban rejtettek el, prédává lettek és nincs szabadító; ragadományyá lettek és nincsen, aki mondaná: add vissza!” (Lásd még Ézsaiás 43.) Ezek olyan próféciák, amelyek be fognak teljesedni.

Figyelmeztetni szeretném azokat, akik évek óta ellenállnak a világosságnak, és az ellenszegülés lelkületét táplálják. Meddig gyűlölitek és vetitek meg Isten igazságának hírnökeit? Isten az Ő üzenetét bírta rájuk. Ők az Úr beszédét hordozzák. Van számotokra üdvösség, de csak Jézus Krisztus érdemei által. A Szentlélek kegyelme újra és újra fel lett ajánlva nektek. Világosság és erő áradt bőséggel felülről közöttetek. Bizonyítékok adtak, hogy mindenki felismerhesse azokat, akiket az Úr a szolgálóinak ismert el. De vannak, akik megvetették ezeket az embereket és az általuk hozott üzenetet. Fanatikusoknak, szélsőségeseknek és túlzott lelkesedőknek csúfolták őket. Prófétálok nektek: ha nem alázzátok meg gyorsan szíveteket Isten előtt és nem valljátok meg bűneiteket, akkor, amikor már késő lesz, látni fogjátok, hogy Isten ellen harcoltatok.^[1341] A Szentlélek meggyőzése által – amely akkor már nem megtérésre és bocsánatra vezet – felismeritek, hogy ezek az emberek, akikről rosszat szoltatok, jelek és Isten tanúi voltak a világban. Akkor az egész világot odaadnátok, ha visszafordíthatnátok a múltat, és igaz, buzgó emberekké lehetnétek, akiket Isten Lelke indít, hogy ünnepélyes figyelmeztetéssel szóljanak

a világhoz, és mint ők, elvben szilárdak legyenek, mint a kőszikla. Az Úr tudja, hogyan fordítjátok fel a dolgokat a fejük tetejére. Menjetek tovább még egy ideig úgy, ahogy eddig mentetek, a mennyei világosság elutasításában, és elvesztek. Ha valaki tisztátalan, és nem tisztítja meg magát, az a lélek kivágitik a gyülekezet közül.

Nincs simogató üzenetem azok számára, akik oly sokáig hamis útjelzők voltak, és rossz irányba mutattak. Ha elutasítjátok a Krisztus megbízott hírnökeit, akkor magát Krisztust utasítjátok el. Ha figyelmen kívül hagyjátok ezt a nagy üdvösséget, amely évek óta elétek lett tárva, ha megvetitek a Krisztus vére általi megigazulásnak és a Szentlélek tisztító ereje általi megszentelődésnek ezt a dicsőséges ajánlatát, akkor többé nincs bűnökért való áldozat, hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja. Kérlek benneteket, most alázzátok meg magatokat, és hagyjátok fel a világossággal és a bizonyítékkal szembeni makacs ellenállással! Mondjátok az Úrnak: „Az én bűneim választottak el engem Istentől. Ó, Uram, bocsásd meg vétkeimet! Töröld el bűneimet emlékkönyvedből!” Dicsőítve legyen az Ő szent neve, van még megbocsátás, még megtérhettek és megváltozhattok.^[1342]

„Mert, ha a bakoknak és bikáknak a vére meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hintetvén, megszentel a testnek tisztaságára: Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek!^[1343]

51a. levél, 1895. – H. Lindsaynek címzett levél

Tasmania, 1895. május 1.

Kedves Harmon Lindsay testvér!

Reméltem, hogy soha többé nem leszek kénytelen újabb feddő levelet írni neked. Az Úr évek óta számos alkalommal elélem hozta ügyedet. Megmutatta nekem, hogy megtérésed óta folyamatos veszélyben vagy. Egy ideig jól haladtál, de amikor utadat megkérdőjelezik vagy keresztezik, magatartásod azt bizonyítja, hogy rossz jellemvonásaid nem kerültek teljesen Isten Lelkének befolyása alá. Amikor másokhoz szóltam, neked is szólt az üzenet, de Isten Lelke nem kényszerített arra, hogy ezt mondjam: „Harmon Lindsay, te vagy az az ember.” Sohasem szüntem meg szánakozni rajtad és mély szívbéli szomorúságot érezni irántad, mégsem éreztem soha teljes lelki egységet veled.

A minneapolis-i összejövetel óta az írástudók és farizeusok nyomdokaiban jártál. Soha nem lesz nagyobb bizonyítékod a Szentlélek munkájáról, mint amit ezen az összejövetelen kaptál. Az Úr Lelke újra és újra meggyőző erővel jött az összejövetelre, néhány jelenlévő hitelensége ellenére is; de te meg lettél tévesztve, előítéleteid voltak, és azok lelkületét nyilvánítottad ki, akik nem voltak hajlandók elismerni Krisztust. Te az ő nyomdokaikban jártál, és nem voltál hajlandó elismerni a hibáidat és tévedéseidet, miközben ellenálltál annak az üzenetnek, amelyet az Úr irgalmában küldött neked. Később, a Battle Creekben tartott Generál Konferencia összejövetelei során, bár bizonyítékot bizonyíték után kaptál, visszautasítottad az Istentől küldött üzenetet. Nem akartad megalázni büszkeségedet és megbánni bűneidet; helytelen hozzáállásod változatlan maradt.^[1344] Időnként Isten Lelke mély benyomást tett rád, és majdnem kész voltál a Kősziklára esni és összetörni, de elhatároztad, hogy szilárdan ellenállsz. Másokkal együtt ugyanazon az úton jártál, mint a lázadó zsidók; ugyanaz a lélek, amely őket ihlette, téged is ihletett, és az eredmények hasonlóak lettek. Tanulékony lelkületre van szükséged. Soha nem találsz nyugalmat, amíg fel nem adod megkeményedett, makacs akaratodat, és meg nem szűnsz ellenállni Isten Lelke kérlelésének.

Erős, természetes hajlamaid vannak, amelyeket le kell csendesíteni és uralni kell. Bár koros férfi vagy már, mégsem tudsz uralkodni magadon, hanem ésszerűtlen előítéleteid vannak, és egy fegyelmezetlen gyermek makacs természetével

bírsz. Ha egyszer állást foglalsz valami mellett, mindenáron kitartasz mellette. Ismerve a természetedet és vérmérsékletedet, és tudva, hogy amikor téves útra lépsz, minden kísérlet, amely arra irányul, hogy letérítsen téves utadról, csak még makacsabbá tesz, ezért nem tettem különösebb erőfeszítéseket érted, attól tartva, hogy ellenállásod teljesen Sátán oldalára sodor, és egészen a hitetlenség fekete zászlaja alá helyez.

Elutasítottad az üzenetet, amelyet az Úr küldött neked, nem azért, mert tévedés lett volna, hanem mert ráléptél a hitetlenség útjára, amelyen a názáretiek is jártak hajdan. „Krisztus elment Názáretbe, ahol felneveltetett: és bement, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felállt olvasni. És adták neki az Ézsaiás próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyitotta, ahol ez vala írva: Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, Hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.^[1345] És behajtván a könyvet, átadta a szolgának, és leüle. És a zsinagógában mindenek szemei ő reá valának függesztve. Ő pedig kezde hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra. És mindnyájan bizonyoságot tőnek felőle, és elálmélkodának kedves beszédein, amelyek szájából származtak, és mondanak: Avagy nem a József fia-e ez? És monda nekik: Bizonyára azt a példabeszédet mondjátok nekem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! Amiket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, itt a te hazádban is cselekedd meg azokat. Monda pedig: Bizony mondom nektek: Egy próféta sem kedves az ő hazájában. És igazán mondom nektek, hogy Illés idejében sok özvegy asszony volt Izraelben, mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgy, hogy az egész tartományban nagy éhség volt; Mégis azok közül senkihez nem küldetett Illés, hanem csak Sidonnak Sareptájába az özvegy asszonyhoz. És az Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izraelben; de azok közül egy sem tisztult meg, csak a Szíriából való Naámán. És betelének mindnyájan haraggal a zsinagógában, mikor ezeket hallották. És felkelvén, kiűzék őt a városon kívül és vivék őt annak a hegynek szélére, amelyen az ő városuk épült, hogy onnan letaszítsák. Ő azonban közöttük átmelve, eltávozik.”

Sokakkal együtt vaksággal verettél meg. A sötétség hatalma fejedelmének vakító befolyása uralkodik rajtad. De nem csekély dolog, amikor valaki bezárja szemét, hogy ne lásson, fülét, hogy ne halljon, és elhomályosítja értelmét, hogy ne győzzék meg Isten Lelkének megnyilvánulásai. Veszélyes dolog Sátán munkájának nevezni Isten Lelkének munkáját.^[1346]

Krisztus saját életét adta érted, hogy az örök életet elérhetővé tegye számodra. Amikor az isteni Tanácsos rád tekintett, hallottam, amint ezt mondja: „Ó, ki igézett meg téged, hogy ne engedelmeskedj az igazságnak?” Volt egy könyved,

amelyet tanulmányoztál. A mennyei követ kivette a könyvet a kezedből, és a Bibliát adta neked, mondván: „Isten ígéje, amely megítél majd téged az utolsó napon, az egyetlen, amely bölccsé tehet az üdvösségre. Egyedül a Biblia lehet a biztos tanácsadód és vezetőd. Ez meggyőz majd téged arról, hogy Isten bőségesen gondoskodott mindazokról, akik Jézushoz akarnak jönni.”

Krisztus felszólít mindenkit, aki Isten fiának és leányának vallja magát, hogy fontolja meg azokat a szavakat, amelyeket Ő az Atyához intézett imájában, közvetlenül elárultatása és halála előtt: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Ezek a szavak egy olyan tanulmányozási területet tárnak elénk, amelyet különös módon elhanyagoltunk. Isten Ígéje iránti érdeklődésük hiánya miatt férfiak és nők távol maradnak Krisztus iskolájától, és inkább önmagukat szolgálják. Ennek biztos következménye a tévelygés, sötétségében maradnak, tévedéssel viaskodva, egyre inkább Isten ellen küzdve, és szemüket bezárva az igazság előtt. Vajon ezekben az utolsó napokban mi is azok közé állunk, akik panaszkodnak Isten Lelkének hiánya miatt, mégsem keresik Istent, hogy megtalálják Őt? Időnként egyesek meggyőződnek és felébrednek, de megosztott szívvel szolgálnak Istennek, ezért hamarosan visszaesnek a tévelygésbe, a világot szolgálva miközben azt állítják, hogy Istent szolgálják. Isten azt mondja mindezekről, hogy nem az Ő szolgálói, hanem a bűn szolgálói. ^[1347]

Testvérem, Isten feddése rajtad van, mert elvetetted az igazságot. A minneapolis-i összejövetel óta újra és újra világosság érkezett hozzád, de amikor elutasítottad az Isten által küldött üzenetet, Őt magát utasítottad el. A hitetlenség hatalmába kerítette a lelkedet, mert nem vállaltad Krisztus igáját. Azt gondoltad, hogy bölcsességben gyarapodtál, de szégyen és arcpirulás lesz mindazok osztályrésze, akik nincsenek megszentelve az igazság által. Amíg hitetlen eszmékkel és elméletekkel veszed körül magad, nem viselheted Krisztus igazságának ruháját, és e ruha nélkül nem léphetsz be a Bárány menyegzőjére. Isten nagy világosságot adott neked, és felelősségre leszel vonva minden kiváltságért, amelyet kaptál, hogy megismerd Istent és az Ő igazságát.

Nem teljesítjük a kötelességünket, ha nem vagyunk Isten munkatársai, ha nem munkáljuk üdvösségünket félelemmel és rettegéssel. Jézus Krisztus szolgálóiként a világosság útján kell állnunk, és mindent Isten dicsőségére kell tennünk. De te nem jártál abban a világosságban, amely hozzád érkezett; nem nyitottad meg szíved ajtaját, amikor Krisztus kopogtatott. Ehelyett olyan befolyások előtt nyitottad meg szívedet, amelyeknek nincs kapcsolatuk Istennel. Isten hív, hogy munkáld üdvösségedet félelemmel és rettegéssel, mert Isten az, aki munkálja benned mind az akarást, mind a cselekvést az Ő jó tetszése szerint. Ez az az alapelv, amelynek vezetnie kell mindazokat, akik Isten országában a megváltottak között akarnak lenni. ^[1348]

Az Úr megmutatta nekem, hogy veszélyben vagy. A világ szeretete behatolt a szívedbe, és kiszorította onnan az igazság szeretetét. Nem szolgáltad az Urat és Mesteredet teljes szívvel és teljes lélekkel, hanem egy más vezető, aki különbözik Jézus Krisztustól, nyerte el szolgálodat. Látszólag egyetértésben jártál testvéreiddel, és ők olyan felelőségeket bízta rád, amelyeket soha nem szabadott volna rád bízniuk. Te elfogadtad ezeket a felelőségeket, pedig tudtad, hogy ha testvéreid ismerték volna valódi gondolkodásodat és belső gyakorlatodat, nem tettek volna így. Mindannyiunknak meg kell fogadnunk a parancsolatot: „Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.” Ami a tevékenységet illeti, nem lehet panasz rád, de nem állja ki Isten Igéjének próbáját minden cselekedeted. Nem ápoltad a szívedben az igazság szeretetét, bár bizonyos tekintetben megőrizted a kegyesség látszatát. Arra törekedtél, hogy a dolgokat Harmon Lindsay akaratának és módszereinek megfelelően intézd, de minden külső munka hiábavaló, ha Isten nem munkálkodik belül. Az általad elfogadott tisztaság megszentelt képességet és tiszta, megszentelt szívet kíván. De hallottam, hogy rossz tanácsokat adtál azoknak az anyagi javaknak a felhasználásáról, amelyeket olyanok ajánlottak fel, akiket a Szentlélek indított arra, hogy eladják vagyonukat és támogassák Isten munkáját.

A minneapolis-i összejövetel óta A.R. Henry testvér és a te befolyása olyan volt, mint egy maláriás légkör Isten népének szívére. Nem arra törekedtél, hogy megerősítsd őket az igazságban, hanem inkább gyengítetted a hitüket. Olyan voltál, mint a só, amely elvesztette az ízét. Bár testvéreid még bíznak benned, hűtlen sáfár vagy. A magot, amelyet Sátán vetett a gondolataidba, elvetted mások értelmében és szívében. Össze tudod-e gyűjteni a hitetlenség magvait? Soha. Ki fognak kelni, és olyan termést hoznak, amelyet nem akarsz majd learatni.^[1349] Ama napon, amikor minden ember cselekedetei szerint lesz megjutalmazva, Isten rátekint azok szívére, akiket kétségeid félrevezettek, és ezt mondja: „Valamilyen ellenség cselekedte azt”. Szíved nincs az igazságban, mert nincs igazság a szívedben. De amíg még tart a kegyelem ideje, menj Istenhez, hogy bűnbánatot találj! Keresd Őt éjjel-nappal, soha ne lankadj erőfeszítéseidben! Te formálsz a saját sorsodat, de az ellenkező irányba kell indulnod, mint amerre eddig haladtál, ha üdvözülni akarsz. Tarts bűnbánatot és térj meg! Tegyéél meg mindent, amit tudsz, hogy ellensúlyozd munkád következményeit!

Isten erkölcsi erőt és vallásos fogékonyságot adott neked, de nem törekedtél arra, hogy együtt munkálkodj Vele. Ahhoz, hogy engesztelést szerezzen bűneidért, és megbékéltessen Önmagával, Isten odaadta egyszülött Fiának életét. Megmutatta neked a világosságot, az igazságot és az utat, de te ellenálltál Isten Lelkének, és úgy döntöttél, hogy a magad csiholta szikrák fényében jársz. Krisztus Nikodémushoz intézett szavai rád is vonatkoznak: „Bizony, bizony mondom neked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” Isten

megadta neked azt a kiváltságot, hogy befogadd Őt, a világ Világosságát, de évek óta ellenálltál Isten Szentlelkének, és az igazság kifolyt a szívedből, mint a víz a repedt edényből. Hátat fordítottál Jézusnak, és nemcsak gondolataidban, hanem szavaidban és tetteidben is ezt mondd: „Halogatja még az én uram a hazajövetelt.” Igen, hitelenséged magvait itt is, ott is elszórtad; és szomorú, hogy nem tudod azokat többé összegyűjteni, nem tudod befolyásodat semmissé tenni.^[1350]

Oly sokáig szeretted a világot és a világ dolgait, hogy minden más másodlagossá vált. A családod rossz hatással volt rád, és te is rossz hatással voltál a családodra. Hited bizonytalan volt, és visszautasítottad azt a segítséget, amelyet Isten küldött neked, amellyel – ha akartad volna – legyőzhetted volna saját természetedet. Ha együttműködtél volna azzal a segítséggel, amelyet Isten adott, teljes szívedből szolgálhattad volna Őt. De te idegen tüzet gyújtottál. Kötelességed, hogy Istentől kapott képességeidet Teremtőd szolgálatába állítsd, minden lehetőséget szorgalommal és lelkiismeretességgel kihasználva. Isten csak a megszentelt szolgálatot fogadja el.

Feleséged és gyermekeid szívében nem lakik Isten szeretete. Az önző élvezetek iránti szeretetük oly erős, hogy botránkozás kövei mások útjában. Azok, akikkel kapcsolatba kerülnek, nem jobbak, hanem rosszabbak lesznek e kapcsolat által. Vajon családként Isten élő levelei vagytok-e, akiket minden ember ismer és olvas? A lelki élet kialszik a világ dolgainak szeretete által. A gyakorlati igazság nem kívánatos sem számodra, Lindsay testvér, sem a családod számára; ezért Isten nem uralkodhat szívetekben. Mint emberi eszközök, próbaidő alatt állunk, miközben az örökkévalóságra készülünk. Jézus Krisztus odaajándékozása által, Isten az egész mennyországot adta nekünk. Ha befogadod Őt, erkölcsi erőt kapsz minden rossz legyőzésére, és az isteni természetnek részesévé válsz. Isten arra hív, hogy egyél az élet kenyereből, és igyál az élet vizéből, amely által azt tervezi, hogy erőt nyerj, hogy Isten munkatársa lehess.^[1351]

Isten téged és feleségedet felelősnek tart azért, hogy elmulasztottátok gyermekeitek helyes nevelését és oktatását, úgy, hogy életük ne legyen felszínes és alap nélküli, hanem olyanokká váljanak, amilyenek Isten szánja őket. Lindsay testvérnőnek félelmetesen komoly számadást kell adnia Isten előtt azért, hogy elmulasztotta a keresztény élet gyakorlását. Vajon megtanította-e gyermekeit önuralomra, gyakorolta-e az önmegtagadást? Te nem sokáig maradsz azon a helyen, ahol most állsz. Isten üzenete hozzátok, mint családhoz határozott: „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket.” Lindsay testvérnőnek tanulmányoznia kell Isten ígében leírt intést: „Akiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való; Hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt.”

„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek

temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi!” „Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántófeldje, Isten épülete vagytok. Az Istennek nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építómester, fundamentumot vetettem, de más épít reá. Ki-ki azonban meglássa mimódon épít reá. Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentumra; Kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül. Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?”^[1352]

Családként mit tettetek a Mesterért? Milyen anyagokat használsz a jellemépítéshez? Ama napon, amikor minden értéktelen elég, vajon úgy találtatik-e, hogy fát, szénát és pozdorját raktatok alapul? Lindsay testvér, a rólad készült feljegyzés sokkal rosszabb Isten szemében, mint a családotodé, mert te nagy talentumokat kaptál. Ha használtad volna a képességeidet és követted volna Isten tanácsát, olyan befolyást gyakoroltál volna, amely feleségedet és gyermekeidet a helyes útra vezette volna. Mit fogsz felelni Istennek azon a napon, amikor mindenki ügye pontosan úgy tárul fel, ahogyan van?

Testvérem, úgy kérlek, mint aki szereti a lelkedet! Amíg még van kegyelem, ess a Kősziklára és hagyd, hogy összetörj, hogy Jézus Krisztus a maga hasonlóságára formálhasson téged! Kérlek, olvasd el és tanulmányozd figyelmesen az 1Korinthus második fejezetét, és ha értelmed nincs teljesen eltorzulva, meglátsz valamit jelenlegi állapotodból. Megszűnsz majd más lelkeket hamis ösvényekre vezetni.

Testvérem, miért táplálsz ekkora keserűséget a lelkedben A. T. Jones testvér és Waggoner testvér iránt? Ugyanazért, amiért Kain gyűlölte Ábelt. Kain nem hallgatott Isten útmutatására, és mivel Ábel kereste Istent és követte az Ő akaratát, Kain megölte őt. Isten üzenetet küldött Jones és Waggoner testvér által a nép számára. Te nem hiszed, hogy Isten támogatta őket, pedig értékes világosságot adott nekik, és üzenetük táplálta Isten népét. Amikor elutasítod az üzenetet, amelyet ezek a férfiak hoztak, Krisztust utasítod el, az üzenet Adóját. Miért táplálsz magadban Sátán jellemvonásait?^[1353] Miért vetitek meg Henry testvérral együtt Isten felhatalmazott szolgálait, és miért próbáljátok igazolni önmagatokat? Munkátok nyilvánvaló Isten színe előtt. „Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! hiszen miért halnátok meg?”

Az Úr újra és újra szólt hozzád, megfeddve makacs, hitetlen lelkületedet, de ahelyett, hogy a Kősziklára estél volna és összetörtél volna, idegen szólótó vesszőjévé lettél, amelyet végül összegyűjtenek és elégetnek. Nehéz számodra

feladni azt a vallásos hitet, amelyet oly sokáig vallottál, de szívedben nem vagy keresztény, mert nem termetted meg Krisztus Lelkének gyümölcseit. Egy erő munkálkodik benned, amely igyekszik kioltani Krisztus igazságának fényes sugarait, amelyet oly sok éven át visszautasítottál. Júdást Krisztus tanításai ugyanúgy fegyelmezhetnék volna, mint a többi tanítványt, de ő nem volt hajlandó befogadni és gyakorolni Krisztus szavait. Bár a többi tanítvány Krisztus hűséges követőjének tartotta, jelleme nem változott meg. Külsőleg kapcsolatban állt a tanítványok kis gyülekezetével, de szívében nem volt közössége Krisztussal.

Isten hosszútűrő, és nem akarja, hogy bárki elveszen, de ítéletének napja végül eljön. „Boldogok azok a szolgák, kiket az úr, mikor haza megy, vigyázva talál!” Ó, bárcsak felébrednél, mielőtt örökre túl késő lenne, bárcsak felkészülnél az Istennel való találkozásra! Isten Lelke gyakran vett az Isten dolgaiból, és gyakran feltárta azokat neked, de te nem fogadtad be azokat; elutasításoddal megvetted az igazságot, és a megtéretlen zsidók útjára léptél. Elfelejtetted talán, hogy Isten, aki hatalmas megmenteni, hatalmas a törvénye elvetőinek megbüntetésére is? Ez lehet az utolsó felhívás, amelyet az Úr hozzád intéz; mert van egy határ, amelyen túl Isten türelme nem terjed. A folyamatos ellenállás által a bűnös olyan helyzetbe sodorja magát, ahol már csak az ellenállást ismeri.^[1354] Amikor nem hallgat Isten kegyelmének hívásaira, és továbbra is a hitetlenség magvait veti, akkor a rettenetes jel kerül az ajtajára: „Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára!” Jézus sír érted, mondván: „hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad!” Ne szomorítsd tovább a Megváltót ellenállásoddal! „Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit.”

[1355]

18. kézirat, 1896. – Az önelégültség veszélye Isten munkájában

1896. május 10.

Elküldve J.E. White-nak, O.A. Olsennek, E.J. Waggonernek, C.H. Jones-nak és Uriah Smithnek

Isten szüntelenül gyakorolja szeretetét azok iránt, akiket saját képmására teremtett. Olyan értékesnek tekintett bennünket, hogy szeretett Fiát szégyenletes halálra adta, hogy megmentsen minket a pusztulástól. Soha egyetlen földi szülő sem tanúsított gyermekei iránt olyan gyengéd, önzetlen szeretetet, mint amelyet a szent Isten mutatott törvényének áthágói iránt. Szeretettel gondoskodott öröksége boldogságáról, és örömét leli abban, amikor összhang és szeretet nyilvánul meg gyermekei között.

Isten fiaiként és leányaiként, a királyi család tagjaiként, naponta tanulnunk kell Tőle, hogy cselekedhessük az Ő akaratát, és képviselhessük jellemét. Isten szeretete, amelyet befogadunk szívünkbe, tevékeny erő a jóra. Feléleszti az értelem képességeit és a lélek erejét; kitágítja az érzés és a szeretet képességét. Aki Istent mindenek felett szereti, szeretni fogja Isten minden gyermekét. Mindig tisztelettel közeledik hozzájuk. És bármilyen bizalmi helyzetben legyen is, a saját kedvessége bizalmat és tiszteletet szerez neki.

Ha ez a lelkület áthatná intézményeinket, és mindenki őszinte szeretetet tanúsítana munkatársai iránt, akkor ezek az intézmények a mennyországot képviselnék a földön.^[1356] Folyamatos bizonyosságot tennének a világ előtt arról, hogy mire képes a megszentelő igazság, amikor a befogadó gyakorolja. Minden ember vágyik arra, hogy ilyen szeretetben részesüljön, és Isten arra hív, hogy ugyanezt a lelkületet tanúsítsuk mások iránt.

Az Úr soha nem hagyja jóvá az önkényes hatalomgyakorlást, és nem fogja támogatni a legkisebb önzést vagy tisztességtelenséget sem az emberek egymás közötti eljárásaiban. Mégis megnyilvánultak ezek a dolgok a Battle Creekkal kapcsolatos ügyek intézésében. Szavakkal nem lehet eléggé kifejezni az uralkodó vagy romboló lelkületnek a visszataszító jellegét, amely évek óta megmutatkozott és amely gyakorlás által megerősödött.

Amikor a Szentlélek feltárta előttem a kiadóban uralkodó állapotokat, nem tartottam vissza az Istentől kapott üzenetet a felelősségteljes pozícióban lévő férfi-

ak számára. Újra és újra indíttatást kaptam arra, hogy megfeddjem azt az önzést, amely – amint tudjátok – a munka sok területén elterjedt. Azok az emberek, akik keveset tudnak Isten Lelkének a saját szívükben végzett munkájáról, felmagasztalták magukat, amikor másokat saját feltételeik elfogadására akartak kényszeríteni és az irányításuk alá hajtani. Vannak, akik senki más megítélését nem tartják sajátjuknál jobbnak vagy akár egyenrangúnak sem. Beszűkítik a munkát azzal, hogy figyelmen kívül hagyják a tapasztalt emberek tanácsait, mert azok nem egyeznek saját terveikkel. Ugyanakkor nem hajlandók megengedni másoknak, hogy függetlenül gyakorolják saját ítélőképességüket. Terveket dolgoznak ki a munkások szabadságának korlátozására.^[1357] Ezeken az elnyomó terveken keresztül azok az emberek, akiknek Istenben szabadnak kellene lenniük, korlátozások alá kerülnek olyanok által, akik csupán munkatársaik.

A Battle Creek-i kiadóban dolgozó emberek úgy tettek, mintha hatalmuk lenne mások értelme és lelkiismerete felett, és tetszésük szerint irányíthatnák őket bármilyen általuk választott célok szolgálatára. Lehetőségük volt megmutatni, mennyire viselik szívükön Isten ügyét. Ha az ügy előrehaladását mások áldozatvállalásával tudják elérni, akkor örömmel nézik annak virágzását. Miközben a lehető legtöbb hasznot igyekeztek maguknak megragadni, mind jogdíjak formájában, mind más területeken, kiváltságuknak tartották elnyomni éppen azokat, akiket Isten a világosság terjesztésére használ. Ezeknek a személyeknek a munkáját nagyon kevésre becsülték, miközben a sajátjukat nagyra tartották, pedig a megszengetetlen emberi eszköz bélyegét viselte magán. Ma jobb helyzetben lenne Isten ügyének állása, ha ezek az emberek soha nem tették volna rá kezüket a munkára. Megpróbálták ráerőltetni elképzeléseiket azokra, akik sokkal közelebb állnak az ügyhöz, mint azok, akik olyan készségesen akarnak diktálni.

Hogyan hasonlítható össze az önfelmagasztalás és az önkényes hatalomgyakorlás lelkülete Krisztus lelkületével és példájával? Népünknek, amely a vallásszabadságról beszél, még mindig tanulnia kell, mit jelent valójában a Krisztusban való szabadság. Az Úr feljegyezte az elkövetett elnyomást. Kijelenti azoknak, akik nem a bibliai elvek szerint dolgoztak, hogy nem fogadja el az ilyen módon szerzett javakat.^[1358]

Ölsen testvér szemei nem mindig láttak tisztán; ő maga is félre lett vezetve, és a rosszat támogatta azáltal, hogy olyan embereket pártolt, akik nem a világosságban jártak. Eljárása nem volt kedves Istennek, mert több olyan javaslatot is támogatott, amelyeket a minneapolis-i összejövetel után végrehajtottak. Az összejövetel óta nem minden időben tett egyenes, rendíthetetlen bizonyosságot az igaz mellett. Kompromisszumos álláspontja miatt azok a férfiak, akik a dolgokat saját akaratauk szerint irányították, úgy gondolták, hogy ő támogatja terveiket.

Most jutott tudomásomra, hogy a pénzügyi problémák kínos helyzetet teremtettek. Néhány vezető emberünk világi tervek és módszerek alkalmazásával

belekeveredett Sátán csapdáiba, és olyan hálót vetettek, amelybe az Úr műve bele-gabalyodott, és amelyből nehéz lesz kiszabadulni. Jelenleg Olsen testvér habozik határozott álláspontot foglalni, mert fél a következményektől.

Ha az Úr nem adott volna parancsra új parancsot, szabályra új szabályt, a helyzet teljesen más lenne. De adott világosságot, és mégis sokan inkább a sötétséget választották, mint a világosságot. Azt mondom nektek, amit tudok: Istent nagyon meggyalázták, amikor egyesek összefogtak, hogy pénzt juttassanak a kiadóba a szerzők jogainak kifosztása által. Olsen testvérnek olyan munkatársakra van szüksége, akik másfajta légkört képviselnek, és Isten ügyét méltón képviselik.^[1359]

Most pedig bizonyosságot teszek azoknak, akik a mű központjában dolgoznak, és embertársaikkal úgy bántak, mintha acélból volna a szívük, ezért a mennyei könyvek feljegyzéseiben úgy vannak beírva, mint akik nem cselekvői Krisztus szavainak. Ravasz kigondolásaitok és egymás támogatására kötött szövetségeitek nem segítenek abban, hogy kedvezőbb megítélésben részesüljete Isten előtt. Meg kell látnotok, mi volt irányításotok elve. Az önzésnek, az elnyomásnak és a rablásnak véget kell vetni, mielőtt Isten kedvezően tekinthetne munkátokra.

És te, Olsen testvérem, nem állsz tisztán Istened előtt. Amíg engeded, hogy úgy befolyásoljanak és formáljanak – ahogyan eddig történt – gyakorlatilag azt mondd azoknak, akiket Isten megfedd: „Rendben vagytok.” Az Úr évek óta feltárja előttük bűneiket, mégis a feddések és figyelmeztetések süket fülekre talál-
nak. Mit jelent ez? Mélyen elszomorít, hogy nem veszed komolyan a neked adott világosságot. Ha nem teszel határozott változást, hogy többé ne engedd, hogy elvakult tanácsadók szavai vezessenek, a benned lévő világosság sötétséggé válik, és a feljegyzésed nem lesz tiszta a mennyei könyvekben.^[1360]

Bibliai továbbképzések

Nem bölcs dolog oly sok bibliai továbbképzést tartani saját népünk között. A cél önmagában jó, de sürgetőbb feladat az igazság világosságát elvinni olyan területekre, ahová még nem jutott el. Azok a munkások, akiket azok szolgálatára tartanak vissza, akik már ismerik az igazságot, távol maradnak azoktól, akik nem ismerik. A lelki sötétségben lévő lelkek, akiket az igazság hamisítói előítéletekkel terheltek meg, segítség nélkül maradtak. Ó, milyen mulasztás lesz felróva az egyé-neknek, szervezeteknek és gyülekezeteknek azon a napon, amikor minden ember meg lesz ítélve a testben cselekedett dolgok szerint. Akkor kiderül, milyen nagy volt a felelősség mértéke azért, hogy nem terjesztették ki a munkát a távolabbi területekre.

Az Úr arra szólított fel bennünket, hogy Jézushoz forduljunk lelki tudásért, ne azért, hogy a világosságot a véka alá rejtjük, hanem hogy az világítson mind-azoknak, akik a házban vannak. Isten az ő Fiát a pogányok világosságául adta,

hogy megnyissa a vakok szemeit, hogy kiszabadítsa a foglyokat a börtönből, és a sötétségben ülőket a tömlőcből. (Lásd még Ézsa 43:9-13; 44:3-8 verseit).^[1361]

Amikor továbbképzéseket és hasonló összejöveteleket tartanak, ne Battle Creekben tartsák azokat. Ezek erősítsék a munkát, és terjesszék az igazságot olyan helyeken, ahol azt még nem ismerik. Lehet, hogy ez nem kényelmes, de kérdezem: vajon kényelmes volt-e Krisztus számára elhagyni a királyi udvarokat? Kellemsen volt-e számára elhagyni a hódolatot, a dicsőséget és megalázni magát, hogy eggyé legyen velünk? Megváltónk ebbe a világba jött, amelyet az átok teljesen elpusztított és tönkretett. Nem a büntelen világokhoz ment, hanem azokhoz, akiknek a legnagyobb szükségük volt rá. Nekünk, akikre az Ő munkáját bízta, követnünk kell az Ő példáját. Arra hív bennünket, hogy legeltessük az éhező juhokat és bárányokat. Krisztus az emberi nyomorúság legmélyére hatolt, hogy megmentsen bennünket, de vajon az ő munkamódszerei hogyan hasonlíthatók össze sokak módszereivel, akik azt vallják, hogy hisznek Benne?

Építkezés Battle Creekben

Kérdezed, helyes-e további épületeket emelni Battle Creekben a mű számára. Nem kaptunk világosságot már ebben a témában? Bizonyára sokan azt mondják: „Kényelmesebb lenne, ha több épületünk lenne.” De ha így is van, vajon az Úr pénzét arra kell-e fordítanunk, hogy még több épületet építsünk, amikor oly sok helyen nincs? Te is úgy tettél testvérem, mint mások, hogy elolvastad, a bizonyágtételeket erről a témáról, majd félretetted azokat, és soha többé nem néztél rájuk? Milyen állapotok uralkodnak Battle Creekben? Te pedig még több embert akarsz odavinni, hogy őket is megerjessze az ott uralkodó kovásznak ereje? Isten haragjának felhője már gyülekezik azon városok felett, ahol nagy világosság ragyogott, de azt nem becsülték meg, és ahol azok, akik az igazságot vallják, rosszul képviselték azt jellemükben, lelkületükben és abban a légkörben, amely lelküket körülveszi.^[1362]

A legutóbbi levélből, amelyet néhány héttel ezelőtt küldtem Battle Creekbe, egy bizonyágtételt idézek neked: „A Battle Creek-i intézmények bővítésére fordított pénzt sokkal jobban fel lehetne használni az igazság terjesztésére olyan helyeken, ahova még nem jutott el.” A pénz az emberi eszközökre lett bízva, hogy kiadják a pénzváltóknak, és használat által gyarapodjék. Újra és újra a felelős pozíciókban lévő emberek elé lett tárva az, hogy az Úr szőlőskertjét egyenletesebben kell művelni. Még Battle Creek közvetlen közelében lévő helyek is el vannak hanyagolva. A misszióterület a világ. Minden része az Úré, és megfelelő figyelmet kell kapnia. Egyetlen terület sem nyelheti el az összes rendelkezésre álló erőforrást, hogy saját lehetőségeit növelje, miközben a missziómunka nagyobb része nélkülöz. Ez az eljárás nem Istentől származik. A kegyelem hívásának a világ minden részébe el kell jutnia.

Olvasd az Igét; olvasd és fontold meg; ne légy annyira elfoglalt, hogy ne tudj megállni, és meghallani Isten tanácsát! Népünknek szüksége van a bizonyágtételekre, amelyek közül sok csak Battle Creek-ig jutott el, és ott elvitatják őket. Akiket az Úr megintett, úgy érzik, hogy a figyelmeztetés valami mást jelent; úgy magyarázzák, hogy éppen az ellenkezőjét jelentse annak, amit az Úr mondott.^[1363]

Krisztus példáját szem előtt tartva, vajon támogathatod-e még több épület felhúzását és még több érdekeltségek központosítását Battle Creekben? Népünknek mély, komoly leckéket kell megtanulnia Krisztus szavaiból: „Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” Nem kell a legkényelmesebb utat választanod, és nem szabad azon maradnod azért, mert az önző gyakorlatok már kialakultak. Tekints Krisztusra, és tanuld meg, hogyan viselkedett az emberekkel! Jobban szerette felebarátját, mint önmagát. Megtagadta önmagát, hogy tökéletes példakép lehessen számunkra. Őszinte bizalommal Megváltónk igazságában és erejében, tudatában kell lennünk annak, hogy mint Isten fiai és leányai, többé nem a magunkéi vagyunk. Krisztus befogadásával meghalunk a világ számára. Magas elhívásunk – a legmagasabb, amit egy ember ebben az életben elnyerhet – az, hogy Isten gyermekeinek nevezetünk. Az egész jövőbeli életünket Isten szolgálatának kell szentelnünk. Szent kötelezettség nyugszik minden lélekre. Az értelem és a test minden képessége Isten tulajdona; ezért minden óra, amelyet önző kielégítésre vagy önmagunk felmagasztalására fordítunk, olyan gyümölcsöket terem, amelyeket senki sem kíván majd learatni.^[1364]

Személyes felhívás

Isten arra hív titeket, akik az Ő eszközeivel kapcsolatban álltok, hogy munkáját az Ő tervei szerint végezzétek, ne a magatokéi szerint. Teljes odaszentelődést kíván tőletek. Ha elfogadjátok a hívást, akkor áldás lesz számotokra ebben az életben, és örökség az örök életben. Most egy értékes, bár rövid időszak adatott nektek a megtérésre és a megújulásra.

A.R. Henry és Harmon Lindsay testvér, Isten komolyan szól hozzátok! Kötelességetek világos és sürgető. Értelmeteknek művelésre van szüksége, hogy meg tudjátok különböztetni a mennyei dolgokat, és azokat választva a testi és földi dolgok fölé helyezhessétek. Ne hagyjátok kihasználatlanul elmúlni a jelenlegi alkalmat. Ha nem hallgattok Isten irgalmas figyelmeztetéseire, akkor hamarosan hajótörést szenvedtek hitetekben. Egész tapasztalatotok során a hitetlenség magvait hintettétek el. Oly hosszú ideig utasítottátok vissza a Szentlélek munkájának bizonyítékát, hogy nem biztos, hogy valaha még felismeritek a mennyei világosságot. Az akár sötétségnek is tűnhet számotokra addig a napig, amikor minden térd meghajol, és minden nyelv megvallja Őt. Ahelyett, hogy kötelességeteknek

tartanátok a személyes kegyesség ápolását, olyan buzgósággal, amely arányban áll az általatok vallott szent hit értékével és a tisztségetek felelősségével, inkább engedtétek, hogy sodródjatok, miközben indítékaitokat megszenteltlen képzelgések és előítéletek uralták, mígnem magatartásotok Isten előtt sértése nem lett. Vajon csoda-e, hogy mások gondolkodását is ugyanarra az útra vezetitek?^[1365] Csoda-e, hogy egyesek, titeket követve, elfordulnak az örök igazság sziklájától, hogy – ahogyan ti is teszitek – a homokra építsenek? Azért vagytok ma annyira vakok, mert elutasítottátok a mennyei világosságot, semmibe vettétek azokat a felhívásokat, amelyeket Isten küldött nektek, és minden tőletek telhetőt megtettétek, hogy azokat következetlenül tüntessétek fel és valótlanoknak nyilvánítsátok ki. Ez Isten súlyos megrablása. Állításaitok nem tették azokat hamissá, de Istennel való szembenállásotok miatt a szívetek megkeményedett és makacssá vált.

Ismét kérek benneteket legyetek buzgók és térjete meg! Eddig kemény szavakkal és elnyomó intézkedésekkel mutattátok meg buzgóságotokat testvéreitek iránt. Most pedig arra buzdítalak benneteket, hogy tanúsítsatok igazi bűnbánatot, mielőtt örökre túl késő lenne.

Azok, akik a kapott világosság ellenére összefogtak veletek, mintha Szentlélekkel betöltekezett emberek lennétek, és önmegtadással cselekednétek az Ő ügyéért, felelősek azért a befolyásért, amelyet az igazsággal ellentétben gyakoroltatok és gyakorolni fogtok. Bűn terheli azokat, akik egyre nagyobb felelősséget helyeztek rátok, miközben nincs élő kapcsolatotok Istennel.

Olyan helyzet állt elő, amely Isten irgalmas beavatkozása nélkül romlást hoz az Ő ügyére. Ez a helyzet aggodalmat okoz a tapasztalatlan elmékben. Olyan okok miatt, amelyeket ti magatok is ismertek, Isten nem indítja népe szívét a kincstár megtöltésére. Amikor teljes szívvel visszatértetek az Úrhoz, és elnyeritek a Szentlélek kenetét, egészen új világosságban fogjátok látni önmagatokat.^[1366] Ti, akik végesek, tévedő és megszenyeltlenek vagytok, azt képzelétek, hogy Isten gyermekei a ti fennhatóságotok alá vannak rendelve, hogy tervezetek számukra, és a saját feltételeitekhez igazítsátok őket. Az az irányvonal, amelyet olyan nagy erőfeszítéssel igyekeztetek érvényre juttatni a munkával kapcsolatban, sértő Isten előtt. Ő soha nem hagyott jóvá semmiféle rendszert, amely szervezés, fegyelem vagy törvény által lehetővé teszi, hogy olyan emberek, akik nem fogékonyak a Szentlélek indítására, arra használják hatalmukat, hogy másokat is ugyanilyen közömbösségben tartsanak. Mégis ilyen rendszerek uralkodtak. Megnehezítettétek azok helyzetét, akiket nem kedveltetek különösebben, míg másokat, akik önmagukat szolgálták, előnyben részesítettétek és felemeltétek. A részrehajlás és a képmutatás sok szívből kizárta Isten Lelkét, és kegyelme nélkül maradtak, mint Gilboa hegyei harmat és eső nélkül. Ne tekintsétek többé kiváltságotoknak, hogy uralkodjatok Isten öröksége felett.

Az Úr maga fog közbelépni, megfordítani és helyreállítani a dolgokat. Az Ő

kezében van a saját munkájának irányítása, és nem bízta népe vezetését megszen-
teletlen emberek kezébe.

Nehéz az embernek felismernie saját gyengeségét, tudatlanságát és alkalmat-
lanságát. Nehéz a becsvágyó szívnek hittel és feltétel nélküli engedelmséggel
befogadni Isten eszméit és terveit. Némelyek túl nagy jelentőséget tulajdonítanak
önmaguknak, és makacs magatartásukkal ezt mondják: „Nem Isten útját akarjuk,
hanem a magunkét.”^[1367]

Közel az idő, amikor Isten gondviselésében nyilvánvalóvá teszi, milyen
alapelveket követtek azok, akik az Ő munkájának irányításában álltak. Ha ezek az
emberek nem térnek meg, el lesznek szakítva Isten munkájától. De a felhívások
és figyelmeztetések nem hatottak szívükre jobban, mint Krisztus üzenetei a far-
izeusokra; ezért nagy félelemmel gondolok rájuk, nehogy továbbra is ugyanazon
az úton járjanak, ugyanazt a követelőző és türelmetlen lelkületet tanúsítva. Attól
tartok, hogy ugyanazok az ítéletek érik őket, mert visszautasították az Úr feddését,
és saját gonoszságuk botránkozásait állították maguk elé.

Testvéreim, az Úr nevében arra buzdítalak benneteket, hogy bűnbánattal
és bűnvallomással keressétek Őt! Engedjétek, hogy mulasztásaitok és elkövetett
vétkéitek előttetek menjenek az ítéletre, hogy megbocsátás írássék neveitek mellé,
és méltóknak találtassatok arra, hogy megálljatok előtte, amikor megjelenik.^[1368]

